

Giới thiệu Nhóc Con Dễ Thương, Em Là Của Tôi

Một câu chuyện tình sống động, dễ thương đã bắt đầu từ khi cô chỉ vô tình đụng vào hân một cái thôi. Thế mà hân lại bảo cô đã phạm phải trọng tội tày trời gì đó rồi bắt cô phải ở bên cạnh hân, trốn không được đâu... Cái số phận trời ơi đã ập đến và làm cô chóng mặt...

Cô - Thiên Hương, một người xinh đẹp nhưng có số phận phải mồ côi cha từ nhỏ, từ đó gia đình lâm vào cảnh nghèo nhưng cô không hề gục ngã, cuộc sống yên bình giản dị của cô kết thúc từ khi gặp phải hân - Thiên Ân, là một tên ác quỷ cầm đầu băng nhóm Akuma, là một tên thông minh, một playboy giàu có cực đẹp trai và lạnh lùng...

Hải Đăng, bạn của hân, thông minh giàu có không kém gì hân và lâu lâu lại trông như thằng trẻ con. Tiểu Ngọc là bạn của cô, là một người dễ thương xinh đẹp không kém gì cô và thông minh hơn cô. Câu chuyện giữa bọn họ bắt đầu!!

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dễ Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

- Mẹ ơi! Con đổ cấp 3 rồi!

Nó - Thiên Hương hớn hờ bước vào nhà, khuôn mặt vẫn còn đọng lại những giọt mồ hôi. Bây giờ, nó đang rất vui khi nhận được tin mình đỗ vào trường Ikame - một ngôi trường nổi tiếng là dạy tốt, học tốt. Biết được tin, nó đã chạy về thông báo để muốn mẹ vui. Nhưng tìm cả trong và ngoài nhà mà chẳng bóng dáng mẹ đâu. Nó thật vọng, ngồi xuống ghế. Một lá thư được đặt ở bàn, gửi nó.

"Con gái thân yêu,

Lúc con đọc được lá thư này là lúc mẹ đã sang Hàn để làm việc. Mẹ xin lỗi vì đã đi mà không báo trước. Chắc con đang giận mẹ đúng không? Mẹ biết mẹ chưa làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Những lúc con vui, con buồn, mẹ đã không nghe con chia sẻ. Những khi con khóc thầm vì nghĩ do mình mà cha mất, mẹ cũng biết nhưng lại không an ủi và động viên con.

Từ khi cha con mất, mẹ đã lao vào công việc mà không nghĩ đến những cảm xúc của con. Mẹ chỉ nghĩ nếu có thật nhiều tiền thì con sẽ có cuộc sống no ấm, hạnh phúc. Nhưng sự thật lại không phải vậy. Giờ mẹ mới hiểu thứ con thực sự cần là tình yêu thương, che chở, quan tâm chăm sóc của cha mẹ. Đó là sự ấm áp, hạnh phúc của một gia đình. Nếu chỉ có đầy đủ vật chất, thiếu tình thần thì sao có thể vui vẻ, hạnh phúc mà sống. Thế mà mẹ lại có suy nghĩ nông cạn như vậy. Mẹ mong con sẽ tha thứ cho mẹ vì chưa làm tròn trách nhiệm của mình, đã làm con phải buồn, phải khóc.

Mẹ sẽ cố gắng hoàn thành công việc một cách nhanh nhất để có nhiều thời gian để quan tâm, chăm sóc. Vì thế con hãy vui lên và đừng tự trách bản thân mình nữa nhé. Mẹ sẽ không thể vui khi thấy con gái yêu buồn đâu. Con hãy chờ mẹ về nhé.

Mẹ yêu của con"

Nó ngực xuống bàn và bắt đầu khóc...

Khóc không phải vì buồn, đau khổ thất vọng mà khóc vì những cảm xúc đã bị đè nén lâu nay, khóc vì những lời yêu thương mẹ nó đã viết, đã nghĩ.

Hương mong thời gian trôi qua thật nhanh. Khi đó, mẹ sẽ trở về, ôm nó vào lòng, yêu thương, quan tâm, chăm sóc nó... Sự vui sướng, ấm áp, hạnh phúc đang len lỏi vào trong lòng cô bé...

Một tiếng.

Hai tiếng.

Ba tiếng

Hương bước vào trong phòng tắm, thả mình vào dòng nước mát lạnh => cô bé thoải mái, dễ chịu.

30 phút sau

Bước ra, nó vận trên mình một bộ quần áo ngủ màu hồng dễ thương. Ngả mình lên chiếc giường xinh xắn, nó chìm sâu vào giấc mộng...trên môi vẫn nở một nụ cười hạnh phúc.

Ngày hôm sau: 6h30 sáng

Đang say giấc nồng, tiếng điện thoại reo...nó không bận tâm, chồm chăn kín mít...tiếng điện thoại reo đến lần thứ năm...không thể chịu nổi...cô với điện

thoại nghe

- A nô

- NÀY! MÀY CÓ DẬY NGAY ĐI KHÔNG?

Chủ nhân cái giọng "vàng oanh" đó không ai khác là Tiểu Ngọc. Điện thoại trên tay cách ca tay nó 1m nếu không thùng mành nhĩ từ lâu rồi.

- Mày be bé cái mồm thôi.

- MÁY GIỜ RỒI BIẾT KHÔNG? 6H40 RỒI...

Chưa kịp nói hết thì nó đã hét lên:

- Á Á Á Á... Muộn học mất...

Nó nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, điện thoại ở trên giường vẫn chưa tắt, Tiểu Ngọc oang oang:

- ĐẾN NGAY. CON KIA, CON KIA...Rup...tút...tút...tút.

Nó gấp cái điện thoại bỏ vào trong túi sách phi nhanh đến trường. (Nó mặc áo sơ mi cộc tay và một chiếc váy sọc kẻ đen, đồ trông đáng yêu phết)

P/s: Vì mình chưa từng làm mẹ nên không thể viết như cảm xúc thật được mong mọi người góp ý cho mình. Và hôm nay mình chưa thể post được nhiều, mong các bạn thông cảm. Mình sẽ post bù vào ngày tiếp theo. Tính cách của Tiểu Hương có một số thay đổi:

+ lúc ngây thơ, trẻ con, hồn nhiên, ham ăn

+ rất yêu và thương mẹ

+ lúc tức giận thì khiến cho ma quỷ cũng phải khiếp sợ lạy bằng cụ

+ lúc nhí nhảnh, lúc thì ngốc làm cho người ta shock.

IQ=60 =>100

Thành thật xin lỗi các bạn vì sự nhầm lẫn này. Mong mọi người sẽ ủng hộ cho mình.

Vừa bước tới cổng trường, Tiểu Ngọc đã hét vào tai nó:

- CON KIA! Sao mày dám ngắt điện thoại khi tao chưa nói xong hả?

Dắt xe vào lán, nó làm lơ Tiểu Ngọc để con nhỏ tức máu dồn lên não mà không làm được gì. Nó thong thả đi lên lớp, Tiểu Ngọc đi bên cạnh không ngớt lời:

- Hôm qua mày đã nói với mami về chuyện mày đỗ trường Ikeda chưa? Bác ấy vui không? Có mở tiệc chúc mừng không? Blap...blap....

- Mày có ngậm miệng vào không hả?

Nó cắt ngang bài "diễn thuyết" rất ư là đau tai. Nhưng nhỏ lại càng nói nhiều hơn

- Mày sao vậy? Sao ngắt lời tao? Hay bác ý ra nước ngoài làm rồi? Mày buồn không? Cần tao chia sẻ không? Blap...Blap...

"Sao tôi lại có một đứa bạn lẩm lời như vậy hả trời? AI cứu tôi với?" Than thầm cho số phận của mình. Mặt nó từ từ bốc hỏa có thể thiêu cháy cả ngôi trường này, tay đang nắm chặt để chịu đựng. Bùm..

Tiểu Hương bùng nổ, "phản bác":

- IM...NGAY...

Nhỏ Ngọc giật mình, ớn lạnh cả sống lưng, run run, lắp bắp:

- V...â...n...g

Nó hăm hăm bước vào lớp khiến cả lớp đang sôi nổi trở nên im lặng, cúi mặt xuống. Lúc sau, Tiểu Ngọc mới vào lớp, tay cứ bịt lấy miệng, không lên một tiếng nào nữa. (T/g: Chị Thiên Hương đăng cấp quá, chị Tiểu Ngọc lép vế rồi. TN trùng mắt nhìn. T/g bỏ dép chạy lấy người)

5 phút sau, chuông vào giờ học reng lên. Tất cả học sinh đã ổn định chỗ ngồi để vào tiết. Mặt Tiểu Hương dẫn ra, con giận đã dịu lại, quay sang Tiểu Ngọc "ngọt ngào":

- Ngọc thân mến.

Từng giọt da gà thay nhau nổi lên, ớn lạnh thêm lần nữa, Tiểu Ngọc nặn ra một nụ cười méo mó:

- Sao...vậy...?

- Ngọc mang vở Văn cho mình chưa?

- À, mình...

Tiểu Ngọc áp úng, mồ hôi thi nhau chảy trên mặt. "Làm sao đây? Mình không mang vở cho nó rồi. Chẳng lẽ cuộc đời mình lại kết thúc ở đây? Mình không muốn. Help me" Chưa biết trả lời ra sao, cô giáo CN bước vào, lớp trường hô lớn:

- Nghiêm.

- Các em ngồi.

Nhỏ Ngọc mừng thầm trong lòng "Cô Lan, em yêu cô. Thoát chết rồi, ha ha ha." Không thể nói gì thêm, nó im lặng nghe cô giáo nói.

- Ngày mai (thứ năm) và ngày kia (thứ sáu) cả trường đều được nghỉ vì để tu sửa lại.

- Yeah!!!!!!!!!!

Cái "chợ" lại bắt đầu nổi lên. Ai (trừ nó, Tiểu Ngọc, cô giáo, lớp trưởng) cũng bàn tán sôi nổi về những dự định cho 2 ngày nghỉ. Tiếng ồn chưa dứt...Rầm... Cô giáo CN đập bàn, nghiêm khắc gắt.

- TRẬT TỰ.

Im lặng...3 phút...4 phút...5 phút...trôi qua. Cái "chợ" đã dừng.

- Các em chuẩn bị vào tiết học.

Cô giáo bước ra khỏi lớp, hầu hết tất cả đều hết lên sung sướng. Nó (lớp phó) liếc mắt, mặt lại hằm hằm nhìn qua từng người. Không ai bảo ai, im lặng ngồi xuống, lấy sách ra và đọc bài, mắt he hé thăm quan sát biểu hiện của Tiểu Hương. Không khỏi thắc mắc đứa nào đang yên đang lành lại chọc vào "kiến lửa" để bọn nó bị Tiểu Hương làm người trút giận. Tiểu Ngọc giả vờ ngủ, nằm gục mặt xuống bàn: "Bọn trong lớp mà biết mình làm cho nó tức giận thì mình chỉ có nước chết. Im lặng là vàng." Năm tiết trôi qua một cách nặng nề. Nó không phải là học sinh giỏi nhưng lại có vốn ngoại ngữ siêu đẳng vì hồi nhỏ nó hay theo mẹ đi ra nước ngoài. Với lại, Tiểu Hương cũng có năng khiếu về ngoại ngữ nên tiếp thu khá nhanh.

Sau khi cất hết sách vở vào cặp sách, Tiểu Hương đi bộ ra sân xe, Tiểu Ngọc cũng chạy theo.

- Tiểu Hương, đừng giận tao nữa mà.

Im lặng, tiếp tục đi...

- Mà mà tha thứ cho tao thì mai tao sẽ đãi mày một bữa kem ở căng - tin

"Kem" - một từ có thể khiến Tiểu Hương quay ngoắt 180 độ.

- Thật không? - Mắt long lanh, chớp chớp như cún con

- Thật - "May mà mình biết món khoái khẩu của nó chứ không chẳng biết làm gì cho nó hết giận" Cười thầm

- Ngoác tay.

Nó giơ ngón tay út ra trước mặt nhỏ. "Đúng là trẻ con" Tiểu Ngọc cười nhưng vẫn đưa ngón tay út ra. Cả hai lấy xe, ra khỏi trường. Từ từ "bon bon" về nhà. P/s: Tính cách của Tiểu Hương thay đổi một chút:

+ Những lúc bực hay **** tặc

+ Ghét những bọn con trai lăng nhăng

Mong mọi người thông cảm, già rồi nên lú lẫn

Về đến nhà, chạy lên phòng, nó ngâm mình vào dòng nước mát lạnh. 30 phút sau, Tiểu Hương làm bữa tối. Hôm nay chỉ có mình cô bé cô đơn trong ngôi nhà này. Tuy buồn nhưng Tiểu Hương không thể hiện ra ngoài. Đã được một ngày, mẹ cô bé vẫn chưa về khiến Tiểu Hương có chút thất vọng...

Bữa tối đã hoàn tất. Nó ngồi phịch xuống ghế. Dù đã mất công nấu nhưng nó lại chẳng có tâm trạng ăn gì cả. Thở dài thườn thượt, Tiểu Hương nhìn căn

phòng của mẹ mình, liền đứng dậy định dọn đồ ăn vào. Nhìn vào thành quả của mình, cô bé buồn ghê gớm khi chỉ ăn tối có một mình. Nó ngồi thử xuống ghế, gắp thử một miếng thịt rang. Ăn cũng ngon nhưng lại trống trải quá. Tiểu Hương ăn thêm vào miếng nữa nhưng càng ăn lại càng thấy đắng ngắt ở cổ. Rồi cô bé khóc, khóc nức nở. Vì nhớ ba, nhớ mẹ. Ngày xưa, mọi người hay quây quần bên nhau vào bữa tối. Nhưng... sự thật không thể thay đổi... ba cô bé đã ra đi mãi mãi... ngôi nhà giờ chỉ còn mẹ cô bé và cô bé...trống vắng hình bóng của người cha... thiếu tình thương của người mẹ đã từng làm cho cô bé bị trầm cảm một thời gian ngắn. Và cô bé đã gặp Tiểu Ngọc - người bạn đã cho cô thêm nghị lực sống, chia sẻ buồn vui cùng cô bé.

Ngày hôm qua là ngày đầu tiên cô bé vui đến thế từ khi ba mất. Cuối cùng, ước mơ của Tiểu Hương cũng đã thành hiện thực. Giờ cô bé sẽ không cô đơn nữa. Tự hứa với bản thân, nó sẽ không khóc thêm lần nào nữa...chỉ một lần duy nhất nữa thôi...

Một tiếng.

Hai tiếng.

Ba tiếng.

Tiểu Hương ngừng khóc, đứng dậy dọn đồ ăn vào. Ngoài phòng khách, cô bé ngồi ghế sofa, bật TV lên xem. Được một lúc, Tiểu Hương tắt TV rồi đi luôn lên phòng. Ngồi vào bàn học, cô bé chăm chú làm bài.

Một tiếng sau, Tiểu Hương cất hết sách vở vào trong cặp, nằm phịch lên giường một cách mệt mỏi, suy nghĩ về mẹ, về cuộc sống hiện tại. Và từ từ chìm vào giấc ngủ.

Khoảng 3h đêm. Chuông điện thoại reo. Mắt đóng, mắt mở, nó cầm điện thoại lên nghe:

- Ai vậy?

Giọng một người con trai đầu dây vang lên.

- Thăng nay...Alô

"Nửa đêm rồi mà dám còn làm phiền, đồ điên" Nó **** thăm. Bên ngoài thì gất gỏng:

- Tên điên kia biết mấy giờ không mà gọi?

- Có gì mà khó chịu thế? Tôi đang uống rượu...

- Bộ xin rồi hả?

- Ủ.

- Bị điên à... Anh không có bạn bè hay sao mà gọi cho tôi?

- Cô mắc cười quá... Ha ha ha...

"Bộ tên này bị khủng à?"

- Sao biết số điện thoại của tôi hả?

- Tôi thấy điện thoại của cô ở quán rượu Bình Minh...

Nó moi móc trong đầu dữ liệu liên quan đến quán rượu Bình Minh. À... Nhớ ra rồi...

- Vậy sao chọn số của tôi hả?

Tên kia giọng đều đều

- Tôi nhắm mắt rồi chọn đại

- Chọn đại? Đồ khốn

- Cô là chuyên gia **** tục nh? - Tên đó nhàn nhạt - Sau này cô sẽ quen thôi. Nói chuyện với cô cũng thú vị đấy chứ.

- Bộ tôi là trò chơi hả? - Nó nhẹ giọng

- Bởi vậy nên tôi mới xả được street...

Nó mất hết kiên nhẫn, hét:

- TÔI BẢO ĐỪNG CÓ GỌI NỮA, ĐỒ KHỐN.

Nó mạnh tay đập máy, lằm bằm: "Toàn gặp chuyện bực mình. Đúng là tên khủng mà." Và chồm chồm ngủ tiếp. Ngày hôm sau - một buổi sáng đẹp.

Tiểu Hương vẫn chồm chồm ngủ. Đồng hồ reo... Bụp... bị nó vắt vào tường vỡ nát. Điện thoại reo, màn hình có chữ "Tiểu Ngọc", nó hậm hực cầm lên nghe:

- Gọi gì?

- DẬY NGAY. 7h rồi. MÀY KHÔNG...Rup...tút...tút...tút

Nhân vật chính đẩy a, cúp máy khi đầu dây bên kia tức hộc máu, bay vào phòng tắm, gấp rút làm vệ sinh cá nhân. Bước ra khỏi nhà, Tiểu Hương bắt xe buýt đến trường. Hôm nay xe buýt đông nghịt, người chen ép người. Tìm được chỗ ngồi cho mình. Nó ngồi ngán nga hát. Điện thoại reo...là số của tên dờ hơi hôm qua.

- NÀY, ĐỒ KHỐN. TÔI BẢO ĐỪNG GỌI NỮA CƠ MÀ.

Nó hét lớn... tất nhiên mọi người quay người lại nhìn chằm chằm vào nó. Tiểu Hương gượng cười, hối lỗi. Rồi ngồi lại vào chỗ, tiếp tục nghe điện thoại.

- Tên kia! Sao cứ gọi cho tôi hả?

- Buồn nên gọi chơi

Giọng tên con trai đó nhon nhon như treu tức nó vậy. Nhưng vì đang ở trên xe buýt nên nó nhỏ giọng

- Buồn kiểu đó hả?

- Ủ, thực sự thấy chán chán...

Nó nhẹ nhàng:

- Nếu chán thì..

Rồi quát khiến chim đậu trên cành cũng sợ hãi mà bay đi:

- CHẠY VÔ BẾP LẤY MUỐI MÀ ĂN ĐI, ĐỒ ĐIÊN

Nó hậm hực đập máy, chẳng còn để ý đến mọi người xung quanh. Trên mặt như ghi rõ: "ĐỘNG VÀO THÌ CHẾT

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Quay lại với nó.

Vừa bước đến trường, reng... chuông báo vào lớp vang lên. Nó muộn học. Nó vội vã chạy qua cánh cổng trường đang từ từ đóng. Chạy nhanh lên lớp. Cô giáo chủ nhiệm đã vào lớp từ lúc nào, nghiêm mặt:

- Hương, em là lớp phó mà sao hôm nay lại đến muộn hả?

- Em xin lỗi - Nó cúi xuống

- Cuối giờ em ở lại trực nhật lớp. Vào lớp đi

- Vâng

Nó ngồi phịch xuống chỗ mệt mỏi, nằm ngục xuống bàn. Tiểu Ngọc hỏi thăm:

- Sao vậy?

- Không sao đâu

Nó trả lời như người hết hơi. Ngủ luôn. Nhỏ không thức nữa gì thêm, ngồi im. Tiết học bắt đầu. Giờ nghỉ trưa cuối cùng cũng đến. Tiểu Ngọc sắp xếp

sách vở rồi quay sang gọi Tiểu Hương dậy.

- Hương à, dậy, dậy đi nhanh lên nào. Giờ nghỉ trưa đến rồi. Đi ăn thôi!

Từ "ăn" vừa bay vào tai Tiểu Hương, cô bé bật dậy ngay lập tức, ngáp rồ to, một tay dụi mắt, một tay xoa bụng...quay sang cười với Tiểu Ngọc làm nhỏ nỏi da gà, dựng tóc gáy.

- Tiểu Ngọc à, hôm nay đãi mình bữa trưa nha.

- Ờ...ừ...

Rồi Tiểu Hương lôi sênh sệch Tiểu Ngọc đi khi nhỏ còn ngơ ngác chưa kịp hiểu gì. Đến lúc sực tỉnh, nhỏ mới phát hiện là mình bị lừa, khóc thầm: "Hu...hu...hu... Con bạn chết tiệt! Dám dùng ánh mắt đó để lừa được mình. Ôi, cái số của tôi... Sao lại khổ thế này hả trời?" Còn Tiểu Hương đang hí hửng khi được ăn của chùa, cười tươi như hoa. Vào đến căng tin, cả hai tìm được chỗ ngồi thích hợp cho mình. Tiểu Ngọc bị Tiểu Hương bắt đi mua đồ ăn khiến nhỏ ảm ức vô cùng. Vừa phải đi Tiểu Hương vừa phải đi mua đồ ăn. Nhỏ chen vào đám đông rồi mất hút. 10 phút sau, Tiểu Ngọc mặt nhăn nhó trông đến là khó coi, tay cầm đồ ăn ra khỏi đám đông, bước về chỗ. Thấy Tiểu Hương thanh thản, ngân nga hát làm nhỏ tức xì khói. Vứt đồ ăn cái "bịch" một cái, nhỏ quyết định làm lơ Tiểu Hương, không thèm bắt chuyện luôn. Cô bé ngừng hát, mắt sáng lên nhìn chằm chằm vào đồ ăn như muốn nói: "Thức ăn à, mấy em chuẩn bị vào bụng chị nha"... Không để ý tới Tiểu Ngọc, Tiểu Hương cầm cúi ăn. Kế hoạch thất bại, Tiểu Ngọc trầm tư suy nghĩ cách làm cho nó phải năn nỉ xin nhỏ tha thứ. Ăn xong, Tiểu Hương xoa bụng... thấy Tiểu Ngọc không ăn liền hỏi. - Ngọc à, sao không ăn vậy?

Nhỏ Ngọc cười thâm khi nghĩ nó rơi vào "bẫy" của mình, quay mặt đi không thèm nhìn Tiểu Hương luôn. Cô bé vẫn đang chăm chú nhìn vào đồng thức ăn, phán ngay một câu:

- Vậy để mình ăn hộ cho ha.

Rầm... Tất nhiên là nhỏ Ngọc bị một tảng đá 5000 tấn rơi ngay phải đầu mà không kịp trở tay, gượng gạo cười:

- Không được. Mình sẽ ăn mà

Giật ngay đồ ăn khi chúng ở trên tay Tiểu Hương. Cô bé Tiểu Hương xị mặt xuống, chu môi ra:

- Tại mình tưởng bạn không ăn nên ăn giúp thôi mà.

Tiểu Ngọc bĩu môi.

- Thật là vậy à?

- Thật mà.

Tiểu Hương gật đầu khẳng định chắc chắn lời mình nói. "Ăn giúp cái gì chứ. Có mà nó muốn ăn nên vậy thôi. Nhưng sao nhìn nó không giống nói dối nh?" Tiểu Ngọc trầm nghĩ...rồi thông thả ăn. Nhìn nhỏ Ngọc ăn, Tiểu Hương nhìn mà thèm nhưng đầu thể nói gì được nữa. Nhỏ ăn xong, Tiểu Hương kéo nhỏ lên lớp. Reng...Chuông báo hiệu vào lớp vang lên. Tất cả học sinh ổn định vị trí. Tiết học lại bắt đầu không mấy vui vẻ.

Ra về, Tiểu Hương cùng Tiểu Ngọc ở lại trực lớp. Sau một lúc, cả hai dắt xe ở trong lán rồi đạp đến quán kem Dream. Tuy đã hứa là ăn kem ở căng tin nhưng Tiểu Hương bảo không thích nên đành đến quán này.

Trong quán, Tiểu Hương tìm được một chỗ lý tưởng cho cả hai. Cô gái phục vụ mỉm cười hỏi:

- Quý khách ăn gì ạ?

Tiểu Hương nhìn qua Menu, cười, nhanh nhẩu trả lời:

- Chị lấy cho em 3 ly kem dâu và 3 ly kem vani

- Xin quý khách chờ một chút

Tiểu Ngọc đang xị mặt không nói gì.

- Sao vậy? - Tiểu Hương hỏi

Im lặng. Cô bé thấy lạ. Mọi khi Tiểu Ngọc nói rất nhiều, nhắc đến kem là sẽ thích lắm nhưng hôm nay thì lại không như vậy. Cô gái phục vụ quay lại, trên tay đang bê khay kem, đặt xuống bàn nó đang ngồi.

- Này ăn đi.

Tiểu Hương gọi Tiểu Ngọc rồi ăn phần của mình. Nhỏ Ngọc ậm ừ, từ từ ăn kem. Mười phút sau, trên bàn toàn là ly kem đã ăn hết. Tiểu Hương bước ra ngoài chỗ để xe để Tiểu Ngọc bấm bụng, tiếc nuối trả tiền. Rồi cả hai về nhà, không ai nói với ai câu nào.

Về đến nhà, điện thoại nó reo, liếc qua màn hình có chữ "Đồ khốn", nó vứt điện thoại trên ghế sofa, đi tắm. Xong, tắm xong, điện thoại vẫn cứ reo, nó tức giận cầm điện thoại lên nghe.

- TÔI ĐÃ BẢO ĐỪNG GỌI NỮA CƠ MÀ.

Hắn cười nhạt, giọng khiêu khích.

- Nhưng tôi cứ thích gọi.

Con tức giận bùng phát, nó hét thật to vào cái điện thoại.

- ĐỒ ĐIÊN, ĐỪNG CÓ GỌI CHO TÔI NỮA.

- Đừng có hét nữa.

Hắn gất, giọng lạnh tanh khiến nó sợ hãi, im lặng.

- Cô tên gì? Học ở trường nào?

- Anh hỏi làm gì? - Nó thận trọng

- CÓ NÓI KHÔNG THÌ BẢO. ĐỪNG ĐỂ TÔI PHẢI BỰC.

Không thể kìm nén được nỗi sợ hãi, mắt nó bắt đầu ươn ướt, sống mũi cay cay, từng hạt nước mắt rơi xuống. Nó òa khóc.

- Hu hu hu hu.....

Hắn bối rối, không biết làm gì, nhẹ giọng dỗ:

- Đừng khóc nữa, này, tôi có làm gì đâu? Nín đi.

Một lúc sau, nó kìm lại nước mắt, hít một hơi thật dài trấn tĩnh lại, nói nhỏ:

- Ai bảo anh quát tôi làm chi.

- Tôi quát cô thì ảnh hưởng đến hòa bình thế giới à? Mà thôi bây giờ nói cho tôi biết cô tên gì? Học trường nào? Nhà ở đâu?

- Nhưng anh hỏi để làm gì? - Nó nghi ngờ.

- Hỏi cho biết

- Nhưng..

- Nói đi không thì đừng trách tôi.

- Tôi là Đinh Ngọc Thiên Hương, 15t, đang học ở trường Ikeda, nhà ở khu XXX số nhà 123 phố XXX.

- Được rồi. Bye

Rup...tút...tút...tút...Hắn đập máy không để Tiểu Hương nói được gì nữa. Cô bé hậm hực lên phòng, "hành hạ" con gấu bông.

Một ngày dài trôi qua. Nằm trên giường, nó suy nghĩ về hắn. Một con người kì lạ. Lúc tức giận thật đáng sợ, lạnh lùng khiến người ta phải sợ hãi. Nó đã thật yếu đuối khi mà hắn tức giận. Không biết hắn trông như thế nào nhỉ? Chắc là rất đáng sợ?... Nó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm nay là chủ nhật, Tiểu Hương tự thưởng cho mình một giấc ngủ nướng. Nhưng tiếng xe máy Brừm..Brừm..Brừm.. khiến cô bé không tài ngủ được. Không biết ai điên vậy nhỉ? Tự dưng phá giấc ngủ của người khác. Tiểu Hương chạy ra ngoài...

Ra đến cổng, cô bé thấy một chàng trai cao 1m80, rất đẹp trai, mái tóc màu hạt dẻ sống mũi cao, nước da trắng hơn con gái, đôi mắt màu xanh hút hồn... Nhưng cho dù có đẹp đến mấy, cô cũng mặc kệ. Đang yên lành thì đến phá giấc ngủ của cô bé. Chàng trai quay lại, nhìn chăm chăm vào Tiểu Hương khiến cô giật thót.

- Cô là Đinh Ngọc Thiên Hương?

Lông mày nhếch cao lên, buông một câu sắc lạnh. Cả người cô bé đơ như khúc gỗ biến thành một bức tranh cổ quái. Gió khẽ thổi làm mái của hắn khẽ bay bay để lộ ra ánh mắt lạnh lùng đang nhìn chăm chăm Tiểu Hương. Cô bé lắp bắp như gà mất tóc.

- Là...tôi..

Hắn khẽ nhếch môi, châm chọc.

- Cô khác những gì tôi tưởng tượng. Trông cô lùn như một cây nấm vậy.

Tiểu Hương tức giận, đáp trả.

- Tôi cao hay lùn thì liên quan gì đến anh. Đúng là đồ khủng mã. Tôi quen biết anh chắc.

- Sao lại không quen?

- Không quen thật mà.

Hắn lấy trong túi quần ra một chiếc điện thoại, bấm gì đó. Điện thoại của Tiểu Hương reo, không biết là ai, cô bé quát:

- Này, ĐỒ KHỐN, ĐỪNG GỌI CHO TÔI NỮA

- Nếu tôi cứ gọi thì sao?

Nó giật mình, ngạc nhiên. "Chàng trai kia vừa trả lời sao? Hóa ra tên khốn đó đây à? Sao hắn lại đến được đây? Chẳng lẽ hắn đến đây để xử lý mình? Ông trời ơi, sao con đã làm gì mà ngài thử thách con thế này? Con đã làm gì có lỗi sao? Sợ quá, hắn định làm gì mình? Muốn đánh nhau hả phải liều thôi?" Hàng loạt câu hỏi hiện lên trong đầu nó. Hắn châm chọc.

- Về mặt của cô phong phú thật. Y chang quả bí ngô.

Nó phẫn nộ, hét.

- Trái bí ngô? Anh nói hết chưa? Một người vừa dễ thương vừa đáng yêu như này mà dám bảo là quả bí ngô à?

Hắn bật cười lớn, chọc ghẹo Tiểu Hương.

- Ha ha ha... Quả bí ngô thì dễ thương và đáng yêu nổi gì cơ chứ.

Nó nắm chặt hai tay, vẻ mặt quyết tâm, nghĩ: "Hắn dám gọi mình là quả bí ngô. Chờ đấy, ta sẽ trả thù." Hắn cười nhạt.

- Dù sao thì tôi cũng thích kiểu mạnh mẽ của cô. Nhưng mà...

Hắn cố tình kéo dài giọng ra, làm nó sốt ruột.

- Dám ***** tôi thì cô chuẩn bị tinh thần đi.

Nó lo lắng, thật lù, đóng rầm cửa lại, lè lưỡi

- Còn lâu nha. Anh cứ đứng đó mà chơi đi.

Hắn cười gian, nó loáng thoáng nghe hắn nói.

- Cô đừng hòng thoát khỏi Trương Vĩ Thiên Ân này.

Và hắn nhảy lên xe, phóng đi mất hút. Sự lo lắng, sợ hãi dâng lên trong lòng. Nó gạt đi những cảm xúc đó, vào trong nhà, ăn sáng và bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Con bảo tố đang đến trong khi cô bé vẫn vui vẻ, không chút lo âu. 2h30 chiều.

Bước ra khỏi nhà, nó đạp xe đến công viên gần nhà. Hôm nay là chủ nhật nhưng công viên cũng chẳng đông người cho lắm, rất vắng. Nằm trên bãi cỏ xanh mơn mẫm, nó nhìn ngắm bầu trời trong xanh, thả hồn vào mây, gió. Không chút vướng bận, không lo âu, không buồn phiền. Cảm giác thật thanh thản, yên bình! Dường như nó đang bay cùng mây, cùng gió. Từng cơn gió nhẹ của mùa hè tạt vào mặt Tiểu Hương khiến cô bé dễ chịu. Tiểu Hương chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Mồ hôi trên trán chảy đầm đìa, giọt nước mắt rơi, miệng không ngừng la hét. Cô bé đã gặp con ác mộng khủng khiếp trong quá khứ mà Tiểu Hương đã cố quên đi.

Lúc đó, Tiểu Hương mới 4 tuổi. Bố cô bé là một mật vụ của một tổ chức bảo vệ chính phủ, còn mẹ là nội trợ ở nhà. Gia đình Hương đang sống rất hạnh phúc, đầm ấm, vui vẻ. Nhưng vào trước sinh nhật lần thứ năm của cô bé, có một chuyện đã xảy ra. Người của tổ chức phi chính phủ đã tìm ra tung tích của bố Hương. Trước sinh nhật của cô bé một ngày, một người lạ đã đến nhà Hương, khi đó cô bé chỉ có một mình ở nhà, ông ta đã bắt cóc Hương. Cô bé chỉ biết la hét, vùng vẫy. Ông ta đã gọi cho bố Hương đe dọa và bắt ông ấy phải giao những tài liệu mật của tổ chức. Bố Hương đã định sẵn kế hoạch để cứu Hương và không bị lộ tài liệu mật. Kế hoạch sắp thành công thì Hương đã còi trối chạy ra. Người đàn ông đó đã chĩa súng vào cô bé. Vì đỡ đạn mà bố Hương đã bị thương. Máu chảy rất nhiều. Cô bé hoảng sợ ngào to:

- Ba ơi, ba ơi, ba tỉnh dậy đi... BA

Ông mở mắt, vuốt tóc Hương, thều thào:

- Hãy...sống...thật...tốt...khi...không...c♦♦♦...ba...ở...bên...cạnh...nghe...con...

Rồi ông tắt thở, Tiểu Hương sợ hãi ngất ngay tại đó. Người đàn ông kia đã trốn thoát

Sau khi tỉnh dậy thì cô bé được tin ba đã mất. Quá sốc, Tiểu Hương nhốt mình trong phòng gần một tuần, không ăn, không uống. Mỗi khi ngủ, cô bé lại mơ về cái chết của ba nên cô không dám nhắm mắt. Cô trách bản thân vô dụng nên ba đã mất. Tuy được mọi người động viên nhưng không có chuyển biến. Sau một thời gian, không được mẹ quan tâm chăm sóc, Tiểu Hương bị trầm cảm. Đó là thời gian khủng khiếp, là cơn ác mộng mà cô không muốn nó xảy ra.

Tiểu Hương bật dậy, nước mắt còn đọng ở khóe mi. Đã bao nhiêu năm rồi mà giấc mơ đó lại quay lại, cô ôm mặt khóc, sợ hãi, đau khổ. Một bàn tay ấm áp kéo cô vào lòng, đỡ dành, lau nước mắt cho Tiểu Hương. Không ai khác đó chính là hấn - Trương Vĩ Thiên Long. Từ lúc theo dõi Tiểu Hương, Long thấy được nhiều cung bậc cảm xúc trên khuôn mặt của cô bé. Lúc ngủ, trông cô bé không khác gì một vị thiên sứ giáng trần. Và lúc khóc, la hét, Tiểu Hương thật yếu đuối, đáng thương, cần được bao bọc, che chở. Không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng một thứ cảm xúc vô hình đã thúc giục Long đến bên cô bé.

Một lúc sau, Tiểu Hương đã khóc hết nước mắt, ngẩng mặt lên cô bé thấy gương mặt của Long. Cậu đang ôm chặt lấy Tiểu Hương khiến cô bé đỏ mặt nhìn thật yếu. "Anh ta cũng khá tốt. Không xấu tình như mình nghĩ" Đây cậu ra, cô bé nóng mặt, quay ra nhìn bờ sông. Long nén cười nhìn về mặt đáng yêu đó của Tiểu Hương.

- Sao anh lại ở đây?

- Sao tôi lại không được ở đây?

Hấn hỏi vặn lại, chăm chọc.

- Tôi đang hỏi anh cơ mà.

Chắc nó phải xem xét lại khi nghĩ hấn tốt. "Đồ đáng ghét"

- Tại thấy người nó khóc nên tôi cho mượn vai. Ai ngờ ướt cả tay áo.

Hấn lắc đầu, vờ than thở, thích thú chăm chọc nó.

- Tôi...tôi...xin...lỗi.

Nó bối rối, nặn mãi mới ra một câu

- Oh, không ngờ là cô cũng biết nói ra 3 từ này

Hấn chọc ghẹo, cổ tình nhấn mạnh từng chữ một khiến mặt nó đỏ như gấc, lấp ba lấp bắp.

- Đừng...có... mà chọc...tôi

Hấn cười ha ha.

- Nhìn cái mặt cô kia không khác gì quả cà chua.

Mặt nó lại càng đỏ hơn, chẳng biết nói gì. Hấn véo má nó một cái, đứng dậy bỏ đi nhưng vẫn còn thì thầm vào tai nó.

- Chúng ta sẽ còn gặp lại. Nhớ con đáng yêu!

Nó thấy vui vui trong lòng, chậm rãi bước về nhà, miệng còn ngân nga hát. Đang ngồi nhâm nhi cốc cà phê đá thì chuông điện thoại reo, Tiểu Hương cầm lên, nghe máy.

- A lô.

- Chào, nhớ con.

Hóa ra Thiên Ân gọi cho cô bé. Thật ra, về đến nhà mà hấn cứ nghĩ đến Tiểu Hương, không thể xóa bỏ hình bóng của cô bé trong tâm trí nên hấn quyết định gọi cho Tiểu Hương.

- Anh bảo ai là nhớ con?

Cô bé phụng phịu, phồng má nói.

- Cô chứ ai. Là nhóc con thì nhận đi.

- Đã bảo không phải là nhóc con cơ mà.

Tiểu Hương bắt đầu bực mình. Sao hần cứ phải gọi điện và chàm chọc nó vậy nhỉ? Tự dưng lại cho hần địa chỉ nhà, cái số nó khổ. Mà cứ khi nào gặp hần thì y như rằng nó tức xì khói, không cãi được câu nào cho dù nó có là chuyên gia "bật" người khác đi chẳng nữa. Thật phiền phức mà.

- Nếu cô không phải nhóc con thì cô là bà già à?

Hần cười gian xảo. Nó định đốp chát lại thì.

- Ợt...ợt...ợt...

Nó xấu hổ, im lặng, mong là hần không nghe thấy.

- Tiếng gì vậy nhỉ? Hình như là...

Biết là Tiểu Hương đang đói nhưng hần vẫn giả vờ như không biết, cổ tình kéo dài tiếng ra khiến cô bé sốt ruột, không dám nghe tiếp không thì chẳng có cái lỗ nào mà chui.

- Hình như là có một con heo đang đói bụng thì phải.

Nó hậm hực. **** thăm.

- Đồ điên! Cầu mong cho anh ta bị trượt vô chuồng ngựa vỡ mặt đi.

- Cô nói gì đấy.

Sao tai hần thính thế? Không biết hần có nghe được gì không? Nó lấp bắp.

- Không...có...gì...hơ...hơ...hơ...

- Thật là không nói gì?

Hần nghi ngờ, muốn khẳng định lại.

- Thật.

Nó trả lời chắc nịch, một lần nữa, bụng Tiểu Hương lại biểu tình, hần bật cười.

- Phư...phư...phư...heo lại đói rồi.

- Anh...anh...

- Tồi sao? Chẳng lẽ tôi nói sai? Nhóc con, đi ăn tối đi không thì bụng lại kêu đấy.

Hần chàm chọc, cúp máy để nó đang đứng chết trân lại chỗ, mặt đỏ như gấc, chẳng nói được gì hơn. Ngồi phịch xuống ghế, nó hậm hực, ăn cơm thật nhanh, mất đồ vì tức giận. "Chờ đó, tên kia. Ta sẽ trả thù. Và nó đi tắm sau đó lên giường ngủ say như chết.

Tại một ngôi biệt thự.

Trong căn phòng rộng nhất, có một chàng trai đang ngồi vắt chân, khuôn mặt tỏ vẻ thích thú. Đó chính là Thiên Ân. Sau khi nói chuyện với nó, hần cảm thấy mọi muộn phiền, mệt nhọc,... đều biến mất. Dường như trêu chọc Tiểu Hương đã trở thành thói quen của hần. Thiên Ân nhắm mắt, tựa người vào ghế, nghĩ đến khuôn mặt đáng yêu của nó, bất giác mỉm cười khiến gia nhân trong nhà không khỏi ngạc nhiên. Một người lạnh lùng như chàng ta sao hôm nay lại cười vui vẻ đến thế. Nhìn Thiên Ân không khác gì một vị thiên sứ. Mọi người chăm chú nhìn cậu, không khỏi đỏ mặt thêm chút bối rối. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Thiên Ân khiến cậu cũng phải ngạc nhiên: "Nhóc con, em là của tôi." Hần rất ghét con gái. Sao bây giờ lại có suy nghĩ đó? Tiểu Hương là gì trong cuộc đời hần?... Mọi thắc mắc hiện lên. Ngắt quãng dòng suy nghĩ, hần lao nhanh ra khỏi nhà, phóng thiet nhanh chiếc Limo màu bạc. Hần muốn gặp nó ngay bây giờ... Cảm giác giờ đây của hần là gì? Thiên Ân muốn tìm câu trả lời cho mình

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dễ Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

12h đêm

Đang say giấc nồng, bỗng tiếng xe máy Brừm..Brừm..Brừm... nghe rất quen thuộc. Tiểu Hương tỉnh dậy, hai tay dụi dụi mắt, trong lòng bức tức vì có kẻ phá giấc ngủ của mình. Tiếng xe ngày càng to hơn. Nhất định cô bé sẽ bấm chết tên phá đám đó. Hậm hực, bức tức, cô bé lao nhanh xuống dưới nhà, mở cửa, không nhìn mặt người đó là ai, quát thẳng vào mặt.

- Này. Tên điên kia. Đêm không ngủ được nên đi phá người khác à?

Hắn - Thiên Ân bật tai lại, nhếch mép cười lạnh. Tuy không nhìn thấy mặt nhưng Tiểu Hương vẫn cảm thấy ớn lạnh, rợn tóc gáy.

- Nhóc con, cô biết mình đang **** ai không?

"Giọng nói... giọng nói này...giọng nói này...là của tên đó. Trời ơi! Sao lúc nào hắn cũng phá mình vậy hả?" Tiểu Hương khóc thầm, ngoài thì lấp bắp như gà mắc tóc.

- Sao...sao...anh...anh...lại...ò...đây?

- Tôi có làm gì đâu mà cô lại cứ lấp ba lấp bắp vậy hả?

Khuôn mặt của Tiểu Hương khiến hắn phải nín cười, chăm chọc.

- Tại...tại...tại...anh...

- Nói nhanh đi xem nào, ấp a ấp úng.

- TẠI ANH ĐÁNG SỢ.

Tiếng hét của Tiểu Hương làm hắn có chút giật mình và bật cười lớn.

- Phư...phư...phư... Nhóc con, cô sợ tôi? Phư...phư...phư...cô có tài khác người thật đấy.

Mặt đỏ như gấc không phải vì xấu hổ mà vì tức giận. Sao hắn cứ phải châm chọc nó nhỉ? Thật là bức mình. Tiểu Hương đốp chát lại.

- Tên điên kia! Tôi không muốn dây dưa gì với anh hết, đồ đáng ghét.

Quay lưng lại, bước vào trong, đóng cửa cái "Rầm!", hằm hằm bước vào nhà. Hắn cười gian, dương dương tự đắc.

- Chúng ta sẽ còn gặp lại nhiều, nhóc con.

Tiểu Hương còn loáng thoáng nghe thấy nhưng không thèm để ý, dậm chân đi vào, lên phòng ngủ đánh một giấc.

Trước nhà, hắn hút một đuit thuốc, nhả một hơi, mỉm cười.

- Chắc chắn sẽ gặp lại.

Ngày hôm sau - 6h30.

Nó trở mình, mắt cứ dúi lại không chịu mở, chồm chần ngủ tiếp, không muốn dậy. Chuông điện thoại reo... Nó vẫn không chịu nhúc nhích. Lần 2....Lần 3...Lần 4..... Lần 10... Tiểu Hương đành bật dậy, cầm máy nghe.

- Ai vậy hả? Sáng đã làm phiền.

- DẬY NGAY, 6h45 mà không đến trường à?

Tiểu Hương hoảng hốt, nhảy khỏi giường, bay vào trong phòng tắm, làm vệ sinh cá nhân. Và thế là, nó dắt xe, vội vội vàng vàng phi ngay đến trường. Chẳng may, nó lại đâm phải một chiếc BMW. Chiếc xe đập méo mó, hỏng, không đi được nữa. Một giọng nói ồm ồm vang lên.

- Bạn có sao không? Để mình đỡ bạn dậy.

Một anh chàng cao khoảng 1m85, mỉm cười, hàng lông mày rậm và khẽ nhếch lên hơi ngổ ngược, cong cong như vầng trăng khuyết trong đêm. Nước da hồng hào, nụ cười tươi rói, khuôn mặt quá hoàn hảo, đáng người cao, bờ vai rộng, rắn rỏi, đặc biệt là cái khuyên kim cương sáng lấp lánh bên tai trái như tô đậm thêm vầng hào quang chói lóa ấy. Đưa tay ra trước mặt Tiểu Hương, cô bé đỏ mặt, ngại ngần cầm lấy tay anh ta, được kéo đứng dậy. Chân và tay của cô bé có những vết xước vì ma sát với mặt đường.

- Cảm ơn. Tôi không sao.

Anh ta cười rạng rỡ như mặt trời ban ngày. Mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn, công suất của những neuron thần kinh bị ngưng trệ, nửa tỉnh nửa mê. Nhìn vào đồng hồ, kim dài chỉ số 7, kim ngắn chỉ số 2: 7h5p.

Nó hốt hoảng, cuống cuống cả lên.

- Trời ơi! Muộn học rồi, làm sao đây?

Anh ta mỉm cười, vỗ nhẹ vào vai Tiểu Hương.

- Nếu không phiền thì bạn lên xe, mình sẽ chở bạn đến trường. Bạn học ở trường nào

Nó không suy nghĩ nhiều, nói luôn.

- Vậy cho mình đi nhờ nha. Mình học ở trường Ikeda.

Chui vào trong xe, anh ta cười, lên xe,... Xe từ từ lăn bánh...phóng vút đi.

Đến trường, Tiểu Hương xuống xe, nói cảm ơn rồi nhanh chóng tìm cách vào trường. Nó treo tường ở gần nhà vệ sinh nữ và chạy lên lớp. Và tất nhiên, nó đã bị phạt viết bản kiểm điểm. Còn anh chàng kia mỉm cười thủ vị.

- Cô gái đó rất dễ thương.

Cánh cổng trường Ikeda mở, xe phóng vào làn xe để ô tô của trường. Xuống xe, anh ta bước lên phòng hiệu trưởng..

*Nhân vật mới.

- Lý Triết Vũ (17t): là người thừa kế tập đoàn điện tử Denka. Một hotboy ấm áp, tốt bụng, điềm tĩnh, tốt về mọi mặt. Một siêu mẫu, diễn viên, ca sĩ nổi tiếng của SM entertainment được bao người hâm mộ. Từng là học sinh của trường nam sinh Kyoto nhưng lại chuyển về học ở trường Ikeda. IQ = 280. Nó ỉu xiu, nghĩ cách "xử đẹp" hần. Chỉ tại hần mà hôm nay Tiểu Hương đi học muộn, lại còn bị phạt nữa chứ. Ông thần xui hình như đang bám lấy cô bé... Đã bắt đầu học nhưng Tiểu Hương không thể cho một chữ nào vào đầu cả. Tâm trạng như thế này thì còn học được gì cơ chứ. Cô bé lẩm bẩm, **** thăm. Tiểu Hương lấy I-pop trong cặp ra, nhắm mắt, ngả lưng vào ghế, ngân nga hát chẳng quan tâm đến việc khác.

Giờ nghỉ trưa đến. Tiểu Hương để ý hình như hôm nay có chuyện gì đó mà khiến trường rầm rộ cả lên. Tiếng bàn tán xôn xao của các nữ sinh cứ từ từ lọt vào tai cô bé.

- Hình như siêu mẫu Lý Triết Vũ chuyển về trường mình đây.

- Hà? Anh Vũ đã chuyển về đây học á?

- Thật không vậy?

- Đúng mà. Anh ý học ở lớp 12A1 đó.

- Mình đến đó đi.

- Woa... Nghĩ đến chuyện được gặp anh Vũ là tim mình cứ nhảy loạn xạ.

Blap...Blap... "Lý Triết Vũ, đó là ai vậy? Mình chả nghe thấy bao giờ?" (bó tay với bà này luôn, suốt ngày xem phim hoạt hình thôi) Tiểu Hương thăm nghĩ... Rồi cô bé nhảy chân sáo xuống căng tin.

Mua được đồ ăn cho mình, Tiểu Hương ngồi vào một chỗ trống gần cửa sổ, từ từ nhấm nháp đồ ăn. Trong căng tin cũng không khác là mấy, ồn ào, bàn tán về Lý Triết Vũ. Tiểu Hương bực tức, thốt ra một câu mà cô bé không định nói.

- Lý Triết Vũ, Lý Triết Vũ, đó là tên nào vậy? Sao cứ bàn tán về anh ta?

Rầm... Mấy trăm hồn đã cứ nhăm vào đầu của tất cả mọi người trong căng tin mà roi. Khi tỉnh lại, ai cũng nhìn chòng chọc Tiểu Hương khiến cô bé giật thót.

- Sao bạn lại không biết anh ấy là ai cơ chứ?

Một giọng nói êm dịu như suối nước chảy. Nước da trắng ngần, mái tóc quăn màu hạt dẻ, lông mày dài, đầy đặn, đôi mắt to màu nâu. môi quả đào chúm chím thoa chút son nhẹ với chiếc váy màu xanh nhạt gắn những viên pha lê nhỏ lấp lánh... trông cứ như là búp bê barbie màu hồng bằng xương bằng thịt. Lâm Hà Mi (Maria)- người mẫu thời trang nổi tiếng của tập đoàn C.L - công chúa của trường? Nó không thốt được lời nào trước vẻ đẹp của Hà Mi.

- Chào bạn. Mình không làm phiền bạn chứ? - Nhỏ mỉm cười ngọt ngào.

Nhưng sao Tiểu Hương Lại thấy nụ cười này khiến cô bé nổi da gà và tưởng tượng ra cảnh ma nữ hiện hình.

- Ồ. Không phiền gì đâu.
- Bạn là Đinh Ngọc Thiên Hương? - Maria nở một nụ cười trông rất quý phái.
- Đúng.
- Ồ, bạn thú vị thật! - Maria che miệng cười, đôi mắt nâu đẹp như thiên sứ nhìn Tiểu Hương chớp chớp.
- Không có gì.

Tiểu Hương chẳng lạ gì cái loại 2 mặt như cô ta. Già vờ hiền lành, đáng yêu để che mắt thiên hạ chứ cô ta cực kì nham hiểm. Cô bé cũng che miệng cười, trong đầu đang tìm cách làm xấu mặt nhỏ Maria.

- Vậy bạn không biết anh Vũ là ai hả?
- Xin lỗi. Nhưng tôi chẳng nghe thấy tên đó bao giờ.

Tiếng xôn xao, chầm chọc Tiểu Hương từ từ vang lên.

- Con nhỏ đó đúng là nhà quê mà!
- Nó là ai mà lại nói vậy với công chúa Maria.
- Sao lại không biết anh Vũ nhỉ?

Blap...blap... Tiểu Hương nén cảm xúc, nghe được câu nào thì nó thông sang tai bên kia. Tất cả các cặp mắt hiếu kì của mọi người đổ dồn về phía Tiểu Hương. Maria ngừng cười, nhấn mạnh từng từ một.

- Sao trường ta lại có người như bạn thế nhỉ?

Tiểu Hương ngẩng mặt lên bắt gặp ánh mắt kiêu kì của Maria. Cô bé bật cười.

- Vậy sao? Theo bạn, chẳng lẽ tôi học ở trường này thì sẽ ảnh hưởng đến hòa bình thế giới à?
- Bạn...Bạn...
- Tôi sao? Bạn con gì muốn nói à? "Cứng họng chưa con?"

Tiểu Hương bịt miệng để không phát ra tiếng cười. Nhỏ Maria ngúng nguẩy, hậm hực quay lưng bỏ đi. Mọi người trở mắt nhìn Tiểu Hương. Sao cô bé lại dám đụng đến công chúa Maria thế nhỉ? Sau đó, Tiểu Hương thần tiên, đứng dậy đi về lớp.

Một nơi nào đó.

Chàng trai thiên thần - Lý Triết Vũ đã chứng kiến tất cả từ đầu đến cuối. Triết Vũ mỉm cười như thiên sứ, ánh mắt ánh lên sự thích thú.

- Thiên Hương. Cô ấy thú vị thật.

Rồi quay lưng bỏ đi, nụ cười vẫn ở trên môi.

* Giới thiệu nhân vật mới

- Lâm Hà Mi (16t): còn được gọi là Maria, là con gái chủ tịch tập đoàn thời trang C.L. Một người mẫu thời trang nổi tiếng. Công chúa barbie trong vùng. Xinh đẹp, bên ngoài tỏ vẻ hiền lành bên trong cáo già phải biết. Maria thích cả Triết Vũ lẫn Thiên Ân và có quen với họ. IQ = 150

Tiết học trôi qua nhanh chóng. Sau khi cất hết sách vở vào trong cặp, Tiểu Hương đi bộ ra cổng. Xe bị hỏng nên cô bé phải đi bộ. Tiểu Hương thở dài thườn thượt. Hôm nay có phải là thứ sáu ngày 13 đầu mà lại đen đủi thế này. Ông thần xui! Hãy tha cho con đi! Tiểu Hương lăm bằm lăm bằm mọi người cứ tưởng cô bé bị điên. Nhà cũng không xa trường lắm nhưng cô bé ghét phải đi bộ một mình. Chết! Giờ mới nhớ. Tiểu Ngọc bị ốm mà Tiểu Hương quên chưa đến thăm. Chắc là nhỏ giận lắm. Dù sao, tí nữa cũng đi qua nhà Tiểu Ngọc, ghé thăm nhỏ một chút vậy. Tiểu Hương dãi bước nhanh. Trời nắng gay gắt khiến cô bé khó chịu. Còn một chút nữa thôi là đến nhà nhỏ Ngọc. Cô lên nào! Tiểu Hương cảm thấy choáng váng, mọi vật trước mắt cứ xoay tròn, chóng mặt... cơ thể từ từ đổ xuống, chẳng lẽ cô bé chuẩn bị tiếp đất chăng? Bỗng một cánh tay rắn chắc đỡ lấy Tiểu Hương, mờ mờ cô bé thấy hân - Thiên Ân. Sao anh ta lại ở đây vậy nhỉ? Khó chịu quá, cô bé không còn một chút sức lực nào. Tiếng hân sao lại hốt hoảng vậy nhỉ?

- Nhóc con, tỉnh lại đi. Nhóc con... NÀY...

Tiểu Hương ngất đi không còn biết gì nữa...

*Tại nhà Thiên Ân.

Thiên Ân gọi bác sĩ đến khám cho Tiểu Hương thì biết cô bé bị say nắng... Lúc đó, hấn lái xe đến nhà Tiểu Hương, muốn gặp, muốn nói chuyện,... Đi đến giữa đường, hấn thấy Tiểu Hương đang "cuộc" bộ về nhà. Lên kế hoạch sẵn trong đầu, hấn định hù cô bé một chút. Ai ngờ, Tiểu Hương đang từ từ tiếp đất, hấn nhảy ra khỏi xe, đỡ cô bé. Bộ dạng nhột nhật của Tiểu Hương, tim hấn nhói đau, hấn bế cô bé lên xe rồi phóng nhanh về nhà.

Cô nhóc này đang ngủ trông thật đáng yêu! Nhìn như con mèo nhỏ. Hàng mi dài, cong vút, đặc biệt là đôi môi đỏ mọng, uơn ướn khiến người ta muốn kiss một cái. Hấn từ từ cúi xuống, khuôn mặt cách mặt Tiểu Hương 1cm nữa. "Mình đang làm gì thế này?" Thế là, môi hấn chạm nhẹ vào môi Tiểu Hương, cô bé trở mình khiến hấn giật mình, ngồi thẳng dậy, mặt hơi đỏ, thắc mắc việc mình vừa làm.

- Tại sao mình lại hôn cô ta? Không thể hiểu nổi.

Thiên Ân đứng dậy, bỏ ra ngoài. Không để ý, Tiểu Hương đang mỉm cười. 9h tối.

Tiểu Hương từ từ mở mắt, đầu còn hơi choáng váng. Đây là đâu? Không phải là nhà cô bé? Hình như cô bé đã bị ngất thì phải nhưng thật sự đây là nơi nào? Không phải là bệnh viện? Bỗng cách... cộp... cộp... có người đang bước vào thì phải? Là hấn - Thiên Ân.

- Sao anh lại ở đây?

- Sao tôi lại không được ở đây? Vì đây là nhà tôi.

Anh chàng này cười châm chọc.

- HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA?

Tiểu Hương hét toáng lên, thất sắc.

- Nhà anh? Sao tôi lại ở nhà anh?

- Nhóc con. Trời nắng gắt như vậy mà không đội mũ. Cô bị ngất, tôi nhìn thấy nên lôi về đây.

Giọng hấn có chút quan tâm nhưng lại pha chút chọc ghẹo

- Tôi bị ngất à? Cảm ơn anh nha.

Tiểu Hương mỉm cười khiến tim ai xao xuyến. Nhớ lại chuyện lúc này, hấn quay mặt đi để cô bé không nhìn thấy mình đang đỏ mặt.

- Tôi vốn tốt bụng chứ không giờ chẳng có ai cứu cô đâu.

- Anh thích châm chọc tôi vậy à?

Về mặt vênh vênh vào vào của hấn làm nó tức điên.

- Trêu cô đã thành thói quen của tôi rồi. Chỉ cần nhìn thấy cô tức là tôi lại thấy vui.

Hấn cười khùng khục hai tiếng. Cô nhóc đỏ mặt tía tai vì tức vì không cãi lại được hấn. Tiểu Hương lết xuống giường, hậm hực.

- Này, nhóc con. Đi đâu đấy?

- Tôi đi về chẳng lẽ lại ở nhà anh à?

- Không sao. Cứ ở đây đi. Sáng mai tôi sẽ đưa cô đi học.

Nó một mực đòi về nhưng hấn nhất quyết không đồng ý. Và thế là, cô nhóc phải ngủ ở đây một đêm. Tất nhiên, hấn vui vẻ cười thầm không để ai biết.

Nghỉ ngơi một đêm, Tiểu Hương thức dậy từ rất sớm, một phần là do lạ giường không quen chỗ, thêm nữa cô bé muốn ngay lập tức rời khỏi chỗ này. Bước xuống tầng một, mọi người cúi chào cô bé làm Tiểu Hương thấy ngại, chào lại. Ui chao! Ngôi nhà này thật đẹp! Thiết kế theo kiến trúc nước ngoài thì phải? Chắc tên này phải là đại thiếu gia của nhà này rồi. Nhưng sao không thấy ba mẹ hấn đâu cơ chứ. Cô bé chạy lung tung khắp nhà, ngắm nghía mọi thứ. Đẹp quá! Một khu vườn trồng các loại hoa rực rỡ màu sắc. Tiểu Hương đi khắp vườn hoa mà không thấy chán. Mất long lanh, mỉm cười từ mắt. Không ngờ là nhà hấn có vườn hoa đẹp như thế này. Xem chán rồi, cô bé vào trong nhà ngồi nghỉ, mồ hôi còn đọng trên mặt. Ôi! Con mèo giống Ba Tư đáng yêu quá! Tiểu Hương tự nhiên ôm lấy con mèo vuốt ve, ôm ấp. Chưa bao giờ nó lại thấy vui như bây giờ. Đứng trên tầng hai, hấn mỉm cười, thu hết những hình ảnh đáng yêu của nó vào tầm mắt. Thấy cô bé thích thú, vui vẻ như vậy, trong lòng hấn cũng dâng lên một cảm xúc ấm áp trấn áp cái vẻ lạnh lùng của mình. Từ từ bước xuống phòng khách (nơi Tiểu Hương đang chơi với con mèo), hấn điềm tĩnh ra lệnh cho mọi người không được nói hấn đang xuống, ngồi xuống ghế đối diện với nó. Tiểu Hương giật mình thấy hấn, thả con mèo xuống, "nhẹ" giọng.

- Có vẻ anh dậy sớm quá ha, ĐẠI THIẾU GIA?

- Quá khen!

Anh chàng Thiên Ân tỏ ra khiêm tốn nhưng cô bé Tiểu Hương sấm sét đầy mình, tức giận vì không cãi lại được hấn dù có nói gì đi chăng nữa. Tiểu Hương liếm môi có chút bực mình, nhún vai cố tỏ ra là không sao. Thiên Ân nhìn Tiểu Hương mà thầm cười ngoài thì lạnh như băng. 6h40phút. Cô nhóc hoảng hốt.

- Trời ơi! Làm sao đây? Mình không có đồng phục để thay. Hu...hu...hu... Sao ông thần xui lại cứ bám lấy mình vậy trời?

Hấn tỏ vẻ chẳng có gì, lạnh lùng.

- Đồng phục của cô ở trên phòng. Không để ý à?

- Sao anh lại có đồng phục của tôi?

- Không nói nhiều. Lên thay đi. Lái nhai mãi. Muộn giờ học rồi kìa.

Anh chàng Thiên Ân gắt khiến Tiểu Hương giật mình, không nói gì, chạy bay lên phòng làm vệ sinh cá nhân. Xong xuôi, cô bé lại tiếp tục gào to.

- Cặp sách của tôi đâu? Đâu rồi?

Thiên Ân đứng ngoài cửa, quát to, kiêu lời vô cùng.

- Đừng có hét nữa. Ở dưới nhà đấy.

Tiểu Hương chạy xuống nhà, còn cậu nhóc nhún vai lắc đầu bó tay với cô nàng này luôn. Hậu đậu thế không biết.

- A A A A A A.....

Một dàn đồng ca của Tiểu Hương khiến mọi người giật nảy mình.

- Làm sao đây? Làm sao đây? Xe của mình hỏng nên mình vút ở đường rồi. Giờ đi bằng gì đây. Tôi phải làm gì bây giờ?

Hấn đã dắt xe ra ngoài căn biệt thự từ lúc nào rồi, nói vọng vào.

- Lên xe tôi chở. Nhanh.

Tiểu Hương như vớ được vàng, cuống quýt lên xe hấn, miệng không ngớt lời cảm ơn. Còn Thiên Ân thầm mỉm cười, trầm ngâm nghĩ khoảng cách với cô bé đang dần bị xóa bỏ. Xe từ từ lăn bánh....Phóng vút đi... Tiểu Hương hét.

- Á... Anh đi chậm thôi. Muốn giết người à?

Hấn vẫn chung thủy với khuôn mặt lạnh, nhếch mép nói.

- Muốn.

Rồi tăng tốc. Tiếng hét vẫn không dứt... Đến trường, bước xuống xe, mặt Tiểu Hương xanh lét như tàu lá chuối, thở không ra hơi, quát thẳng vào mặt hấn.

- ĐỒ ĐIÊN. ĐỒ KHÙNG. DỒ HÔI. MUỐN GIẾT NGƯỜI THÌ TÌM NGƯỜI KHÁC ĐI. Rồi hậm hực vào trường, hấn nhếch mép, cười lạnh.

- Nhóc con. Có mà chịu khổ. Phư...Phư...Phư.

Sau đó, phóng đi. Bước đến đâu, hàng loạt ánh mắt nhìn chăm chăm vào nó như tia lửa điện. Đang bực tức, Tiểu Hương gầm lên.

- NHÌN CÁI GÌ HẢ?

Tất cả ánh mắt quay đi, có chút giật mình. Cô bé Tiểu Hương **** rủa, dài chân bước lên lớp.

Một nơi nào đó, Maria tức giận, mặt đỏ ngầu, nắm chặt tay đến tóe máu, cười lạnh khiến mọi người nổi da gà.

- Thiên Hương, cô gọi lắm. Dám động đến anh Thiên Ân của tôi (từ khi nào vậy?).. Tôi sẽ cho cô sống không bằng chết.

Cô ta cười rùng rợn, ánh mắt căm thù.

Lý Triết Vũ sau khi thấy Tiểu Hương xuống xe của Thiên Ân cũng không tránh khỏi sự thắc mắc như những người khác.

- Chẳng lẽ cô nhóc ấy quen với Thiên Ân? Mình sẽ hỏi rõ cậu ta. Không thể để cô nhóc vào tay cậu ta được.

Rồi quay lưng bỏ đi..

Cả trường rầm rộ cả lên. Tất cả học sinh cứ nhắm vào Tiểu Hương mà nói. Cô bé phải chịu đựng những lời sỉ vả của bọn tiểu thư con nhà giàu. Bọn đó chê cô nhà nghèo, cha mất... không xứng đáng với Thiên Ân. Dù có giải thích đến như thế nào, cô phủ định cô và Thiên Ân không có quan hệ gì thì chẳng có ai tin cô, duy nhất có một người trong lớp tin cô. Không ai khác là Tiểu Ngọc. Nhỏ khuyên Tiểu Hương hãy bỏ ngoài tai những lời nói đó. Và dù không ai tin cô thì Tiểu Ngọc vẫn tin và không thay đổi. Lời nói đó khiến sự tức giận, thất vọng của cô bé vơi đi phần nào. Cô bé chăm chú học bài, chẳng thèm nghe bọn bè xia xối nữa, Tiểu Hương tự như: "Họ nói thì họ nghe. Mình chẳng việc gì phải quan tâm cả."

Giờ nghỉ trưa, cô bé cùng Tiểu Ngọc chậm rãi xuống căng tin. Bọn con gái: đùa nói móc, đùa gạt chân, đùa cảnh cáo,... nhưng Tiểu Hương vẫn đứng đưng như chẳng có chuyện gì. Cô bé cùng Tiểu Ngọc ngồi vào chỗ, lấy đồ ăn đã mua sẵn từ từ ăn. Một giọng nói đầy châm chọc mỉa mai vang lên.

- Chẳng phải là bạn Thiên Hương đây sao?

Maria? Lại là cô ta. Tiểu Hương chẳng nhìn cũng biết. Tiểu Ngọc thì không để ý, ăn tiếp. "Để nhỏ Hương tự xử lý, mình chẳng cần ra tay thì nó cũng thắng được"

- Ô. Hóa ra là công chúa Maria xinh đẹp...

Tiểu Hương ngừng lại. Maria đang kiêu căng, ngạo mạn vì vẻ đẹp của mình thì:

- Và xấu tính kia mà. Sao lại bạn có mặt ở đây?

- Cô nói gì hả?

Như bị tát một gáo nước lạnh, Maria tức giận, nắm chặt tay lại. Cô bé Tiểu Hương vẫn mỉm cười trong thì khinh thường.

- Tôi nói gì bạn còn không hiểu hay sao? Hay bạn cố tình không hiểu?

Maria nén giận, che miệng cười khiến cô bé liên tưởng đến ma nữ.

- Bạn nói vậy là hơi quá. Dù gì cũng là bạn bè...

Cắt ngang lời nói của cô ta, Tiểu Hương nhếch mép, trong mắt lóe lên một tia khinh bỉ.

- Bạn bè? Từ lúc nào vậy? Làm sao tôi có thể kết bạn với một người "cao quý" như công chúa đây.

Cô bé kéo dài 2 từ cao quý. Maria vẫn mỉm cười, trong thì tức giận tột độ.

- Sao bạn lại nói thế chứ? Mình làm sao cao quý như bạn đây?

Tiểu Hương neho mắt, nghiêng đầu, nhún mày hỏi lại.

- Bạn có định ám chỉ điều gì?

- Trong trường, ai cũng biết là bạn đi với hoàng tử Thiên Ân của trường British.

- Thì sao?

- Thế nên bạn không muốn kết bạn với tôi là phải rồi. Vì bạn sợ tôi tranh hoàng tử Thiên Ân với bạn đúng không?

Những gì Maria nói, Tiểu Hương nghe chẳng lọt tai, cười nhạt.

- Bạn nghĩ vậy? Thế thì là vậy.

- Không biết xấu hổ.

Một câu "Không biết xấu hổ" làm Tiểu Hương sững lại. Tiểu Ngọc nghe vậy tranh thủ thời gian cúi xuống, kêu khổ: "Xong rồi, con nhỏ này lại muốn nổi bão rồi! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nhỏ Hương mà nổi giận thì... Mình không dám nghĩ tiếp."

Đang lúc Tiểu Ngọc khần trương không biết làm thế nào thì Tiểu Hương bình tĩnh nhìn Maria. Nói thật, cô bé hiện tại quả thực có chút tức giận. Từ nhỏ đến lớn, Tiểu Hương ghét nhất là bị người ta nói như vậy. Nheo mắt lại, cô bé mạnh mẽ cười sán lạn, chậm rãi nói.

- Không biết xấu hổ? Vậy thì sao? Còn bạn không thấy mình quá trơ trẽn à? Tôi đã từng gặp nhiều người nhưng chưa thấy ai cáo già như bạn.

Cô bé kéo Tiểu Ngọc đứng dậy, còn loáng thoáng nói vào tai Maria: "Đừng tỏ ra hiền lành, ngây thơ nữa. Nó làm cho tôi càng kính trọng cô hơn, công chúa." Quay lưng về lớp, không để ý Maria đang trừng mắt tức giận, trong mắt lóe lên một tia xảo quyệt. Trong giờ học, Tiểu Ngọc không ngớt lời khen Tiểu Hương nhưng cô bé đâu còn tâm trạng. Sao mọi người lại cứ nghi ngờ cô bé chứ? Tất cả là tại hấn, nếu hấn cho cô bé về nhà thì mọi chuyện không như thế này. Và lúc đó Tiểu Hương phải từ chối lên xe của hấn. Thà đi học muộn còn hơn bị rêu rao, bần tán. Sao cô bé lại ngốc thế chứ? Tiểu Hương vò đầu, bứt tai nghĩ cách cho tin đồn này biến mất. Dù bài học có hay đến đâu, thú vị như thế nào thì cô bé cũng chẳng nghe lọt tai. Thiệt tình, đau hết cả đầu. Tiểu Hương bực mình nằm úp mặt xuống bàn nghĩ đi cho xong. Chẳng phải quan tâm gì nữa cả. Chờ đấy tên kia (Thiên Ân)! Cái đồ điên, đồ

khùng. Tất cả là tại anh hại tôi ra như thế này đây. Tôi hận anh, đồ khốn. Thế là, Tiểu Hương ngủ lúc nào không biết. Thấy thế, Tiểu Ngọc cũng không nói gì thêm, im lặng nghe giảng.

Ra về. Tiểu Hương tỉnh dậy cất sách vào cặp rồi cùng ra lán xe với Tiểu Ngọc. Nhưng chẳng thấy xe cô bé đâu. Thấy lạ, Tiểu Ngọc bèn hỏi:

- Tiểu Hương, xe cậu đâu?
- Xe tớ bị hỏng vứt ở đâu không biết nữa
- Vậy lên tớ chở về
- Thanks

Tất nhiên, cả hai chạy bon bon về.

Đến nhà, Tiểu Hương chào tạm biệt Tiểu Ngọc rồi chạy vào nhà chuẩn bị bữa tối. Hôm nay cũng chẳng có món gì đặc biệt, Tiểu Hương thấy nhạt miệng chả muốn ăn gì cả. Cô bé thở dài. Có thật nhiều chuyện xảy ra quá! Sao mẹ mãi chưa về vậy nhỉ? Cũng đã được ba, bốn ngày rồi, Tiểu Hương nhớ mẹ da diết. Nhưng chẳng có một cuộc điện thoại của mẹ, cô bé lo lắng. Hay có chuyện gì xảy ra với mẹ rồi? Mẹ ơi, mẹ về nhanh với con đi. Cô bé gục mặt xuống bàn, nước mắt bắt đầu ứa ra. Bỗng chuông điện thoại reo. Cầm máy, cô bé lau nước mắt, nói.

- A lô. Tôi - Đinh Ngọc Thiên Hương xin nghe.
- Mẹ đây

Người đầu dây bên kia nghẹn ngào. Tiểu Hương ngạc nhiên, không nói được lời nào.

- Con có khỏe không? Ở nhà có xảy ra chuyện gì không?
- Hu...hu...hu...

Tiểu Hương bật khóc nức nở. Mẹ cô bé cười hiền.

- Sao con lại khóc chứ?
- Sao...hức...mẹ... chưa... về... hức... hức ?
- Mẹ xin lỗi vì xảy ra một chút chuyện nên mẹ chưa về được. Con đừng lo. Ngày mai, mẹ sẽ về.
- Thật không ạ?
- Ừ

Tiểu Hương vui mừng khôn xiết, cuối cùng cô bé cũng chờ được đến ngày này rồi.

- Mẹ cúp máy đây. Con nhớ ăn tối đi nha.
- Vâng. Con chào mẹ.

Cúp máy, Tiểu Hương ngồi vào bàn, nhanh chóng ăn tối. Hôm nay cũng không phải là một ngày có nhiều chuyện buồn. Cô bé tươi cười. Nghĩ đến ngày mai được gặp mẹ là Tiểu Hương cảm thấy lòng ấm áp, hạnh phúc vô cùng. Ăn xong, cô bé tắm rửa. Tất nhiên là, lên giường ngủ ngon lành và mơ một giấc mơ đẹp.

Tại một ngôi biệt thự, có 2 chàng trai đang ngồi đối diện nhau nói chuyện một cách nghiêm túc. Một là Lý Triết Vũ, còn lại là Trương Vĩ Thiên Ân. Không khí có vẻ căng thẳng. Triết Vũ lên tiếng trước.

- Thiên Ân, cậu có quen Đinh Ngọc Thiên Hương hay không?

"Sao cậu ta lại biết con nhóc đó vậy nhỉ?"

- Có. Nhưng sao cậu lại hỏi chuyện này?
- Cô nhóc đó là bạn gái cậu?
- Không. Sao con nhóc đó lại là bạn gái của đại thiếu gia này được?
- Vậy thì sao hôm nay cô nhóc đó lại đi với cậu?
- Làm gì ngạc nhiên thế chứ? Chẳng qua con nhóc đó không có xe nên tớ cho đi nhờ thôi mà.

- Không ngờ là cậu lại tốt đến thế. Nhưng tôi mong cậu sẽ không có ý gì với cô nhóc đó.
- Tại sao?
- Với cậu thì không được vì cậu chỉ làm tổn thương cô nhóc đó thôi.
- Nhưng tôi không muốn
- Vậy thì tôi sẽ không khách khí với cậu đâu. Tôi sẽ tuyệt đối không thể để cậu làm tổn thương cô nhóc đó.
- Tôi sẽ chờ. Trong hai chúng ta, ai sẽ là người phải rời xa con nhóc đó.

Triết Vũ đứng dậy, quay lưng bỏ đi. Còn Thiên Ân trầm ngâm suy nghĩ: "Triết Vũ, chẳng lẽ cậu đã phải lòng con nhóc đó rồi?" Và lạnh lùng.

- Nhưng con nhóc đó là của tôi. Hãy đợi mà xem

Cuộc đời cô bé đang có bước ngoặt. Cuộc chiến giữa Thiên Ân và Triết Vũ cũng diễn ra.

Game start.

Câu chuyện giờ mới bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Hôm nay, Tiểu Hương dậy rất sớm, chạy bộ, làm vệ sinh cá nhân rồi nhảy chân sáo đến trường không lo bị muộn. Nhưng cô bé đâu ngờ rằng sẽ có chuyện sẽ xảy ra với mình. Đến trường, giờ không có một bóng người, Tiểu Hương chạy vào lớp trực nhật. Tuy hôm nay không đến phiên cô bé nhưng Tiểu Hương lại muốn làm. Vừa hát ngân nga vừa quét lớp tạo nên một bản nhạc đặc biệt. Tâm trạng của Tiểu Hương thật sự, thật sự rất tốt. Sau khi nghe mẹ nói ngày mai sẽ về, đêm cô bé không ngủ được. "Thức đêm mới biết đêm dài" nhưng đối với Tiểu Hương thì cô lại thấy "Thức đêm mới biết đêm đẹp". Đúng là khác người mà.

Một lúc sau, học sinh đã đến đông hơn. Tiểu Hương cũng đã làm xong tất cả mọi công việc. Cô bé nằm gục xuống bàn, ngủ một giấc.

Triết Vũ đã đến từ lâu. Nhưng không muốn làm phiền cô bé. Đứng ở một góc có tầm quan sát tốt, cậu nhóc chăm chú quan sát từng hoạt động của Tiểu Hương. Khi cô bé ngủ trông thật đáng yêu nga! Bất giác, Triết Vũ mỉm cười như ánh nắng ban mai chiếu rọi mọi nơi khiến tất cả phải chăm chú nhìn. Sau đó, cậu quay lưng bỏ đi.

Học sinh đã đến đầy đủ. Reng... reng... Chuông báo hiệu giờ học bắt đầu reng lên. Mọi người về lớp của mình, ngồi đứng vào vị trí. Nhìn thấy Tiểu Hương đến lớp trước cả mình, Tiểu Ngọc đưa tay rờ trán cô bé khi Tiểu Hương đang chìm vào giấc ngủ. "Hình như không bị sốt. Vậy sao hôm nay con heo này lại đến sớm vậy nhỉ? Hay trời sắp sập?" Tiểu Hương cũng vừa tỉnh dậy, thấy hành động lạ của cô bạn liền hỏi.

- Thấy lạ lắm à? Khép cái miệng lại, ruồi chuẩn bị bay vào kia.

Tiểu Ngọc hoảng hốt che miệng lại, đột nhiên phát hiện mình bị hớ, cãi lại.

- Làm gì có ruồi mà bay vào?
- Không ruồi thì nhặng, vi khuẩn được chưa?
- Cái gì?

Tiếng cô giáo chủ nhiệm phá tan cuộc "chiến võ miệng" của 2 nàng.

- Cả lớp trật tự. Ngày mai, trường chúng ta có tổ chức cuộc giao lưu giữa trường chúng ta và trường nam sinh British.

Yeah... Tiếng hét của bọn con gái như muốn phá tan phòng học, nghe chói cả tai. Cô giáo đập bàn một cách đẹp mắt "Rầm" gây làm đôi (con nhà võ mà lì, đẳng cấp quá pro), học sinh im thinht không còn tiếng động.

- Các chị còn hét lớn nữa thì hãy lấy cái bàn này làm gương. Tiết đầu tiên tự học.

Thế thì ai còn dám nói gì nữa. Cô giáo vừa bước ra khỏi cửa thì bọn con gái bàn tán rất sôi nổi.

- Ôi, hay quá! Trường nam sinh British toàn học sinh đẹp trai thôi à!

- Nhưng tôi thích hoàng tử Thiên Ân cơ.

- Hồi hộp quá! Thiên Ân Prince, I love you

Blap... Blap... Bằng cái giọng như sấm nổ bên tai mà bọn đó còn hét được, đúng là định ám sát người khác mà. Tiểu Ngọc thì ngủ còn Tiểu Hương ngân nga hát. Đang nào cũng được nghỉ tiết này, cô bé chẳng có hơi đâu mà nghĩ đến trai đẹp cả. Dù có đẹp đến mấy thì với cô gia đình là quan trọng nhất không có gì sánh bằng (về sau khéo lại nghĩ khác thì sao) Tiểu Hương đang nghĩ nên chuẩn bị món gì khi mẹ về. Tự dưng, cô bé thấy hồi hộp, tim đập nhanh. Chắc cô bé nên thông báo cho Tiểu Ngọc biết tin này. Đập nhẹ vào vai Tiểu Ngọc, nhỏ tinh dậy, hỏi.

- Sao vậy?

- Hôm nay, mẹ Hương về đó. Ngọc nhớ sang chơi nha.

- Vậy à? Thế mẹ Hương có đi nữa không?

- Không, mẹ Hương bảo sẽ tìm một công việc ổn định ở đây để có thời gian chăm sóc Hương nhiều hơn.

Tiểu Ngọc nghe vậy mừng thầm cho Tiểu Hương. Cuối cùng, nhỏ cũng thấy được niềm vui, hạnh phúc của Tiểu Hương. "Chắc hẳn nhỏ rất vui. Hương cũng đã có được sự ấm áp khi tìm lại không khí gia đình"

- Hương thấy thế nào rồi?

- Hương lo quá, Ngọc à. Tim cứ đập nhanh ý.

- Không sao đâu. Lúc về, Hương cũng Ngọc tạt vào chợ mua vài thứ chuẩn bị tiệc mừng mẹ Hương về nha.

- Ừ.

Cả hai trò chuyện vui vẻ chẳng để ý đến chuyện khác, đến xung quanh. Năm tiết trôi qua. Tiểu Hương và Tiểu Ngọc nhanh chóng cất sách vở, dắt xe rồi cùng nhau vào chợ. Chọn được những thứ cần thiết. 2 cô bé đi mua bánh ga tô. Xong xuôi, Tiểu Ngọc về cất sách vở, Tiểu Hương dọn phòng ngủ của mẹ. Một lúc sau, 2 cô bé bắt tay vào chuẩn bị tiệc. Sắp xếp tất cả mọi thứ ra bàn, Tiểu Hương và nhỏ ngồi chờ đợi. Bỗng chuông công kêu "Kính koong... Kính koong...", cô bé Tiểu Hương chạy thật nhanh ra, mở cổng. Là mẹ. Đúng là mẹ rồi. Cô bé ôm chặt lấy mẹ, khóc vì vui sướng, hạnh phúc. Tiểu Ngọc cũng khóc theo. Mẹ Tiểu Hương vỗ nhẹ vào lưng Tiểu Hương, ngọt ngào.

- Nín đi con.

- Hu...hu...hu... Cuối cùng, con cũng chờ được đến ngày hôm nay rồi.

- Mẹ xin lỗi. Trong thời gian qua, là mẹ không tốt, không làm tròn bổn phận và không yêu thương, quan tâm con.

Bà vỗ về, nước mắt cũng lăn dài trên má. Không ngờ, Tiểu Hương lại có thể chịu đựng trong ngần ấy năm. Tất cả là tại bà. Tại bà mà Tiểu Hương thiếu tình thương. Tại bà mà Tiểu Hương phải đau khổ. Giờ đây, bà muốn bù đắp tất cả cho Tiểu Hương để chuộc những lỗi lầm.

- Bác vào trong đi ạ. Trời đang trở lạnh. Nếu cứ đứng đó mãi thì bác và Hương sẽ bị ốm mất.

- Ừ.

Vào trong nhà. Ba người nói chuyện vui vẻ. Nhất là Tiểu Hương. Cô bé nói nhiều nhất. Sau đó vào ăn tối. Có vẻ như mọi người đã rất đói. Lâu lắm rồi, Tiểu Hương mới được ăn cơm cùng mẹ. Lâu lắm rồi, cô bé mới trò chuyện vui vẻ như thế này. Hạnh phúc đang mỉm cười với Tiểu Hương chẳng? Vẫn chưa thể khẳng định được điều gì?

Tại quán bar Dream.

Ngồi nhâm nhi ly rượu, chợt hắn thấy bóng dáng rất quen thuộc của thằng bạn thân. Và đó chính là Trần Hải Đăng. Lâu lắm rồi mới thấy Đăng. Chẳng biết, cậu ta làm gì mà lù đi lâu thế? Một chàng trai cao 1m80, khuôn mặt siêu baby, nở một nụ cười như ánh mặt trời khiến con gái đứng hình ngay tại chỗ. Hắn nhếch mép cười "Vẫn còn trình độ sát gái cơ à?"

- Lâu rồi mới thấy mày đó, Đăng.

- Me too.

- Bỏ tiếng anh tiếng tàu đi. Mày lù đi đâu mà giờ mới thấy mặt hả?

- Đi đâu cái gì chứ? Ông già nhà tao ép tao học ngành điện tử mấy tháng nay để chuẩn bị giao cái tập đoàn cho tao quản lý.

- Phư...phư... Tội nghiệp anh bạn quá!

Hắn bật cười ha ha. Hải Đăng đập bốp vào người Thiên Ân một cái, bực mình gắt.

- Tội nghiệp cái đầu mày áy! Không nghĩ cách giúp tao thì thôi. Còn ngồi đấy mà nói xò.

- Bớt giận. Tao không giúp mày được đâu. Mày tưởng là ông già tao không làm vậy chắc. Từ khi bà ta đi...

Ánh mắt ẩn giấu một nỗi buồn mà không ai có thể thấy được. Khuôn mặt càng lạnh lùng hơn khiến ai cũng phải giạt mình, tránh xa. Hải Đăng thấy thẳng bạn như vậy, lảng sang chủ đề khác phá tan bầu không khí âm u này.

- Nghe nói, mày và thẳng Vũ đang tranh nhau tán một em ở trường Ikeda à?

- Tán cái đầu mày. Đó là cạnh tranh công bằng hiểu chưa?

- Hey! Có phải mày yêu rồi không?

- Yêu này...

Hắn đập cái "bốp" vào người Đăng khiến cậu nhóc bật dậy, suýt xoa.

- Thằng này... Không đúng thì trả lời. Làm gì mà nặng tay thế?

- Vậy là còn nhẹ đấy. Muốn ăn thêm không?

Thiên Ân hăm dọa, giơ tay định đập cho Đăng phát nứa thì cậu nhóc cầu xin.

- Không. Tha tao.

- Mày vẫn như vậy. Chẳng có chút nào thay đổi.

- Thế mới là Trần Hải Đăng.

Đăng vênh mặt lên, tự sướng khiến hắn ôm bụng mà cười lăn lóc. Cả hai đều cảm thấy vui vẻ, nỗi buồn được trút đi phần nào. Dù gì cũng là anh em tốt với nhau mà. Quán bar ngày càng đông người hơn, nhất là con gái. Có 2 anh chàng siêu hotboy thế này không vào thì phí lắm.

Tại nhà, Tiểu Ngọc đã chia tay về nhà, nó đang xem hài, cười chảy cả nước mắt. Mẹ Tiểu Hương nhìn thấy cô bé vui vẻ như vậy cũng thấy hạnh phúc, yên tâm phần nào. Dọn dẹp xong nhà bếp, bà pha một cốc nước cam, mang cho Tiểu Hương. Cô bé uống một cách ngon lành, miệng cười đến sái quai hàm luôn. Chợt Tiểu Hương ngồi vào lòng, ôm lấy mẹ, nhẹ giọng.

- Mẹ à, con hạnh phúc lắm.

- Ủ. Mẹ cũng thế con gái yêu.

- Mẹ đừng rời xa con thêm lần nào nữa nhé.

- Ủ.

- Mẹ hứa đi.

- Được rồi. Mẹ hứa.

Tiểu Hương che miệng ngáp nhỏ, con buồn ngủ bắt đầu ập đến. Nhìn mẹ chăm chú để khẳng định đây là sự thật, cô bé nhắm mắt lại ngủ trong vòng tay ấm áp của mẹ, cái miệng xinh xinh còn mấp máy, nói nhỏ: "Ba cũng hạnh phúc khi nhìn thấy mẹ và con như vậy đúng không?" Mẹ Tiểu Hương mỉm cười, vuốt nhẹ nhẹ mái tóc cổ bé, ngọt ngào: "Tất nhiên rồi. Ngủ ngoan, con gái yêu" Bà đỡ Tiểu Hương vào phòng, đặt lên giường, đắp chăn cho cô bé rồi nằm bên cạnh...

Một ngày hạnh phúc!

Ngày hôm sau.

Cảm nhận được hơi ấm của mẹ, Tiểu Hương tỉnh dậy. Hôm qua, cô bé đã mơ một giấc mơ thật đẹp. Tiểu Hương xuống bếp chuẩn bị bữa sáng. Đã lâu rồi, cô bé không ăn sáng. Giờ nhớ lại thì thấy thật ngốc. Tình yêu gia đình đã cho cô bé sức mạnh chăng? Bữa sáng hoàn tất. Mẹ Tiểu Hương cũng đã dậy. Tiểu Hương mời mẹ vào bàn rồi cả hai người cùng thưởng thức bữa ăn. Đã 6h30, Tiểu Hương khoác cặp sách, chạy khỏi nhà còn nói vọng lại.

- Con đi học đây, mẹ.

- Đi cẩn thận, Tiểu Hương.

Bà âu yếm, mỉm cười.

Nhảy nhót trên con đường tới trường, cô bé ngân nga hát bắt. Giai điệu ngọt ngào, du dương khiến mọi người ngoái lại nhìn. Giọng hát truyền cảm, ấm áp.

Oneuleun waeji himdeulgo jichyeo

Begaereul kkeuleoaneun chae honja bangane nama

Jeonhwagil manijjaggeorineun nauimaemi

Waeji oneultara oeroun geo jyo

Gabjagi ulrin jeonhwaee nolra

Bab meogeossneunji geogjeonghaneun eomma ogsoriga

Gwichanhge deulryeosseon geu mali oneuleun dareungeol

Ijgo isseosseon yagsogdeuli tteoolrayo

Maeumi yeppeun sarami doelgeyo

Nameul meonjeo saenggaghaneun saram doelgeyo

Eommaui sarangui baraemdeuleul jikkyeogalgeyo

Nawa kkumeul hamkke nanudeon nae meoril bisgyeojudeon eommaga saenggagna

Ttaeron jalmosdoen santaegdeul ro apahaessjiman

Amu maleoboi dwieseo jikkyeobwa jusyeossjyo

Seotulgo eorin aijiman ijen al geos gatayo

Eommaui joyonghan gidoui uimireul

Maeumi yeppeun sarami doelgeyo oh

Nameul meonjeo saenggaghaneun saram doelgeyo

Eommaui sarangui baraemdeuleul jikkyeogalgeyo

Nawa kkumeulhamkke nanudeon nae meoril bisgyeojudeon eommaga saenggag na

Eotteoghajyo ajig jageun nae mani

Eommaui sogeul noheumyeon honja jal hal su isseulji

ajig bujoghan geos gata nan duryeoun geolyo

Jihyeroun eommaui ttal doegeyo (naege yonggireul jwoyo)

Eodil gado jarangseureoun ttali doegeyo (You've been there for me)

Eommaui sarangui baraemdeuleul jikkyeogalgeyo

Haneo bsi boyeojun sarangmankkeum tteoseuhan mameul gajilgeyo

Sujubeo saju pyohyeon moshhaessjyo

Eomma jeongmalro saranghaeyo

Ai cũng nhắm mắt cảm nhận. Cô bé vẫn tươi cười hát.

Vừa đến trường, Tiểu Hương đã thấy Tiểu Ngọc đang cãi nhau với một chàng trai nào đó. Có vẻ cô bạn thân đang rất tức giận. Tiểu Hương đi gần tới

chỗ nhỏ Ngọc đang đứng, loáng thoáng nghe.

- Anh bị điên à? Đi đứng như vậy hả?

- Cô nói gì hả?

Chàng trai đó chính là thiếu gia Trần Hải Đăng. Chuyện là như thế này: Tiểu Ngọc đang đạp xe trên đường, không chú ý đến chiếc xe đi với tốc độ cao về phía mình nên đã cố gắng đạp thật nhanh. Hải Đăng đang nghe điện thoại thì giật mình thấy một chiếc xe đạp sắp "hôn" chiếc xe yêu quý của mình. Dù đã cố phanh lại thật nhanh nhưng hai xe vẫn cứ "hôn" nhau. Tiểu Ngọc và Hải Đăng đều tức giận => cãi nhau. Ai cũng cho là mình đúng. Không kém cạnh gì, Đăng gào lên.

- Cô đã sai lại còn thích cãi hả?

- Ai sai hả? Anh họ Đồ tên Thừa à?

- Xin lỗi. Nhưng tôi thấy cô hợp với cái tên đó hơn tôi.

- Anh... Đồ đáng ghét...

- Tôi đáng ghét từ bé không cần cô phải nói.

- Anh...

- Anh sao? Tôi biết là mình đẹp trai không cần cô phải khen.

- Đúng thật là....

Nói hết lí lẽ với Đăng, Tiểu Ngọc hậm hực dắt xe vào trong trường không thèm ngoái đầu nhìn lại. Còn Hải Đăng thì cười gian ơi là gian ý. "Cô nhóc này cũng dễ thương đó chứ"

Về phần Tiểu Hương. Nghe được một nửa cuộc cãi nhau, cô bé bỏ vào trường. Triết Vũ đứng trước mặt cô bé khiến Tiểu Hương giật mình, vuốt ngực than.

- Anh định ám sát em đấy à? Sợ chết đi được.

- Không phải. Anh đâu có muốn em chết. Em chết thì anh buồn lắm à.

Triết Vũ nháy mắt, mỉm cười như một vị thiên sứ chỉ thiếu mỗi đôi cánh màu trắng. Bàn tay to, ấm áp của Triết Vũ nắm lấy tay cô bé, lôi đến vườn hoa rực rỡ màu sắc sau trường. Cả hai ngồi xuống bãi cỏ xanh mơn mơn, con gió nhẹ tạt vào mặt. Tiểu Hương cảm thấy như mình đang bay, hòa cùng những cơn gió. Cô bé chạy nhảy khắp khu vườn đắm chìm cảm nhận mọi thứ. Giờ đây, Tiểu Hương thật phần đáng yêu, dường như cô bé không còn biết đến sự có mặt của Triết Vũ. Cậu ta mỉm cười, lặng nhìn ngắm Tiểu Hương.

Reng... Chuông báo vào lớp vang lên từng hồi. Tiểu Hương hoảng hốt, cầm cặp sách, chào tạm biệt Triết Vũ và chạy về lớp. Nụ cười ấm áp của Triết Vũ khiến mọi vật như ngừng lại. Cậu ta ôn hòa, nhẹ nhàng, giọng nói trầm ấm.

- Thiên Hương. Khoảng cách ngày càng gần rồi.

Round 1 over.

Triết Vũ 1 - Thiên Ân 0

Round 2 start

Bước vào trong lớp, Tiểu Hương thấy bọn con gái đang vội vàng đánh son phấn. Cô bé ngây ngô hỏi Tiểu Ngọc.

- Sao bọn họ có vẻ vội vàng trang điểm vậy?

Sặc... Tiểu Ngọc ngả ngửa, bó tay với cô bạn.

- Hương không nhớ là hôm nay trường ta giao lưu với trường British à?

- Thế à?

Nhỏ cóc vào đầu Tiểu Hương một cái, lườm cháy lông mày.

- Thiệt là... Cái đầu này chứa gì vậy hả?

- Hơ...hơ...hơ...

Tiểu Hương cười xoa, xoa xoa cái trán bị đánh bởi Tiểu Ngọc bạo lực.

- Có chứa gì đâu. Mà tại Hương quên chứ bộ.
- Cái gì cũng quên?
- Ai bảo chứ?

Cô bé ương bướng cãi lại bằng được, Tiểu Ngọc lắc đầu, nhún vai.

- Vậy Hương nhớ được những gì?
- À... Hương nhớ hôm nay mình sẽ ăn gì nè, uống gì nè, đi chơi ở đâu nè...

Úi trời... Tiểu Ngọc cúi đầu, vái Tiểu Hương mấy cái, nói.

- Con lạy mẹ. Trong đầu mẹ lập trình sẵn ăn với chơi à? Học thì chẳng quan tâm ăn với uống.
- Những thứ đó rất quan trọng mà. Không chắc mình đói chết mất.
- Nói với Hương chắc ai cũng phải học máu mà chết mất.

Cái bản tính hồn nhiên như con điên của Tiểu Hương khiến Tiểu Ngọc bị knock out ngay lập tức.

Bỗng, con gái trong lớp hét toáng lên. Hình như ngoài cửa lớp có ai đó thì phải. Cô chủ nhiệm bước vào lên tiếng.

- Như cô đã nói. Hôm nay trường chúng ta tổ chức giao lưu với trường nam sinh British. Mỗi lớp sẽ có khoảng 20 học sinh nam đến thăm và giao lưu. Lớp ta cũng không ngoại lệ.

Rồi quay ra ngoài cửa nói:

- Các em vào đi.

Một đoàn học sinh nam bước vào trong lớp. Hầu hết ai cũng đẹp zai. Tiếng hét xuyên thủng tầng ozon của bọn con gái làm mọi người không tự chủ mà bật tại lại. Riêng Tiểu Ngọc và Tiểu Hương thì ngủ còn không thì nghe nhạc. Từng học sinh nam giới thiệu về bản thân. Tiểu Hương giật mình tỉnh giấc khi nghe thấy.

- Chào. Tôi là Trương Vĩ Thiên Ân.

Cô bé úp mặt xuống. Mong rằng hắn không nhận ra mình. Ông thần xui... Ông tha cho con lần này nha... Haizzzz... Tiểu Hương thở dài thườn thượt. Chẳng biết sao mình cứ bị hắn ám hoài vậy nhỉ? Đúng là tên ác ma mà. Cứ gặp hắn thì y như rằng ông thần xui đến gặp mình. Không 5 thì 6 lần gặp xui xẻo trong một ngày. Cô bé lìm dìm vờ ngủ.

- Chào mọi người. Tôi là Trần Hải Đăng, nice to meet you.

Cái giọng này không lẫn vào đâu được... Tiểu Ngọc lén nhìn. Là tên sáng nay? Dù có biến thành tro nhỏ cũng nhận ra. Chẳng lẽ hắn chính là người thừa kế của tập đoàn điện tử Lima? Hu...hu...hu... Chết mình rồi. Nhớ hắn trả thù mình chuyện sáng nay thì sao? Nghĩ đến đã thấy rợn cả người, nhỏ Ngọc giả vờ nghe nhạc, làm lơ mọi vật.

Hai nhân vật nam đã phát hiện ra mục tiêu. Có vẻ hai cô nhóc đang cố gắng trốn đây mà? Hai cậu nhóc cười gian, nham hiểm vô cùng. Cả lớp cứ nháo nhào cả lên. Con gái hò hét vì vui sướng. Con trai nhắm mắt, bịt tai, cố gắng chịu đựng tiếng hét như vệt đực của mấy bà ý. Đi đến đâu, nam sinh trường British được chào đón đến đấy. Quả thật rất nhộn nhịp không khác gì một cái chợ cấp cao. Chỉ tội 2 nữ nhân vật chính đang cố trốn tránh ai đó. Đúng thế! Hai nam nhân vật chính đang tiến về phía 2 cô bé đang ngồi, mặc cho bọn con gái có nín kéo thế nào đi chăng nữa.

Tiểu Hương than trời, trời không thương; kêu đất, đất chẳng giúp. Không biết hắn có nhận ra mình hay không nữa? Thật là khổ mà. Tại sao mình đụng phải ai thì không đụng lại đụng phải tên ác ma như hắn chứ? Cứ mỗi lần gặp hay chạm mặt anh ta thì y như rằng ông thần xui lại đến tìm mình? Ông trời ơi, tôi đã làm gì đắc tội với ông cơ chứ? Tại sao ông lại hạnh hạ tôi thế này? Chết, hình như hắn đang tiến về phía mình. Sao mình lại đại dốt mà cho hắn biết địa chỉ nhà cơ chứ? Nhớ hắn cố tình đến để ám sát mình thì sao đây? Anh ta vừa là hoàng tử vừa là đại ca của trường vừa là thủ lĩnh của hội Akuma trong thế giới đêm nhưng sao anh ta cứ nhắm vào mình vậy hả trời? Mình phải làm gì đây? Có ai cứu tôi với? Help me.

Hắn cười nham hiểm, gian oi là gian. Nhóc con, cô định trốn tôi hả? Không dễ như thế đâu. Đừng hòng thoát khỏi tay Trương Vĩ Thiên Ân này. Tất cả là tại cô mà thôi, đừng trách người khác. Tôi đã nghĩ ra cách để cô phải giật mình mà hoảng hốt rồi. Con nhóc kia, hãy chờ đó... Nụ cười của hắn khiến con gái đứng hình tại chỗ.

Tiểu Ngọc đang khóc thầm, mặt nhăn nhó như *** khi. Tại sao? Tại sao? Tại sao anh ta lại ở đây chứ? Thằng cha đó lại còn là người thừa kế tập đoàn Lima nữa ư? Sao mình lại đâm đầu phải hắn cơ chứ? Sao mình lại **** anh ta chứ? Đúng là ngu lâu khó đào tạo mà? Chẳng lẽ cuộc đời mình sẽ kết thúc tại đây ư? Mình không muốn, mình không muốn. Mong rằng anh ta sẽ không nhận ra mình. Hu...hu... hu... Tất cả là tại cái tính nóng nảy không chịu

suy nghĩ này cả. Làm sao đây? Mình phải làm sao đây?

Hải Đăng ngoài cười tươi như ánh mặt trời trong... Con nhóc kia! Tìm được cô rồi. Sáng nay dám **** tôi thì phải nghĩ đến hậu quả đi chứ nhỉ? Tôi đã chuẩn bị cho việc "chào mừng" cô rồi. Hãy đợi đấy! Cô sẽ phải quỳ xuống mà xin tôi tha thứ.

Hai chàng trai chạy đến chỗ Tiểu Hương và Tiểu Ngọc đang ngồi. Thiên Ân kéo Tiểu Hương đi đâu đó mắt mà không nói tiếng nào. Hải Đăng cũng như thế. Mọi người trong lớp nghi ngờ về quan hệ của bốn người này. Con gái sinh lòng ghen ghét, đố kị với hai cô bé.

Tại một nơi nào đó.

Lý Triết Vũ - hoàng tử tỏa nắng nhưng giờ thật lạnh lùng, miệng gằn từng tiếng.

- Cậu đã hạnh động rồi. Trương Vi Thiên Ân.

Khiến ai cũng phải giật mình, hoảng hốt.

Lớp 11A2 (dành cho quý tộc). Hà Mi - Maria đã nhìn thấy tất cả, thấy Thiên Ân lôi cô bé Tiểu Hương đi, cô ta nghiêng răng ken két, mắt đỏ ngầu, tức giận.

- Tôi đã để yên cho cô rồi nhưng sao cô lại dám quyến rũ anh Thiên Ân hả? Tôi sẽ không để cô sống yên đâu, Đinh Ngọc Thiên Hương. Cô sẽ phải hối hận vì đã chọc tức tôi.

Thiên Ân lôi nó đến một cánh đồng hoa oải hương. Cô nhóc phồng má, tròn mắt nói.

- Sao anh lại đưa tôi đến đây?

Hắn không nói gì chỉ cười nhẹ - một nụ cười thật sự khiến Tiểu Hương có chút đứng hình. Cô bé lắc đầu. "Mình không thể bị anh ta mê hoặc bởi nụ cười đó. Phải tìm cách trốn thoát." Thu tất cả những hình ảnh của Tiểu Hương vào tầm mắt, hắn tự nhủ: "Sao cô ta lại đáng yêu như vậy chứ? Chẳng lẽ mình đã yêu con nhóc này?" Cô bé vội vàng giật tay mình ra, chu môi ra.

- Đúng là cái đồ đáng ghét! Nếu không có chuyện gì thì tôi về được chứ.

- Không.

Hắn kiếm lời vô cùng.

- Nay, anh lôi tôi ra đây để đứng như tượng à?

- Ngồi xuống.

Thiên Ân kéo Tiểu Hương ngồi xuống mặt cỏ. Gió thổi từng đợt, những bông hoa khẽ nghiêng mình tạo nên một khung cảnh lãng mạn vô cùng. Khuôn mặt Thiên Ân bỗng trở nên lạnh lùng hơn bao giờ hết, Tiểu Hương giật mình, cơ thể không tự chủ run rẩy khi nhìn thấy khuôn mặt đó. Khung cảnh vẫn vậy. Bình yên - Tuyệt đẹp. Nhưng đang có tâm hồn đầy vết thương, cần được hàn gắn. Vậy mà không ai biết được? Lặng ngắm cánh đồng hoa, biểu cảm của hắn vẫn vậy, Tiểu Hương chăm chú nhìn Thiên Ân. Cả hai đều im lặng...

Tiểu Ngọc bị Hải Đăng lôi đến khu vườn đằng sau trường. Nhỏ cố gắng vùng vẫy nhưng không thể nào thoát khỏi bàn tay rắn chắc đó. Tiểu Ngọc bất lực, mặc kệ hắn lôi đi. Hải Đăng cười. Ngồi xuống ngọn cỏ xanh mơn mơn. Chẳng ai nói với ai câu nào. Cảnh vật vẫn thế, khung cảnh vẫn vậy. Tiểu Ngọc phá tan bầu không khí này trước tiên. - Anh muốn nói gì với tôi?

- Theo cô, tôi đang muốn gì?

- Sao tôi biết được cơ chứ?

- Tôi đang nghĩ cách "chào mừng" cô một cách đầy ấn tượng.

Tiểu Ngọc nổi da gà, ớn lạnh, lấp bắp.

- Anh định làm gì?

- Như tôi đã nói.

Bỗng nhỏ bật khóc òa, miệng van xin.

- Đừng. Xin anh đừng "chào mừng" tôi. Anh muốn tôi làm gì cũng được.

- Làm gì cũng được à?

Nhỏ có chút chột dạ nhưng phóng lao thì phải theo lao thôi.

- Ừ.

- Được. Vậy cô hãy làm osin của tôi trong vòng 3 tháng.

- Tôi... tôi... tôi...

- Nếu cô không đồng ý thì...

Đặng cố tình kéo dài tiếng, nhỏ vội vã trả lời.

- Tôi đồng ý, tôi đồng ý mà.

- Địa chỉ nhà tôi.

Đặng nắm cho Tiểu Ngọc một tờ giấy nhỏ.

- Mai bắt đầu luôn. Lúc đi học về hãy đến nhà tôi ngay lập tức.

Nhỏ gật đầu lia lịa. Sau đó, Hải Đăng đứng dậy bỏ đi. Còn Tiểu Ngọc đang khóc than và nghĩ tới những ngày tiếp theo...

Một ngày xui xẻo, đúng không?

Về đến lớp, Tiểu Ngọc như người mất hồn. Nhỏ lo lắng nhìn Hải Đăng đang nói chuyện với vài đứa con gái khác. Không biết hắn sẽ làm gì mình nữa đây? Đúng là đồ độc ác. Ta sẽ trả thù.

Quay lại chỗ Tiểu Hương. Cô bé vẫn thế. Thiên Ân vẫn vậy. Chẳng nói thêm điều gì. Mọi vật cũng như thấu hiểu được hết tất cả nên cũng lặng im. Ở đây khiến cho con người ta cảm thấy yên bình, thanh thản đến nhường nào. Những kí ức đẹp về cha ủa về khiến tim cô bé bị bóp chặt. Tiểu Hương không thể nào quên được con ác mộng đã xảy đến với ba cô bé. "Có phải ba đang dõi theo con đúng không? Tại con nên ba mới chết, ba có hận con không? Con có nên quên đi con ác mộng của ngày hôm đó hay không? Con nên làm gì đây? Ba hãy nói cho con biết với."

Nước mắt đầy ứ lại, rồi chảy từng giọt từng giọt ra ngoài, rơi xuống lòng bàn tay Tiểu Hương. Gió có thể hiểu được lòng cô bé hay không? Tiểu Hương giống một con chim nhỏ bé, yếu ớt cần được bảo vệ, chở che.

Bỗng một bàn tay to khỏe lau đi những giọt nước mắt đang rơi. Là Thiên Ân. Ánh mắt dịu dàng nhìn Tiểu Hương, cử chỉ nhẹ nhàng. Cô bé nhìn chăm chăm cậu nhóc. Tại sao anh ta lại có những cử chỉ như vậy?" Một cảm giác cô chưa từng gặp trào dâng trong lòng. Tiểu Hương mỉm cười, nhìn vào đôi mắt hút hồn đó, miệng mấp máy.

- Cảm... ơn... anh...

Thiên Ân không nói gì, ánh mắt vẫn nhìn về một phía xa xăm nào. Hình như cô bé có chút thất vọng khi cậu nhóc không trả lời. Cúi đầu xuống, bàn tay Tiểu Hương nghịch từng bông hoa. Dường như có một ma lực nào đó khiến cô bé phải chú ý đến Thiên Ân. Một sức hút thần kì. Đôi mắt đó tuy lạnh nhưng lại ẩn dấu một nỗi buồn vô hạn. Dù không thể thấy nhưng cô bé có thể cảm nhận được. Vì đó là gì mà cô bé đã từng trải qua. "Tại sao khi đến đây anh ta lại có vẻ buồn khổ đến thế? Hình như anh cũng có một quá khứ đầy đau thương giống mình vậy. Nơi này có thể là một nơi rất quan trọng đối với anh ta. Mình đã từng nghĩ anh là một công tử con nhà giàu, ăn chơi, hạnh phúc vô cùng nhưng nay nghĩ lại thì anh ta thật giống mình lúc trước. Anh ta đang chịu một vết thương rất lớn thì phải." Tiểu Hương đồng cảm, ánh mắt cũng chất chứa nỗi buồn. Cô bé lên tiếng.

- Nếu anh cảm thấy buồn thì có thể chia sẻ với tôi. Đừng giả vờ như không sao hết. Đây là nơi quan trọng đối với anh đúng không?

Thiên Ân sững người, mặt tối sầm lại, khuôn mặt không chút cảm xúc, miệng cười lạnh.

- Tôi chẳng sao cả. Với lại, nơi này không quen thuộc đối với tôi.

"Anh ta đang lảng tránh câu hỏi của mình" Tiểu Hương vẫn kiên định đến cùng.

- Đừng tưởng tôi không biết. Anh nghĩ cứ giả vờ lạnh lùng thì sẽ che dấu được cảm xúc thật của mình hay sao?

- Cô thì biết gì chứ?

Hắn gào lên như một con thú bị chọc giận. Tiểu Hương không chút bận tâm, vẫn nói hết những gì mình nghĩ.

- Sao lại không biết? Anh đừng nghĩ chỉ có mình anh là đau khổ, buồn bã, tổn thương. Tôi biết cảm xúc lúc này của anh là gì vì... tôi đã từng trải qua.

Giọng cô bé nghẹn lại, cảm giác đau đớn lại quay về. Tim Tiểu Hương đau từng hồi. Thiên Ân quay sang nhìn cô bé, về mặt này, ánh mắt này không có sự dối trá. "Mình đã nghĩ cô ta có một gia đình êm ấm nhưng sao cô ta lại mang về mặt đau khổ đến thế? Sao tim mình lại nhói đau?"

- Cô đã từng trải qua?

- Đúng. Lúc đó tôi cũng giống như anh bây giờ và có một thời gian tôi còn bị trầm cảm
- Chẳng lẽ gia đình cô không êm ấm?
- Không đã rất hạnh phúc, êm ấm nhưng chính ngày định mệnh đó, chính con ác mộng đó đã cướp đi ba tôi.

Nói đến đó, Tiểu Hương khóc nức lên từng hồi. Sự đau khổ như hòa lẫn vào dòng nước mắt tuôn lũ chã.

- Tại tôi... Tất cả là tại tôi. Hu... hu... hu... Ba ơi, con nhớ ba. Con xin lỗi, xin lỗi ba

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Thiên Ân ôm chầm lấy Tiểu Hương vỗ về. Cô bé không khác gì một cốc thủy tinh dễ vỡ cần được bảo vệ, chăm sóc. Cậu nhóc không ngờ cô bé cũng đáng thương không kém gì mình. Có phải đây là số mệnh, là nhân duyên đã định sẵn? Hình như ông trời đang muốn hai con người này đến với nhau, vượt qua qua quá khứ. Chỉ còn tiếng khóc thút thít nhỏ dần nhỏ dần rồi im hẳn. Thiên Ân nhìn Tiểu Hương thì thấy cô bé đã ngủ từ lúc nào. Bàn tay nhẹ lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên má. Cậu nhóc tự hứa với lòng. Nhất định, nhất định sẽ bảo vệ Tiểu Hương, không để cô bé chịu thêm tổn thương nào nữa. Hai tâm hồn dần dần gần nhau hơn, hiểu nhau hơn nhưng chẳng biết có đến với nhau hay không?

Trời xế chiều. Tiểu Hương vẫn ngủ ngon lành trong vòng tay ấm áp của Thiên Ân. Cậu nhóc nhẹ nhàng, bế cô bé lên chiếc xe yêu quý. Xe lăn bánh... rồi biến mất hút...

Về phần Tiểu Ngọc, nhỏ đã xin phép về sớm mà quên không để ý Tiểu Hương đang ở đâu, làm gì. Trong thời gian ở trong lớp, Tiểu Ngọc cứ bị Hải Đăng trêu chọc khiến nhỏ cực kì tức giận nên không muốn ở lại nữa. Hải Đăng cười gian nanh, miệng huýt sáo, nhảy lên xe riêng, đi đâu không biết.

Cuộc giao lưu kết thúc. Mọi người nhanh chóng giải tán hết. Triết Vũ tìm Tiểu Hương đã lâu nhưng chẳng thấy bóng dáng cô bé trong trường cả. Cậu nìm cười thật hiền, còn loáng thoáng nói nhỏ như chỉ để mình nghe thấy.

- Thiên Ân, cậu đã đưa Tiểu Hương đi đâu? Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. Vì cô ấy vẫn chưa yêu cậu...

Rồi quay lưng bỏ đi. Bóng dáng Vũ mất hút dần trong hành lang. Tĩnh dậy. Tiểu Hương nhận ra mình đang ở nhà Thiên Ân và không có vẻ ngạc nhiên chút nào. Chắc chắn cô bé đã ngủ quên rất lâu rồi. "Chết, mẹ chắc đang lo lắng cho mình lắm đây. Làm sao đây?" Nhảy phóc xuống giường, cô bé chạy xuống nhà. Nhấc chiếc thoi bàn, bấm số nhà mình. Tút...tút...tút...Cạch...

- A lô - Giọng nói trầm ấm ngọt ngào này là của mẹ Tiểu Hương.
- Mẹ. Con xin lỗi vì đã đến nhà bạn mà không báo trước.
- Tiểu Hương. Con có biết mẹ lo cho con lắm không hả?
- Vâng. Con xin lỗi.
- Nếu con không sao thì tốt rồi. Con ăn tối chưa? Chừng nào con về?
- Dạ. Khoảng 1 hoặc 2 tiếng nữa ạ. Mẹ đừng lo.
- Ủ.
- Con cúp máy đây. Con chào mẹ.
- Chào con.

Tiểu Hương thở phào nhẹ nhõm. Nếu không báo cho mẹ chắc bà ấy sẽ rất lo và sẽ đi tìm cô bé khắp mọi nơi mất. Cộp...cộp...cộp... Tiếng bước chân từ từ vang gần hơn, cô bé giật nảy mình. "Chẳng lẽ có ma?" Càng ngày càng gần, Tiểu Hương ngày càng thụt lùi về phía sau. Cô bé toan bỏ chạy nhưng một bàn tay ấm áp, to khỏe kéo cô bé lại và ôm trọn người Tiểu Hương. Một hơi thở nam tính phả vào cổ khiến cô bé nóng mặt, có muốn thoát ra cũng không được.

- Nhóc con. Sao cô lại chạy hả?

"Là anh ta. Thế mà làm hết hồn." Tiểu Hương ấp úng đáp.

- Tại...tôi...tường...có...ma...chứ...bộ.

Thiên Ân nhếch mép cười gian, mắt lóe sáng một giây.

- Cô làm chuyện gì mờ ám hay sao mà cứ lấp bắp vậy hả?

Cô ngượng vô cùng, cái ôm khiến Tiểu Hương ngạt thở, đau tim mà chết mất. Bỏ bao công sức, cuối cùng cô bé cũng thoát ra khỏi vòng tay của cậu nhóc. Cãi lại ngay lập tức.

- Ai làm chuyện mờ ám chứ? Đừng có vu oan cho người vô tội nha.

- Thế sao lúc này cô trả lời ập a ập ứng thế?

"Sao anh ta cứ cạnh khỏe mình vậy nhỉ? Mình có làm gì sai đâu có chứ? Đúng là ác duyên. Đồ chết bầm. Ta sẽ trả thù cho xem." Tiểu Hương làm bà làm bầm chẳng thèm trả lời Thiên Ân. Đột nhiên, ánh mắt sắc bén của ai đó làm cô bé giật nảy mình, lấp bắp nói.

- Sao...anh...sao...vậy...?

- Cảm ơn. Không sao.

Tiểu Hương cúi gằm mặt xuống không dám nhìn Thiên Ân. "Mình chưa muốn chết sớm." 1, 2, 3... Lets go. Cô bé chạy vèo ra khu vườn hoa nhà cậu nhóc. Thiên Ân trở mắt nhìn, há hốc mồm. "Tộc độ siêu phẩm. Không khác gì con ngựa." Xô tay vào túi quần, cậu nhóc thông thả đi theo sau.

Hương thơm thoang thoảng làm cho người ta cảm thấy dễ chịu vô cùng. Tiểu Hương chạy khắp khu vườn, cười vui vẻ, khuôn mặt không còn u ám như lúc trước. Tại sao khi đến đây mình lại cảm thấy thoải mái đến thế? Mình cũng muốn có một vườn hoa như vậy. Gió khẽ thổi, mái tóc cô bé bay bay. Nhìn Tiểu Hương lúc này thật đẹp. Dường như cô bé đã hòa vào hương sắc của hoa. Tất cả thành một. Vẻ đẹp hiếm có khiến ai cũng bị hút hồn. Một kỉ ức lại hiện về trong tâm trí. Đầu đau như búa bổ, Tiểu Hương ôm đầu, khẽ kêu lên. Thiên Ân điu cô bé đứng dậy, đi vào trong nhà. Vẻ mặt lộ rõ sự đau đớn. Khuôn mặt trắng bệch, miệng không ngừng hét lớn, nước mắt cứ tuôn ra không ngừng. "Chuyện gì đã làm em đau đớn đến thế? Xin lỗi vì đã không giúp gì cho em" Thiên Ân không ngừng trách mình. Tiểu Hương không còn cảm thấy gì nữa, ngất đi. Cậu nhóc bế cô bé lên phòng rồi bấm số gọi bác sĩ sau đó nói dối với mẹ Tiểu Hương là cô bé bận học nên sẽ ngủ ở đây tối nay.

Bác sĩ nói cô bé đang bị shock tâm lí khi nhớ lại một số chuyện có vẻ rất đau lòng. Thiên Ân ngồi đó, chăm chú nhìn cô bé, đôi khi lau những giọt mồ hôi lăn trên má giúp Tiểu Hương. Đã 3 tiếng trôi qua nhưng cô bé vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy. Thiên Ân đau khổ vô cùng. "Con nhóc kia, em hãy tỉnh lại cho tôi. Đừng để tôi phải lo lắng." Suốt đêm, cậu không chợp mắt, chờ Tiểu Hương dậy. 5h sáng.

Tiểu Hương cựa mình, từ từ ngồi dậy, đầu vẫn còn đau. Bàn tay cô bé âm ập lạ thường. Nhìn sang bên trái, cô bé thấy Thiên Ân đang ngủ, bàn tay nắm chặt lấy tay Tiểu Hương. "Anh ta thật giống một thiên thần." Nhẹ nhàng, cô bé rút tay mình ra, khẽ mỉm cười. Không tự chủ mà vuốt tóc cậu nhóc, cứ như thế. Đến khi, bàn tay to khỏe cầm lấy tay Tiểu Hương, cô bé giật mình muốn rút tay ra nhưng không được. Thiên Ân đã tỉnh dậy. Cậu nhóc nhìn Tiểu Hương một chút, ánh mắt âm ập đến lạ thường, mỉm cười khiến ai đó ngáy người.

- Cô không sao là được.

Mặt đỏ không khác gì trái gấc, Tiểu Hương cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng lên, miệng lấp bắp.

- Tôi...không...sao...đâu. "Nụ cười của anh ta khiến người khác phải say đắm. Đây là một nụ cười thật sự không chút gian nanh, lạnh lùng hay gì đó... Nhưng tại sao anh ta lại cười như thế với mình?"

Ợt...ợt...ợt...Trời! Bụng Tiểu Hương biểu tình. Từ hôm qua đến giờ cô bé có cho được cái gì vào bụng đâu cơ chứ. Thiên Ân chăm chọc, lòi cô bé xuống nhà. Một bàn ăn thịnh soạn đã được bày sẵn. Toàn là sơn hào hải vị. Bụng lại càng kêu dữ dội hơn, cô bé ập ứng.

- Tôi ăn được chứ?

Thay vì trả lời, Thiên Ân khẽ gật đầu. Cậu nhóc cũng rất đói. Vì chăm sóc Tiểu Hương nên cậu chưa được ăn gì cả. Cả hai bắt đầu ăn một cách ngon lành. Ăn xong, khoảng 6h15ph, Thiên Ân chở Tiểu Hương về nhà. Và tất nhiên là, lại chở cô bé đến trường theo lời đề nghị của mẹ Hương. Tuy không đồng tình với ý kiến đó nhưng cô vẫn đành cắn răng chịu đựng. Xe xuất phát đến trường và với bao ánh mắt dò xét. Trong đó, còn có một âm mưu nham hiểm sắp xảy ra....

Vừa bước vào lớp, Tiểu Hương đã bị Tiểu Ngọc ôm chặt như kiểu 20 năm rồi chưa gặp, không ngớt lời hỏi thăm.

- Hương có sao không? Hôm qua Hương ở đâu vậy? Tại sao không về nhà? Hương có biết mẹ Hương và mọi người lo lắng không? Hương nói đi.

Cô bé lắc đầu, bó tay với Tiểu Ngọc, sao ông trời lại sinh ra nhỏ có cái tật lảm lòi thế nhỉ? Hỏi thế ai mà trả lời kịp được cơ chứ. Đúng là "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Có thêm chục năm nữa khéo nhỏ vẫn chẳng sửa được. Tiểu Hương hét.

- Stop! DỪNG LẠI NGAY!

Tiểu Ngọc giật mình, không nói nữa. Nhìn cái bản mặt này thì ai cũng biết là Tiểu Hương đang chuẩn bị tức giận. "Chuồn thôi! Chứ cái đà này sóng thần ập đến thì mình chết không kịp trở tay." Nghĩ là làm, nhỏ chạy về chỗ, vờ đọc sách, mắt cứ len len nhìn Tiểu Hương. "Sao hôm nay con nhỏ này lạ thế

nhỉ? Mà thôi, không nên nhiều chuyện thì tốt hơn." Ổn định chỗ ngồi, Tiểu Hương dựa vào cửa sổ, mắt nhìn cảnh vật xung quanh. Sao hôm nay có vẻ ảm đạm quá? Bầu trời chẳng có chút sắc khí nào hết. Và cô bé cũng cảm thấy mình rất lạ. Tự nhiên, cô lại không có hứng thú đến trường. Hình như, hôm qua Tiểu Hương đã nhớ lại gì đó nhưng sáng dậy đầu trống rỗng. Cô bé cũng không biết vì sao lại thế?

Mùa đông đang đến chẳng? Những chiếc lá đang lìa, rời cành cây một cách từ từ. Tiểu Hương mơ màng, hát ngân nga một bài mà cô bé nghĩ là mình chưa từng nghe nhưng tại sao nó lại thân thuộc đến thế? Tại sao lại như thế? Những câu hỏi không có đáp án cứ hiện lên trong tâm trí. Đầu có rối bời. Cô bé chẳng muốn nghĩ thêm gì nữa. Tiểu Hương thở dài. Sao mình lại thở dài nhỉ? Chính cô cũng không thể hiểu nổi bản thân mình nữa. Rõ ràng cô bé muốn vui vẻ, đùa nghịch nhưng lòng lại nặng trĩu như đeo hàng tấn sắt. Tiểu Hương thầm nghĩ là sẽ không nghĩ đến những chuyện không có trong kí ức của cô bé hiện giờ nhưng đầu óc không ngừng suy nghĩ. Tiểu Hương ngủ một giấc, hiện tại cô bé đã có một gia đình hạnh phúc rồi, cô bé sẽ sống và sẽ không nhớ lại cái kí ức đó nữa, cô bé yên tâm ngủ.

Từ lúc vào giấc nồng đến giờ đã là gần cuối tiết năm. Không ngờ là cô bé lại ngủ nhiều đến thế. Cũng đã bao lâu rồi, cô bé lại có giấc ngủ ngon như vậy. Reng... Chuông báo hiệu giờ ra về cắt đứt dòng suy nghĩ của Tiểu Hương. Chào tạm biệt Tiểu Ngọc, cô bé chạy nhanh đến khu vườn sau trường. Giờ Tiểu Hương muốn đầu óc thông thoáng, gạt bỏ mọi buồn phiền, lo lắng. Trong đầu cô bé toàn là hình ảnh một gia đình hạnh phúc, yên ấm nhưng có lẽ sẽ chẳng còn thực hiện được nữa. Hình ảnh Triết Vũ dịu dàng, Thiên Ân lạnh lùng cũng hiện lên. Cô bé lắc đầu. "Từ lúc nào mình lại ham trai đẹp đến thế nhỉ?" Một bóng dáng cao lớn tiến gần đến chỗ Tiểu Hương. Cô bé giật mình, quay lại nhìn người đó. Là Triết Vũ.

P/s: Giờ theo lời của Tiểu Hương nè. Anh ta dịu dàng nhìn tôi, đôi mắt cà phê đó mang cho tôi cảm giác gần gũi vô cùng. Vũ ngồi xuống bên cạnh, nhìn tôi rồi mỉm cười khiến hai má tôi đỏ ửng lên như trái gấc. Tại sao khi ở gần Vũ tôi lại cảm thấy yên bình đến thế. Giọng nói trầm trầm vang lên.

- Em thích nơi này?

Một câu hỏi mà chính tôi cũng chẳng biết câu trả lời. Tại sao nhỉ? Tôi - một cô gái có vẻ bề ngoài vui tươi nhưng thực chất lại rất yếu đuối, bất cứ một thứ gì không liên quan đến tôi thì chẳng bao giờ một người như tôi để ý cả. Nhưng sao bây giờ lại? Chẳng biết trả lời như thế nào, tôi bèn nói đại.

- Ừm.

- Không phải, em đang rất phân vân.

Tôi giật mình, bối rối, lắp bắp.

- Tại sao anh lại biết?

- Trong mắt em hiện rõ những điều đó.

Dường như Vũ nhìn thấu những gì tôi nghĩ, tôi muốn thực hiện. Cảm giác này là gì. Tại sao tôi lại cảm thấy vui vẻ khi được gần Vũ? Tôi cảm thấy thân thuộc quá. Cứ như tôi đã gặp Vũ từ lâu lắm rồi. Cứ chỉ dịu dàng, ân cần không thể nào làm người khác ghét được. Tôi mỉm cười, gãi đầu.

- Thật hả?

Vũ không trả lời, gãi đầu nhẹ. Và thế là, thời gian cứ trôi. Chúng tôi không ai nói với ai câu nào. Trời ngày càng âm u và nhiều mây hơn. Gió đông nam thổi mạnh. Cả người tôi lạnh buốt, run cầm cập. Do hôm nay tôi mặc một chiếc áo mỏng. Vũ cởi chiếc áo bên ngoài ra, khoác lên người tôi. Hơi ấm của anh truyền vào cơ thể khiến tôi ấm áp. Tôi cùng Vũ đứng dậy, bước vào hiên khu nhà. Trời bắt đầu mưa, mưa nặng hạt hơn. Gió ngày càng thổi mạnh. Nhìn sang Vũ, tôi bắt đầu lo lắng.

- Nếu anh lạnh thì không cần đưa áo cho tôi đâu.

Im lặng. Vũ lắc đầu, mỉm cười, trả lời.

- Không lạnh. Tôi không sao chỉ lo em bị ốm thôi. Nếu như thế thì tôi sẽ rất đau lòng.

Ngạc nhiên. Hai má bắt chợt đỏ bừng, tôi cúi gằm mặt xuống, tránh ánh mắt của Vũ. Có khi nào? Có khi nào anh thích tôi không? Chắc là anh vẫn như vậy với mọi người chứ không riêng gì tôi. Sao tôi lại có cái ý nghĩ ngớ ngẩn thế nhỉ? Một đứa con gái như tôi làm gì có chuyện Vũ thích cơ chứ. Tôi xua cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Ngẩng mặt lên, Vũ đang nhìn tôi chăm chăm, sau đó thì bật cười. Tự cộc đầu một cái, tôi biết trông lúc đó tôi rất rất ngố, không thể ta siết. Tự dưng, đôi chân không nghe lời, tôi chạy đi thật nhanh, không dám quay đầu lại. Bóng dáng to lớn đuổi theo tôi nhưng tôi vẫn cứ chạy, chạy mãi. Nhưng một bàn tay to lớn giữ tôi lại, Vũ đã đuổi theo, mồ hôi lăn trên má. Tại sao chứ? Tôi đang làm cái gì thế này? Tôi không thể hiểu nổi bản thân mình nữa. Ánh mắt, nụ cười, sự dịu dàng, ân cần đó cứ dần dần khắc sâu vào tâm trí không thể nào vứt bỏ. Tôi lấy chiếc áo ra khỏi người, đưa cho Vũ rồi bỏ chạy. Từng hạt mưa tạt vào mặt tôi làm cơ thể không tự chủ mà run lên từng đợt. Bỏ lại sau lưng là Vũ. Bóng dáng anh ta xa dần, xa dần và không còn thấy nữa.

Triết Vũ không hiểu vì sao Tiểu Hương lại bỏ chạy. Chẳng lẽ cô bé ghét anh đến thế? Chẳng lẽ cô bé không muốn anh chạm vào tay? Hay cô bé không muốn nhìn thấy anh? Tìm anh khẽ nhói đau. Tuy vậy anh sẽ không bỏ cuộc khi cô bé chưa tìm được tình yêu đích thực. Vũ chạy ra lán xe, nhảy lên ô tô, phóng thật nhanh đi tìm cô bé. "Em đang ở đâu? Mong sẽ không có chuyện gì xảy ra?"

Tôi không biết là mình đang chạy đi đâu. Trời cũng tối dần, mưa ngày càng to. Chết. Hình như tôi đã mất phương hướng. Bây giờ tôi chẳng biết làm gì nữa. Quần áo đã ướt sũng, tóc bết lại, cơ thể càng lúc càng khó chịu hơn. Tôi ngẩng đầu lên, trước mặt là một biệt thự, hình như là của Thiên Ân. Sao tôi lại chạy được đến đây? Bin...Bin... Một chiếc xe BMW hí còi, chiếc xe này đang muốn vào nhà anh ta thì phải. Tôi không còn cảm giác gì nữa, xui ngay trước cổng. Hình như có tiếng người đang gọi tôi. Nhưng người tôi mềm nhũn, mắt không thể mở nổi...

Khi mở mắt, tôi thấy căn phòng này quen thuộc. Chẳng lẽ người trong xe là Thiên Ân? Khó chịu quá. Người tôi nóng bừng bừng, không thể ngồi dậy hay nhúc nhích được. Cạch... Bóng dáng đang bước vào không ai khác đó là Thiên Ân. Trên tay anh ta đang bê một tô cháo thơm nức, bụng tôi lại biểu tình rồi. Bàn tay to khỏe đặt lên trán tôi. Thiên Ân quát, ánh mắt như đang lo lắng. Hay là tôi nhìn nhầm?

- Sao cô lại đắm mình trong mưa vậy hả? Muốn chết hay sao?

Tôi mấp máy môi mới nói được một câu với cái giọng khàn khàn.

- Tôi...không...sao...Khụ...khụ...anh...đừng g...lo...khụ...khụ...

Tìm tôi như muốn vỡ ra. Từng cơn ho khiến tôi đau đớn. Vỗ nhẹ vào lưng tôi, hình như Thiên Ân, anh ta rất ân cần. Múc từng thìa cháo, Thiên Ân đút cho tôi. Trông thật giống bảo mẫu! Tưởng tượng đó, khiến tôi bật cười cùng với họ. Ăn xong, anh ta nhẹ nhàng bước ra ngoài, còn nói.

- Nghi đi! Mai cô sẽ khỏe thôi.

Tôi từ từ nhắm và ngủ lúc nào không biết.

Thiên Ân.

Bước ra ngoài, tôi thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ lại thì cô ấy thật ngốc. Sao lại chạy ra ngoài mưa cơ chứ? Làm tôi lo lắng. Đúng là ngốc mà. Nhưng khi thấy cô ấy đang đứng trước cửa nhà mình, tôi đã vui biết bao. Phải chăng tôi đã chiếm được cảm tình của cô ấy? Dù vậy, tôi sẽ vẫn cố gắng để cô ấy yêu tôi và tôi sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc... Lúc này, tôi lại phải nói dối mẹ cô ấy vì muốn cô ấy ở lại đây. Tôi vui vô cùng. Mong cô ấy chóng khỏe. Vì tôi muốn trêu chọc cô ấy. Ánh nắng ban mai của buổi sớm lọt qua rèm cửa, phủ lên mặt khiến Tiểu Hương giật mình tỉnh giấc. Ngày hôm qua, đây rầy những mệt mỏi, tưởng đã được ngủ một giấc bình yên không lo toan, không buồn tủi. Thế mà giấc mơ khủng khiếp khác làm cô bé phải giật mình tỉnh giấc đến mấy lần.

Kéo tấm chăn dày ra khỏi người, Tiểu Hương vươn vai và đứng dậy mở cửa đi thật nhẹ nhàng xuống nhà. Cô bé không muốn ai bị thức giấc vì mình. Trời vẫn còn sớm. Mở cánh cửa dẫn ra vườn. Gió khẽ thổi. Mang hương hoa thoang thoảng, quần lay người Tiểu Hương, vờn mái tóc cô bé. Tiểu Hương hít hương thơm của hoa, của đất trời, khẽ mỉm cười, ngồi xuống đám cỏ xanh mơn mơn. Thật dễ chịu biết bao!

Tất cả những gì của quá khứ, nỗi đau, sự mất mát, đau khổ,... đều bị gió cuốn đi. Nhưng với Tiểu Hương, điều đó không có tác dụng, cô bé không muốn quên, không muốn vứt bỏ. Thay vì hạnh phúc, cô bé lại muốn sự đau khổ. Tiểu Hương cũng biết vì sao mình lại lựa chọn ngó ngàng đến thế? Ai liên quan đến cô đều gặp bất hạnh, vì vậy cô bé muốn dày vò bản thân, muốn mọi người tránh xa mình.

Tiểu Hương đã tự vứt bỏ những ước mơ đẹp của mình. Thay vào đó là sự cô đơn, buồn tủi. Dù vậy, Tiểu Hương vẫn muốn được một lần hạnh phúc bên người mẹ yêu quý. Đó là niềm khát khao duy nhất mà cô bé có được trong cuộc đời.

Mặt trời đã lên cao. Những tia nắng ấm áp khẽ lướt qua người Tiểu Hương. Cô bé nhắm mắt cảm nhận mọi thứ, một giọt nước mắt nóng hổi khẽ rơi.

Tiểu Hương.

Tự đứng, tôi lại muốn như con chim tự do bay lượn, như cơn gió hay chơi đùa cùng mây, như ánh mặt trời chiếu sáng khắp thế gian. Tôi cúi xuống, nhìn những bông hoa đang khoe sắc. Bầu trời thật trong xanh, không như ngày hôm qua.

Cộp...cộp...cộp... Có tiếng bước chân đang tiến đến chỗ tôi. Ngày càng gần, thế rồi, một bàn tay rắn chắc đập nhẹ vào vai tôi. Chắc chắn là hắn - Thiên Ân. Tôi xoay người lại, nhìn người đối diện. Giọng nói lạnh lùng gắt khiến tôi giật nảy mình.

- NHÓC CON, cô nghĩ gì mà ra đây hả? Đã ốm còn nghịch ngợm.

Mặt tôi nóng phừng phừng vì tức, sáng ra đã quát người ta. Đúng là cái đồ đáng ghét! Nhưng động đến hắn chỉ có hy sinh, tôi đành bầm bụng nuốt cơn giận, nở một nụ cười mà chính tôi còn đang nổi hết cả da gà, nói ngọt xớt chẳng giống bản thân chút nào.

- Mình đâu có cố ý.

Thiên Ân nhìn tôi chăm chăm, mặt ngệt ra như phồng, trông tức cười vô cùng. Tôi hí hửng chạy vào nhà, kể hoạch tác chiến thành công rực rỡ. Còn anh ta vẫn đang đứng im như tượng. Ngồi phịch xuống ghế, tôi bế con mèo vuốt ve, âu yếm.

Thiên Ân.

Sáng sớm. Vừa thức dậy là tôi đã sang phòng Tiểu Hương ngay. Ai ngờ, không thấy bóng dáng cô ấy ở trong phòng. Tôi nghĩ ngay đến một nơi trong nhà mình mà cô ấy thích.

Xuống nhà, người hầu đã thức dậy làm việc, tôi kéo cánh cửa dẫn ra vườn hoa. Một cảnh tượng tuyệt đẹp đang hiện ra trước mắt. Tiểu Hương ngồi giữa vườn hoa, mắt khẽ nhắm lại, mái tóc bay bay trong gió. Giờ nên gọi cô ấy là gì nhỉ? Là thiên thần cánh trắng. Quả thật rất giống.

Bỗng đập vào mắt tôi, "thiên thần bé nhỏ" rơi nước mắt. Khuôn mặt đó không biết có phải là đau khổ hay không? Tìm tôi khẽ nhói đau. Cô ấy lại khiến tôi đau đớn. Tôi chậm rãi dãi bước đến chỗ cô ấy.

Đập nhẹ vào bờ vai nhỏ. Cô ấy quay lại nhìn tôi. Một cỗ máy tức giận dâng lên, tôi gất lên... Mặt cô ấy đỏ phừng phừng, hình như vì tức thì phải. Tôi đã nghĩ là cô ấy sẽ đốp chất lại. Không ngờ, cô ấy nở một nụ cười. Thành thật... Tim tôi đập nhanh một chút. Nhưng nụ cười đó cũng khiến tôi rợn tóc gáy, đứng im như tượng mà chẳng biết cô ấy vào nhà từ lúc nào. Đành vậy thôi! Cô ấy là chuyên gia tìm mọi cách để hành hạ người khác mà. Tôi đứng dậy, từ từ bước vào nhà.

Tiểu Hương.

Thấy Thiên Ân bước vào, tôi vênh mặt tự mãn. Không ngờ, chỉ vì chiều cũ rich đó mà hoàng tử băng giá trường British đóng băng gần 10 phút. Hơ...hơ...hơ... Về mặt của anh ta lúc đó lại khiến tôi buồn cười đến vỡ bụng. Sát khí ở đâu thì phải? Tôi thả con mèo xuống, hoảng hốt chạy khi Thiên Ân tiến sát về phía tôi, nhếch mép cười nham hiểm vô cùng. Chết. Hấn tức giận rồi. Làm sao đây? Làm sao đây? Tôi luống cuống như gà mắc tóc, đầu óc rối như mớ bòng bong.

Anh ta tiến, tôi lùi. Cứ như vậy. Kịch tiếng chân tôi va vào tường. Hết đường rồi sao? Ông thần xui... Tha cho con. Con chưa muốn chết. Tôi chấp tay, nhìn lên trời chẳng thấy trời đâu, vái lạy ai nhìn vào cũng bảo là con đến mới trốn trại cho coi.

Đột nhiên, Thiên Ân bật cười lớn.

- Phur...phur...phur... Đúng là ngổ hết thuốc chữa.

Thiên Ân nhìn tôi, sau đó ngồi xuống ghế sofa. Anh ta tỏ ra rất sáng khoái, cầm ly nước nhâm nhi.

Tôi nhìn điệu bộ tự đắc của Thiên Ân, mặt như có lửa, nhiệt độ lên cao. Có lẽ mình phải uống chút nước cho trấn tĩnh lại. Tôi lấy chiếc cốc trên bàn, đến chỗ bình nước.

- Khoan đã

Tên diên Thiên Ân lại phá ngang. Nhìn bản mặt của hắn là tôi lại sôi gan.

- Lại gì nữa đây? - Tôi ngẩng mặt nhìn hắn, nói to tướng.

- À, à, mình chỉ muốn uống nước thôi!

Cái giọng đến nổi da gà. Hắn "cướp trên giàn mướp" lấy cốc nước đặt xuống dưới vòi trước tôi.

Tôi tức tối nhìn bộ mặt nham hiểm "báo động đỏ" của hắn ta. Chắc lại có âm mưu gì đó! Tên này thật cáo già! Lũ con gái đúng là có mắt không trông mà. Sao lại đi thích một tên như hắn cơ chứ?

- Mình lấy nước xong rồi!

Hắn lắc lắc cốc nước đựng đầy, suýt bắn vào người tôi, may mà tôi né kịp.

Tôi âm ức nhìn hắn, chỉ muốn cho hắn ta một phát cho ngóm cù tôi luôn. Tôi đặt cốc nước xuống vòi.

Toong...

Toong...

Cái gì? Nước lúc này vừa chảy mà! Tôi vỗ mạnh vào bình mấy cái nhưng nước vẫn không chảy. Tôi ngó vào trong. Nước trong thùng hết nhãn?

- Trương...Vĩ...Thiên...Ân!

Tôi tức đến dựng tóc gáy, gào thật to tên hắn. Thế mà hắn ta vẫn đứng đung ngồi uống nước làm tôi tức ói máu. Tôi dậm chân thật mạnh đi đến chỗ hắn, lườm một cái.

- Đừng có nhìn tôi đăm đuôi như vậy!

"Đắm đuôi" Xoẹt...xoẹt... Câu nói của tên đó như đâm vào mặt tôi. Tôi tức giận dùng dùng tới mức miệng sắp khè ra lửa thiếu chết hắn

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dễ Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

- Tại sao không cho tôi uống nước hả?

- Đâu có! Tại số cô đen đui thôi.

Hắn nói cũng đúng mà! Ai gần mình cũng gặp bất hạnh. Mặt tôi ỉu xiu như bánh bao thiu, buồn dài cả mặt. Tôi quay lưng, đi lên phòng lấy sách vở, thay quần áo, sau đó chạy ra khỏi nhà hắn... Tâm trạng nặng trĩu nỗi buồn!

Thiên Ân.

Tôi đang giận mình. Sao lại nói ra câu đó? Nhìn bóng em khuất xa dần, tôi chẳng thể làm gì. Đã tự hứa sẽ không để ai làm em buồn, tổn thương nhưng chính tôi lại như thế. Về mặt buồn buồn của em lúc đó, tôi trách bản thân.

Chính tôi, là tôi. Khoảng cách bây giờ lại xa vời, những gì mà tôi làm đều tan biến vì sự ngu ngốc của mình. Phải làm gì? Phải làm sao để em hết giận, để em không buồn? Ánh mắt tôi hướng ra cổng, bóng dáng em đã biến mất. Tôi sẽ chờ em trấn tĩnh lại. Mong em sẽ tha thứ cho tôi.

Triết Vũ.

Cả ngày hôm qua, tôi đã tìm khắp mọi nơi nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Hương đâu. Chẳng lẽ cô bé không muốn gặp tôi nữa ư? Mẹ em nói em đến nhà bạn nhưng tôi lại chẳng biết nhà bạn em ở đâu. Tôi điên cuồng như một con mãnh thú. Em đang ở đâu? Nghe lời mẹ em, tôi trở về nhà nghỉ ngơi.

Hôm nay, tôi dậy sớm. Sau đó đến trường chờ đợi bóng dáng của em. Cũng chẳng biết là em có đến trường hay không? Nhưng tôi sẽ vẫn chờ em... Về đến nhà, Tiểu Hương chạy ù vào trong nhà, ôm chầm lấy mẹ. Bà đang nấu bữa sáng, quay lại nhìn cô bé mỉm cười ấm áp.

- Tiểu Hương đây à? Con ăn sáng chưa? Mẹ chuẩn bị rồi.

Tiểu Hương lắc đầu.

- Con không muốn ăn. Con chỉ muốn ôm mẹ một lát thôi.

Mọi thứ yên lặng, không còn một tiếng động. Chợt giọng Tiểu Hương trầm xuống.

- Mẹ ơi, con là một đứa rất xui xẻo đúng không? Tại con mà ba mới như thế đúng không?

Bà vỗ về, giọng nói như trách móc.

- Sao con lại nghĩ như thế? Con vẫn sẽ là bảo bối của mẹ không bao giờ thay đổi.

- Mẹ sẽ không bỏ con lại một mình nữa chứ?

- Ừ. Mẹ sẽ không làm vậy.

- Vậy thì con yên tâm rồi.

Hơi thở của Tiểu Hương bỗng trở nên gấp gáp, những giọt mồ hôi thi nhau chảy xuống, người mềm nhũn như bún. Hình như cô lại bị sốt nữa rồi? Cô bé cánh tay cô bé dần thả lỏng, ngồi phịch xuống đất. Mẹ Tiểu Hương sờ trán cô bé, rất nóng. Cô bé ngất đi, vẫn còn tiếng mẹ gọi loáng thoáng bên tai... Cô bé đã quá mệt mỏi!

Mẹ Tiểu Hương.

Tôi không thể hiểu vì sao đứa con bé bỏng lại sốt cao thế này? Lòng tôi như lửa đốt. Tôi nhanh chóng gọi điện cho bác sĩ rồi đưa con bé lên phòng. Chắc hôm qua con bé dính phải nước mưa đây mà? Vốn cơ thể nó đã ốm yếu nên rất hay bị bệnh.

Tôi lấy một cái khăn mặt ướt đặt lên trán con bé. Càng ngày nhiệt độ cơ thể con tôi càng cao. Đúng lúc đó, bác sĩ đến. Ông lên phòng khám cho con bé mấy phút rồi đi ra, kê đơn thuốc đưa cho tôi. May quá, trong nhà vẫn còn rất nhiều loại thuốc trong đơn thuốc. Thế rồi, tôi nấu một nồi cháo thịt. Nấu xong, đã đến giờ con bé phải đi học nhưng thế này thì không được. Tôi gọi điện xin phép cô giáo chủ nhiệm cho con bé nghỉ một buổi. Khoảng hơn một tiếng sau, con bé tỉnh dậy, nhiệt độ cơ thể đã giảm xuống một chút. Bê sẵn cháo và thuốc, tôi múc từng thìa đút cho con bé ăn, nhưng chỉ được một nửa. Sau đó, tôi đưa thuốc cho nó uống... Một lúc sau con bé lại thiếp đi... Tôi bước ra khỏi phòng một cách nhẹ nhàng, không muốn gây ra tiếng động...

Thiên Ân.

Tôi đang vắt óc suy nghĩ cách để Tiểu Hương không giận tôi nữa. Nhưng thật sự quá khó. Tôi biết mình chưa hiểu hết tính cách, con người cô ấy. Dù vậy, tôi vẫn không muốn bỏ cuộc.

Cô ấy như một ngôi sao sáng trên trời, giống một bông hoa tinh khiết, giống một đám mây trắng muốt. Chỉ có như vậy thôi cũng làm tôi thích cô ấy. Có lúc cô ấy hung dữ vô cùng, lúc vui vẻ hòa đồng, lúc ngốc nghếch đến đáng yêu, lúc ngây thơ. hờn giận khiến nhiều người phải để mắt và trong đó có tôi.

Tuy có nhiều khuyết điểm nhưng bù lại Tiểu Hương rất tốt bụng. Cho dù cô ấy có giận dai đến mấy thì ngày hôm sau sẽ quên ngay. Cô ấy là vậy. Một tâm hồn đẹp, hiếm có. Một thiên sứ có đôi cánh trắng muốt. Nói là thế nhưng có khi cô ấy giống như một chiếc cốc thủy tinh dễ vỡ, cần được bao bọc,

bảo vệ. Tôi muốn mình sẽ là chỗ dựa vững chắc cho cô ấy bây giờ và mãi mãi. Ngay bây giờ, tôi muốn bay đến chỗ Tiểu Hương và nói: \\\\"Tha thứ cho anh nhé\\\\" Nhưng lòng tự cao của tôi lại không cho phép nên chắc tôi chỉ có thể âm thầm xin lỗi mà thôi. Không biết cô ấy đã hết buồn chưa nhỉ? Không biết cô ấy đang làm gì? Trong đầu tôi toàn là hình ảnh đáng yêu của Tiểu Hương.. Chưa chi, tôi đã thấy nhớ thiên thần bé nhỏ rồi... Tôi nhảy lên chiếc xe mô tô. Xe từ từ lăn bánh... đến đâu thì ai cũng biết rồi đó...

Triết Vũ.

Cô ấy đang tránh mặt tôi sao? Hôm nay cô ấy không đến trường. Đến lớp Tiểu Hương, tôi được biết cô ấy bị ốm. Chẳng lẽ do hôm qua dính nước mưa? Tôi lo lắng vô cùng. Không lẽ cô ấy ốm rất nặng? Đầu tôi không còn đủ diện tích để chứa những bài học mà toàn là hình ảnh cô ấy. Tôi đứng dậy, xin phép thầy giáo nghỉ. Và thế là, tôi lấy xe, phóng thật nhanh đến nhà Tiểu Hương. Tôi muốn xem tình hình cô ấy thế nào...

Hai chiếc xe chạm mặt nhau ngay trước cổng nhà Tiểu Hương. Một thiên sứ và một ác quỷ. Cát tiếng đồng thanh.

- Cậu đến đây làm gì?

- Thăm cô ấy

Đồng thanh tập 2. Cùng bấm chuông. Mẹ Tiểu Hương mở cửa, mỉm cười.

- Hai cậu là...?

- Chào bác, cháu là Trương Vĩ Thiên Ân/Lý Triết Vũ.

Đồng thanh tập 3. Xoẹt...xoẹt... Thiên Ân và Triết Vũ nhìn nhau \\\\"đắm đuối không rời\\\\". Bà lên tiếng phá tan bầu không khí âm u này.

- Mời hai cậu vào nhà chơi.

Cả hai gượng cười cùng bước vào, người mặt quay bên trái, còn lại thì quay bên phải, không muốn chạm mặt nhau. Mẹ Tiểu Hương khóa cửa rồi vào sau.

Tiểu Hương.

Tôi thức dậy, đầu vẫn còn ong ong, cổ họng khô khốc, mặt trắng bệch như ma. Đúng là ông trời không giúp tôi mà. Híc...híc... Số tôi nó khổ vậy đấy. Tôi lết xác xuống nhà, rót một cốc nước, tu một hơi ừng ực như chết khát đến nơi rồi ý.

Đột nhiên có hai bóng dáng cao lớn bước vào, đằng sau là mẹ tôi. Là Thiên Ân và Triết Vũ. Sao 2 người đó lại ở đây? Tôi biết làm gì bây giờ cơ chứ? Hu...hu...hu... Bỗng dưng muốn khóc... Nhìn thấy tôi, cả hai như vỡ được vàng, ôn nhu hỏi.

- Cô/Em có sao không?

Haizzz... Đồng thanh quá ha. Tự dưng tôi không muốn nhìn mặt hai người này một chút nào hết. Giọng lạnh như băng, tôi nói.

- Mời hai anh về cho.

- Em ghét tôi đến thế?

Khuôn mặt hai người bỗng trở nên buồn bã bi thương. Tôi như đứng thộn ra nhìn bộ mặt lạ lẫm đó, luống cuống nói.

- Tôi...tôi... Nếu hai anh muốn ở lại chơi thì cứ việc. Tôi không có ý kiến gì.

Thay đổi thái độ liên xoành xoạch. Triết Vũ đổi mặt mỉm cười dịu dàng còn Thiên Ân lập tức quay về bộ mặt đáng ghét như thường ngày. Tôi nhún vai, ngồi phịch xuống ghế sofa. Tôi cảm thấy hơi mệt nên dựa vào ghế mở phim hoạt hình xem, miệng cứ cười ha hả.

Mẹ tôi từ phòng bếp bước ra, trên tay bưng nước, dịu dàng mỉm cười mời hai người uống. Thiết tình... Tự dưng đến nhà mình. Mất hết cả niềm vui. Có vẻ hai người đó rất biết cách nói chuyện với mẹ tôi thì phải. Mà sao tôi lại để tâm chuyện đó nhỉ? Lắc mạnh đầu, tôi lại xem phim tiếp, cười lớn vang vọng khắp nhà. Cả hai trở mặt nhìn tôi như người ngoài hạnh phúc. Tôi liếc một cái chấy cả lông mày như muốn nói NHÌN GIÌ MÀ NHÌN. Đáng ghét như nhau. Tôi nũng nịu mẹ.

- Con đói quá!

Mẹ tôi mỉm cười triu mến, vuốt tóc tôi, bảo.

- Mẹ đã nấu sẵn cháo rồi. Con vào ăn đi.

Tôi lướt qua, chẳng thèm nhìn hai người đó.

Thiên Ân.

Lần đầu tiên, tôi được gặp mẹ cô ấy, bà thật chu đáo và dịu dàng. Sao cô ấy lại không có những phẩm chất tốt đẹp đó nhỉ? Mà thôi, cũng chẳng sao, tôi vẫn thích tính cách ương bướng của cô nhóc hơn. Lúc cô ấy đuổi khéo về, lòng tôi trùng xuống. Chẳng lẽ cô ấy vẫn còn giận tôi? Nhìn cô ấy tươi cười thế kia cơ mà. Nụ cười thật hồn nhiên, như trẻ con vậy. Tôi chưa từng được thấy nụ cười đó bao giờ. Cuộc nói chuyện với mẹ Tiểu Hương khiến tôi thấy thoải mái và hiểu thêm một phần về cô ấy. Đúng là may mắn! Tôi thầm mỉm cười. Tôi nhất định sẽ chiến thắng Lý Triết Vũ.

Triết Vũ.

Mẹ Tiểu Hương - bà ấy là một người đàn bà đẹp không theo kiểu quý phái, rất hiền hậu, tốt bụng. Tuy hôm qua đã gặp bà ấy nhưng tôi lại chẳng để ý và bà ấy cũng chẳng nhớ tôi.

Thật là may! Tôi đã được nhìn thấy khuôn mặt trong sáng đó. Nở một nụ cười thuần khiết làm tim tôi lỡ một nhịp. Đến đây là một sự lựa chọn đúng. Nhưng hình như tôi đến đây làm cô ấy không vui, mặt cứ hầm hầm lại còn đuổi khéo khiến tôi đang ở trên mây, rớt bịch xuống đất. Đúng là biết cách hành hạ người khác mà. Cô ấy đã đỡ sốt rồi. Nghe mẹ cô ấy nói thế. Bà ấy như nhìn thấu tôi vậy. Nói ra được gần hết những gì tôi nghĩ. Có vẻ như đề chính thức làm người yêu cô nhóc rất khó... Chờ đó, Thiên Ân. Cậu sẽ thất bại thôi.

Cuối cùng, Triết Vũ và Thiên Ân chào tạm biệt rồi lên xe đi về. Mẹ Hương khẽ cười, nhìn theo bóng 2 người khuất xa mới bước vào. Tiểu Hương vẫn ngồi ăn ngon lành như chẳng có chuyện gì. Ngồi xuống bên cạnh cô, bà hỏi.

- Tiểu Hương, con có quen 2 cậu bạn đó hả?
- Dạ, có một chút thôi ạ.
- Mẹ thấy cái cậu mà tỏ ra lạnh lùng đó rất đáng thương.
- Sao mẹ lại nghĩ vậy ạ?
- Cậu ta đã tạo cho mình một cái vỏ bọc hoàn hảo.
- Vâng.
- Mà con thấy đỡ chưa?
- Dạ, rồi ạ.

- Hình như cả hai đều thích con?

Phụt... Cháo từ trong miệng Tiểu Hương phun hết ra, cô bé vội vàng lau miệng, rồi trả lời.

- Không phải đâu. Mẹ đừng có nghĩ thế chứ.
- Ủ. Chắc là linh cảm của mẹ sai. Nhưng theo mẹ, con không nên qua lại với hai chàng trai đó.
- Tại sao ạ?
- Mẹ biết đó là 2 công tử nhà giàu. Nếu con dính líu tới hai người đó sẽ có nhiều rắc rối sẽ đến với con đó. Mẹ rất lo cho con.
- Con biết rồi ạ.

Ăn xong, Tiểu Hương xin phép mẹ lên phòng nghỉ. Còn bà dọn dẹp rồi vào phòng chuẩn bị mọi thứ thật tối cho buổi họp ngày mai.

Tiểu Hương.

Thoát khỏi hai người đó, tôi vui biết bao. Nhớ lại những lời mẹ nói, không phải là không có lí. Tôi biết là mẹ muốn tốt cho tôi. Nhưng lạ thật, sao tôi lại cứ phân vân cơ chứ? Tôi lắc đầu, bỏ cái suy nghĩ ngớ ngẩn đó ra khỏi đầu. Haizzzz... Thở dài một cái, sao tôi lại muốn chuyển trường quá? Đến trường, cứ chịu sự khinh bỉ, hắt hủi của mọi người, tôi lại không chịu đựng được. Nhưng nếu tôi ra đi thì nhỏ Ngọc sẽ buồn lắm. Tôi không nỡ một chút nào cả. Mãi suy nghĩ, tôi không biết là mình đã chìm sâu vào trong giấc ngủ. Một cơn ác mộng hiện rõ trong giấc mơ.

Một cô bé trên người mặc một bộ váy màu trắng, nhìn như một thiên sứ, đôi môi chum chím mỉm cười, đuổi theo ai đó. Một cậu bé đẹp, tỏa sáng như ánh mặt trời, cứ cười và cứ chạy. Cô bé vấp ngã, giọng nói trong trẻo vang lên như hòn sỏi.

- Em ghét anh, Kín. Em bị ngã rồi đó. Anh dừng lại đi.

Cậu bé tên Kín quay lại, đỡ cô bé dậy, nói đùa.

- Nhóc, em mà như vậy thì sao bắt anh được cơ chứ?
- Không biết đâu. Tại anh khỏe chứ bộ.

Nhóc chu môi ra, phụng phịu. Kín cốc vào đầu nhóc một cái, cười tươi.

- Lúc nào cũng đồ cho anh.

- Thì đúng là như vậy mà.

Nhóc mỉm cười toe toét. Kín xoa đầu nhóc, mỉm cười ấm áp, nói.

- Nhóc à!

- Dạ.

- Từ nay, em chỉ được cười như thế trước mặt anh thôi nhé.

- Vâng.

- Lớn lên, nhóc có muốn làm vợ anh không?

- Dạ, có

Kín mỉm cười xoa đầu nhóc. Cả hai cười đều rất vui vẻ.

Bỗng khung cảnh thay đổi. Nhóc đang đứng ở giữa đường ngo ngắc chẳng biết gì, gọi Kín.

- Kín, anh ở đâu? Đừng trốn nữa mà. Em sợ lắm.

Đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh. Một chiếc xe tải lao đến với tốc độ cao. Người nhóc mềm nhũn, không nhấc chân nổi, cô bé ôm mặt khóc. Rầm... Mờ mắt, nhóc thấy Kín đang nằm trên một vũng máu. Cô bé khóc, hét lớn

- KHÔNGGGGGGGGGGGGGGGGGG!

Tôi bật dậy, trán đầm mồ hôi, nước mắt còn đọng trên má, miệng còn lẩm nhảm

- Anh Kín, anh đâu rồi? Sao anh không về với nhóc? Nhóc nhớ anh lắm.

Giấc mơ đã cuốn tôi vào đau thương, vào quá khứ. Sao mọi chuyện lại xảy ra với tôi? Tôi bật khóc nức nở. Em xin lỗi vì đã quên anh và sống một cách thảnh thơi như vậy. Thật sự xin lỗi. Tôi đã nhớ tất cả. Giờ thì tôi biết vì sao nhìn thấy khu vườn đầy hoa, tìm tôi như thất lạc. Tại sao tôi lại quên đi anh ấy? Tại sao anh ấy lại bỏ tôi mà ra đi chứ? Tất cả là tại tôi, là tại tôi.

Tôi hét lên trong đau đớn, nước mắt cứ tuôn dài trên má không ngừng. Anh có trách em không? Anh có hận em không? Hình ảnh người con trai đó cứ khắc sâu vào tâm trí của tôi không sao dứt ra được. Tôi muốn được trở về như xưa. Tôi sẽ có một gia đình hạnh phúc. Tôi sẽ được anh ôm vào lòng dỗ dành khi tôi buồn, khi tôi khóc. Tôi sẽ được ngắm cánh đồng hoa mà anh dẫn đến. Tôi sẽ đuổi theo anh...

Nhưng tại sao ông trời lại cướp đi mọi thứ? Tại sao lại phá tan hạnh phúc của tôi? Tại sao? Mọi thứ xung quanh biến thành bi kịch. Đầu tôi như muốn nổ tung ra. Tim quặn đau, như vụn nát trước quá khứ

Tôi vẫn cứ khóc, chạy xuống nhà, vào phòng mẹ, ôm chầm lấy bà. Tôi chỉ muốn khóc, tôi chỉ quên đi mọi thứ, tôi chỉ muốn quay về như xưa. Căn nhà, tràn ngập tiếng khóc, sự đau thương, quá khứ từ từ quay về khiến mọi người đều đau lòng biết bao. Cô gái bé nhỏ đã bị tổn thương rất nhiều, đã chịu nhiều mất mát. Nhưng chúng ta hãy mong cô bé - Tiểu Hương sẽ được hưởng hạnh phúc trong tương lai.

Mẹ Tiểu Hương.

Con bé khóc nức nở, khuôn mặt hiện lên sự buồn bã, bi thương. Tôi dỗ dành. Chuyện gì đã làm con gái tôi trở nên thế này? Chẳng lẽ nó lại gặp ác mộng? Con bé ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt chẳng còn chút sức sống, giọng nói như vỡ òa.

- Là tại con xui xẻo đúng không. Tại con mà bố mất. Tại con mà anh Kín không còn trên thế giới này nữa?

Trời đất... Sao ông trời lại hành hạ con tôi thế này? Kín - một cậu bé đáng yêu, không kém phần đẹp trai, là con một người bạn của tôi, hơn con tôi 3 tuổi. Tiểu Hương và Kín rất thân thiết nhưng một tai nạn đã cướp cậu bé đi. Ai cũng đau lòng. Riêng, Tiểu Hương - con bé đã quá shock và quên hết tất về cậu bé. Con bé đã chịu nhiều tổn thương, tôi không muốn con bé phải chịu thêm nữa. Nhưng nào ngờ, con bé lại bị quên. Con bé lại chịu thêm một vết thương lòng, khó hàn gắn. Bây giờ, tôi phải làm sao? Con tôi thật đáng thương. Tôi nhẹ nhàng, dỗ dành.

- Không phải là tại con. Nín đi con.

Khóc một lúc lâu, con bé thiếp đi. Tôi vuốt tóc con bé, một giọt nước mắt khế rơi. Tôi không tốt, đã khiến con bé thành ra thế này...

6h00 sáng.

Tôi mệt mỏi tinh thần. Đã có quá nhiều thứ xảy đến với tôi. Những gì mà tôi phải trả là bị giầy vò, bị khinh bỉ đúng không? Không biết tôi có còn đủ sức chống chọi với nỗi đau này. Giá như ba ôm tôi vào lòng ngay bây giờ. Giá như Kín sẽ chạy đến bên tôi, đỡ dành...

Nhưng trên thế giới không có 2 từ Giá như và Ước gì. Cuộc đời phũ phàng vẫn cứ lảng lạng trôi.

Vết thương ngày càng lớn dần trong lòng. Tôi phải đối mặt với sự thật, tôi phải chịu những đòn đau về tinh thần. Tôi phải gánh những hậu quả của mình. Tại sao thế giới lại bất công đến thế? Tại sao lại cướp đi hạnh phúc mà tôi đang có? Tại sao lại khiến mẹ tôi trở thành góa phụ và tôi trở thành đứa bé mất cha? Giữa ảo và thực, tôi biết chọn gì? Tôi phải làm gì? Dường như tôi đang rơi vào một hố sâu đầy vết thương, không có hạnh phúc.

Kéo chiếc chăn mỏng ra khỏi người, tôi vùi vai, hít một hơi thật sâu. Có lẽ, tôi phải cố gắng vì mẹ và tất cả mọi người. Tôi không muốn họ thất vọng về tôi, lo lắng cho tôi. Chỉ vậy thôi. Và chắc ba và anh Kín cũng ủng hộ tôi. Làm vệ sinh cá nhân xong, tôi chuẩn bị một bữa sáng thịnh soạn, toàn là những món mẹ thích. Thế rồi, bà thức dậy. Cả hai mẹ con từ từ ăn không nói thêm câu nào. Yên tĩnh...

Chẳng lẽ mẹ sợ tôi sẽ buồn khi nghĩ đến chuyện hôm qua? Tôi cố gắng cười thật tự nhiên, gấp một miếng thịt cho mẹ, nói.

- Mẹ ăn đi. Con thấy dạo này mẹ gầy lắm.

Bà hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó, dịu dàng, mỉm cười với tôi.

- Con cũng ăn đi.

Bầu không khí vui vẻ, vang lên nhiều tiếng cười. Nhưng đâu đó trong tim tôi vẫn còn quặn đau vô cùng. Ăn xong, tôi vợ vội cái cặp sách, xin phép mẹ rồi đi bộ đến trường. Dù sao bây giờ vẫn còn sớm cơ mà. Kín, anh đang quan sát nhóc từ trên thiên đường đúng không? Nhóc sẽ cười thật nhiều nên anh đừng lo nhé...

Vừa bước đến trường, tôi gặp Tiểu Ngọc, chúng tôi nói chuyện rất vui. Nhỏ Ngọc không còn nói nhiều nữa. Chúng tôi nắm tay nhau, tung tăng bước vào lớp. Mà không để ý có một ánh mắt đang dõi theo...

Triết Vũ.

Tôi đã nhìn thấy em đi học, chắc em đã khỏi ốm rồi. Hình như tâm trạng của em rất vui thì phải. Tôi muốn gặp em ngay bây giờ nhưng lại sợ em không muốn. Chắc tôi chỉ có thể dõi theo bước chân em và chờ khi nào em muốn gặp tôi mà thôi. Tôi mỉm cười, quay lưng đi đến phòng Hội học sinh.

Tiểu Hương.

Bước vào trong lớp, chẳng ai thèm nhìn tôi, cũng chẳng thèm hỏi thăm câu nào. Tôi vẫn cố mỉm cười tươi chào mọi người nhưng có người lườm, nguyền, khinh bỉ. Tôi cúi mặt xuống, cố gắng không tỏ ra là mình buồn. Tiểu Ngọc kéo tôi vào chỗ, đưa cho tôi cái I-pop mà nó mượn khi tôi không có nhà. Tôi dựa vào cửa, đeo I-pop vào tai, đứng đưa theo điệu nhạc du dương. Gió nhẹ thổi, tóc tôi bay bay theo làn gió se se lạnh của mùa thu... Kín, anh hãy tiếp cho nhóc sức mạnh để vượt qua tất cả nha... Tôi sẽ mỉm cười dù cho có nhiều đau khổ đi chăng nữa...

Reng... Chuông vào lớp reng lên. Tôi cất I-pop vào cặp, Tiểu Ngọc vừa ngủ một chút thì bị tôi đánh thức. Thế mà con nhỏ còn chẳng biết ai làm. Hor...hor... Đúng là ngốc! Cô giáo bước vào, học sinh đều đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dễ Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

- Các em ngồi xuống. Hôm lớp không vắng ai chứ.

- Vâng ạ.

Đồng thanh. Cô giáo khẽ gật đầu.

- Ngày hôm sau, chúng ta sẽ có bài kiểm tra Vật Lý một tiết. Các em nhớ chuẩn bị bài cho tốt.

- Vâng ạ.

Giờ tiếng kêu than của học sinh ngày càng to. Tôi vui mừng, búng tay phốc một cái. Hor...hor... Vật Lý là môn tù của tôi mà ị. Đột nhiên, Tiểu Ngọc nắm lấy áo tôi, trưng ra mắt con cú làm tôi nổi da gà. Nhỏ nói.

- Giúp mình nha.

- Cái gì?

- Kiểm tra Hóa 1 tiết ý.

- Um.....

Tôi chóng tay suy nghĩ... Nhỏ cứ lắc lắc tay áo tôi, năn nỉ.

- Đi mà, đi mà. Mình biết đó là môn tú của cậu mà.

- Được rồi.

Nhỏ hét lên sung sướng.

- Ngọc, sao em lại hét trong giờ của cô?

Tôi lắc đầu, bó tay, bó chân với nhỏ này luôn. Tiểu Ngọc cúi đầu, mặt đỏ ửng, hối lỗi.

- Em xin lỗi.

- Ngồi xuống đi.

- Vâng.

Tôi nghiêng đầu, thì thầm vào tai nhỏ.

- Bộ điên rồi hả?

- Hi. Tại mình vui quá chớ bộ.

Tôi nhìn vai, chăm chú nghe cô giáo giảng bài, nhỏ cũng thế. Và có lẽ, thiên nhiên cũng đang hòa vào không khí này. Tình bạn của chúng tôi sẽ là mãi mãi đúng không? Các tiết học trôi qua một cách nhanh chóng. Tôi cất sách vở vào trong cặp rồi kéo Tiểu Ngọc. Nhưng nhỏ bảo có chút chuyện bạn nên không chờ tôi về được. Tôi thờ dài... Vậy là lại đi bộ. Về mặt tôi hùng hục lửa, đầy quyết tâm. Kìa, anh đang cười với nhóc đúng không? Nhóc muốn nhìn thấy khuôn mặt âm ỉ, hạnh phúc của anh. Dù thế giới này có thay đổi như thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn sẽ mãi ở trong tim nhóc. Nhất định là thế. Tôi nhảy chân sáo về nhà.

Tiểu Ngọc.

Tôi cò giò chạy thẳng cẳng đến nhà tên ác ma đó. Như mọi người cũng biết, tôi đã trở thành osin của tên khốn Hải Đăng. Qua ngày đầu tiên làm việc tại nhà hắn, tôi bị hành hạ đến mức chân tay không thể cử động. Hắn bắt tôi làm đủ mọi việc không chừng một thứ gì. Ví dụ như tôi lau nhà không sạch, còn bụi bám vào lọ hoa, hắn bắt tôi lau lại đến mười mấy lần.

Hix...hix... Tôi cắn răng chịu đựng. Ít nhất thì không bị hắn "chào mừng", vậy là tốt rồi. Cố gắng chịu đựng, chịu đựng... Tôi bấm chuông, cánh cửa tự động mở, tôi nhanh chân bước vào. Đi thay đồ người hầu (hắn bắt phải mặc), sau đó bắt tay vào công việc cực nhọc.

Tôi bắt đầu lau nhà. Căn nhà rộng thênh thang thế này nên phải lau mấy tiếng mới xong. Tôi xanh mặt, nhắm mắt làm bừa. Tiếp theo, giặt quần áo... Trời, quần áo chất thành đống. Tôi ỉu xiu, gắng hết sức hoàn thành xong. Tiếp dọn dẹp phòng. Cứ thế, tôi lên phòng Hải Đăng, định mở cửa thì hắn quát (chẳng biết về từ lúc nào).

- Cô không được vào phòng tôi. Thử như cô không xứng. Từ nay phải được sự cho phép của tôi mới được vào phòng này.

Thử như tôi? Anh ta coi tôi là gì chứ? Tôi nén nước mắt định tuôn ra, mặt cúi gằm xuống, lễ phép.

- Xin lỗi, cậu chủ. Tôi sẽ dọn dẹp phòng khác...

Cổ tôi nghẹn lại, tôi quay lưng đi đến phòng khác.

Mọi việc hoàn tất. Tôi về nhà luôn chẳng nói lấy một lời. Chạy thật nhanh, nước mắt chảy dài trên má. Hắn coi thường tôi đến vậy ư? Tôi là gì chứ? Tôi là cái gì trong mắt hắn? Tim tôi gào thét. Khóc thật nhiều chẳng biết vì sao và chẳng thể giải quyết được gì. Mọi việc cứ để tự nhiên. Quệt nước mắt còn đọng lại, tôi gắng mỉm cười như chẳng có chuyện gì rồi bước vào nhà.

Hải Đăng.

Ngồi trong phòng, tâm hồn tôi cứ bay tận phương nào ấy? Hình như tôi đã quá lời (rất quá lời thì đúng hơn). Chắc con nhỏ đó đang rất tức giận thì phải. Nhìn bộ dạng yếu đuối đó, cô ta khóc ư? Không phải đâu. Làm sao cô ta lại khóc được cơ chứ? Ai shiiii... Mặc kệ, nghĩ đến đau cả đầu. Tôi nhảy lên xe, phóng đi chơi cho khuây khỏa.

Tiểu Hương.

Mẹ tôi đã chuẩn bị xong bữa tối. Tôi tắm rửa và học bài xong, chạy xuống ăn cơm. Mẹ tôi tươi cười, hỏi.

- Thế nào con gái yêu quý? Con đã đói chưa?

- Rất rất đói mẹ ạ.

Tôi nhí nhảnh, khua tay múa chân khiến mẹ phải bật cười. Tôi đúng là có năng khiếu chọc người khác cười mà. Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết. Tôi mời mẹ, chuẩn bị ăn cơm thì...

Kính koong... Kính koong... Tôi bực mình bỏ đĩa xuống, chạy ra mở cửa. Đúng là "trời đánh tránh miếng ăn" mà. Tôi giật mình, lùi về phía sau khi nhìn thấy rõ khuôn mặt người đối diện mình. Các bạn có biết là ai không? Hân - Thiên Ân. Đột nhiên, tôi hét lên, vò tóc bứt tai như con dờ hơi vậy. Hân cứ nhìn tôi chăm chăm. Mẹ tôi chạy ra mời hân vào nhà chơi. "Oan gia ngõ hẹp", tên điên, tên khủng kia, ta sẽ đâm chết người, sẽ băm người thành trăm mảnh, sẽ quăng người xuống sông Hàn làm mồi cho cá, \$\$\$#!(*!#!# Tôi cứ vậy ***** thảm, hậm hực bước vào. Hân và mẹ tôi vui vẻ nói chuyện với nhau. Thế rồi,...

- Cháu đã ăn tối chưa?

- Dạ, chưa thưa bác.

- Vậy thì ngồi ăn cùng bác và Hương cho vui.

- Vâng.

Đoàng...Sét đánh bên tai... Ù ù... Tai tôi vừa nghe được cái gì thế này. Ăn...ăn...ăn...ăn...ĂN CÙNG HÂN Á? Sao mẹ lại đối xử thế với tôi? Tôi lại một lần nữa rơi vào con ác mộng trong đời. Và tất nhiên là, tôi, mẹ và tên ác ma cũng nhau thưởng thức bữa tối.

Hai người kia thì tôi không biết nhưng với tôi thì thật khủng khiếp. Tôi ăn xong trước tiên, uể oải ra ngoài phòng khách ngồi xem phim... Đường thẳng không đi mà cứ đi đường cong. Chán quá! Tên ác ma, chờ đó... Mặt tôi hừng hực lửa, quyết tâm hạ gục tên ác ma. Và chắc chắn hân sẽ phải cầu xin tôi tha thứ. Hơ...hơ...hơ... Tôi cười cực kì nham hiểm. Hình như mẹ tôi và Thiên Ân đã ăn xong. Thấy bóng dáng anh ta đang tiến gần đến phía tôi. Tôi giật thót, nhìn thì cứ tưởng là đang xem phim hoạt hình nhưng ai biết được, tôi đang cảnh giác như chiến sĩ xuất trận. Anh ta ngồi phịch xuống ghế, ngay bên cạnh tôi, nở một nụ cười "báo động đỏ, đây nguy hiểm". Tôi dịch người cách anh ta gần 1 mét. Đột nhiên, anh ta nói.

- Nhóc con, cô đang sợ tôi đấy à?

Người tôi run lên từng đợt, vẫn cố nói, lắp ba lắp bắp.

- Ai...sợ...anh...cơ...chứ...

- Thế sao cô lại cứ tránh xa tôi, còn nói ắp úng nữa chứ.

- Tại tôi không thích ngồi cũng người khác trên một cái ghế.

- Thế hả? Thế mà tôi cứ tưởng...

Anh ta dừng lại, môi nhếch cười gian nanh.

- Tưởng gì mà tưởng. Suy nghĩ vớ vẩn. Tôi lên phòng đây.

Tự dưng, tôi cau gắt, hậm hực toan lên phòng. Nhưng một cánh tay to khỏe kéo tôi lại. Tôi ngã vào lòng hân, hơi thở nam tính phả vào gáy.

- Cô phải đi với tôi, ngay bây giờ.

Thế là hân lôi tôi xềnh xệch, còn nói vọng lại.

- Cháu và Hương đi ngoài có chút chuyện đây bác ạ!

Mẹ tôi mỉm cười, nói.

- Ừ. Hai đứa đi vui vẻ.

Và Thiên Ân lôi tôi đi đâu không biết. Ai shi... Đúng là tên ki quái mà.

Công viên The Dream

- Này, dừng lại. Anh lôi tôi đến đây làm gì vậy hả?

Thiên Ân không trả lời, cứ lôi tôi đi. Và cuối cùng, đến một vườn hoa đầy màu sắc: hoa lan, hoa hồng, hoa hướng dương, hoa cúc, hoa lưu ly... Wow!

Đẹp quá đi mất. Tôi hất tay anh ta ra chạy nhảy khắp vườn hoa, miệng cười toe toét... Chiều buông, nhường cho tối. Trời cũng tối dần. Nhưng cánh đồng hoa được những ngọn đèn lung linh thấp sáng. Cảnh vật tuyệt đẹp. Khi thăm mệt, tôi ngồi xuống đám cỏ xanh mơn mơn. Từng cơn gió tạt vào mặt, khiến tôi cảm thấy hơi lạnh. Thiên Ân ngồi từ từ tiến đến, ngồi cạnh tôi, khuôn mặt chẳng có chút cảm xúc. Tôi vẫn thắc mắc, buột miệng hỏi.

- Anh đưa tôi đến đây làm gì?

Dường như anh ta chẳng để ý tôi nói gì, mắt hướng về khoảng không vô định. Tôi quan sát anh ta, hết.

- NÀY!

Đột nhiên, đúng như tôi dự đoán anh ta bịt miệng tôi lại, nhấn mạnh từng tiếng.

- Con nhóc kia, cô mà còn hét nữa là tôi cắt lưỡi đi đó.

Không được biết trước, người tôi không tự chủ run lên, miệng lắp bắp.

- Anh...trả...lời...đi...chứ.

- Đến đây làm gì à? Chẳng có gì quan trọng đâu. Tôi rủ cô đến đây chơi và ngắm cảnh thôi.

Tôi liếm môi tức giận, kìm nén, nói.

- Không thích. Tôi muốn về.

Giọng hân vẫn đều đều, khuôn mặt chẳng có gì thay đổi.

- Chẳng phải cô đã rất vui hay sao?

- À...Ừ...thì...đúng nhưng tôi không muốn ở đây nữa.

Thiên Ân quay sang nhìn tôi, ánh mắt bỗng trở nên buồn bã, bi thương. Tôi như chết trân tại chỗ, dụi dụi mắt xem mình có nhìn lầm không, nhưng đó là thật, tôi áp ứng.

- Anh...sao...vậy?

- Hãy ở đây với tôi một chút được không?

Ánh mắt đó như xoáy sâu vào tim tôi, sao anh ta lại có cái vẻ mặt đó? Tôi ngượng ngịu gật đầu cho dù không muốn đi chẳng nữa. Đầu anh ta dựa vào người tôi, tôi muốn đẩy ra nhưng lại không nỡ. Đường như khuôn mặt đầy bi thương đó gọi lại cho tôi nhiều cảm xúc như xưa. Anh ta cũng rất đáng thương. Kì, cuối cùng Thiên Ân - anh ta là người như thế nào đây? Nhóc thật sự không thể hiểu nổi. Thiên Ân vẫn cứ im lặng, nhìn về một khoảng không vô định. Tôi thờ dài, không biết mình sẽ phải ngồi đây đến bao giờ nữa. Những cơn gió lạnh cứ tạt vào mặt tôi, làm tôi khẽ run lên. Bỗng anh ta khoác chiếc áo bên ngoài của mình lên người tôi và nói.

- Cô lạnh đúng không?

Tôi gật đầu, ngẩn người nhìn anh ta. Tại sao tôi cứ có cảm giác anh ta chỉ tốt với một mình tôi? Tại sao tôi lại hay nghĩ về khuôn mặt khi cười của anh ta? Hàng ngàn câu hỏi cứ liên tục hiện lên. Một lúc sau, anh ta kéo tay tôi, vào trong xe, rồi lên ga. Phóng vút đi..

Về đến nhà, Thiên Ân không nói không rằng, cho tôi xuống xe rồi lái xe đi mất. Ai shii... Anh ta làm người khác thương cảm rồi lại cho xuống vực thăm là sao? Chẳng thể hiểu nổi nữa. Tôi vỗ đầu bứt tai, sau đó mở cửa chạy vào nhà, leo lên phòng, nhảy lên giường nằm. Cuối cùng thì anh ta là loại người gì? Tại sao mẹ lại bảo anh ta đã trang bị một vỏ bọc rất hoàn hảo nhỉ? Mà sao tự dưng mình quan tâm đến anh ta làm gì? Mãi suy nghĩ, tôi đã chìm sâu vào mộng đẹp từ lúc nào đó.

Sáng ngày hôm sau.

Khi tôi thức dậy thì mẹ đã chuẩn bị sẵn bữa sáng. Hai mẹ con chúng tôi vui vẻ thưởng thức nhưng món ăn tuyệt nhất do tay mẹ tôi làm. Nhưng sao tự dưng tôi lại có cảm giác không lành? Phải chăng sẽ có chuyện gì sẽ xảy ra? Ắn xong, tôi chào tạm biệt mẹ, nhanh chóng chạy đến trường. Nhưng tôi đâu biết, có một tai họa đang rình rập quanh tôi.

Vừa đến trường, tôi chạy lên lớp ngay lập tức. Đột nhiên tôi va phải một người nào đó. Giọng nói trầm áp vang lên.

- Em có sao không?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn người đó. Là Triết Vũ. Tôi vội vàng đứng dậy chào nhưng ai ngờ chân lại bị bong gân do va phải một cục đá. Triết Vũ bế tôi khiến tôi không nói được câu nào. Đến phòng y tế, anh đặt tôi nhẹ nhàng xuống giường bệnh, rồi tự mình băng bó chân cho tôi. Mặt tôi đỏ bừng bừng, lí nhí nói.

- Cảm ơn anh.

- Không có gì. Tại anh mà em với vậy mà. Em cứ ở đây nghỉ đi, anh xin phép cô giáo cho.

- Nhưng...

- Anh quyết định rồi đó.

Triết Vũ nghiêm mặt, tôi không nói thêm được gì nữa. Híc...híc... Chán ghê nha. Triết Vũ tạm biệt, bước ra khỏi phòng, để lại tôi, khuôn mặt nhăn nhó như khi ăn ớt. Đúng là làm khó tôi mà.

Như dự kiến, tôi nghỉ 2 tiết đầu sau đó mới lặc lè, lết xác về lớp. Tiểu Ngọc nhìn thấy chân tôi như thế, hỏi thăm

- Tiểu Hương, cậu bị sao vậy?

- Mình không cẩn thận nên bị bong gân.

- Cậu ngồi xuống đi không lại đau đó.

Tôi ổn định vị trí của mình. Tiểu Ngọc túm tụm kể chuyện cho tôi nghe nhưng hình như đó chỉ là cái vè bề ngoài. Nhỏ cứ cười như không cười, tuy vẻ mặt hớn hờ nhưng tôi nhìn rõ được đó chỉ là sự giả tạo. Chẳng lẽ nhỏ Ngọc có chuyện gì buồn hay sao? Tôi ngập ngừng không biết có nên hỏi hay không. Thế là tôi quyết định sẽ để nhỏ thông thoáng rồi hỏi sau vậy. Hôm nay có vẻ nhiều chuyện xảy đến với cô bạn thân của tôi...

Tan học, Tiểu Ngọc cáo lỗi về trước. Đạo này nhỏ bạn lắm thì phải? Cuối cùng, tôi lại phải lờ cò đi về chứ biết làm sao. Bỗng nhiên tôi cảm thấy lạnh lạnh sau gáy. Một cái gậy đập vào gáy, tôi ngất xỉu, không còn biết gì nữa.

Tỉnh dậy, tôi thấy mình đang bị trói ở một nơi nào đó. Tiếng cười man rợ của một đứa con gái làm tôi lạnh người. Cô ta từ từ tiến gần tôi, che miệng nói.

- Còn nhớ tôi chứ, bạn Thiên Hương.

Maria? Chẳng lẽ cô ta bắt tôi đến đây? Nhưng tại sao cô ta lại bắt tôi? Tôi quá lớn.

- Thả tôi ra. Sao lại bắt tôi đến đây.

Maria không cười nữa, quắc mắt nhìn tôi, nói.

- Cô hãy tự trách mình đi. Sao cô lại dám quyến rũ Triết Vũ và Thiên Ân của tôi hả?

- Tôi không làm chuyện đó.

Bốp... Một cái tát mạnh giáng vào mặt tôi, đau, rát. Đó là những gì tôi có thể cảm thấy.

- Thế nào? "Món quà" tôi chuẩn bị cho cô tuyệt chứ?

Hóa ra cô ta cũng chỉ có như thế. Tôi nhếch môi, gằn tiếng, cười lớn.

- Ha...ha...ha... Nực cười! Loại rắn độc như cô sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì đâu.

Mặt Maria tối sầm lại, tức giận, quát.

- Còn đứng đấy làm gì hả? Đánh nó cho tao.

Một đám học sinh nữ nhảy đến chỗ tôi. Tay cào, chân đá, đập mạnh vào người tôi, tôi phải hứng chịu tất cả. Con đau từ từ chiếm lấy ý thức, lan tỏa khắp cơ thể nhưng tôi cố không rơi một giọt nước mắt nào. Tôi không thể chống trả. Maria cười man rợ, nhìn tôi, ánh mắt sắc lẹm.

- Dừng lại! Đây chỉ là cảnh cáo. Nếu cô còn đến gần Thiên Ân và Triết Vũ thì lần sau không chỉ có như vậy đâu.

Cô ta quay lưng, cùng đám con gái bỏ đi. Tôi cố ngồi dậy, nhìn bọn họ, miệng cười lạnh, tức giận, khinh bỉ, nói đủ cho mình nghe thấy.

- Đừng thách thức tôi. Hãy nhớ đó, tôi sẽ trả thù gấp mười lần những gì mà tôi phải chịu đựng. Không có gì là không thể.

Tôi bám vào tường đứng dậy, bước đi nặng nhọc đến phòng y tế. Đến nơi, tôi bôi thuốc, rồi nằm nghỉ tại đó... Thật bất công! Kin, em không thể làm một cô gái ngoan nữa rồi.

Thiên Ân.

Tôi ngồi trên sân thượng, đeo earphone nghe. Thích...Tự dưng, tìm tôi đau nhói. Không biết đã có chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Tiểu Hương gặp chuyện không lành? Chắc là chẳng có chuyện gì đâu? Cô nhóc vẫn khỏe mạnh lắm cơ mà. Tôi nằm xuống, vắt chân hình chữ Đại, ngủ luôn.

Triết Vũ.

Bây giờ, chắc cô nhóc đã về nhà rồi nhỉ? Tự dưng tôi muốn gặp Tiểu Hương. Không biết chân cô bé có còn đau không nữa. Đúng là một cô nhóc bất cần. Tôi lắc đầu, làm tiếp công việc của mình... Một cảm giác bất an vụt nhanh trong lòng. Tôi gượng dậy. Bây giờ cũng đã muộn, chắc mẹ đang lo cho tôi lắm đây. Chút sức còn lại, tôi đứng dậy, gắng bước thật nhanh nhưng đôi chân không chịu nghe lời, bước thật chậm. Con đau khiến tôi ê ẩm người, không biết có về được tới nhà hay không nữa. Chậm chậm...chậm chậm... Mong sao cho thời gian ngừng trôi.

Và cuối cùng, tôi đã về đến nhà. Lấy chìa khóa trong cặp, tôi mở cửa, bước vào trong. Hình như mẹ vẫn chưa về. Bỗng tôi thấy một mẩu giấy trên bàn, cầm lên xem. Trong đó có ghi:

Tiểu Hương thân yêu!

Mẹ xin lỗi vì đã đi mà không nói câu nào. Mẹ đang ở nhà bà ngoại. Hôm nay, chú con gọi điện báo bà bị ốm nên mẹ phải về thăm. Vậy nên con hãy tự chăm sóc bản thân trong 2 ngày tới nha. Đừng để bị ốm nghe con.

Mẹ yêu con gái.

Im lặng. Tôi thấy hơi buồn nhưng lại lo cho sức khỏe của bà hơn. Chắc bà lại nhiễm phong hàn rồi. Lâu lắm rồi cũng chưa về thăm bà, tôi nhớ bà quá.

Thế là, tôi lên phòng, cởi hết quần áo, ngâm mình vào dòng nước ấm hòa quyện với mùi thơm trong phòng. Thật dễ chịu! Hôm nay, có nhiều chuyện đã xảy đến. Tôi trách bản thân quá yếu ớt để mọi người bắt nạt. Tôi không biết là sau ngày hôm nay, tôi sẽ phải đối mặt với bao nhiêu chuyện nữa. Và không chắc tôi sẽ chịu đựng được đến bao giờ. Nhưng quá lắm rồi! Tôi không thể bị họ khinh bỉ, mỉa mai khi chẳng có tội gì. Tất nhiên, tôi đã tìm được một cách. Đó là trở nên thật mạnh mẽ.

Tự nhiên, nước mắt cứ chảy trên đôi má hồng. Tôi đã rất sợ hãi, không dám đối mặt với Maria. Lúc đó tôi đã muốn gào lên, cầu cứu ai đó nhưng một suy nghĩ lóe lên trong đầu. Nếu khóc thì sẽ bị coi thường. Đúng, tôi đã kiềm chế cảm xúc đó. Nhưng nếu mai kia, lại phải đối mặt với nó thì tôi biết phải làm sao? Tôi nên làm gì ngay bây giờ?

Tôi quệt nước mắt, suy nghĩ hướng giải quyết. Và quyết định cuối cùng của tôi là sẽ đi học võ. Một là để phòng bị, hai là để rèn sức khỏe. Nhất định ngày mai tôi sẽ thay đổi và trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Kìa, nhóc làm vậy có đúng hay không? Lúc này, nhóc chỉ cần anh bên cạnh. Những kí ức đẹp ủa về làm lòng tôi dịu lại, cảm xúc êm đềm trào dâng...

Một lúc sau, tôi mặc quần áo, sấy tóc, rồi ngồi vào bàn, chăm chú học bài. Làm xong, tôi nằm trên giường trầm ngâm suy nghĩ. Không biết mình nên thay đổi cái gì trước đây? À, cách ăn mặc, cử chỉ, ánh mắt. Đầu tiên là những cái đó vậy. Và thế là, công chúa bé nhỏ chìm vào mộng đẹp.

Thiên Ân.

Nằm trên giường ấm áp, tôi đặt tay lên trán, cố gắng xóa bỏ hình ảnh của Tiểu Hương trong đầu. Nhưng sao khó quá? Tôi không thể nào chợp mắt được. Cứ nhắm mắt lại, khuôn mặt đáng yêu đó lại hiện lên. Tôi biết mình đã thay đổi từ khi gặp cô nhóc nhưng tôi lại không muốn cô bé tổn thương, muốn bảo vệ cô bé. Thật sự, tôi không muốn bất kì chuyện gì xảy đến với Tiểu Hương. Chỉ là tôi không thể làm được, tôi hay làm cô bé bị tổn thương. Không biết cô bé có ghét tôi không? Có biết rằng tôi đang nhớ cô nhóc đến phát điên hay không? Tôi trằn trọc suốt cả đêm không sao ngủ được.

Triết Vũ.

Không biết Tiểu Hương đang làm gì nhỉ? Ai shiii... tôi lại nhắc đến cô bé rồi. Dù đã cố tập trung vào công việc ở trường nhưng không được. Cứ mấy phút trôi qua là tôi lại nhớ đến hoặc nghĩ đến cô ấy. Làm sao mới được đây? Sao tôi lại cứ nhớ đến cô ấy thế này. Hình ảnh đó vụt qua trong suy nghĩ. Tôi nhâm nhi cốc cà phê, day day thái dương, mệt mỏi. Nếu cô ấy ở đây thì chắc tôi sẽ không như thế này đâu.

Trong đêm, 1 cô bé đang ngủ rất ngon nhưng hai chàng trai thì lại trằn trọc, suy nghĩ... Liệu số mệnh sẽ đưa cả ba đến đâu? Đó còn là bí mật. Mong mọi người theo dõi tiếp vào phần sau của câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dễ Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sáng ngày hôm sau.

Tôi tỉnh dậy bỏ ra khỏi giường. Tuy hôm nay được nghỉ nhưng tôi lại chẳng muốn ngủ nướng. Tôi quyết định sẽ thay đổi mình và hôm nay tôi sẽ thực hiện. Khoác trên mình một chiếc quần bò và một chiếc áo thun đồng hình micky, tôi khóa cửa, ra ngoài.

Thứ nhất: Biến bản thân thành tomboy. Đến một cửa hàng thời trang, tôi chọn quần áo cho mình. Và thế là, tôi thay một chiếc áo thun màu đen và một chiếc quần đen hip hop rộng thùng thình, quên nữa, tôi còn vắn tóc lên, đội một chiếc mũ tomboy cũng đen nốt. Nhìn tôi không khác gì một chàng trai.

Good! Tôi giờ tay hình chữ V.

Thứ hai: Học võ => khỏe mạnh

Tìm được một trường dạy võ tốt, tôi làm đơn xin học và được nhận vào. Ngày mai, tôi có thể bắt đầu học.

Cuối cùng: Thành một người lạnh lùng, tàn nhẫn.

Vấn đề này, tôi không biết mình nên bắt đầu từ đâu nữa. Tôi cũng biết mình không thể dễ dàng thực hiện được. Tôi không thể lạnh lùng như Thiên Ân và cũng không thể vô cảm với mọi thứ. Thôi vậy! Đến đâu hay tới đó.

Tôi chán nản, dài bước thật nhanh trên con đường đông vui, tấp nập. Mọi việc đã giải quyết xong. Bước vào nhà hàng Ramen, tôi tự thưởng cho mình một bữa ăn ngon, đắt tiền. Ăn xong, tôi đi dạo khắp phố. Cuối cùng, tôi cũng có thể lạnh lùng được một chút còn tàn nhẫn thì chưa.

Những cơn gió của mùa đông tạt vào mặt khiến tôi lạnh buốt. Nhưng đâu bằng cơn tim gần như đã đóng băng của tôi. Kin, anh đang ở đâu? Nhóc có thể sống hạnh phúc được không? Anh hãy trở về bên nhóc có được không? Nếu nhóc thay đổi thì anh có giận nhóc không? Tại sao anh lại để nhóc cô đơn thế này. Nhóc rất nhớ anh, rất rất nhớ. Anh biết không?

Nước mắt lăn dài trên má, tim quặn đau, trống rỗng, hoang mang. Tại sao tôi là người phải chịu đựng tất cả chứ? Mọi thứ, tất cả đều dần dần biến mất trước mắt tôi. Tôi cứ chạy, chạy nữa, chạy mãi không phương hướng.

Những đám mây đen ùn ùn kéo đến che khuất ánh nắng mặt trời, gió thổi mạnh mang cái giá buốt của mùa đông. Tách...tách... Trời bắt đầu mưa, càng ngày, càng to hơn. Hạt mưa tạt vào mặt làm tôi đau rất. Và tôi trú vào bên xe buýt. Nước bắn vào người khiến người tôi run lên bần bật. Mưa vẫn không ngừng rơi, gió không ngừng thổi. Tôi nép sát người vào nhưng vẫn thấy lạnh.

Bỗng một chiếc xe Limo dừng trước mắt. Một chàng trai cao lớn bước ra, đi về phía tôi, mỉm cười dịu dàng. Là ai vậy nhỉ? Là...ai...? Người tôi mềm nhũn, không còn một chút sức lực nào. Trước mắt tôi sẫm lại, tôi ngất đi, bên tai còn loáng thoáng nghe tiếng gọi của ai đó.

Tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, cổ họng khô khốc, mặt trắng bệch như ma. Híc... lại bị ốm nữa rồi. Mà đây là đâu nhỉ? Tôi ngó đi ngó lại, nơi này chẳng có một chút gì quen thuộc. Nhưng căn phòng này đẹp thật. Mọi thứ được xếp ngăn nắp, cách bày trí đẹp mắt, sạch sẽ. Tường được sơn màu vani, tủ màu sô-cô-la, thảm màu xanh dương... Toàn là màu mà tôi thích. Lại thế không biết? Nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại thờ ơ hất ra một cái. Hôm qua, tôi lại khóc nữa rồi. Không biết Kin có giận không nữa? Nhóc chỉ khóc thêm lần này nữa thôi, Kin.

Tôi ngả người xuống giường, trầm tư suy nghĩ. Lại nhỉ, cuối cùng thì ai đã cứu mình cơ chứ? Cách... Bỗng ai đó mở cửa bước vào phòng. Tôi giật mình, nhắm mắt, giả vờ chưa tỉnh. Hế mắt ra, thấy một chàng trai tuấn tú, đẹp trai, cao 1m84, gương mặt hút hồn. Anh ta ngồi bên cạnh tôi, sờ trán, nói nhỏ nhưng tôi vẫn loáng thoáng nghe thấy được.

- Sao mãi chưa tỉnh không biết?

Sau đó anh ta quay lưng, bước ra khỏi phòng. Tôi bật dậy, hô hấp ngắt quãng vì nín thở hơi lâu. Tên đó là ai vậy trời? Lại còn sờ trán mình nữa chứ. Chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa.

Tôi lắc đầu, kéo chiếc chăn cực dày ra khỏi người, vươn vai, bước xuống giường. Tôi kéo chiếc cửa sổ ra, từng cơn gió nhẹ khẽ vờn mái tóc một cách thích thú. Tôi cảm nhận mọi động tĩnh xung quanh, đôi môi tạo thành một đường cong. Cảnh vật quanh đây tuyệt đẹp làm người ta cứ muốn ngắm mãi không thôi. Tôi vuốt nhẹ mái tóc hạt dẻ, hành động vô cùng duyên dáng, vài cánh hoa từ cái cây gần cửa sổ vương trên mái tóc, cảm giác thanh khiết, tôi thích thú cười tươi. Tôi quay lưng, định cảm ơn anh chàng đó, rồi ra khỏi đây. Nhưng một điều bất ngờ xảy ra. Ôi giờ ôi! Sao căn nhà này rộng vậy trời? Giống như một mê cung huyền bí vậy? Rốt cuộc, mình đang ở tầng thứ mấy hả trời? Một bóng người tiến gần đến, tôi giật thót, nhảy lên ôm cái cột bên cạnh, lắp bắp.

- Là...ai...?

Người đối diện nhìn chằm chằm tôi, rồi bật cười ha ha.

- Đúng là nhát gan! Phur...phur...phur...

Tôi tức đỏ mặt, phồng má, tròn mắt nhìn anh ta, nói có phần ấp úng.

- Nói...cái gì hả? Ai...nhát gan chứ? Đó là giật mình hiểu chưa?

Chàng trai đó lại càng cười lớn hơn, ôm bụng cười ngặt nghẽo, phán một câu xanh rờn.

- Ừ thì giật mình. Phur...phur...phur...

Tôi hất mặt, chẳng thèm nói, tức giận vô cùng. Anh ta cứ nhiên lấy mình làm trò đùa. Đúng là bức mình. Anh ta nén cười, vai hơi run run, nói.

- Bé thấy thế nào? Đã khỏe chưa?

Tôi chán nản trả lời.

- Khỏe. Với lại tôi không phải là bé.

- Nếu không phải là bé thì là bà à?

Tôi cứng họng, im bất không cãi được. Cái đồ chết bầm, bỗn cô nương... thật tức chết mà. Nhưng vì "con dân" (nói hơi quá) đành phải nhịn, nhịn thôi. Tôi nhẹ giọng, mỉm cười đến nổi da gà.

- Làm ơn chỉ đường cho tôi xuống nhà được không?

Anh ta nhếch môi, trong ánh mắt lóe sáng một tia nhưng chỉ là thoáng qua.

- Được.

Nắm tay tôi, anh ta kéo tôi, đi nhanh xuống những bậc cầu thang tường trũng như vô tận.

Đến nơi, tôi không nói lấy một lời cảm ơn, quay mặt bỏ đi nhưng bị một bàn tay to lớn kéo lại.

- Bé định đi đâu?

- Tôi đi đâu thì liên quan gì đến anh.

- Đừng lại lưng thế chứ.

Đôi mắt anh ta long lanh, ngân ngấn nước nhìn chăm chăm vào tôi làm người tôi nổi hết da gà. Khuôn mặt này là sao đâu, tôi nghi ngờ, gỡ tay mình ra, nói.

- Tạm biệt.

Anh ta đóng cửa lại, hét lớn.

- Bé nói tên của mình đi hằng.

- Why?

- Nếu không bé đừng mong ra khỏi đây.

Tôi cười khỏ, phun toẹt ra.

- Đinh Ngọc Thiên Hương.

Và tất nhiên, anh ta mở cửa cổng, tôi chạy thật nhanh ra ngoài, còn lè lưỡi trên nĩa chứ. Nhưng đâu biết, người đó đang mỉm cười như ánh nắng ban mai, dõi theo bước chân tôi.

- Nhóc!

*Nhân vật mới.

- Vương Tà Luân (18t): biệt danh Kín, là con trai của tập đoàn bất động sản ở Hàn Quốc nổi tiếng khắp cả nước. Ngoại hình: siêu handsome, đôi mắt cà phê hút hồn. Tính cách: lạnh lùng với mọi người chỉ riêng Hương thì dịu dàng, ấm áp. IQ = 280 (là một thiên tài) Cũng không còn sớm nữa, tôi chạy về nhà. Mẹ cũng chưa về, tôi tự làm bữa tối cho mình. Xong xuôi, tôi thưởng thức từng món một. Nghĩ đến anh chàng kì lạ kia, rốt cuộc anh ta là ai? Sao lại muốn biết tên mình cơ chứ? Tôi vừa ngậm thìa vừa trầm ngâm suy tư. Kì lạ thật nha!

Ăn xong, tôi chuẩn bị nước nóng, rồi vào tắm. Dòng nước ấm áp xua tan đi hết u buồn, âu lo. Tôi thay quần áo, ngã mình xuống chiếc giường xinh xắn. Haizzzz... Không biết mai mẹ có về không nhỉ? Tôi thờ dãi một tiếng, rồi ngủ luôn không biết trăng sao trời đất là gì.

Sáng ngày hôm sau.

Vừa tỉnh dậy là tôi làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo, xếp sách vở vào cặp rồi chạy xuống bếp chuẩn bị bữa sáng. Ăn xong, tôi vợ vội cặp sách, đi đến trường, không chút vướng bận. Dù sao hôm nay cũng đến phiên tôi trực nhật rồi nhà. Tôi ngân nga hát, tung tăng trên con đường quen thuộc.

Đến trường, tôi chạy ngay lên lớp, bắt tay vào việc. Hoàn thành xong, tôi chạy đến cánh đồng cỏ sau trường, nằm xuống *** cỏ mềm mại, tận hưởng cuộc sống. Những cơn gió vui đùa cùng mái tóc mềm mại, lá cây rơi xuống người tôi. Niềm thanh thản như muốn xoa dịu nỗi đau, vết thương trong lòng tôi vậy. Bỗng một bàn tay to khỏe đập nhẹ nhẹ vào vai tôi, khiến tôi giật mình ngồi dậy, xem đó là ai. Lý Triết Vũ? Sao anh ta lại tới đây? Tôi trở mắt ngạc nhiên, mặt dần ra như phồng. Vũ bật cười, nói.

- Sao em lại có cái dáng vẻ đó?

Tôi lắc lắc đầu, cãi lại.

- Ai chứ?

Vẫn cái ánh mắt ảm áp đó, mắt tôi không thể dứt ra được, mặt tôi hơi ửng hồng. Vũ xoa đầu tôi, dịu dàng nói.

- Em đáng yêu thật!

Tìm tôi bỗng đập nhanh, mặt đã đỏ nay còn đỏ hơn trái gấc, lấp bắp.

- Đ.á.n.g.yê.u...g.ì.c.h.ứ?

Sao thế nhỉ? Cái tim chết tiệt này đừng đập nhanh nữa. Vũ nhìn tôi chăm chăm như người ngoài hành tinh, cười lớn.

- Dễ thương thật.

Shock... Tôi ngẩn người, ngồi im thin thít chẳng nói được câu nào. Im lặng. Chỉ có tiếng cười của Vũ vẫn vang vọng. Im lặng. Hồn tôi bay cao, lơ lửng trên không trung, sau đó tự dưng phán một câu xanh rờn.

- Anh đáng yêu ấy.

Hất mặt bỏ đi, không để ý Vũ đã cười nay còn ôm bụng ngặt nghèo nữa chứ. Híc... thật là mắt mắt!

Về đến lớp, tôi vẫn chưa thể bình tâm được. Tự nhiên bảo mình đáng yêu với dễ thương. Aissss... Đùa cái kiểu gì vậy hả? Học sinh đã đến lớp gần hết. Nhìn thấy Tiểu Ngọc, tôi sững sốt. Sao nhỏ lại bơ phờ, xanh xao thế kia? Tôi đỡ nhỏ vào chỗ ngồi, hỏi.

- Sao vậy? Ngọc có về mệt mỏi.

Nhỏ Ngọc không nói gì, mắt vẫn nhìn về một khoảng không vô định. Tôi thấy lo lắng vô cùng. Ngày nào, Tiểu Ngọc cũng vui vẻ, hớn hờ thể mà hôm nay im lặng, buồn tui quá. Tôi không biết chuyện gì đã diễn ra nữa. Sau mấy ngày không gặp mà nhỏ đã thành ra như vậy đó.

Tiểu Ngọc không nói một câu, không động đậy y hệt như một xác chết vậy. Vẫn chung thủy với chữ im. Reng... Chuông báo hiệu vào lớp vang lên. Tôi như ngồi trên đồng lửa, lo lắng vô cùng. Một tiết...hai tiết...ba tiết...tiết cuối cùng trôi qua nhanh chóng. Thời gian không ngừng vận động, trôi đi. Tiểu Ngọc cứ đờ đẫn, như người mất hồn. Không thèm nói một câu nào cho dù tôi có gọi to, lớn hay bao lâu đi chăng nữa?

Tan học, nhỏ lại biến mất không nói một lời. Tôi ừ ừ, ịu ịu dọn dẹp sách vở, đi về nhà. Trong lòng buồn vô hạn. Về đến nhà, tôi nằm ườn ra, mệt mỏi, buồn vô cùng. Nghĩ đi nghĩ lại thì không hiểu sao con bạn thân lại như thế nữa. Tôi vò đầu bứt tai trầm tư suy nghĩ. Cứ thế, thời gian vô tình cứ trôi. Xế chiều, mẹ bảo sắp về tới nhà, tôi dọn dẹp nhà cửa, rồi nấu cơm, làm toàn những món mẹ thích. Chuông cửa reo liên hồi. Bính boong... Bính boong...Bính Bính Boong... Tôi tất bết bếp gas chạy ra ngoài mở cửa. Vừa nhìn thấy khuôn mặt của người đối diện, tôi đã ôm chầm lấy.

- Mẹ! Sao bây giờ mẹ mới về?

Bà nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, thủ thủ.

- Mẹ xin lỗi. Vì bà ốm quá nên mẹ về muộn một ngày.

- Mẹ vào ăn tối nha.

Tôi ôm lấy cánh tay bà, thùng thình bước vào bên trong.

Sắp xếp thức ăn lên bàn xong, tôi ngồi xuống ghế đối diện mặt mẹ. Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện. Tôi còn tâm sự chuyện của cái Ngọc cho mẹ nghe nữa. Bà nói chắc là Tiểu Ngọc bị bệnh thôi, nhưng tôi vẫn cứ nghi nghi. Hay là nhỏ đi làm thêm? Nhưng làm gì mà đến mắc gầy, xanh xao đến thế. Nhất định tôi phải điều tra ra chuyện này. Ăn xong, mẹ tôi vào nhà nghỉ ngơi còn tôi dọn dẹp bếp sau đó chạy lên phòng học bài. Tôi chẳng thể nào nuốt trôi những kiến thức cần học cho bài kiểm tra vào đầu. Cứ nghĩ đến Tiểu Ngọc là tôi lại mất tập trung. Và thế là tôi cứ cố gắng nhét những công thức khó nhằn vào đầu. Rồi cuối cùng, tôi trào lên giường ngủ ngon lành như chưa có chuyện gì xảy ra.

Christmas is finally here

It's time to celebrate

'Cause you make a better world, year after year

Soon you'll be on your way

Spreading joy everywhere

There's no one like you

Santa, you are the one.

Nhạc chuông điện thoại vang lên. Tôi lấy gối bịt tai lại nhưng chưa được một lúc phải hét chần ra, ngồi dậy. Mắt nhắm, mắt mở, tôi cầm điện thoại lên nghe.

- A lô.

- Nhóc con...

Thiên Ân? Cái giọng "quen thuộc" đầu giả này chỉ có anh ta thôi. Tôi hét vào điện thoại, tâm trạng bức tức.

- TÊN ĐIÊN KIA! KHÔNG ĐỂ AI NGỦ À?

Hắn ta như muốn chọc tức tôi thì phải, cứ bình thản như không, lại còn trêu tôi nữa chứ.

- Be bé cái miệng thôi. Sao cô cứ hét rống lên như con lợn bị chọc tiết vậy hả?

Ặc... Tôi tức chết mất, ôi trời ơi, máu lên đến não rồi. Kiểm chế con tức, tôi "ngọt ngào" theo kiểu chết đi con.

- Ủ. Thanks bạn nha. Mình mới ngủ dậy lên mới vậy đây.

Cứng họng chưa con... Tôi đắc ý cười tươi như hoa nhưng nó lại bị vụt tắt bởi một câu nói của tên ác quỷ kia.

- Giọng của cô ghê quá đấy! Khiếp hơn cả khi cô quát. Đừng có nói cái giọng kia nữa, làm tôi muốn ói.

Rầm... Một khối đá 5000 tấn rơi vào đầu tôi. Cái gì hả? Ghê? Khiếp? Muốn ói Aisssss... Tức quá. Tên điên, tên khùng, tên thần kinh, ta sẽ băm người làm thịt chiên, vớt ra sông Hàn làm mồi cho cá \$\$\$\$\$%^&^#%\$#\$. Tôi **** thảm đến bể cả hơi. Hình như không thấy tôi trả lời nên hắn trêu tiếp.

- Bí ngô, bí ngô... Này, bí ngô. Cô bị cắt lưỡi rồi à?

Tôi nắm chặt tay, quát lớn làm ngồi nhà lung lay như muốn đổ, muốn nổ tung ra, chim chóc sợ bay toán loạn.

- TÊN KHÙNG, ĐI CHẾT ĐI. CÒN GỌI NỮA TÔI XÉ THỊT ANH ĐÓ. HIẾU CHƯA?

Rồi cúp máy cái Rộp, vọt lên giường rồi nhắm mắt ngủ. Thế nhưng đầu có thoát dễ dàng như vậy. Chuông điện thoại cứ reo, reo nữa, reo mãi.. Một đêm khó ngủ!

Hôm sau.

Tôi tỉnh dậy, vào nhà tắm đánh răng rửa mặt. Á á á á... Tiếng hét chói tai của tôi vang lên đến tận trời xanh. Mặt tôi làm sao thế này? Mắt thâm quầng, mặt trắng dã như người chết, môi thâm xỉ, đầu tóc bù xù, mắt nhắm mắt mở, quần áo xộc xệch. Hu hu... Trông kinh khủng hơn cả yêu quái. Tất cả là tại mi - Thiên Ân. Hắn cứ nháy máy tôi bao nhiêu lần khéo phải gần trăm cuộc làm tôi không tài nào mà ngủ được. Chờ đó tên kia, nhất định ta sẽ bắt người phải chịu nhiều đau khổ. Tôi cười nham hiểm, mắt lóe lên một tia.

Làm vệ sinh cá nhân xong, tôi chạy xuống nhà, đồ ăn đã được dọn sẵn, mẹ tôi đang ngồi ở ghế. Tôi chào mẹ, rồi cả hai mẹ con cùng ăn cơm. Và tất nhiên, mẹ tôi không quên trách tôi vì đêm qua hét rống lên. Đúng là oan ức mà. Tôi tạm biệt mẹ rồi đạp chiếc xe mẹ mới mua hôm qua đến trường. Đến sáng nay tôi mới biết là mình có xe mới. Vui ghê! Không phải đi bộ nữa rồi. Tôi nghe răng ra cười, mọi người chăm chăm giống như tôi là con điên mới trốn trai ra vậy. Híc... híc... "Được cái nọ thì mất cái kia" Câu tục ngữ này quả nhiên đúng. Tôi thôi không cười nữa, chân đạp thật nhanh.

Đến trường, tôi gặp lại một người mà tôi chẳng muốn gặp. Thiên Ân. Nhìn thấy hắn, mặt tôi đỏ bừng vì tức giận, mắt tôi đỏ ngầu, tay nắm chặt, lấy hết can đảm, găm lên, quát thẳng vào mặt hắn.

- TÊN ĐIÊN KIA! ANH ĐẾN TRƯỜNG TÔI LÀM GÌ HẢ?

Học sinh trong trường giật mình quay lại nhìn tôi chăm chăm như sinh vật lạ. Tôi quên mất là mình đang ở trường mà giờ này học sinh đã đến gần như đủ cả. Bọn con gái kinh hãi, chỉ chỗ, chằm chằm tôi.

- Đưa nào vậy?

- Dám **** Hoàng tử nữa chứ?

- Nó cứ làm như mình quen Hoàng tử ấy.

Blap...blap...Đúng là xui. Tôi bị con gái công kích đến hồng cả tai, chóng cả mặt, quay vù vù như quạt trần. Haizzz... Tôi thờ hất ra một tiếng.

Bỗng một bàn tay rắn chắc đập nhẹ lên người tôi, giọng nói trầm ấm vang bên tai.

- Bây giờ, em mới đến hả?

Triết Vũ? Anh ta mỉm cười nhìn tôi, còn Thiên Ân, hẳn ta vẫn cứ vác các bộ mặt lạnh lùng đó, không nói một câu nào. Tôi vẫn nói đều đều.

- Ủm.

Ánh mắt sát khí của con gái trong trường càng ngày càng khủng khiếp hơn. Nó cứ chĩa vào người tôi như một thanh gươm. Tôi vẫn cứ li mắt ra, lạnh lùng, không cảm xúc nói khẽ nhưng sắc.

- Xéo ngay.

Sau đó, tôi tiến thẳng về lớp chẳng thèm để ý đến những lời chế giễu của mọi người. Nhưng tôi không biết rằng có 2 người đang rất ngạc nhiên về sự thay đổi lạ kì đó.

Quá đổi bất ngờ, tôi không nghĩ là mình lại lạnh lùng như thế. Và tôi bước vào lớp. Bọn con gái nhìn thấy tôi nguyệt, mỉa mai, coi thường, tôi nhếch môi cười lạnh, về chỗ của mình. Thấy Tiểu Ngọc đang ngẩn ngơ nhìn tôi như người ngoài hành tinh vậy. Đột nhiên, mặt nhỏ dần ra, mỉm cười với tôi.

- Hi, bạn yêu quý.

Sặc... Hôm qua nhỏ trông phờ phạc buồn phiền lắm cơ mà. Sao bây giờ lại vui vẻ như thế này? Tôi thấy hơi nghi ngờ rồi đó, nhất định phải hỏi rõ mới được.

- Ủ. Chào.

Trời, sao tôi lại lạnh lùng với nhỏ này vậy? Chẳng nhẽ nhầm rồi? Tiểu Ngọc có chút giật mình, chớp chớp mắt cún, nghiêng đầu hỏi nhỏ.

- Hương, sao bạn lại xa cách mình thế?

Xi... Chỉ có giới đóng kịch, tôi bừa bãi, thì thầm.

- Làm diễn viên được rồi đấy!

Nói như châm chọc vậy mà nhỏ lại đỏ mặt, gãi gãi đầu, còn gượng gùng nữa chứ. Chẳng hiểu nổi. Reng... Vào giờ, học sinh ổn định chỗ ngồi. Tiết học diễn ra nhanh chóng và suôn sẻ.

Giờ nghỉ trưa.

Tôi kéo Tiểu Ngọc đến căng tin. Tôi nhất định phải làm rõ mọi chuyện ngay bây giờ mới được. Vì căng tin chưa đông lắm nên tôi và nhỏ nhanh chóng mua được đồ ăn, tìm được một chỗ ngồi thích hợp. Nhỏ giành lấy ăn trước, tôi chậm chậm, nói.

- Tiểu Ngọc.

- Gì vậy?

Nhỏ nhòm nhoàm ăn cái đùi gà, miệng còn dính mỡ, ngẩng đầu lên trả lời.

- Hôm nay bạn làm gì mà hôm qua trông bờ phờ vậy? Lại còn có vẻ buồn buồn nữa chứ?

Đột nhiên, nhỏ khựng lại không ăn nữa, cúi mặt xuống, mặt đỏ ửng.

- Có gì đâu chứ?

Tôi nheo mắt, nghiêng đầu, tra hỏi tới cùng.

- Bạn có nói không?

Nhìn cái điệu bộ nguy hiểm này, nhỏ chấp nhận nói ra sự thật.

- Mình nói nhưng bạn đừng có cười nha.

- Ủ.

- Con nhóc kia!

Hải Đăng gọi lớn làm Tiểu Ngọc đang dọn nhà phải vội vàng chạy lên phòng anh ta. Cô lễ phép, cúi đầu trả lời.

- Cậu chủ dặn gì ạ?

- Tôi đói.

Nhỏ Ngọc vẫn ngu ngu chẳng hiểu anh ta có ý gì. Ngay thơ đáp:

- Đói? Thì sao?

Chặc... Hải Đăng tặc lưỡi nhìn nhỏ, cậu nhóc ngán ngẩm buông ra yêu cầu.

- Nấu ăn cho tôi.

- Tôi? - Cô ngu ngơ, ngón tay trở vào mình về "Sao lại là mình?"

- Chẳng lẽ là tôi? - Cậu nhướn mày, ngón tay chỉ vào mình kiểu "Không cô thì ai"

- Nhưng sao không nhờ Tiểu Ly ấy? Gọi tôi làm gì?

- Tôi thích hành hạ cô, đi nấu nhanh lên.

Hải Đăng bực mình gất lên, cô bé giật mình chạy xuống bếp nấu mì.

Tình... Bóng đèn 500W nháy lên. Hơ...hơ... Tiểu Ngọc cười nham hiểm. Nấu cho "cậu chủ siêu lương thiện" thì mì phải "ngon" và thật "đẹp mắt" mới được. Nồi mì yên vị trên cái bếp gas. Cuối cùng cũng hoàn thành. Tiểu Ngọc bê trên tay là một bát mì thơm nghi ngút. Nhìn "tác phẩm" của cô, Hải Đăng bất ngờ, nghĩ thầm: "Mình cứ tưởng là phải tệ lắm cơ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Cậu nhóc nuốt ực một cái, nhìn chăm chăm vào bát mì khói nghi ngút kia, nghi ngờ:

- Là cô nấu hay sao?

- Không tin thì đừng ăn.

Cô bé toan bỏ đi, bê luôn cả bát canh nhưng bị Hải Đăng giữ lại.

- Tôi có bảo là không ăn đâu.

Thế là cậu nhóc giành lấy bát mì ăn ngon lành. Thốt lên.

- Ngon quá!

- Thật hả?

Nhỏ tỏ ra ngạc nhiên nhưng trong lòng thì sao lại ngon cơ chứ? Mình tưởng nó dở lắm, đủ để giết hấn cơ mà. Biết mình hơi quá, Hải Đăng chữa lại.

- Cũng tạm tạm

- Nói gì hả?

Tiểu Ngọc chu môi, phồng má trông đáng yêu vô cùng. Tìm ai đó như lỡ đi một nhịp, cứ nhìn mãi vào khuôn mặt đó. Nhỏ cảm thấy như có ai đang chăm chăm nhìn mình, quay sang thì chạm phải ánh mắt của Hải Đăng. Cả hai cứ nhìn...nhìn nữa...nhìn mãi không rời.

Bỗng Tiểu Ngọc quay đi, mặt đỏ như trái gấc, tim đập thình thịch. Về Hải Đăng, cậu nhóc mỉm cười như ánh nắng ban mai khi thấy cô bé như vậy. Trong tim len lỏi một tia ấm áp.

Ngày tiếp theo.

Tiểu Ngọc đang lau nhà thì trượt chân, cả cơ thể mất cân bằng, chuẩn bị hôn đất thì một bàn tay rắn chắc đỡ lấy cô bé. Tim Tiểu Ngọc lại đập rất nhanh. Nhìn thẳng vào mắt Hải Đăng, người cô bé mềm nhũn, không còn chút sức lực nào. Đột nhiên, mặt cậu nhóc từ từ tiến sát mặt cô bé, mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn nữa. Và chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến. Chụt... Nụ hôn này thật ngọt ngào. Tiểu Ngọc đáp lại nụ hôn đó. Sau đó, Hải Đăng đẩy người Tiểu Ngọc ra, khẽ phả hơi thở vào mặt cô, nói.

- Tiểu Ngọc, tôi yêu em. Em sẽ mãi là của một mình tôi.

Cô bé bất ngờ vô cùng, nhưng niềm vui lại đầy ắp lấy trái tim. Tiểu Ngọc ôm chầm lấy Hải Đăng, khẽ nói.

- Em cũng vậy.

Kể đến đó, Tiểu Ngọc xấu hổ cúi gằm mặt xuống. Tôi cười thầm, vỗ nhẹ vào vai nhỏ, nói.

- Vậy bạn phải thật hạnh phúc nha.

- Ừ.

Ăn xong, tôi cũng nhỏ tiến về lớp, trong lòng vẫn còn đầy niềm vui nhưng xen kẽ là một chút nỗi buồn tủi, đau khổ. Tan học, Tiểu Ngọc đến nhà Hải Đăng làm việc còn tôi đạp xe về nhà. Mẹ tôi đang nấu cơm cho buổi tối. Tôi ôm chầm lấy mẹ, cười hi hi nói.

- Con về rồi, thưa mẹ.

Mẹ quay đầu lại, dịu dàng nói.

- Ừ. Con gái đã đói chưa?

- Dạ, chưa ạ. Con đi tắm đây. Tí nữa mẹ nhớ gọi con xuống ăn cơm nha.

- Mẹ biết rồi.

Tôi nhanh nhẩu, chạy tuốt lên nhà. Để cặp sách xuống bàn, cởi quần áo rồi nhảy vào bồn tắm, tận hưởng hơi nóng, ầm ập từ dòng nước. Bây giờ thì chẳng còn lo âu gì nữa rồi. Tôi cười thích thú khi nghĩ đến bộ mặt ngạc nhiên của Triết Vũ và Thiên Ân. Trông ngó vô cùng! Tôi bước ra khỏi bồn tắm, lau người và thay quần áo. Một chiếc áo thun đen và một chiếc quần ngắn cũng đen nốt. Đúng là style tomboy. Càng ngày tôi càng thấy nó thú vị và hợp với bản thân.

Đang ngồi sấy tóc, tiếng mẹ vọng từ dưới nhà vang lên.

- Tiểu Hương, xuống ăn cơm đi con.

Tôi bước chậm chậm trên những bậc cầu thang nhỏ, hướng đến chiếc bàn có rất nhiều đồ ăn yêu thích.

- Con mời mẹ xơi cơm

Nói xong, tôi cầm cúi ăn như điên. Con đói làm bụng tôi cồn cào. Một miếng khi đói bằng một gói khi no. Tôi xoa cái bụng đã no căng. Mẹ tôi mỉm cười nhìn tôi, hình như bà cũng đã ăn xong rồi. Tôi dọn dẹp bàn, rửa bát còn mẹ tôi thì gọt trái cây. Chúng tôi vừa xem phim vừa ăn trái cây. Không khí ấm cúng lan tỏa khắp nhà. Nhưng sao tôi lại cảm thấy trống vắng trong lòng thế này?

Thank you Santa, thank you (You are the one)

Don't go Santa, don't go (You are the one)

Thank you Santa, thank you (You are the one)

Don't go Santa, don't go (You are the one)

Chuông điện thoại của tôi vang lên. "Số lạ" Tôi đi ra ngoài, cầm lên nghe.

- A lô.

- Chào bé...

Ặc... Cái giọng ròn rợn này? Cái giọng này? Trời, là người cứu mình hôm trước. Sao anh ta lại biết số mình. Tôi đang hoang mang thì đầu dây bên kia lại lên tiếng.

- Tôi đang ở trước nhà bé.

HẢ? Tôi bất ngờ hết bằng tần suất cao nhất.

- CÁI GÌ?

- Tôi đang ở trước nhà bé. Ra mở cửa đi.

Tôi tặc lưỡi về nghỉ ngơi, nói.

- Ai tin được? Tôi đã nói địa chỉ nhà mình đâu.

- Nếu không tin, bé có thể kiểm tra.

Tôi chạy ra, mở cửa. Và thấy một chàng trai đi giày Nike, mặc áo thun đen (giống nhau thế), quần bò rách, đội một chiếc mũ đen. Anh ta ngẩng đầu, nhìn tôi, mỉm cười.

- Thế nào bé đã tin chưa?

Tôi shock, đơ người, mặt đỏ ửng như phồng. Tay anh ta hươ hươ trước mặt, tôi búng tỉnh, lắp ba lắp bắp như gà mắc tóc.

- A..n..h...anh...Sao...a..n..h...lại...b..i..ế. t...n..h..à...tôi?

- Muốn điều tra về địa chỉ nhà bé cũng dễ thôi mà?

Anh ta nháy mắt như muốn trêu ngươi tôi. Nhưng hình như tôi vẫn cảm nhận được một sự ảm áp trong đôi mắt hút hồn đó.

- Bé định để tôi đứng đây à?

- À... anh vào đi.

Tôi khép cửa, nhìn anh ta vào trông rất thông thạo ngôi nhà này vậy.

Anh ta nhìn thấy mẹ tôi, lễ phép.

- Cháu chào bác.

Mẹ tôi không biết gì nhưng vẫn lịch sự đáp lại.

- Chào cháu. Vậy cháu là...?

- Cháu là Vương Tà Luân.

Anh ta vừa nói tên xong, cả tôi và mẹ đều bất ngờ không nói lên lời. Tôi không nghĩ đây là sự thật, giọng run run.

- Vương Tà Luân?

Rồi đột nhiên, hét toáng lên.

- KIN. Là anh đúng không? Có thật sự là anh không?

Nước mắt bắt đầu chảy dài trên má, tìm tôi lên lời một sự ảm áp. Tôi ôm chặt lấy người trước mặt, nói trong nước mắt.

- Anh còn sống. Anh không chết. Anh đã trở về với nhóc rồi.

Bàn tay to lớn của Kin, ghi chặt lấy tôi, giọng như vỡ òa, vui mừng.

- Nhóc! Anh về rồi đây. Anh xin lỗi vì đã bỏ nhóc một mình.

Bỗng một cổ máy tức giận trào dâng, tôi đập tay vào ngực Kin, gào lên.

- TẠI SAO? Tại sao anh lại giả chết? Tại sao anh lại bỏ nhóc? TẠI SAO?

Kin ôm chặt lấy tôi, giọng hối lỗi, đau khổ.

- Anh xin lỗi, rất xin lỗi. Tại vì anh không còn lựa chọn khác.

Tôi đẩy người Kin ra, lòng đau như cắt, hét lên.

- Anh đã không còn cần nhóc nữa, ĐÚNG KHÔNG? NHÓC KHÔNG MUỐN GẶP ANH NỮA.

Tôi toan chạy đi nhưng bị Kin giữ lại, về mặt đau khổ tột cùng, nói như van xin.

- KHÔNG PHẢI. Nếu nhóc không muốn gặp anh nữa thì anh biết phải làm gì đây? Dù nhóc muốn đánh ***** hay giết anh cũng được nhưng xin nhóc đừng nói không muốn gặp anh thêm một lần nào nữa.

Con giận như tiêu tan trước Kin, tôi khóc nức nở.

- Nhóc...nhóc...hức...hức...rất...hức...nh ớ...hức...anh... Nhưng tại sao năm đó anh lại để nhóc cô đơn chứ?

- Anh xin lỗi. Mọi chuyện đều có lý do của mình. Anh sẽ giải thích cho nhóc sau.

Mẹ tôi giờ mới lên tiếng, giọng nói như trách móc Kín.

- Cái thằng này. Cháu dám để Tiểu Hương chịu nhiều đau đớn vậy hả?

- Cháu xin lỗi.

- Lần này bác tha thứ nhưng lần sau thì chưa chắc đâu.

- Yes, sir.

Kín đứng nghiêm, gơ tay phải trước trán, nghịch ngợm chào theo kiểu quân đội. Kín... anh đáng yêu thật đó. Tôi bật cười vui vẻ. Cũng đã rất lâu rồi, tôi mới có thể cười được như vậy.

Ngồi xuống ghế, Kín kể tất cả mọi chuyện khi không ở đây cho hai mẹ con chúng tôi nghe. Bây giờ, anh đã là con của một tập đoàn lớn rồi. Và còn nữa, anh sẽ chuyển về trường tôi học nữa chứ. Ồi... Vui quá đi mất! Tôi ôm lấy cánh tay anh thật chặt như không muốn nó biến mất, và mỉm cười. Tan học, Tiểu Ngọc đến nhà Hải Đăng làm việc còn tôi đạp xe về nhà. Mẹ tôi đang nấu cơm cho buổi tối. Tôi ôm chầm lấy mẹ, cười hi hi nói.

- Con về rồi, thưa mẹ.

Mẹ quay đầu lại, dịu dàng nói.

- Ủ. Con gái đã đói chưa?

- Dạ, chưa ạ. Con đi tắm đây. Tí nữa mẹ nhớ gọi con xuống ăn cơm nha.

- Mẹ biết rồi.

Tôi nhanh nhẩu, chạy tuốt lên nhà. Để cặp sách xuống bàn, cởi quần áo rồi nhảy vào bồn tắm, tận hưởng hơi nóng, ấm áp từ dòng nước. Bây giờ thì chẳng còn lo âu gì nữa rồi. Tôi cười thích thú khi nghĩ đến bộ mặt ngơ ngác của Triết Vũ và Thiên Ân. Trông ngố vô cùng! Tôi bước ra khỏi bồn tắm, lau người và thay quần áo. Một chiếc áo thun đen và một chiếc quần ngắn cũng đen nốt. Đúng là style tomboy. Càng ngày tôi càng thấy nó thú vị và hợp với bản thân.

Đang ngồi sấy tóc, tiếng mẹ vọng từ dưới nhà vang lên.

- Tiểu Hương, xuống ăn cơm đi con.

Tôi bước chậm chậm trên những bậc cầu thang nhỏ, hướng đến chiếc bàn có rất nhiều đồ ăn yêu thích.

- Con mời mẹ xơi cơm.

Nói xong, tôi cầm cúi ăn như điên. Con đói làm bụng tôi cồn cào. Một miếng khi đói bằng một gói khi no. Tôi xoa cái bụng đã no căng. Mẹ tôi mỉm cười nhìn tôi, hình như bà cũng đã ăn xong rồi. Tôi dọn dẹp bàn, rửa bát còn mẹ tôi thì gọt trái cây. Chúng tôi vừa xem phim vừa ăn trái cây. Không khí ấm cúng lan tỏa khắp nhà. Nhưng sao tôi lại cảm thấy trống vắng trong lòng thế này?

Thank you Santa, thank you (You are the one)

Don't go Santa, don't go (You are the one)

Thank you Santa, thank you (You are the one)

Don't go Santa, don't go (You are the one)

Chuông điện thoại của tôi vang lên. "Số lạ" Tôi đi ra ngoài, cầm lên nghe.

- A lô.

- Chào bé...

Ặc... Cái giọng tròn tròn này? Cái giọng này? Trời, là người cứu mình hôm trước. Sao anh ta lại biết số mình. Tôi đang hoang mang thì đầu dây bên kia lại lên tiếng.

- Tôi đang ở trước nhà bé.

HẢ? Tôi bất ngờ hết bằng tần suất cao nhất.

- CÁI GÌ?

- Tôi đang ở trước nhà bé. Ra mở cửa đi.

Tôi tặc lưỡi về nghỉ ngơi, nói.

- Ai tin được? Tôi đã nói địa chỉ nhà mình đâu.

- Nếu không tin, bé có thể kiểm tra.

Tôi chạy ra, mở cửa. Và thấy một chàng trai đi giày Nike, mặc áo thun đen (giống nhau thế), quần bò rách, đội một chiếc mũ đen. Anh ta ngẩng đầu, nhìn tôi, mỉm cười.

- Thế nào bé đã tin chưa?

Tôi shock, đơ người, mặt dần ra như phồng. Tay anh ta hươ hươ trước mặt, tôi bưng tỉnh, lắp ba lắp bắp như gà mắc tóc.

- A..n..h...anh...Sao...a..n..h...lại...b..i..ế. t...n..h..à...tôi?

- Muốn điều tra về địa chỉ nhà bé cũng dễ thôi mà?

Anh ta nháy mắt như muốn trêu ngươi tôi. Nhưng hình như tôi vẫn cảm nhận được một sự ám áp trong đôi mắt hút hồn đó.

- Bé định để tôi đứng đây à?

- À... anh vào đi.

Tôi khép cửa, nhìn anh ta vào trông rất thông thạo ngôi nhà này vậy.

Anh ta nhìn thấy mẹ tôi, lễ phép.

- Cháu chào bác.

Mẹ tôi không biết gì nhưng vẫn lịch sự đáp lại.

- Chào cháu. Vậy cháu là...?

- Cháu là Vương Tà Luân.

Anh ta vừa nói tên xong, cả tôi và mẹ đều bất ngờ không nói lên lời. Tôi không nghĩ đây là sự thật, giọng run run.

- Vương Tà Luân?

Rồi đột nhiên, hét toáng lên.

- KIN. Là anh đúng không? Có thật sự là anh không?

Nước mắt bắt đầu chảy dài trên má, tim tôi len lõi một sự ám áp. Tôi ôm chầm lấy người trước mặt, nói trong nước mắt.

- Anh còn sống. Anh không chết. Anh đã trở về với nhóc rồi.

Bàn tay to lớn của Kìn, ghì chặt lấy tôi, giọng như vỡ òa, vui mừng.

- Nhóc! Anh về rồi đây. Anh xin lỗi vì đã bỏ nhóc một mình.

Bỗng một cổ máy tức giận trào dâng, tôi đập tay vào ngực Kìn, gào lên.

- TẠI SAO? Tại sao anh lại già chết? Tại sao anh lại bỏ nhóc? TẠI SAO?

Kìn ôm chặt lấy tôi, giọng hối lỗi, đau khổ.

- Anh xin lỗi, rất xin lỗi. Tại vì anh không còn lựa chọn khác.

Tôi đẩy người Kìn ra, lòng đau như cắt, hét lên.

- Anh đã không còn cần nhóc nữa, ĐÚNG KHÔNG? NHÓC KHÔNG MUỐN GẶP ANH NỮA.

Tôi toan chạy đi nhưng bị Kin giữ lại, vẻ mặt đau khổ tột cùng, nói như van xin.

- KHÔNG PHẢI. Nếu nhóc không muốn gặp anh nữa thì anh biết phải làm gì đây? Dù nhóc muốn đánh **** hay giết anh cũng được nhưng xin nhóc đừng nói không muốn gặp anh thêm một lần nào nữa.

Con giận như tiêu tan trước Kin, tôi khóc nức nở.

- Nhóc...nhóc...hức...rất...hức...nh ớ...hức...anh... Nhưng tại sao năm đó anh lại để nhóc cô đơn chứ?

- Anh xin lỗi. Mọi chuyện đều có lý do của mình. Anh sẽ giải thích cho nhóc sau.

Mẹ tôi giờ mới lên tiếng, giọng nói như trách móc Kin.

- Cái thằng này. Cháu dám để Tiểu Hương chịu nhiều đau đớn vậy hả?

- Cháu xin lỗi.

- Lần này bác tha thứ nhưng lần sau thì chưa chắc đâu.

- Yes, sir.

Kin đứng nghiêm, giờ tay phải trước trán, nghịch ngợm chào theo kiểu quân đội. Kin... anh đáng yêu thật đó. Tôi bật cười vui vẻ. Cũng đã rất lâu rồi, tôi mới có thể cười được như vậy.

Ngồi xuống ghế, Kin kể tất cả mọi chuyện khi không ở đây cho hai mẹ con chúng tôi nghe. Bây giờ, anh đã là con của một tập đoàn lớn ở Hàn Quốc. Và còn nữa, anh sẽ chuyển về trường tôi học nữa chứ. Ôi... Vui quá đi mất! Tôi ôm lấy cánh tay anh thật chặt như không muốn nó biến mất, và mỉm cười. Tôi cứ cười suốt như một con điên vậy. Hình như tôi hơi quá. Hồn tôi bay lơ lửng trên không trung. Tuy niềm vui chưa trọn vẹn nhưng như vậy là quá đủ với tôi rồi, tôi không thêm gì nữa. Và thế là tôi xin phép mẹ dắt anh lên phòng của mình. Kin ngồi xuống giường, tôi loay hoay tìm một đồ vật quan trọng ở trong chiếc hộp cũ.

- Tìm thấy rồi!

Tôi sung sướng reo lên, ngồi cạnh Kin và đưa ra một chiếc dây chuyền có mặt hình trái tim, bên trong là ảnh tôi và Kin đang mỉm cười. Anh hơi bất ngờ, nói.

- Đã lâu thế rồi mà nhóc vẫn giữ được nó à?

Tôi nâng niu chiếc dây chuyền như một bảo vật quý báu, chu môi, trách Kin.

- Chẳng lẽ anh muốn nhóc vứt nó đi chắc? Thật là...

- Không phải. Anh đâu có ý đó.

Nhìn vẻ mặt lúng túng của Kin, tôi bật cười.

- Nhóc trêu anh thôi mà. Làm gì mà anh rối thế.

- Trời! Nhóc hư thật đó.

- Hi hi...

Kin xoa đầu tôi, mỉm cười ấm áp như tia nắng ban mai. Đúng là cảm giác này. Tôi chỉ muốn thời gian ngừng trôi và giữ mãi được niềm hạnh phúc này. Đột nhiên, Kin kéo tôi vào lòng, ôm thật chặt, đầu đón thì thầm.

- Xin lỗi vì đã để nhóc chịu nhiều đau khổ. Tất cả là tại anh... Nhóc đã quá tổn thương khi ba mất mà anh lại còn không ở bên nhóc. Chia sẻ những nỗi buồn, những tâm sự. Anh thật sự xin lỗi nhóc...

Nước mắt không tự chủ lăn dài trên má. Không phải, không phải là lỗi của anh. Nhóc xin lỗi vì đã để anh lo lắng đến thế. Tay tôi ôm chặt lấy tấm lưng ấm áp, khẽ nói.

- Không sao đâu. Dù gì anh cũng đã quay về bên nhóc rồi cơ mà.

Hai chúng tôi mỉm cười hạnh phúc. Những nỗi đau đã dần tan biến trong tim tôi nhưng một khoảng trống lại chứa đựng những đau thương về người ba kính yêu.

Một lúc lâu sau, tôi tiễn Kin đến tận cổng, anh khẽ hôn lên trán tôi, ân cần.

- Ngủ ngon, nhóc.

Và nhảy lên xe, phóng vút đi. Để tôi đang xấu hổ, mặt đỏ như trái gấc. Bóng Kín biến mất trong màn đêm đen như mực. Tôi vội vàng chạy vào nhà, vì sợ mẹ thấy biểu hiện này nên tôi lấy tay che mặt đi. Nhưng mẹ tôi tỉnh mắt, phát hiện ra, gọi tôi ngồi bên cạnh. Bà khẽ cười, vuốt tóc tôi.

- Con gái yêu của mẹ đang rất hạnh phúc đúng không?

Tôi lắc đầu.

- Sao mặt con lại đỏ chót thế kia?

Tôi vội vàng biện minh, lấp ba lấp bắp như gà mắc tóc.

- Đ..â.u...c...ó... C..h..ấ..c...m.ẹ...n..h..ì.n...n..h..ầ..m...đ...ó..

- Mẹ là mẹ của con cơ mà. Tiểu Hương, con không thể giấu được mẹ đâu.

Bà nháy mắt, làm tôi chỉ muốn tìm chỗ nào chui mà thôi. Hức...hức...Đúng là không gì qua được mắt mẹ. Sau này mình phải cẩn thận một chút mới được. Xấu hổ chết mất. Tôi chạy tót lên phòng, không dám nói chuyện với mẹ. Nhưng tôi thực sự hạnh phúc lắm. Cuối cùng thì ông trời cũng không cướp hết đi tất cả mọi thứ. Và Kín cũng đã trở về bên tôi như ngày xưa. Tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay, trên môi vẫn đang nở một nụ cười...

Hôm sau.

Tôi thức dậy lúc 6h30, đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, sau đó, tôi vợ cặp sách chạy xuống nhà. Tôi suýt ngã ngửa ra khi thấy Kín đã ngồi ở đó từ lúc nào còn đang nói chuyện với mẹ tôi nữa chứ. Nhìn thấy tôi, anh dịu dàng mỉm cười, thúc dục

- Xuống ăn sáng đi nhóc!

Nhớ về nụ hôn hôm qua, mặt lại đỏ bừng, tôi không trả lời mà khẽ gật đầu, ngồi vào bàn chậm rãi ăn. Mẹ nhìn tôi, cười ẩn ý. Tôi lại vào thế bị đồng rồi. Ăn xong, tôi toan đạp xe đến trường thì Kín ngăn lại. Tôi nhìn anh, lắc đầu khó hiểu, liên hỏi.

- Sao anh lại không để nhóc đi học?

- Hôm nay nhóc phải đi học cùng anh.

What? Shock... Tôi hét lên với tần suất có thể làm nổ tung một ngôi nhà.

- Tại sao ạ?

- Nhóc không nhớ anh đã xin học vào trường đó hả?

Nghĩ lại, tôi gật gù, gãi gãi đầu.

- Nhóc quên!

Và thế là tôi ngồi trên chiếc xe mô tô đen, ôm chặt lấy eo Kín, bon bon đến trường. Nhiều ánh mắt ghen tị dõi theo làm tôi hơi khó chịu.

Đến trường, Kín đỡ tôi xuống xe. Mặt tôi tái xanh như tàu lá chuối, thở hổn hển, mặt nhắm tịt lại. Kín lo lắng, ân cần hỏi.

- Nhóc có sao không?

Tôi mệt mỏi khẽ lắc đầu.

- Anh xin lỗi. Chắc tại anh đi nhanh quá đúng không?

Tôi gắng gượng mãi, mới nặn ra một câu.

- Nhóc...không...sao...đâu... Anh...đừng...lo.

Thế rồi, Kín đỡ tôi về lớp sau đó lên phòng hiệu trưởng để quyết định vào lớp nào. Tôi nằm dài trên bàn, nghe những lời dị nghị của con gái trong lớp.

- Cô ta đúng là cáo già mà.

- Đúng vậy! Các hotboy đều bị cô ta quyến rũ.

- Đồ hồ ly linh!

Đúng là bị tra tấn mà. Tôi lấy hết chút sức lực còn lại, gằn tiếng, lạnh lùng nói.

- Ngậm cái miệng lại. Hãy xem lại bản thân các người đi đã rồi hẵng nói tôi.

Rồi tôi ngồi phịch xuống bàn. Đúng lúc đó, Tiểu Ngọc đến. Khuôn mặt tươi tắn, đôi môi mỉm cười toe toét, nhỏ chẳng biết trăng sao là gì. Tôi đập cái bốp vào vai Ngọc, nhỏ búng tỉnh, tươi cười, hỏi.

- Sao vậy Hương?

- Thôi cái bản mặt đấy đi cái. Làm mình ón quá.

Tự dưng, nhỏ phụng phịu, nói.

- Đừng có cấm mình mà.

- Thôi, thôi, được rồi. Bạn muốn làm gì cũng được.

Tôi gục xuống bàn, lấy I-pop ra mở âm lượng to nhất để chẳng phải nghe những lời dị nghị của mấy đứa con gái nữa. Bực mình thật!

Reng... Chuông vào lớp reo lên. Tôi lôi sách vở của tiết đầu tiên ra, cất I-pop vào, hươ hươ tay trước mặt Tiểu Ngọc nhưng nhỏ chẳng có phản ứng gì, vẫn cười như điên. Tôi hít hơi, hét vào tai Ngọc.

- NÀY!

Nhỏ giật mình, búng tỉnh, không cười nữa nói.

- Lại có chuyện gì hả Hương?

- Dạ, vào lớp rồi thưa cô.

- HẢ? Sao mình không biết nhỉ?

- Cười từ nãy tới giờ nên có biết cái gì đâu.

Nhỏ gãi đầu, cười trừ. Tôi nhún vào, bó tay với con nhỏ này luôn. Người xưa nói không sai mà: "Yêu quá hóa rồ". Tiết học bắt đầu...

Giờ nghỉ trưa.

Tôi rủ Tiểu Ngọc đi ăn nhưng nhỏ nói không thấy đói và nằm xuống bàn ngủ một giấc, thành ra tôi cũng ngại, chẳng muốn đi nữa. Bất ngờ, bóng dáng Kín bước vào lớp, gọi lớn.

- Nhóc! Xuống căng tin với anh không?

Bọn con gái xúm quanh Kín, dính như đĩa. Nghe thấy Kín gọi tôi, ánh mắt ghen ghét chia thẳng vào người tôi như một lưỡi dao vô hình. Nhưng tôi vẫn gật đầu đồng ý. Và tất nhiên, hai chúng tôi tìm được một chỗ ngồi lý tưởng thưởng thức đồ ăn ngon lành. Không để ý có nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm nhưng trong đó lại có một người cười độc ác với một âm mưu xấu xa. Người tôi như có kiến bò, mọi ánh mắt đều chia vào tôi như sinh vật có một không hai. Tôi biết họ ganh tỵ vì tôi được ngồi với hotboy nhưng cũng không nên quá đáng như thế chứ. Nhìn thấy đồ ăn mà tôi chẳng buồn động vào, cứ ngồi chống tay xuống bàn, nhâm nhi uống nước. Kín đã gọi mấy lần mà tôi cũng chẳng biết. Đến mãi lúc sau, tôi mới trả lời.

- Có chuyện gì hả anh?

- Nhóc sao vậy? Sao mặt có vẻ trầm tư thế?

- Dạ, không có gì.

Tôi lắc đầu, nhún vai như chẳng có gì nhưng Kín đâu biết tôi đang bực mình vô cùng. Tuy tôi rất muốn ngồi ăn với Kín nhưng bị soi mói thế này thì tôi không thể chịu đựng được. Tôi đứng dậy, bỏ đi chẳng nói lời nào. Tiếng Kín vẫn còn vang bên tai.

- Nhóc, em còn chưa ăn gì mà?

Xin lỗi anh, bây giờ em cần sự yên tĩnh. Tôi dài bước nhanh, biến mất khỏi tầm mắt của tất cả mọi người ngay cả Kín.

Khi sự tĩnh, tôi đã thấy mình đi đến khu vườn sau vườn. Sao tôi lại đến nơi này? Là cái gì đã thúc dục tôi. Đúng, là vì cảnh vật ở nơi đây làm tôi thấy bình yên, tâm hồn tĩnh lặng. Tôi dang tay đón những hương sắc của cây cối, của gió,... Mái tóc được những cơn gió vờn thích thú. Tôi cất tiếng hát, tất cả mọi vật đều đứng đưa theo bài hát

aisatsu ni tomadou

anata wo miteiru dake de

ienai himitsutachi ga umaremasu
soyokaze ni sasayaku
onegai watashi yo saite
kigatsuite kureru nara hana ni nari
hirari yuretai wa
atarashii kaori de
nani ka hajimaru to shinjitaku naru kisetu yo
kaware... kaware...
meguriaet a ima no iro
awaku hakanakute setsunai kedo kiete shimau
soshite... soshite...
mata nagareru ai no uta
haru ga ikenai no
ikenai kara watashi wa mujitsu
odayaka na mezame wa
anata to nemuri no kuni de
tokubetsu na yakusoku wo shita kara ne
aozora wa tadashii
oshiete watashi no kokoro
tomaranai tameiki wo kakusu ni wa
yururi toketai wa
atarashii kimochi de
nani ga hajimaru no wakaranai kara ii no yo
ashita... ashita...
dare ka itsuka himeta nazo
toite agetai na omoi ga mada atsui uchi ni
sore wa... sore wa...
kanjiru kara onaji yume
haru no asobi nara
asobi nagara anata wo matsu no

The secret garden - Hatsune Miku

Tôi vẫn cứ hát, tiếng hát hòa vào gió, vào mây, vào đất trời. Cảm giác thật tuyệt vời! Đường như tôi đang bay trên bầu trời trong xanh kia. Bỗng có tiếng động ở sau lưng, tôi giật mình quay người lại. Kì? Anh mỉm cười, giọng nói có phần trách móc.

- Sao nhóc không ăn mà lại bỏ ra đây?

- Tại nhóc thấy khó chịu khi bị xoi mói.

- Anh xin lỗi. Tại anh mà nhóc...

Tôi bịt miệng Kín lại, khẽ nói.

- Không phải tại anh. Là tại bọn họ thôi.

Đột nhiên, mặt anh xụ lại như trẻ con bị cướp mất đồ ăn.

- Mà anh đang nghe nhóc hát sao nhóc lại ngừng?

- Nhóc giật mình ý mà.

- Nhóc hát cho anh nghe được không?

Tôi gật đầu, tiếng hát lại vang lên trong không gian yên tĩnh này. Tôi cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Reng... reng... Tiếng chuông báo hiệu một tiết học mới lại bắt đầu. Tôi chia tay Kín rồi nhanh chóng về lớp. Trong lòng tôi đang len lỏi một niềm vui, một niềm hạnh phúc và một sự ám ảnh plan tỏa khắp cơ thể. Cũng đã lâu rồi, tôi mới lại được cảm nhận nó. Dường như ông trời đang muốn bù đắp những gì tôi đã mất và những gì mà tôi phải chịu đựng. Tôi đã mong muốn được như thế. Và nó đã trở thành hiện thực. Tất nhiên, tôi sẽ không để bất cứ ai phá hoại cuộc đời mình thêm một lần nào nữa. Nhất định là như vậy...

Thời gian không chờ đợi một ai, nó cứ vô tình trôi qua. Học hết tiết năm, tôi cất sách vở vào cặp, toan bước đi thì tiếng Kín vang lên ngoài cửa lớp.

- Nhóc! Về thôi nào!

Tôi mỉm cười thật tươi, chạy đến bên anh, ôm cánh tay anh rồi cùng dãi bước đến lán xe. Kín dắt xe ra rồi đỡ tôi lên xe. Sau đó, anh phóng ra khỏi trường.

Tại một nơi nào đó.

Một chàng trai đang nhìn theo bóng dáng cô gái vừa khuất xa. Tim chàng trai bỗng nhói lên, đôi mắt chất chứa đau khổ, cười buồn, còn lẩm nhẩm như chỉ để bản thân nghe được.

- Chuyện này là thế nào? Sao em lại đi với một người con trai khác? Sao em lại thân thiết với anh ta trong khi tôi thì em lại lạnh lùng? Trái tim tôi đang đau đớn vì em.

Đến nhà, tôi nhận thấy đang có một chiếc BMW màu đen đang ở trước nhà mình. Và Kín cũng hơi thắc mắc về chiếc xe đó. Anh phanh xe lại, dựng xe gần đó, tôi xuống xe chạy luôn vào nhà, bên cạnh là Kín. Vừa nhìn thấy người trong nhà (không kể mẹ của Hưng), tôi suýt ngã ngựa về đằng sau. Mẹ tôi đang vui vẻ tiếp chuyện với hân – Thiên Ân. Trời! Tai họa lại đến rồi! Kín thì chẳng hiểu gì vẫn đứng bên cạnh tôi. Phát hiện ra tôi đang đứng ở đó, hân còn cười tươi như hoa, vẫy vẫy tay nữa chứ khiến tôi nổi hết cả da gà. Bỗng hân gọi làm tôi bừng tỉnh.

- Nhóc con! Vào đi chứ? Sao lại đứng đó làm gì?

- Không cần anh phải nhắc. Anh Kín vào thôi. Cứ mặc kệ hân ta nha.

Kín khẽ gật đầu, nở một nụ cười có phần gượng gạo. Đột nhiên, hân hỏi.

- Đây là ai? Anh trai nhóc con à?

- Không.

- Vậy chẳng nhẽ...?

- Chẳng cái gì mà chẳng. Anh đừng có thắc mắc nữa có được không?

- Thì thôi vậy.

Hắn nhún vai coi như không có gì. Tự dưng bầu không khí trở nên âm u, đầy tia lửa điện. Mẹ tôi lên tiếng cắt ngang “cuộc chiến”.

- Tiểu Hương, sao con lại ăn nói với khách như vậy?

Đúng là mẹ có khác. Tôi chẳng dám cãi lại, tự cốc vào đầu mình một cái rồi nói.

- Con vừa chuộc lỗi rồi ạ.

Mọi người bỗng nhiên im lặng đến đáng sợ. Và rồi hắn cười phá lên, còn Kin bật cười nhưng không lớn, mẹ tôi thì lắc đầu, nở một nụ cười ảm áp. Tôi nghiêng đầu, nheo mắt hỏi.

- Sao mọi người lại cười?

- Cô trẻ con quá đấy!

- Nói cái gì hả?

- Nhóc, nhìn em dễ thương lắm.

Câu nói của Kin làm con tức giận của tôi giảm đi phần nào, mặt hơi ửng đỏ. Hắn cứ nhìn chăm chăm tôi như muốn ăn tươi nuốt sống nhưng sao tôi lại cảm thấy trong ánh mắt đó có chút đau khổ, bi thương? Tôi lắc đầu lia lịa, chắc là tôi nhầm. Đột nhiên, hắn đứng dậy, nói.

- Cháu về đây ạ. Chào bác.

- Ừ.

Hắn bỏ đi không quay lưng lại, cũng chẳng nói với tôi một lời nào. Tự dưng tôi cảm thấy có chút hụt hẫng, đầu đó trong suy nghĩ lại muốn giữ hắn lại nhưng tôi lại không làm như vậy. Bàn tay Kin đập nhẹ vào vai, tôi nhìn anh, mỉm cười nói.

- Anh cũng đói rồi đúng không? Nhóc đi nấu cho anh ngay đây.

- Hi. Anh cũng không đói lắm đâu nhưng nếu nhóc có lòng thì anh phải chấp nhận thôi.

Quay sang nhìn mẹ, tôi nói

- Mẹ ơi.

- Trong tủ lạnh, còn những thứ gì ạ?

- Mẹ mới đi mua sắm nên cũng còn nhiều thứ lắm.

- Vâng. – Nói với Kin – Anh muốn ăn gì nào?

- Hmmmmmm.....

Kin đắm chiều suy nghĩ, về mặt kiểu nghiêm trọng lắm ý làm tôi muốn bật cười nhưng đã kịp nén lại.

- Sườn xào chua ngọt là thứ anh muốn ăn.

- Em tưởng anh phải ăn sơn hào hải vị chứ?

Tôi nháy mắt trêu anh. Kin phản bác lại ngay.

- Anh đâu phải là người kén ăn cơ chứ.

Nhìn cái điệu bộ này, không nén cười được nữa, tôi bật cười.

- Hơ... hơ... hơ... Nhìn anh ngố quá!

Mặt Kin đã đỏ ửng, quát yêu.

- Nhóc, em chết với anh!

- Plè...Plè... Anh không bắt được em đâu. Tiếng cười, nói vang vọng hòa với niềm hạnh phúc, ảm áp trong căn nhà này. Tôi lè lưỡi trêu Kin, anh cứ đuổi theo. Khi hết sức, cả hai tựa lưng nhau nghỉ. Sau đó, tôi vào bếp chuẩn bị thức ăn. Trong tủ lạnh, có đầy đủ nguyên liệu. Đầu tiên là món cải thảo xào thịt nạc – món mẹ yêu thích. Tôi rửa sạch thịt, xắt miếng mỏng, ướp hạt nêm, tiêu, đường, tỏi băm. Cải thảo tách từng lá, rửa sạch, để ráo, bóp cải tím xắt sợi. Cần tây rửa sạch, bỏ lá già, thái mỏng. Đặt chảo lên bếp, cho dầu vào, phi thơm tỏi, trút thịt vào đảo nhanh tay cho thịt chín kỹ. Khi thịt vừa chín,

cho cái thảo, bóp cái vào xào, nêm lại gia vị vừa ăn. Cho rau cần vào trộn đều, tắt bếp. Gắp cái thảo xào ra đĩa, dùng với cơm, chấm nước tương pha ớt. Xong. Tiếp theo, sườn xào chua ngọt. Tôi chặt sườn miếng bằng bao diêm, ướp muối, rán chín vàng. Cà chua băm nhỏ, đun chín mềm, lọc lấy bột. Hạt điều cho vào chảo cùng ít dầu đun khoảng 3 phút cho thêm nước, lọc lấy nước cho vào bột cà chua. Pha dấm, đường, tỏi, ớt, nước mắm, nước lọc, bột đao cho vừa ăn. Phi thơm tỏi, cho sườn vào xào săn, cho thêm ít nước đun nhỏ lửa. Khi nước cạn, cho tiếp nước đã pha trên vào đảo đều. Trước khi bắc ra cho hành củ tươi (bỏ làm đôi) vào đảo lần. Xúc ra đĩa, rắc rau mùi ăn nóng. Các món tiếp theo là thịt hầm khoai tây, cá trứng nước sốt me... Bày ra bàn xong, tôi gọi mẹ và Kín vào thưởng thức. Và được hai người tấm tắc khen, tôi thấy có chút xấu hổ khi Kín nói.

- Nhóc, em lấy chồng được rồi đấy.

Anh ấy nói vậy thì ai mà chả ngượng. Tôi im bất từ lúc đó luôn không nói câu nào. Mẹ và Kín nói chuyện rôm rả với nhau. Ăn xong, tôi dọn dẹp, gọt hoa quả rồi bê để phòng khách. Hòa vào cuộc nói chuyện của hai người. Chào tạm biệt chúng tôi, Kín lên xe trở về nhà. Mẹ tôi quay trở về phòng còn tôi lên phòng học bài, làm bài tập, xem trước bài mới rồi lên giường nằm. Mọi việc cứ diễn ra nhanh chóng trong khi tôi còn chưa kịp hiểu gì. Bỗng hình ảnh của hân xuất hiện trong đầu tôi. Cái dáng vẻ đau khổ, buồn buồn đó làm tôi không thể không nghĩ đến. Chẳng lẽ tôi đã làm sai chuyện gì để hân buồn hay sao? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì tôi đâu có làm gì động đến hân đâu chứ. Tại sao hân lại trông cô đơn đến thế? Và tôi thấy mình ngớ ngẩn khi đã có ý nghĩ định giữ hân lại, muốn xin lỗi hân. Khuôn mặt của hân cứ liên tục bám lấy trí óc tôi. Sao mọi chuyện lại rồi tung thế này. Tôi lắc đầu, cố xóa hình ảnh của hân đi nhưng lại càng in đậm hơn. Và tôi chìm vào giấc ngủ...

Trong giấc mơ.

Một cánh đồng hoa đầy màu sắc hiện ra. Woa! Đẹp quá đi mất! Những chú chim, chị bướm bướm, chú chuồn chuồn,... bay lượn trên trời. Nơi đây giống như thiên đường. Tôi tung tăng chạy nhảy, cất tiếng hát trong trẻo, cao vút, khuôn mặt tràn đầy niềm vui. Con gió khẽ vờn mái tóc tôi thích thú. Niềm vui như nhân lên gấp bội. O? Tôi sống người. Ba kia! Sao ba tôi lại ở đây thế nhỉ? Chẳng lẽ ông muốn gặp tôi nên đã sống lại? Ba tôi khẽ mỉm cười, trêu mếu nói.

- Tiểu Hương, con lại đây với ba nào?

- Ba.

Chân tôi thoăn thoắt chạy về phía ba, tôi sắp được nằm trong vòng tay của ba rồi. Hạnh phúc quá!

Tôi cứ chạy, cứ chạy mãi... nhưng sao bóng dáng ba lại dần dần xa cách đến thế? Đứng mà. Tôi không muốn rời xa ba. Hãy để tôi được ở bên ba. Đừng cướp mất đi hạnh phúc của tôi. Ba tôi cứ dần dần xa tôi, mờ nhạt dần. Không! Đứng mà. Tôi cố gắng chạy thật nhanh. Ba muốn rời xa con hay sao? Con không thể làm thế. Bỗng cánh đồng hoa biến mất thay vào đó là cảnh tượng khủng khiếp. Ba tôi đang nằm trên một vũng máu, miệng vẫn còn nấp máu.

- B...a...y...ê...u...c...o...n...

KHÔNG! Tại sao mọi thứ lại trở nên thế này? TẠI SAO? Tôi cứ hét lên trong đau đớn. Cả người run lẩy bẩy, sợ hãi, mắt nhắm tịt lại. Ba bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lên người tôi. Quay người lại, tôi thấy Triết Vũ, Thiên Ân, Kín đang ở đó mỉm cười với tôi, cùng dịu dàng nói.

- Đừng sợ! Anh mãi ở bên nhóc.

Tôi ôm chặt lấy cả ba, khóc nức nở, mọi đau khổ cứ thế được trút ra hết... Vẫn có người ở bên tôi là tốt rồi..

Hôm sau - trở về thực tại.

Tôi tỉnh dậy, trán đầm mồ hôi, tóc bết lại. Nhanh chóng làm VSCN, tôi đến trường sớm, sớm ời là sớm. Được phân công trực nhật lớp nên tôi phải dậy sớm thôi. Đến lúc tôi đến rồi mà trường vắng tanh, tôi ồ ồ, ngáp dài ngáp ngắn, quét mà cứ gật gù gật gù như muốn ngủ luôn tại đây.

- Sao em đến sớm thế?

Đang quét, tôi nghe thấy giọng nói trầm trầm, nụ cười tỏa nắng, là Triết Vũ. Sao anh ấy đến sớm thế nhỉ? Tôi cúi đầu, lễ phép.

- Chào đàn anh.

Triết Vũ hơi ngẩn người, rồi bật cười nhìn tôi chăm chăm.

- Sao hôm nay em lạ thế?

- Hi. Có gì đâu ạ. Chẳng qua, em tôn trọng anh thôi mà.

Nói xong, tôi lại tiếp tục công việc của mình không nói gì thêm. Đột nhiên, Triết Vũ hỏi tôi, giọng nói có phần lấp lửng.

- Hôm qua, em đi với ai thế? Bạn trai hả?

"Sao anh ấy hỏi lạ vậy nhỉ? Anh Kín đâu phải là bạn trai mình đâu?

- Dạ, không ạ. Đó là bạn thanh mai trúc mã từ bé của em ạ. Anh ấy mới trở về từ Hàn Quốc.

- Vậy thì tốt.

Tôi loáng thoáng nghe Triết Vũ lẩm nhẩm gì đó. Sao lại tốt? Tôi chẳng hiểu gì cả.

- Em có cần anh giúp không?

- Dạ, thôi ạ. Em làm sắp xong rồi mà.

Anh ấy tốt bụng ghê. Tôi hốt nốt đồng rác rồi vào lớp cất đồ. Bỗng Triết Vũ kéo tôi lại, làm tôi hơi bất ngờ.

- Sao thế, đàn anh?

- Em có thể xuống khu vườn sau trường với anh được không?

- Vậy anh đợi em cất đồ nha.

Chạy vào trong lớp, tôi để đồ gọn vào trong tủ, sau đó lẻo đẻo theo anh đi. Khu vườn sau trường.

Đến nơi, tôi ngồi phịch xuống đám cỏ, Triết Vũ ngồi bên cạnh. Cả hai cứ im lặng như thế. Rồi tôi lên tiếng trước.

- Sao ngày nào anh cũng đến sớm vậy, đàn anh?

- Anh sống trong một căn biệt thự gần trường.

- À, em cũng từng thấy nó. Nhưng em nghe nói nhà anh ở trung tâm thành phố cơ mà? Chẳng lẽ là sai?

- Không sai đâu. Nhà anh đúng là ở đó. Nhưng anh không muốn về nơi đó.

Triết Vũ đáp, rồi im lặng luôn nên tôi chẳng dám hỏi thêm gì nữa. Anh quay sang tôi.

- Em có biết tại sao anh lại không về nhà không?

- Không ạ, tại sao - Tôi thắc mắc.

- Có từng nghĩ được sống trong một căn nhà sang trọng là hạnh phúc không? - Triết Vũ nở nụ cười nhưng lại có chút thoáng buồn.

- Em cũng không biết nữa. - Tôi khề lắc đầu.

- Hầu như ai cũng nghĩ anh là một người hạnh phúc nhưng họ đâu ngờ rằng, căn nhà đó lại lạnh lẽo, trống trải đến thế nào?

Ánh mắt Triết Vũ có chút đau khổ, đau lòng. Im lặng một lúc, anh tiếp.

- Ba mẹ anh đều quan tâm đến sự nghiệp của bản thân nên gần như chẳng mấy lần về nhà. Sống như vậy, anh cảm thấy thật cô đơn, buồn biết bao nên anh đã chuyển sang căn biệt thự gần trường. Anh không muốn về căn nhà đó.

Tôi thấy thương anh vô cùng. Cũng đã có lúc, tôi nghĩ anh là một người hạnh phúc nhất thế gian, chẳng phải lo âu chuyện gì nhưng ai ngờ anh cũng phải chịu một nỗi đau sâu sắc như tôi... Mọi thứ lại trở về quỹ đạo của mình. Gắn vào lớp, anh chào tạm biệt tôi rồi bỏ đi luôn. Tôi dài bước về lớp, bắt đầu một ngày học mới... Ngồi trong lớp mà tâm hồn tôi cứ bay tạt lên cung trăng. Nghĩ đi nghĩ lại, tôi chẳng thể hiểu nổi tại sao giấc mơ hôm qua lại xuất hiện. Thiên Ân, Triết Vũ. Và tại sao hôm nay Triết Vũ lại hỏi Ân có phải bạn trai của tôi không? Tôi bức tức, vò đầu bứt tai, quên là mình đang ở trong lớp. Thế là tôi bị ăn một cục phấn vào mặt. Giọng thầy giáo đầy sự tức giận:

- Thiên Hương, em ra ngoài đứng cho tôi.

- Vâng ạ.

Tôi lí nhí, cúi gằm mặt, ra ngoài hiên đứng. Hức... hức... Sao ông trời cứ trêu chọc tôi thế này? Cả cái ông thần xui chét tiệt nữa, cứ bám theo mãi thôi. Học sinh trong lớp cứ tròn mắt nhìn tôi như sinh vật lạ. Thế mà tôi còn không biết, cứ lăm nhà lăm nhăm như con điên mới trốn trại. Lúc sau, mới ngó người ra, mặt tôi đỏ bừng vì xấu hổ, không dám ngẩng đầu lên. Chắc tôi phải giải hạn xui mới được. Tiết học trôi qua nhanh chóng. Chân tôi ê ẩm vì đứng quá lâu, tôi vừa xoa bóp chân vừa nghe nhạc...

Tôi nhảy cẫng lên sung sướng. Đến giờ nghỉ trưa rồi, bụng tôi đã biểu tình rất lâu. Tôi nhảy chân sáo xuống căng tin, miệng cười toe toét. Mua cho mình một cái bánh sandwich và một lon cà phê đắng, tôi ngồi vào chỗ gần cửa sổ, vừa ăn vừa ngắm cảnh. Nhưng sao tôi lại cứ có cảm giác có người đang nhìn mình chằm chằm thế nhỉ? Tự dưng, tôi giật nảy mình khi tiếng hét chói tai của bọn con gái lọt vào tai. Chắc lại nhìn thấy hotboy nên mới vậy. Bỏ qua suy nghĩ, tôi nhâm nhi cà phê đắng. Tiếng hét ngày càng to hơn và còn cả tiếng chân rầm rập đang gần lại phía tôi. Một giọng nói trầm ấm nói đúng hơn là hai vọng vào tai tôi.

- Nhóc, cô/em ăn xong chưa?

Tôi ngẩng mặt lên xem có phải là nói với mình không. Phụt... Cà phê trong miệng tôi phun ra hết. Cái quái gì thế này? Thiên Ân và Kín đang đứng lù lù trước mặt. Tôi dụi dụi mắt xem mình có nhìn nhầm không. Nhưng hình ảnh đối diện vẫn vậy. Nhéo vào đuôi một cái đến ứa nước mắt, không phải là mơ. Trời! Quả này tôi không chết với hai người này thì sẽ chết vì bị bọn con gái hành hung mất. Tôi giả vờ không quen biết, chỉ tay vào mình, nói:

- Hai người gọi tôi?

- Không cô thì ai. – Thiên Ân lạnh mặt.

- Nhóc sao vậy? – Kín dịu dàng.

Sặc... Nhất định tôi phải chuồn khỏi đây mới được. Ồi, hàng nghìn ánh mắt dao găm đang hướng về tôi. Con không muốn chết đâu, ông trời ơi! Tĩnh... Bóng đèn 500W sáng lên. Tôi hét toáng lên.

- Hoàng tử Triết Vũ kia!

Mọi người quay đầu về đằng sau. Nhân cơ hội đó, tôi nhanh chân chạy biến, và còn hét toáng lên.

- Tôi không biết hai người đó. Đừng hiểu lầm.

Phù... Thoát rồi. Công nhận mình thông minh ghê (T/g: Tự sướng vừa thôi bà ơi. Tiểu Hương *trùng mắt*: Nói gì hả? T/g: Dạ không có gì. Chạy biến không dấu vết). Tôi ngồi dựa vào một gốc cây, thở dốc, trán đầm mồ hôi. Miệng cười toe toét, lảm nhảm:

- Vui quá sá! Thế là thoát kiếp nạn ời.

Đang cười, tự dưng tôi, giật thót, lưng ớn lạnh. Tôi “nhẹ nhàng” quay về phía sau, bắt gặp bốn con mặt rục lữa đang nhìn mình như muốn phanh thây. Chết rồi! Làm sao đây? Ông trời ơi. HELP ME. Tôi co chân, toan chạy đi nhưng bị hai bàn tay giữ lại. Dù vùng vẫy thế nào, tôi cũng không thể thoát ra khỏi hai bàn tay rắn chắc đó.

- Nhóc, em lừa anh giỏi thật. Anh vừa nghĩ ra kế làm em “vui” đấy.

Phập... Một con dao cắm vào người tôi. Kín à, anh không cứu nhóc thì thôi lại còn bắt nạt nhóc là sao?

- Tôi đang thiếu trò tiêu khiển đây. Cô thay thế không?

Phập... Lại một con dao nữa cắm thẳng vào lưng tôi.

- Tên điên, ai mà ngu làm trò tiêu khiển cho anh cơ chứ?

Tôi lảm bảm, **** thăm hán, nói chi đủ cho mình nghe. Nhưng...

- Cô vừa nói gì hả?

- Sao tai hán thỉnh thế không biết?

- Ý cô bảo tôi là chó hả?

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, không dám cãi lại. Đột nhiên, Kín bực tức, nói.

- Anh là gì mà dám quát nhóc của tôi?

Ặc... Kín à, anh chọc phải tổ kiến lửa rồi. Quả này thì chết thật rồi. Nhìn mặt hán kia, ánh mắt hình viên kẹo ý nhằm hình viên đạn bắn một phát chết ngay. Hán gầm lên như con hổ bị chọc giận:

- Nhóc của tôi? Đầu óc anh bạn có vấn đề hả? Trên mặt con nhóc này, có ghi là của anh đâu? Đừng có tưởng tượng vậy chứ?

- Không ghi nhưng cũng không đến lượt anh.

- Anh không có quyền phán xét chuyện này.

Blap... blap... Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết. Tốt nhất là trốn đi. Tôi lén lút bỏ đi nhưng tiếng quát của hai người làm tôi phải khựng lại:

- Cô/Nhóc đứng lại.

Tôi ngậm ngùi quay đầu lại, giọng ấp úng:

- Còn... chu..yện...g..ì...sa..o?

- Cô/Nhóc là của ai?
- Hai người hỏi lạ thật. Là con của mẹ chứ sao?
- Không phải chuyện đó.
- Vậy là chuyện gì? À, có phải 2 người đang định đánh nhau cho vui không? Vậy thì cứ tiếp tục đi. Tôi không làm phiền.

Rầm... Thiên Ân và Kin tự dưng ngã ngửa về phía sau, tôi chẳng hiểu gì cả.

- Không sao chứ?
- Cô đứng là gốc mà.
- Nhóc chẳng hiểu gì hết.

Tự dưng, cả hai đứng dậy, nổi quạu rồi bỏ đi, mỗi người một hướng. Để lại tôi với một dấu hỏi to đùng...

Gần đó, một chàng trai đẹp như thiên sứ đang nhìn cô gái với khuôn mặt ngô nghê, khề lắc đầu, mỉm cười:

- Đồ ngốc. Không biết cô nhóc sẽ như thế nào khi mình cũng như hai người đó nhỉ?

Và chàng trai nhảy xuống đất, bỏ đi sau hàng cây xanh tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Tan học, tôi dãi bước ra lán xe, đạp cấp tốc về nhà. Nhưng cảnh đẹp bên đường cứ cuốn hút tôi khiến tôi phải chạy xe chậm lại để thả hồn vào nơi đó. Gió thổi, vồn tốc tôi một cách thích thú. Cây cối bên đường xào xạc như thì thầm bên tai tôi. Mặt trời đang từ từ biến mất sau những dãy núi, những khu nhà. Không còn sự gay gắt của tia nắng mặt trời, không còn sự ồn ào của phố xá, chỉ còn lại sự thanh bình yên lặng sau một ngày mệt nhọc. Tôi khẽ mỉm cười, ngắm nhìn mọi thứ. Tất cả mọi ưu phiền như tan biến. Chiếc xe bon bon chạy.

Trở về nhà, tôi khẽ mở then cửa, dắt xe vào rồi gài cửa lại, từ từ vào trong. Phù! May quá! Hôm nay không có ai đến nhà làm phiền mình nữa. Tôi nhảy chân sáo, bước lên trên phòng, đặt cặp sách trên bàn, sau đó tắm rửa rồi phi như bay xuống nhà. Một mùi thơm “quyến rũ” chui vào mũi khiến bụng tôi biểu tình dữ dội. Mẹ nấu gì mà thơm thế nhỉ? Đi vào bếp, tôi suýt ngã ngửa xuống đất nhưng may sao lại bám được vào mép bàn chứ không thì mông “hôn” đất từ lâu rồi. Cái lí do khiến tôi shock đến mức độ “hôn” đất thì chắc chẳng ai tin nhưng không nói ra chắc tôi phát khùng mất. Là thế này: Tôi đang “hùng dũng” bước vào, tư thế “hiên ngang” “đường hoàng” như vị quan chuẩn bị nhận chức. Bỗng mắt tôi mở to như hai cái đèn pha ô tô, miệng há to như bát ăn cơm, tóc như muốn chống ngược lên trời. Trước mắt tôi, ba hot sò boy của trường đang tranh giành nhau nấu ăn. Cực shock. Đứa nào mà không shock, ngạc nhiên thì tôi cho xuống địa phủ làm quan luôn. Quay sang nhìn mẹ, bà chỉ lắc đầu.

Chẳng đợi ba con người kia giải thích, tôi đã cất tiếng vàng oanh:

- Ba người đến làm gì? Bộ hết việc để làm rồi hả?

Chàng trai dừng cầm – Kin nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn ý nhằm cùn, chớp chớp làm người tôi từng đợt từng đợt sóng nổi da gà.

- Nhóc. Không phải là tại mà mà. Tự dưng anh đang cũng mẹ em nấu một món ăn thì hai người này đến tranh giành đó chứ. Có giận thì nhóc cứ giận hai người đó. Đừng giận anh nha.

Đang định lên tiếng thì cái giọng lạnh lùng của hot sò boy cực cực kì đáng ghét vang lên.

- Tên kia, nói gì hả? Im cái miệng lại coi.
- Tôi nói đúng sự thật.
- Không phải, sai hết.
- Đúng
- Sai

- Đúng

- Sai

Blap... blap... Đầu tôi như muốn nổ tung ra. Tức giận, tôi hét lên làm chim đậu trên cành cũng bị giật mà chết.

- ĐỪNG CÓ ĐÁU KHẨU VỚI NHAU NỮA.

Hai chàng trai im bất. Tôi quay sang hỏi mẹ.

- Hôm nay có món gì ạ?

- Mẹ xin lỗi nhưng mẹ không nấu được món gì vì bị ba chàng trai này tranh mất bếp rồi.

Nhưng một mùi thơm hấp dẫn bay vào mũi, ột ột bụng tôi lại sôi lên. Một giọng nói trầm ấm vang bên tai.

- Hương, tôi đã nấu được mấy món. Mọi người cũng đã đói. Vào ăn thôi.

Tôi cảm động, nhìn Triết Vũ ngưỡng mộ.

- Anh giỏi quá! Cảm ơn anh nhiều nha. Yêu anh nhất.

Câu cuối thốt ra, Triết Vũ lặng người rồi nhìn tôi mỉm cười ấm áp. Hi...hi... Công nhận, Triết Vũ là số một. Tôi và mẹ ngồi vào bàn thưởng thức từng món ăn do chính tay Hoàng tử ấm áp Lý Triết Vũ làm mới được. Gắp một miếng thịt, rất vừa miệng, nó còn mềm, có mùi thơm đặc biệt. Chẳng mấy chốc mà tôi đã ăn xong. Nhìn Triết Vũ, tôi khen ngợi.

- Ngon lắm. Sao anh lại nấu giỏi thế?

- Cũng không có gì đâu.

Ah... Quên mất! Tôi quay sang nhìn hai bức tượng đang đứng yên gần cửa bếp. Sao hai người bọn họ có thể đứng lâu đến thế nhỉ? Tôi ra về trầm ngâm suy nghĩ. Bỗng nhiên...

- HAAAAAAAAAAAAA?

Hai con người đó hét toáng lên, làm tôi giật nảy mình. Như tên lửa, bọn họ đã đứng gần tôi từ lúc nào.

- Cô yêu Triết Vũ?

- Nhóc yêu hấn ta?

Tự dưng hỏi dồn dập. Tôi nhún vai, thản nhiên như không.

- Ủ. Nếu hai người không cãi nhau nữa thì tôi cũng yêu hai người luôn.

Mặt hai người đàn như phồng trồng buồn cười vô cùng.

- Hóa ra là thế! – Đồng thanh tập 1

- Ai cho nói theo tôi – Đồng thanh tập hai

- Đừng bắt chước theo tôi nữa – Đồng thanh tập ba

Hiểu ý nghĩ của nhau đến vậy cơ à? Tôi bật cười lớn. Nhưng tôi đâu biết rằng mọi người đang nhìn tôi lắc đầu, tặc lưỡi...

Triết Vũ ngồi trầm tư, miệng khẽ cười, nhìn Tiểu Hương dịu dàng, nghĩ.

- Em nói yêu tôi làm tôi rất vui. Nhưng có vẻ tôi đã nhầm lẫn. Sao em lại ngốc như thế chứ? Tôi không biết làm cách nào để em yêu tôi đây.

Ánh mắt lạnh lùng, vô cảm, cứ chăm chú nhìn biểu hiện trên mặt Tiểu Hương, không để sót một chi tiết nào, Thiên Ân thầm nghĩ.

- Nhóc con, em có biết em đã suýt đâm một nhát dao vào tim tôi không hả? Đúng là con nhỏ đáng ghét đến mức tôi phải yêu mà.

Và cũng có một người nào đó suýt đau tim vì cô bé Tiểu Hương, ánh mắt như trách móc.

- Anh cấm nhóc nói yêu một người con trai trước mặt anh. Em đúng là ngốc hết thuốc chữa. Bữa ăn sẽ diễn ra rất suôn sẻ nếu không bị ba con người à quên chỉ có hai con người phá rối, người còn lại là Triết Vũ rất rất khôn khéo, kéo tôi ra khỏi “cuộc chiến của hai người kia. Tôi nhìn Triết Vũ với lòng biết ơn, đôi mắt long lanh như cún con. Hình như có phần hơi quá. Nhưng mà Triết Vũ rất tốt với tôi. Sao lại như thế nhỉ? Một người đẹp trai, học giỏi,

tốt bụng như anh ấy mà lại tốt với một đứa con gái bình thường, không có gì nổi bật như tôi làm tôi cảm thấy khó hiểu vô cùng. Chẳng lẽ Triết Vũ thương hại tôi? Bỗng một bàn tay đập nhẹ vào vai khiến tôi giật mình. Giọng nói trầm ấm vang bên tai, tim tôi lỡ một nhịp.

- Có chuyện gì vậy? Em mệt à?

Tôi không thể mở miệng, chỉ biết lắc đầu.

- Anh thấy sắc mặt em kém lắm!

Triết Vũ ân cần, có pha chút lo lắng. Tim tôi đập nhanh hơn thường ngày. Không dám nhìn vào mắt Triết Vũ, tôi lí nhí.

- Em không sao đâu ạ!

- Vậy thì được rồi.

Khung cảnh lãng mạn bỗng nhiên “được” hai “chuyên gia phá rối” làm hỏng. Thiên Ân lạnh như cục băng cực, kiệm lời vô cùng.

- Anh? Em? Khi nào?

Khó hiểu. Tôi nghiêng đầu, nheo mắt hỏi.

- Là sao? Anh nói gì tôi không hiểu.

- Anh? Em? Xung hô như vậy từ khi nào? Ý anh ta là vậy.

Bỗng nhiên, Kin trở thành “kẻ phiên dịch” giúp Thiên Ân thiếu gia. Chẳng biết sao, tôi lại bật cười lớn, nhìn Thiên Ân, phán một câu xanh rờn.

- Anh quan tâm đến chuyện đó. Chẳng lẽ anh ghen?

Trời! Tôi đang nói cái gì thế này, nhìn cái bản mặt hầm hầm của Thiên Ân, tôi hoảng hốt. Oh my God! Con bão tuyết số 5 đang dần dần phủ khắp đất nước. Cái miệng chết tiệt này! Hại chết thân chủ rồi. Và câu nói phát ra từ miệng Thiên Ân còn làm tôi suýt shock mà chết.

- Nếu vậy thì sao?

Hắn nói cái gì vậy trời? Tôi thật không dám tin vào tai mình. Sặc... Chắc hắn đang “duyệt đông kích tây” đây mà. Tự dưng, tôi lấp ba lấp báp như kẻ mới làm chuyện xấu bị bắt quả tang.

- A..n..h...n..ôi...g..i...v..ậy? Đ..ừ...ng...đ..ùa...c...hứ...

- Đùa? Tôi không biết nói đùa.

Về mặt cương quyết của hắn khiến mọi ngõ vực của tôi tan biến. Không biết trong đầu hắn nghĩ những gì, mặt tôi dần ửng hồng. Lảng tránh vấn đề, tôi quay sang nhìn Triết Vũ mong nhận được sự giúp đỡ. Anh ấy mỉm cười nhìn tôi, nói.

- Không sao đâu. Em hãy nghe con tim mạch báo.

Khẽ gạt đầu. Tôi quả quyết trả lời.

- Nếu là thật thì anh hãy vứt bỏ nó đi. Một người như tôi không đáng được yêu thương. Tất cả mọi người sẽ gặp xui xẻo nếu lại gần tôi. Thật sự, tôi không muốn bất cứ ai bị tổn thương. Vậy nên... vậy nên...

Nói đến đó, nước mắt đã lăn dài trên má, tôi ngập ngừng. Cho dù có lau khô nước mắt bao nhiêu lần, nó vẫn chảy không ngừng. Ánh mắt đau thương của mẹ càng làm tim tôi quặn thắt. Đáng lẽ mẹ đã được sống hạnh phúc nhưng chính tôi đã cướp đi của mẹ. Tôi như lạc vào một thế giới hư ảo... Có phải tất cả đều thương hại tôi hay không? Hình như tôi đang muốn buông xuôi tất cả. Ánh mắt vô hồn lướt qua từng người, tôi thấy rõ được sự đau khổ của mỗi người...

Bỗng bàn tay to lớn của Thiên Ân gạt đi những giọt nước mắt, giọng dịu dàng, ấm áp.

- Không sao. Tôi hứa tôi sẽ làm cho em hạnh phúc. Đừng lo khi nghĩ tôi sẽ bị tổn thương. Nín đi nào. Nhìn em khóc, tôi đau lòng lắm, biết không hả?

Tôi ngạc nhiên, nước mắt ngừng chảy, tim không còn đau mà đập rất nhanh. Sao Thiên Ân lại có cử chỉ đó? Nó làm tôi hạnh phúc, xoa dịu vết thương. Và tôi... tôi... tôi thấy có chút xấu hổ. Hai má đỏ ửng như cà chua. Thiên Ân nói tiếp.

- Đáng yêu! Em hãy cười lên nhé. Như vậy thì tôi sẽ không còn thấy tổn thương nữa.

Nhìn vào đôi mắt đó, tim tôi cứ kêu thình thịch... Tôi muốn nói nhưng cổ cứ nghẹn nghẹn không nói thành lời. Tại sao lại như thế? Hắn không hề nói dối, không hề lừa dối. Đó là những gì tôi nhìn thấy ở trong đôi mắt hút hồn đó. Bây giờ, tôi chẳng dám nhìn thẳng vào hắn, chỉ biết cúi gằm mặt xuống. Hình như tôi cảm nhận được niềm hạnh phúc của mẹ khi tôi không còn khóc nữa.

- Mẹ, con xin lỗi vì đã làm mẹ buồn.

Bà đến bên, ôm tôi vào lòng, vuốt mái tóc nâu mượt, khẽ nói.

- Con ngốc, mẹ chưa bao giờ hối hận vì đã sinh ra con nên con đừng bao giờ có suy nghĩ đó biết không hả? Nếu con mà có mệnh hệ gì thì mẹ biết phải làm sao đây?

- Con biết rồi ạ.

Triết Vũ và Kín cũng đang mỉm cười, trêu mếu nhìn tôi. Đúng, trong thế giới này vẫn còn có người mong tôi được sống hạnh phúc, tôi không thể làm họ thất vọng được. Đôi môi khẽ tạo thành một nụ cười hạnh phúc... Tối. Ba người họ đã ra về hết. Mẹ tôi thì đi ra ngoài có chút việc chỉ còn mình tôi ở nhà. Tôi đã tắm và học bài xong. Nằm trên giường, tôi trần trọc không yên. Dù có nhắm mắt lại bao nhiêu lần thì tôi vẫn không thể chợp mắt được. Hình ảnh cương quyết và dịu dàng của Thiên Ân cứ hiện về. Sao lúc đó anh ta lại dịu dàng đến thế? Trong khi lúc nào, hắn cũng trêu chọc tôi. Haizzzzzz...Đúng thật là... Hắn định làm cho người khác bối rối và bất ngờ đến khi nào đây hả. Đồ đáng ghét! Tôi cứ ngồi ***** rủa suốt cả đêm. Đến 2 giờ sáng tôi mới chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau.

Tôi ưỡn oải mở mắt nhìn xung quanh căn phòng bé tí teo. Với tay lấy cái đồng hồ nằm lẩn lóc trên giường ngủ vẫn còn đang kêu 'tít tít', tôi tắt rụp cái báo thức đi. Đúng 6 giờ 30 phút sáng. Trong trạng thái vẫn còn đang trên mây, tôi trườn xuống sàn nhà. Ồi chao, sao mà mặt đất mát thế nhỉ? Sau vài phút nằm ngửa như thế, tôi mới đứng dậy, bước từng bước chao đảo đi vào nhà vệ sinh. Nhìn bộ dạng của mình trong gương khiến tôi có chút giật mình. Tóc tai rối tung vì lăn đi lăn lại trên giường, đôi mắt thâm quầng, đít lại, quần áo nhăn nhoe, miệng ngáp dài ngáp ngắn. Hừ. Càng nghĩ càng thấy tức. Không phải là tại cái tên Thiên Ân kia thì tôi đã được ngủ một giấc ngon lành rồi. Cứ nhắm mắt lại là y như rằng hình ảnh tên đó lại cứ lồn vồn quấy nhiễu khiến tôi không tài nào ngủ được. Tôi vừa đánh răng vừa chải lại mái tóc rối. Làm vệ sinh cá nhân xong, tôi thay quần áo đồng phục. Thế rồi, tôi bỏ bữa sáng, chào tạm biệt mẹ rồi đạp xe tới trường...

Vừa dắt xe vào cổng trường, hàng ngàn con mắt cứ chĩa thẳng vào người tôi. Hầu hết đều là ánh mắt ghen ghét, khinh bỉ, coi thường... của bọn con gái. Tôi "hiền ngang" đi, dựng xe vào lán, nhanh chân đi về phía lớp học. Trong lớp, mấy đứa tiểu thư con nhà giàu xía xói đủ thứ, còn lườm nguýt nữa chứ. Tôi vừa ngồi vào bàn thì một đám con gái đã đến chỗ tôi. Một đứa "mắt xanh mỏ đỏ" ăn mặc sexy, mặt chát 5, 6 lớp phấn quắc mắt nhìn tôi, quát.

- Mày là Đinh Ngọc Thiên Hương?

Tôi mở một mắt, bình thản trả lời.

- Đúng. Muốn gặp tôi có chuyện gì?

Bỗng nhiên, con nhỏ đó cười man rợ, nhìn tôi chằm chằm, nói.

- Kề quyền rũ Hoàng tử Thiên Ân và Thiếu gia Kín chính là mày, đúng không?

- Không.

- Câm miệng lại! Tao không hỏi mày. Thứ như mày sao có thể xứng với hai người đó cơ chứ?

- Vậy chẳng lẽ cô thì được chắc! Hừ. Hãy xem lại mình đi.

Tôi gắt, đôi mắt lạnh lùng lướt qua từng người một. Hình như bọn đó có chút sợ hãi, theo tôi thấy là vậy. Lấy lại được bình tĩnh, nhò đầu đàn tròng mắt, tức giận quát nạt, chỉ thẳng vào mặt tôi.

- Con nhỏ này, mày muốn chết hả?

- Chắc vậy.

Tôi nhún vai, không thèm nhìn khuôn mặt đỏ bừng vì tức của bọn đó. Và một bàn tay đang bay thẳng đến mặt, tôi giữ bàn tay đó lại, gắt + tức giận.

- Hãy biến ngay trước khi tôi nổi điên.

Nói xong, tôi thả bàn tay nhỏ đó ra. Nhỏ xoa xoa cổ tay đang tím dần, hất mặt, quay lưng bỏ đi nhưng không quên dọa nạt.

- Chờ đó. Tao sẽ cho mày sống không bằng chết.

- Tôi sẽ đợi.

Từ bên ngoài, Tiểu Ngọc vội vàng chạy vào, hốt hoảng nói.

- Tiểu Hương, không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?

- Không sao mà.

Tôi mỉm cười hiền với nhỏ. Tiểu Ngọc đặt một đồng hồ xuống bàn, có 3 hộp bento nhỏ xinh. Tính tò mò trời dậy, tôi thắc mắc.

- Sao lại có tới 3 hộp bento cơ?

Tự dưng, mặt nhỏ đỏ chót như trái nhót, ấp úng.

- Tại Đăng bảo sẽ sang đây ăn trưa nên mình làm luôn cho anh ấy.

- Khiếp chưa? Gọi là "anh" cơ à?

Nháy mắt một cái, tôi cười gian ơi là gian, nhìn nhỏ như sinh vật lạ. Mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn, nhỏ lắp bắp như gà mắc tóc.

- Đừng có trêu mình nữa!

- Đùa chút thôi. Mà...

Chưa kịp nói xong, chuồng vào lớp reng lên. Tiểu Ngọc chui tọt vào chỗ, chẳng để tôi nói tiếp. Nhìn nhỏ hạnh phúc thế này, tôi cũng mừng thầm. Thật là không sai khi giao nhỏ cho anh ta... Miệng tôi khẽ vẽ lên một đường cong hoàn hảo.

Thời gian trôi qua. Đến giờ nghỉ trưa, tôi bị Tiểu Ngọc lôi đến căng-tin. Nhỏ bày tất cả đồ ăn lên bàn, đôi mắt cứ hướng về phía cửa. Và khoảng một khoảng thời gian ngắn, ánh mắt nhỏ Ngọc sáng long lanh, đôi môi mỉm cười, vậy tay.

- Hải Đăng, em ở đây!

Chàng trai cao 1m80, đôi mắt đen, khuôn mặt hoàn hảo, mặc đồng phục trường British, đi đến chỗ chúng tôi, ngồi cạnh Tiểu Ngọc, cất giọng trầm.

- Anh đã bảo không cần làm những cái này mà.

- Nhưng em muốn anh ăn đồ ăn do em làm – Nhỏ Ngọc chu môi cãi.

Đăng khẽ xoa đầu Ngọc, cười hiền.

- Ngọc! Hôm nào anh chẳng ăn đồ ăn do em nấu chứ. Chỉ sợ em sẽ bị ốm vì làm quá sức thôi.

- Hi.

Nhìn cả hai người cười nói vui vẻ như thế, tôi cũng chẳng muốn phá ngang. Đang định đứng lên thì Tiểu Ngọc giữ tay, đôi mắt cùn nhìn tôi chằm chằm, giọng ngọt xớt.

- Tiểu Hương, Sao lại bỏ đi cơ chứ?

- Đây là... - Giờ Đăng mới để ý là tôi đứng ở đây.

- Chào. Tôi là Tiểu Hương – bạn thân của nhỏ ngọc này.

- Ai ngọc cơ chứ?

Tôi cứ tưởng Đăng sẽ giúp nhỏ “trả thù” tôi nhưng ai ngờ anh ta lại giúp tôi công kích lại, cười gian nanh.

- Bạn em nói đúng đấy. Nhìn ngọc quá... .

- Ừ chơi với anh nữa.

- Nhưng anh lại yêu mới chết chứ!

Woa... Anh chàng này đúng là biết cách giảng hòa. Nghe được câu đó, Ngọc cười toe toét, hai má đỏ hồng trông yêu cực. Tôi khẽ mỉm cười... Dòng thời gian vô tình trôi qua. Tiết năm kết thúc. Tôi ướm oải cất sách vở sau đó bị Tiểu Ngọc lôi ra khỏi lớp mà chẳng biết lí do. Cứ tưởng là nhỏ rủ đi chơi ai ngờ, nhỏ bắt tôi lại đến nhà Hải Đăng. Vâng, vâng, từ khi có người yêu là nhỏ không còn coi tôi ra cái gì ạ. Ngày nào cũng kể về người yêu, một cùng Hải Đăng, hai cùng Hải Đăng, cái gì cũng phải liên quan đến anh ta hay sao? Tôi bực lắm rồi đó, nhưng mà khi tôi nói ra thì nhỏ lại càng có cơ hội lấn tới. Và tất nhiên, tôi phải cắn răng chịu đựng. Haizzzz... Sao cái số tôi lại phải chịu đựng con nhỏ này cơ chứ? Cuối cùng cũng đã đến nhà Hải Đăng. Woa... Ngôi nhà này cũng to thật, như nhà của Kín và Thiên Ân vậy. Nhưng kiến trúc thì khác hoàn toàn luôn. Tuy tôi không hiểu lắm về kiến trúc nhưng hình như ngôi nhà này thuộc kiểu kiến trúc cổ thì phải.

Nhỏ Ngọc hớn ha hớn hờ, kéo tuột tôi vào trong. Bên trong cũng rộng quá trời luôn, còn có nhiều đồ cổ nữa chứ, toàn là thứ đắt tiền.

- Hai người đến lâu chưa?

Tiếng Hải Đăng từ trên cầu thang vọng xuống, cậu ta chậm chậm bước đi. Tiểu Ngọc nhanh nhẩu trả lời.

- Vừa mới đến thôi!

- À, có mấy người muốn gặp cô đấy, Tiểu Hương.

- Ai cơ?

Gặp tôi? Tôi nheo mắt, nghiêng đầu hỏi. Và tôi phát hiện ra, Tiểu Ngọc và Hải Đăng vừa nháy mắt với nhau và bụm miệng cười. Không biết hai con người này đang bày trò gì nữa. Hải Đăng hắng giọng, nói.

- Ba người. Toàn là người cô quen cả. Họ đang ở ngoài vườn trà. Giờ cô đi theo tôi.

Tự dưng, tôi thấy lo lắng và hồi hộp vô cùng. Chân muốn bước đi nhưng lại nặng trĩu. Thế rồi, tôi cũng bị Tiểu Ngọc kéo lết đi theo sau Hải Đăng. Hu...hu...hu...Vậy thì còn gì là người nữa. Ngọc, bà nhớ đó, tôi sẽ không tha cho bà đâu. Đúng là cái đồ có tình quên bạn.

Điều tôi lo lắng là không thừa. Vừa nhận diện được khuôn mặt ba con người đang ngồi uống trà, người tôi như bị điện giật, chỉ muốn biến đi đâu ngay lập tức. Hóa ra, Tiểu Ngọc mang tôi đến đây là có mục đích cả. Thế mà tôi cứ tưởng nhỏ muốn giúp tôi xả stress. Chứ nếu biết thế này thì tôi không đến cho xong. Hức...hức... Ông trời ơi, con đã làm gì sai mà ông lại trừng phạt con thế này? Giờ than trời kêu đất cũng chẳng thay đổi được gì. Không khí trở nên u ám hơn bao giờ hết. Rồi ba con người cũng đồng thanh như đã nói trước với nhau, gọi tên tôi.

- Tiểu Hương.

Ếc... Tôi giật mình, nhìn Tiểu Ngọc với ánh mắt hình viên kẹo ý nhắm hình viên đạn, sát khí tỏa ra.

- TIỂU NGỌC...

Nhỏ sợ hãi, núp sau Hải Đăng, run run nói.

- Hương...b...à...b...nh...t...nh...l...ai...đ...i... Tôi bị ép mà.

- Vậy hả? Bà nhớ đó. Tôi sẽ xử bà sau.

Tôi gờ giọng đe dọa, rồi quay lại độ mắt với ba con người kia....

Kết quả cuối cùng là tôi thua. Ngồi phịch xuống ghế, tôi nói, giọng pha chút tức giận.

- Ba người muốn gặp tôi có chuyện gì không?

Người lên tiếng đầu tiên là Kin, hình như anh ấy hơi buồn thì phải.

- Nhóc, nếu anh muốn gặp em thì cũng phải có chuyện hay sao?

- Ồ...Không..Em đâu có ý đó.

- Vậy mới là nhóc ngoan chứ.

Nhưng mà tôi thấy hơi lạ. Sao mấy người này lại có thể ngồi chung với nhau mà không xảy ra chuyện gì nhỉ? Nhất là anh Kin và Thiên Ân. Sao hôm nay có vẻ hòa thuận ghê? Chắc chắn là có vấn đề gì đó trong chuyện này? Giọng nói trầm ấm của Triết Vũ khiến tôi thoát khỏi suy nghĩ.

- Thực ra, hôm nay tôi muốn mời em đi chơi.

Đi chơi? Yeah! Vui quá đi. Nhất định là tôi sẽ đi rồi.

- Thật hả? Ở đâu vậy?

- Công viên Clover.

- Hura, hura...Hay quá! Tôi đã muốn đến đó từ lâu rồi nhưng chưa thực hiện được. Không ngờ lại có ngày trở thành sự thật. Hi hi.

- Vậy thì mai tôi sẽ qua đón em. Đăng nào mai cũng được nghỉ.

- Ủ, ừ. Mai anh nhớ đến đấy nhé. Không được...

Chưa kịp nói hết, trán tôi toát mồ hôi hột, người run như cây sậy. Có...có...có ánh mắt tức giận đang nhìn tôi chằm chằm như muốn nuốt chửng. Là ai? Thiên Ân? Người hắt toà ra toàn là sát khí. Hu...hu...Sao hắn lại nhìn tôi như thế? Tôi có làm gì đâu? May quá, Triết Vũ giải vây cho tôi.

- Ân, nếu cậu đồng ý thì mai cùng đi nha.

- Được, cậu đã nói vậy thì tôi đi.

Sắc...Đi chơi với hân á? Không khéo tôi lại bị hân giết trên đường thì sao? Tôi chưa mở lời thì Triết Vũ ôn nhu nhìn tôi nói.

- Không sao đâu. Tôi biết em đang lo lắng điều gì. Hãy nhớ, tôi sẽ luôn bảo vệ em.

Tất cả suy nghĩ trong đầu tiêu tan hết. Mặt tôi đã đỏ từ lúc nào không biết. Sao Triết Vũ lại nói ra điều này cơ chứ? Xấu hổ quá đi mất. Bỗng Kin lớn tiếng, mặt có chút tức giận.

- Đừng tưởng chỉ có mình cậu có thể ở bên Tiểu Hương. Tôi cũng sẽ luôn luôn chăm sóc và không bao giờ rời xa cô ấy.

Hu...hu...Kin à, anh đang nói gì thế? Mặt nhóc đang đỏ ửng rồi đây này. Tôi đang tìm xem có chỗ nào chui không nữa. Tiểu Ngọc và Hải Đăng vừa đứng vừa tủm tủm cười như kiểu đang xem phim hài ấy. Nhưng đâu chỉ có như vậy, anh chàng Thiên Ân đáng ghét còn thêm vào nữa chứ.

- Con nhóc này không phải là của hai người đâu mà là của tôi.

Đột nhiên, Hải Đăng bật cười ha hả, chảy cả nước mắt, nặn mãi mới nói được.

- Chuyện tình tay tư. Ba người cân trọng lời nói đi. Không thấy mặt cô bé đang đỏ như trái cà chua rồi à?

Ặc...Cái tên Hải Đăng chết tiệt, sao lại lôi mình vào cơ chứ? Trời ạ, y như rằng, ba người quay sang nhìn tôi như sinh vật lạ. Không còn cách nào khác, tôi quát lớn.

- Mấy người nhìn gì hả? Còn nhìn nữa tôi...tôi...tôi móc mắt mấy người ra giờ?

Dù vậy, tên khốn Thiên Ân cười phá lên, xoa đầu tôi, nói.

- Em có thể móc được mắt tôi ư? Đúng là đồ ngốc.

- Cái gì hả? Anh bảo ai là đồ ngốc hả? Mà cứ cho tôi là đồ ngốc đi, vậy thì anh là đồ khùng.

- Phư...phư... Đồ khùng mới hợp với đồ ngốc. Ý em là như vậy hả?

- Anh...anh...Hử. Tôi không thèm nói chuyện với anh.

- Tôi nói trúng tim đen của em rồi đúng không?

Ấ...Tôi tức đến đỏ mặt, chỉ muốn đập cho tên khốn đó một phát. Thế mà hân vẫn nhon nhon, cười thoải mái.

- Ân! Cậu đừng trêu Tiểu Hương nữa.

Yeah! Triết Vũ thế nào cũng trị được tên điên này cho coi. Hân đáp trả, giáng ngay một trận mưa đá lên đầu tôi.

- Vui mà! Cậu cũng thử xem. Con nhóc này ngốc lắm! Không phân biệt được đâu là thật đâu là đùa đâu.

Nói cái gì hả? Miệng tôi sắp khè ra lửa như con rồng rồi đó. Tên điên này! Sao mi lại dám sỉ nhục ta vậy hả? Dù tôi muốn đấm và đập cho hân bẹp nhe nhưng làm sao mà đầu được với thủ lĩnh của một băng đảng lớn chứ nên tôi chỉ biết ***** thăm thôi. Hơ...hơ...Không khéo mọi người lại tưởng tôi điên thì chết. Haizzzzz.. Người tôi bùng cháy ngọn lửa đam mê ý nhằm ngọn lửa tức giận. Lý do thì chắc ai cũng biết cả đấy. Cái tên điên Thiên Ân, hân dờ chừng hay sao ý, cứ chọc tức không để yên cho tôi nói chuyện. Tôi nói một câu hân chọc tức mười câu. Dù sao thì con người cũng có giới hạn chịu đựng. Thế mà, tên điên đó cứ nhằm vào tôi mà đã xoáy. Tôi đã tự hỏi tôi đã làm gì đắc tội với tên đó mà hân lại thù dai tôi đến thế? Nhưng xem xét lại trí nhớ thì toàn là tôi chịu đựng chứ chưa làm cái gì đụng chạm đến hân cả. Suýt nữa, tôi đã phá tan cái ngôi nhà này rồi. May mà, Triết Vũ và Kin dỗ ngọt chết nhằm ngăn cản chứ không thì mọi người đừng mong sống sót nhà. Hơ... hơ... hơ... Không ngờ, ngay lúc đó tôi lại nghĩ r một kế để cho tên điên đó không thể nào chọc tức tôi nữa. Đó là "im lặng là vàng". Ôi trời, tôi sợ khi mình nói cái này ra thì thế nào cũng bị cười cho thối mũi nên đã trầm lặng thực hiện...

Ai cũng thấy là khi hân chọc tức thì tôi sẽ phải phản bác lại nhưng bây giờ tôi lại làm lo tên điên Thiên Ân. Dù hân có nói gì, tôi cũng vờ như không nghe thấy, quay sang tiếp chuyện với người còn lại. Hơ... hơ... Kế hoạch cũng đang trên con đường thành công. Nhìn mặt tên điên đó kia đỏ bừng vì tức. Cho mi chết! Dám chọc tức ta làm chi cơ chứ. Hắc hắc, nhưng mọi chuyện không dễ như tôi tưởng, hân vẫn "cân mần" công kích và lại hiểm hơn mới chết chứ. Hu... hu... Cuối cùng, người thua cuộc lại là tôi. Tại tên điên đó dám nói là tôi đang muốn hân ghen nên mới lặng. Như vậy sao tôi chịu đựng được cơ chứ. Thế là, trong một phút không suy nghĩ, tôi đã quay sang chiến tranh với hân. Kết quả đã rất rõ ràng, tôi không thể cãi thẳng được. Về mặt tự đắc và lời nói của hân làm tôi tức điên. Oái! Tôi định đập cho hân một phát thì ngã cái rầm. Ặc... Tại sao ông trời lại bảo về hân khi khí thế của tôi đang tăng thế nhỉ? Bất công quá!

Gần trưa. Tôi định về nhà nhưng bị nhỏ Ngọc giữ lại bảo ở lại ăn cơm. Đã định từ chối rồi đấy nhưng nhỏ lại nhìn tôi với ánh mắt cún con + năn nỉ nên tôi đành chịu thua. Hu... Hu... Con nhỏ bạn thân đáng ghét! Để cho tôi chuẩn bị bữa ăn một mình, còn nhỏ thì túa tu tát với chồng nhỏ. Hừ. Không thèm bắt chuyện với Tiểu Ngọc nữa. Thấy Hải Đăng, mặt sáng như đèn pha ô tô chẳng thèm để ý, quan tâm đến bạn bè gì cả. Đã vậy thì ghét luôn. Tôi nghĩ

thầm, sau đó cầm củi nấu cơm. Cũng gần xong, tôi sắp xếp thức ăn lên bàn cẩn thận rồi gọi mọi người vào. Ngồi phịch xuống ghế, tôi khẽ nói.

- Mọi người ăn đi nha!

- Hi, tay nghề của Hương thì đẳng cấp hơi bị pro luôn.

- Thật hả?

Thế rồi, mọi người thường thức trừ tôi ra vì tôi đang ăn lia lịa mà. Triết Vũ nhìn tôi, dịu dàng.

- Em ăn từ từ thôi. Mà thức ăn ngon lắm.

Ặc... Tôi bị nghẹn. Sao Triết Vũ lại nói câu đấy vào lúc tôi đang ăn nhí.

- Nhóc là số 1!

Tiếp tục. Lại đến Kín nữa chứ. Con xin ông trời, để cho con ăn xong đi hăng nha, nha. Tiếc thay, số phận của tôi đã định sẵn. Không bị nghẹn thì tôi lại bị chọc tức. Đó là ai nhĩ? Tên điên Thiên Ân chứ còn gì nữa. Hần thừa lúc tôi đang ăn thì phán một cậ xanh ròn

- Ê, cô đang cố lấy lòng tôi đấy à?

Phụt... Com + Thức ăn trong miệng tôi phun ra hết. Cái tên điên này nói cái gì vậy nhĩ? Tôi lấy khăn giấy lau miệng rồi gào lên.

- Anh điên hả? Anh là gì mà tôi phải lấy lòng? Làm ơn, nếu muốn điên điên khùng khùng thì ra chỗ khác đi. Anh không thấy mọi người đang ăn cơm hả? Thật là...

- Vậy sao cô không để người giúp việc nấu mà phải tự mình nấu?

- Là bị ép. BỊ.ÉP. ANH NGHE RỒ CHƯA?

- Ồ. Chưa rõ.

Sặc. Tên điên này đang cố tình chọc tức tôi đây mà. Ashiiiiiiiiiiii... Sao tôi lại xui thế không biết? Ăn cũng chả được ăn, nói cũng chả được nói, còn cãi thì cãi lại được. Nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của tên điên Thiên Ân, tôi lại chẳng muốn ăn cơm chút nào. Thật là... Tại sao tôi lại phải chịu đựng cơ chứ? Hi. Động vào hần thì chết. Ai chẳng biết cơ chứ. Tôi ù xù, buông đũa đứng dậy, quay lưng đi về phía phòng khách. Chợt Triết Vũ nắm chặt tay tôi, khẽ nói.

- Em không ăn nữa à? Vẫn còn nhiều thức ăn mà.

- Dạ, thôi.

- Nhóc, em mệt hả?

Lắc đầu.

- Chắc con heo này mắc bệnh chán ăn đây.

Tên này lại bắt đầu rồi đấy. Tôi chẳng buồn cãi lại, ra ngoài phòng khách, ngồi xem phim hoạt hình...

Một lát sau, mọi người lần lượt đi ra. Tôi tắt TV. Tiểu Ngọc nhảy xổ đến chỗ tôi, cười hi hi.

- Hương ơi, cậu đã muốn về chưa?

- Rất muốn.

- Ủ, chờ mình một chút rồi về cũng nha

- Ừm

Nói xong, Tiểu Ngọc chạy đi lấy cái gì đó rồi thì thầm với Hải Đăng. Tôi khẽ mỉm cười, trêu chọc.

- Đây, hai người muốn tình tứ thì đi ra chỗ khác nha. Nhìn thấy rồi đó.

Mặt Tiểu Ngọc và Hải Đăng đỏ như quả gấc, ngượng ngùng không nói gì. Hắc hắc... BẠN HIỀN, đó là món quà Tiểu Hương này tặng bạn đấy. Tôi cười thầm, sau đó lúi nhúi Ngọc lên xe rồi chạy bon bon về nhà.

Trở lại với 4 chàng trai.

Hải Đăng quay sang nhìn ba người bạn mắt cứ hướng về phía cửa. Anh chàng nghĩ ra một trò chơi cực kì thú vị. Đột nhiên, chàng ta ngâm thơ.

"Bạn tôi đang ngồi thần thơ

Mắt nhìn về phía cửa

Mà sao lại...

Nhớ em Hương đến nỗi ngồi đờ ra kia

Đã định chạy đến bên em

Nhưng sao lại cái oạch?"

Ba con người quay lại trừng mắt nhìn Hải Đăng trong khi chàng ta đang ôm bụng cười ngặt nghẽo. Không đồng thanh mà nói.

- Thằng khùng!

Rồi mỗi người đi một hướng trở về nhà. Trong khi chàng Hải Đăng đang đờ như một bức tượng. Mãi sau hồn mới quay về

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tôi hát bay Tiểu Ngọc vào trong nhà nhỏ rồi bỏ về nhà luôn, chả thèm nói chuyện. Cho chết! Cát xe vào nhà, tôi phi thẳng vào nhà, hình như mẹ tôi đang com thi phai. Oa! Không ngờ tôi lại đoán đúng như thế, khéo đi làm thầy bói cũng được ấy chứ. Tôi ôm chăm lấy mẹ, cười nói.

- Sao mẹ lại ăn com muộn thế?

- À, mẹ cũng vừa mới về thôi. Nếu con đói thì ngồi xuống ăn với mẹ.

Tôi chu mỏ, tay xoa xoa cái bụng căng tròn.

- Thôi ạ. Con mà ăn thì chắc con thành lợn mất. Hi hi, mẹ ăn tiếp đi, con đi tắm đã.

- Ừ.

Cởi bỏ hết quần áo, tôi lao vào phòng tắm, thả mình vào dòng nước ấm áp. Nước cứ từ từ chảy dòng dòng, rơi xuống đất, tạo nên một giai điệu. Tôi lau người, vơ quần áo mặc vào rồi ngã mình xuống chiếc giường xinh xinh. Có vẻ như tâm trạng tôi vẫn chưa lên chút nào. Bỗng nhiên, hình ảnh lạnh lùng, đáng ghét của tên điên Thiên Ân hiện lên: tức giận, dịu dàng. Tôi đã cố gắng loại hết ra khỏi đầu nhưng lại không thể làm được. Tại sao vậy nhỉ? Câu hỏi đó cứ hiện lên trong đầu. Tôi rất ghét hân cơ mà nhưng sao tôi lại cứ nhớ đến ngày hôm đó. Những lời hân nói với tôi là thật hay chỉ là trò đùa? Tôi không thể hiểu nổi bản thân. Hân nói thật hay nói đùa thì sao chứ. Tại sao tôi phải để ý đến chuyện đó? Ashiiii..... Không nghĩ nữa, nếu không đầu tôi sẽ nổ tung mất. Đã có quá nhiều chuyện tôi cần để tâm hơn là chuyện này. Ngồi vò đầu, bứt tai mãi, tôi mới ngủ được một giấc ngon lành.

Sáng hôm sau, những tia nắng ban mai len qua khe cửa, khẽ vuốt ve khuôn mặt, tôi mở mắt tỉnh dậy, vươn vai vài cái rồi thay quần áo, đánh răng rửa mặt. Mẹ tôi đang nấu bữa sáng, tôi vào cùng phụ với mẹ. Hoàn thành, tôi cùng mẹ thưởng thức bữa sáng với biết bao niềm vui xen lẫn là sự hạnh phúc. Đường như mọi suy nghĩ ngày hôm qua cũng đã bay đi hết. Tôi vợ vợi cặp sách, tạm biệt mẹ, bon bon đến trường. Mới sáng sớm nên mặt trời vẫn chưa thức giấc. Mọi vật đều bị nhún chìm trong màn sương mỏng tạo nên một khung cảnh thơ mộng. Gió thổi. Chiếc áo mỏng không thể giúp tôi đỡ lạnh được. Cả cơ thể run lên. Ông mặt trời cũng chịu chui dậy, từ từ lộ dạng sau những tòa nhà cao tầng. Sương tan, chỉ còn lại những giọt sương đọng trên lá. Con đường dần dần trở nên đông đúc. Vậy là một ngày mới lại bắt đầu!

Trong trường mới chỉ có vài học sinh đến. Tôi thông thả dựng xe vào lán, sau đó mới tiến về phía lớp mình. Và tôi bắt đầu công việc trực nhật lớp. Lấy dụng cụ trong tủ, tôi quét trong lớp và ngoài hành lang.

- Hôm nay đến phiên em trực nhật hả?

Đang chăm chỉ quét, tôi bỗng nghe thấy giọng nói trầm, ấm... là Triết Vũ, sao mà ngày nào tôi cũng gặp đàn anh vậy nhỉ? Tôi ngừng lại, ngẩng đầu lên, cười bảo.

- Vâng. Mà sao đàn anh lại đến lại đến sớm vậy ạ?

Triết Vũ khẽ mỉm cười, lấy dụng cụ trong tay tôi cất vào trong tủ, nói.

- Em trực nhật xong rồi đúng không?
- Vâng ạ. Đàn anh cần gì ạ?
- Vậy em có thể cùng tôi ra phía sau vườn trường nói chuyện một lúc được không?
- Dạ.

Nói xong, tôi cũng Triết Vũ sánh bước đến phía sau trường, nơi có khu vườn tuyệt đẹp.

Ngồi trên thảm cỏ xanh, tôi ngắm nhìn bầu trời trong xanh, không một gợn sóng. Từ lúc ra đây, Triết Vũ chưa nói câu nào, đôi mắt cứ hướng về nơi xa xăm vô định nào đó trong khoảng không. Bỗng Triết Vũ quay sang nhìn tôi, ánh mắt ấm áp, ôn nhu. Tim tôi như lỡ một nhịp. Không biết có phải là tôi nhầm hay không nữa? Giọng nói ngọt ngào vang bên tai.

- Sao mặt em đỏ vậy? Chẳng lẽ em bị cúm?

Ặc... Trời ơi, sao tự dưng mặt lại ửng hồng làm gì không biết? Mất hết cả hình tượng. Tôi ấp úng trả lời rồi lảng tránh sang vấn đề khác.

- À... ừm... Em không sao cả đâu, đàn anh. Mà anh định nói chuyện gì vậy ạ?

Hình như Triết Vũ có vẻ không vui, khuôn mặt không bừng sáng như mọi khi. Anh ấy ngập ngừng hỏi tôi.

- Tôi đã yêu một cô gái nhưng đồng thời lại có hai người con trai khác yêu cô ấy, Vì vậy, tôi đã cố gắng thể hiện tình cảm của mình. Chỉ tiếc, cô ấy lại không hề cảm nhận được. Có phải cô gái đó rất ngốc không?

- Đúng, đúng. Cô gái ấy đúng là không có mắt. Một người tốt như đàn anh mà không để ý đến.

Tôi cứ trả lời một cách vô tư, nghĩ gì nói vậy. Và Triết Vũ bật cười lớn, dù đã cố kìm nén nhưng không được. Tôi ngượng ngùng, mặt đỏ chót, không dám nhìn Triết Vũ. Một bàn tay ấm áp xoa đầu tôi, tiếng của Triết Vũ khẽ vang.

- Em đúng là vừa đáng yêu, vừa ngốc nghếch.

Tôi chu mỏ, cãi lại.

- Không có mà.

Nhưng không có hiệu quả. Mái tóc của tôi đã hơi rối. Giờ tôi mới phát hiện khi cười, Triết Vũ trông rất rất đẹp trai (trời ạ, sao giờ mới biết). Chẳng biết từ khi nào tôi cứ nhìn Triết Vũ mãi không rời mắt. Đôi môi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo. Giờ học cũng đã bắt đầu. Chào tạm biệt Triết Vũ, tôi chạy về lớp với tốc độ kinh hoàng. May quá! Cô giáo vẫn chưa đến lớp. Tôi chạy vào chỗ ngồi, Tiểu Ngọc vẫy vẫy. Chẳng nói gì thêm, tôi lấy sách vở cho tiết thứ nhất ra. Vừa lúc đó, cô giáo bước vào. Tiết học bắt đầu một cách suôn sẻ. Nằm dài trên bàn, những lời giảng của cô giáo chẳng thể lọt vào tai tôi. Haizzzz... Buồn ngủ quá! Hôm qua, tôi ngủ chẳng ngon giấc gì cả. Biết thế này, tôi đã cúp tiết ra để ngủ cho rồi. Rồi một ánh mắt dò xét cứ nhìn tôi chằm chằm, tôi khẽ quay đầu sang. Tiểu Ngọc cười khi khi, sau đó chăm chú chép bài. Ôi trời! Chẳng hiểu con bạn này đang làm cái gì nữa? Nhìn và cười là có ý gì đây? Chắc chắn là có vấn đề rồi. Mà thôi kệ nó đi. Đến đâu thì đến vậy.

Yeah! Đến giờ nghỉ trưa rồi. Bụng tôi kêu từ nãy tới giờ. Hơ... hơ... hơ... Cuối cùng cũng được ăn chứ không tôi sẽ chết vì đói mất. Tôi chạy ù xuống căng tin mà quên mất Tiểu Ngọc. Chen mãi mới mua được 1 cái bánh sandwich và 1 cốc lúa mạch, tôi ngồi vào chỗ vừa chén vừa ngắm cảnh bên ngoài. Bầu trời trong xanh, không một gợn sóng. Đám mây trắng muốt với những hình hài ngộ nghĩnh: một con rồng, một cái bánh, cái đầu heo... Hầu như toàn là tưởng tượng của tôi mà thôi. Mà công nhận vui ghê nha! Tôi cầm cốc lúa mạch nhâm nhi từng chút từng chút. Vị ngọt, mùi thơm ngấm dần trong miệng. Rầm... Chiếc bàn tôi đang ngồi lung lay, giật mình, tôi quay lại nhìn người đối diện. Maria? Cô ta lại định giờ trò gì nữa đây? Maria hất mặt, cao ngạo nói.

- Xem ra cô vẫn còn sống tốt nhỉ?

Hừ. Ý cô ta là gì hả? Để xem. Tôi sẽ cho cô một bài học. Cắt cao giọng, tôi khinh bỉ trả lời.

- Nhờ phúc của cô, tôi vẫn bình thường. Chứ đâu như một số người ngu ngốc, tầm thường tới mức lòng tự trọng cũng chẳng còn.

Hơ... hơ... Maria tức tới nổi mặt mày đỏ bừng, tay nắm chặt, móng tay cắm vào da thịt.

- Mày, mày,... Sao mày dám nói tao là ngu ngốc, tầm thường hả?

- Tôi nói cô bao giờ? Công chúa chắc tai cô có vấn đề rồi đó. Cần tôi giới thiệu chỗ khám cho không?

- Được lắm. Tao đã định tha rồi nhưng mày lại dám nói như vậy. Nếu mày muốn chết thì tao sẽ chiều theo ý mày.

- Vậy thì phải cảm ơn cô rồi.

Tôi mỉm cười đắc thắng, bỗng mặt đành lại, gấn từng tiếng.

- Nhưng tôi sẽ không dễ dàng để cô làm gì thì làm đâu. Muốn thử thì cứ việc. Tôi sẽ chờ xem cô định làm gì với tôi.

Toàn bộ học sinh trong căng tin tròn mắt nhìn tôi, rồi bàn tán rầm rộ. Maria che miệng cười như con ma nữ, tròng mắt.

- Được. Kịch hay còn ở đằng sau.

Rồi cô ta quay lưng, ngung nguỷ bỏ đi. Maria, cô nghĩ tôi vẫn là con bé yêu đuối chắc. Hừ. Tôi sẽ dành một bất ngờ cho cô đó. Hơ...hơ... Tôi khẽ cười, đứng dậy đi về phía lớp để lại mấy trăm con mắt ngạc nhiên hướng về mình...

Và tiết học tiếp theo bắt đầu. Thế là một tin đồn về tôi lại được lan truyền khắp trường. Các bạn trong lớp nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên, ngưỡng mộ và ghen ghét cũng có. Chợt Tiểu Ngọc khẽ thì thầm

- Hương à, sao hôm nay bà lại bỏ tôi ở lớp mà đi ăn trưa một mình chứ?

- Tôi xin lỗi. Tại tôi quên mất. Hi hi.

Tôi gãi gãi đầu, về ăn năn vô cùng. Cứ tưởng nhỏ dỗi luôn, ai ngờ, mắt Tiểu Ngọc sáng lên như đèn pha ô tô, chớp chớp làm tôi nổi hết cả da gà. Tôi ấp úng, nói.

- Bà sao vậy? Có chuyện gì à?

- Đừng có giấu nha. Tôi thấy mấy đứa trong lớp kháo nhau về bà nhiều lắm. Chúng nó nói bà bị Maria gây sự, kiếm chuyện nhưng mà chính cô ta lại gặp quả báo. Miệng lưỡi của bà ngày càng ghê đó.

- Xời, cứ tưởng chuyện gì. Cô công chúa cao quý Maria ấy toàn lý sự cùn thôi. Nếu phải bà thì cũng chẳng nói lại được ấy chứ.

Nhỏ bật cười man rợ. Tôi nặn mãi mới được một nụ cười méo mó. Tất cả học sinh liếc mắt nhìn chúng tôi như nói:"Im lặng đi" Tất nhiên, tôi nhanh chóng bịt miệng nhỏ lại, mặc cho nhỏ kêu la đi chẳng nữa.

Tan học. Tiểu Ngọc chạy đến nhà Hải Đăng chẳng thèm nói câu nào với tôi cả. Thiệt là, sao nhỏ lại có thể bỏ bạn vì trai thế nhỉ? Tôi vừa lăm bầm vừa thu dọn sách vở vào cặp. Giờ trong trường chẳng thấy bóng dáng một học sinh nào cả. Bỗng đằng sau gáy tôi lạnh lạnh, chẳng hiểu vì sao. Tôi định quay lại. Bốp... Ai đó đánh vào gáy. Cơ thể tôi từ từ đổ xuống, mắt nhắm dần lại không nhìn rõ người đánh mình. Trước mắt là một màu đen bao phủ.

Khi tỉnh dậy, tôi ngơ ngác nhìn xung quanh. Lại thật! Đây là nhà kho đựng dụng cụ thể dục mà. Sao tôi lại ở đây? Chết tiệt, tay tôi bị trói chặt còn miệng được bịt bởi băng dính. Là ai đã bắt tôi vào đây? Cố gắng vùng vẫy, tìm cách trốn thoát. A? Có một mảnh thủy tinh vừa cửa phải tay tôi. Nắm chặt lấy mảnh thủy tinh, ra sức cửa đứt dây thừng. Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bật mở, khoảng 5, 6 người đi vào. Tôi có chút giật mình, nhưng lấy lại được bình tĩnh, tôi lại tiếp tục cắt dây thừng. Bỗng tiếng nói của một cô gái vang lên.

- Dám qua mặt tao hả?

Và cô ta vứt mảnh thủy tinh trong tay tôi ra xa, cười man rợ.

- Mày tưởng có thể thoát dễ dàng như vậy hay sao?

Giọng nói này? Maria? Hừ. Không ngờ là cô ta lại dùng thủ đoạn này. Cô ta kéo băng dính trên miệng tôi ra, khẽ cười.

- Bất ngờ không? Món quà này tao có dành tặng mày đó.

- Công chúa Maria, tôi cứ tưởng cô như thế nào. Hóa ra cũng là một kẻ hèn hạ.

Bốp... Hình như cô ta kích động quá thì phải. Giáng cho tôi một cái tát đau điếng nhưng tôi không khóc, vẫn giữ trên môi nụ cười nửa miệng. Cô ta quắc mắt, đe dọa.

- Mày hãy xin lỗi tao và tránh xa hoàng tử Thiên Ân thì tao có thể tha thứ cho. Còn không thì... mày cũng biết hậu quả của nó đó.

- Hừ. Nếu tôi không đồng ý thì cô sẽ giết tôi chắc?

- Không. Tao sẽ hành hạ mày theo cách khác.

- Vậy thì để tôi xem cô định làm cái gì.

- Ý mày là mày không đồng ý với điều kiện tao đưa ra.

Tôi cười lạnh, nhìn thẳng vào mặt Maria.

- Phụt. Cô nghĩ mình là ai mà ra lệnh cho tôi. Nếu muốn tôi đồng ý thì đợi mấy thiên niên kỉ nữa đi.

Bóp... Bóp... Hai cái tát được đặt trên mặt tôi đau đớn. Cô ta đã đi quá xa rồi. Một vật lóe sáng trên tay Maria. Dao? Chẳng lẽ cô ta định...?

- Ha ha ha... Đúng như mày nghĩ. Tao sẽ rạch trên khuôn mặt này những đường hoàn hảo. Mày nghĩ sao?

- Tốt nhất là mày hãy xin chị hai tha thứ đi. - Đám con gái hòa theo

- Đừng tưởng tôi sẽ sợ. Thử xem. Tôi sẽ trả gấp mười lần, công chúa à nhằm phải gọi là rắn độc chứ.

- Thôi được, Tao sẽ khiến mày đau đớn.

Con dao từ từ tiến thẳng về phía tôi. Không, tôi không muốn như thế. Nhưng tôi đành phải chịu đựng. Không thể cô ta đắc ý được. Tôi vẫn thản nhiên, lạnh lùng nhìn cô ta, Ngược lại, trong lòng đang lo sợ khi mẹ biết chuyện này. Dù không có nhan sắc cũng chẳng sao nhưng tôi không muốn mẹ phải bận tâm vì tôi. Chỉ còn 1 cm nữa. Và lưỡi dao cắm vào mặt khiến tôi đau buốt, nó cứ thế. Rầm... Cánh cửa đổ xuống mặt đất. Maria hoảng hốt buông con dao xuống, run sợ. Thiên Ân? Sao hấn lại ở đây? Máu trên má cứ chảy dòng dòng. Nhìn hấn kia, khuôn mặt thật đáng sợ, đôi mắt đỏ ngầu, lạnh lùng, đôi môi khẽ nhếch lên. Bóp... Maria ngã xuống, từ miệng chảy ra một chất lỏng màu đỏ. Năm người còn lại ngồi thụp xuống, van xin. Bụp... Tất cả đều bất tỉnh. Ánh mắt đau khổ của Thiên Ân xoáy sâu vào tim tôi. Tại sao lại như thế? Nước mắt cứ lần lượt tuôn ra trên hai gò má. Bao nhiêu uất ức, sự sợ hãi bùng nổ không thể kìm nén thêm. Thiên Ân ôm tôi thật chặt, giọng nói gần như lạc đi.

- Xin lỗi em, xin lỗi. Tôi sẽ không để chuyện này xảy ra nữa đâu.

- Sao anh lại đối xử với em như thế? Anh chỉ trêu đùa cô ta thôi đúng không?

Maria ngỡ ngàng, hét lớn. Đôi mắt của Thiên Ân lóe sáng, nhưng chỉ trong chớp lát, sự lạnh lùng bao phủ. Hấn trừng mắt, gằn từng tiếng.

- Tôi cảm cô động vào cô ấy. Nếu không thì đừng mong sống sót.

Mơ hồ. Tôi gần như lịm đi trong vòng tay của Thiên Ân. Hấn bế tôi ra khỏi cái nơi đáng sợ đó, bỏ lại sau lưng là sự tức giận của Maria, và tôi loáng thoáng nghe được câu cuối cô ta nói.

- Thiên Ân, anh là của tôi. Tuyệt đối tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu, Đinh Ngọc Thiên Hương.

Cùng với ánh mắt chất chứa hận thù và tiếng cười man rợ. Giờ, tôi đang yên vị trên giường bệnh. Tên điên Thiên Ân bị tôi sai đi mua đồ ăn rồi. Má bên trái của tôi đã được bác sĩ giỏi nhất băng bó. Đáng lẽ, tôi từ chối nhưng hấn ép quá nên đành đồng ý cho qua chuyện. Má công nhận, chẳng có một chút đau đớn gì khi băng cả. Nhưng mà oa oa oa... mặt tôi bây giờ nhìn cứ làm sao ý, trông sợ sợ. Giống đầu gấu cực luôn. Còn một vấn đề đáng lo ngại. Vết thương này còn lâu nữa mới lành, thế thì tôi làm sao dám về nhà cơ chứ? Mẹ mà biết, chắc sẽ lo lắng, không khéo lại ảnh hưởng đến công việc thi chết, Tôi ngồi trầm ngâm suy nghĩ chẳng để ý có người bước vào. Thom quá! Mùi cháo gà. Ở đâu? Ở đâu? Quay mặt lại, tôi nhìn thấy cái bàn mặt siêu siêu đáng ghét của tên điên Thiên Ân. Cũng tại hấn mà tôi mới trở thành thế này. Tôi muốn đập cho hấn bẹp dí, now - ngay bây giờ. Nhưng nể tình hấn mua cháo gà nên tôi tạm tha chứ không giờ này hấn không còn ở đây rồi. Hơ... hơ... Ôi! Thức ăn yêu quí! Chị đến đây! Tôi nhảy xuống giường, giật phắt bát cháo trên hấn ăn lấy ăn để. Ngon quá! Kì lạ. Vâng, chưa đầy 2 phút sau, bát cháo bóng bóng không còn gì bên trong. Tôi lấy giấy, lau miệng, tay còn lại xoa cái bụng no căng. Rầm... Suýt nữa, tôi đâm đầu xuống đất. Tên điên kia cứ ngồi nhìn tôi chăm chăm rồi tự dưng cười. Chẳng lẽ tại tôi không cho để phần đồ ăn nên hấn tức quá hóa điên à? (Ặc. Bà này ngây thơ quá) Cái điệu nhìn quái dị, tôi buộc phải cất tiếng vàng oanh.

- Này, anh sao vậy?

Im lặng. Tôi hươ hươ tay nhưng hấn vẫn ngồi im như tượng. Đúng là đồ dở hơi. Và thế là tôi đập cái bốp vào người hấn, hét.

- NÀYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYY!

Hơ... hơ... Tự dưng hấn bật dậy, hét hoảng, nói.

- Có chuyện gì vậy? Em thấy đau hả? Để tôi đi gọi bác sĩ.

Oh my god. Hấn nghĩ cái quái gì vậy? Định trù tôi chết chắc? Haizzzzzz... Chẳng biết nên làm gì với hấn nữa? Tôi thở hắt ra, lấy hết sức, phóng loa.

- STOP!

Tên điên Thiên Ân đứng im, quay lại như rô bốt. Nhìn hấn buồn cười quá đi mất, tôi hắng giọng.

- Tôi không bị sao hết. Chẳng qua tại anh cứ nhìn tôi nên đành phải làm cách đó thôi!

- Vậy hả?

- Ủ. Mà anh đã ăn gì chưa?

- Em quan tâm hả?

- Tôi chỉ muốn cảm ơn thôi. Đừng hiểu lầm.

- Ủ. Lúc này khi đi mua cháo cho em tôi đã ăn rồi.

Bỗng dưng, không gian yên tĩnh đến đáng sợ. Chẳng còn một tiếng động. Đột nhiên, giọng hần trầm xuống, sự đau khổ xuất hiện trên khuôn mặt hoàn hảo.

- Về chuyện hôm nay, tôi xin lỗi. Xin lỗi vì đã để em tổn thương. Tôi nhất định sẽ không để chuyện này xảy ra thêm một lần nào nữa.

Tôi nghe lầm chẳng? Tim như lỡ một nhịp. Tôi xúc động vô cùng nhưng không bộc lộ ra ngoài, mỉm cười tinh nghịch.

- Lần này anh đã cứu tôi nên tôi tha cho đó. Chứ không thì đừng hòng nha. Và tất nhiên là không có lần sau rồi.

Hần cũng bật cười, khẽ xoa đầu tôi như con cún. Oa oa oa. Lợi dụng vừa thôi nha. Mặt tôi nghiêm lại.

- Nhưng mà...

- Nhưng mà sao?

- Với một điều kiện.

- Được. Nếu em muốn thì 100 điều kiện cũng được.

- Anh phải cho tôi ở nhờ, OK?

Hần tròn mắt nhìn tôi, mặt đỏ như phồng, rồi hét lên.

- HAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA? Em... nói... gì... vậy?

- Cho. tôi. ở. nhờ. nha,

- Sặc. Sao tự dưng em lại đưa ra cái điều kiện quái dị vậy hả?

Tôi gãi gãi đầu, cười xòa.

- Cũng không có gì. Tại tôi sợ mẹ biết sẽ lo lắng. Lúc đầu, tôi định đến nhà Tiểu Ngọc cơ nhưng lại sợ nhỏ mách lẻo với mẹ. Nên sự lựa chọn cuối cùng là đến nhà anh thôi. Hơn một tuần. Thế nào? Anh có đồng ý không để tôi còn biết lỗi tìm người khác?

- Thôi được.

- Yeah!

Tôi nhảy cẫng lên mặc cho hần nhắc là nguy hiểm. Thế là chẳng phải lo lắng nữa rồi. Nhưng mà... Haizzz. Tôi thấy sờ sờ. Số phận nó vậy rồi. Chấp nhận đi, Thiên Hương!

Theo như kế hoạch, tôi đã gọi điện nói dối mẹ là phải học ở nhà bạn mấy ngày nên không về được. Mẹ tôi đã tin và chấp nhận. Thiên Ân thì sai người đến lấy đồ đạc mang đến nhà hần. Hoàn thành! Mọi thứ không nằm ngoài dự tính. Mẹ tôi không có một sự nghi ngờ nào! Mai tôi sẽ được xuất viện. Vui quá! Không bị giam cầm bởi nơi này nữa rồi. Tranh thủ thời gian, tôi đi dạo lòng vòng khu vườn sau bệnh viện. Một đám trẻ khoảng 6, 7 tuổi tung tăng chạy nhảy. Và tôi cũng gia nhập vào cũng chơi với bọn trẻ. Chúng đáng yêu lắm! Cuối cùng, mệt, mấy chị em ngồi xuống thở dốc. Đường như thời ấu thơ của tôi sống lại trong một khoảnh khắc. Bỗng chú nhóc tên Jun kéo tay tôi, cười, hỏi.

- Chị, chị đã có người yêu chưa ạ?

- Chưa. Nhưng sao em lại hỏi vậy?

- Thế thì tốt. Từ nay, chị là của em nga~.

HẢ? Nhóc Jun nói gì vậy nhỉ? Hơ... hơ... Chắc tôi nghe nhầm.

- Em đùa hả, Jun?

- Dạ, không. Em chăm chị rồi.

- Jun, em nói gì lạ vậy?

- Hi. Em quyết định rồi đó. Chị không thay đổi được đâu nha. Với lại khuôn mặt chị sắp lành đúng không? Em nhất định sẽ đến thăm chị. Mà nhà chị ở XXXYYY đúng không? Vậy nha. Em đi đây.

Đó là địa chỉ nhà hần mà sao nhóc Jun lại biết cơ chứ? Tôi đang định nói thì chẳng thấy bóng dáng nhóc Jun đâu. Chỉ còn lại 4 đứa trẻ bên cạnh. Tôi

chẳng thể hiểu nổi.

Ngày hôm sau.

Yeah! Tôi sắp xuất viện, không phải ở nơi ngột ngạt này nữa. Oa oa oa. Gió mới nhớ, tôi không thể về ngôi nhà thân yêu được mà phải ở nhờ nhà tên đáng ghét Thiên Ân. Mà nhắc đến hắn tôi lại bức mình. Mới sáng sớm, hắn đã đến khua cửa không cho ai ngủ, hón ha hón hờ như trẻ con mới được cho kẹo đã thế lại còn cười - một nụ cười cực cực kì quái đản làm tôi rợn tóc gáy, da gà thay nhau nổi lên. Lúc đó, tôi đã nghĩ về nhà hắn ở nhờ có phải là quyết định đúng hay không? Tôi sợ có ngày sẽ phát điên khi ở ngôi nhà đó. Nhưng đâu còn cách nào khác, vì thế tôi đành hy sinh mà thôi. Vì đồ đạc không nhiều nên đúng mười lăm phút sau, tôi chào tạm biệt lũ trẻ rồi lên xe. Bánh xe từ từ lăn, phóng đi. Tôi mở cửa kính, hít thở không khí trong lành của thiên nhiên, của đất trời. Bầu trời cao rộng, trong xanh, không một gợn sóng. Gió thổi, vồn tốc tôi một cách thích thú. Dù gì cũng đã cuối thu chuẩn bị sang đông, những chiếc lá vàng úa trên cây lần lượt rơi, vương trên người tôi. Tia nắng ban mai tinh nghịch nhảy nhót trên khuôn mặt hồng hồng. Phải chăng thiên nhiên đang mừng tôi an toàn trở về? Tôi mỉm cười, quay đầu lại phía sau. Tên đáng ghét kia đang cười, có một vầng hào quang tỏa sáng. Dường như hắn là một vị thiên sứ giáng xuống trần gian mang lại niềm vui, hạnh phúc cho mọi người. Tôi ngẩn người, mắt không dời cứ nhìn hắn như thế. Tim như lỡ một nhịp, mặt dần dần đỏ, tôi háng giọng.

- Này, im lặng được không? Nụ cười quái đản quá!

Mặt tên đáng ghét sầm lại, sát khí bao phủ khắp chiếc xe. Tự dưng tôi thấy sờ sợ. Hắn lên tiếng, giọng có pha chút bất bình.

- Em cứ phải trêu chọc tôi thì mới chịu được hả?

Sặc. Trúng tim đen. Tôi im lặng, chẳng nói được gì thêm. Bầu không khí im lặng đáng sợ. Trong tim tôi xen lẫn giữa sự phân vân và khó chịu. Tại sao? Tính cách của hắn lúc thì lạnh, lúc thì ấm. Làm sao mà hắn lại thay đổi nhanh đến thế? Chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra trong quá khứ và tuổi thơ của hắn? Có lẽ hắn cũng gặp hoàn cảnh giống tôi? Đây có phải là định mệnh hay không?

Chiếc xe dừng trước ngôi nhà to, lộng lẫy, nguy nga như một tòa lâu đài của tên đáng ghét Thiên Ân. Tôi bước xuống xe, liếc mắt ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Đằng sau, hắn đang xách đồ, khuôn mặt có chút bức tức. Hor... hor... Đáng lẽ bác tài xế phải làm việc đó nhưng mà tôi lòi chuyện bị thương ra nên hắn bắt buộc phải làm thay. Công nhận làm người bệnh cũng vui ghê! Nhân dịp này, tôi phải tìm nhiều cách hành hạ tên đáng ghét đó mới được. Cánh cửa bật mở. Hàng loạt người hầu xếp thành hai hàng, cúi đầu, đồng thanh.

- CHÀO MỪNG CÔ CHỦ THIÊN HUƠNG!

What? Chuyện gì xảy ra vậy nè? Sao người hầu của hắn lại biết tên tôi trong khi tôi chưa từng nói? Mà tôi lại được gọi là cô chủ? Tôi đâu có phải là em gái của tên đó đâu? Chẳng lẽ hắn bảo với họ tôi là vợ của hắn chắc? Oa Oa oa, không chịu đâu, tôi không muốn bị coi là người đã có chồng. Tôi quay sang, trừng mắt nhìn hắn, thì thầm.

- Chuyện này là thế nào hả?

Mặt hắn lạnh như tiền, phẩy phẩy tay, khẽ nói chỉ đủ cho tôi nghe thấy.

- Cô hiểu lầm rồi. Không như những gì cô nghĩ đâu. Tôi đã nói với họ cô là em họ hàng xa từ Hàn Quốc sang. Do khuôn mặt bị thương nên mẹ cô đã đưa cô về đây và nhờ tôi tìm người chữa trị cho đến khi không còn một vết sẹo trên mặt.

Vậy hóa ra là do mình tưởng tượng hết cả? Tôi cúi gầm mặt, gật gù.

- À, à. Hiểu rồi. Thế mà tôi cứ tưởng...

Cốc... Một trái ổi mọc trên đầu. Chưa kịp nói thì hắn đã cốc vào đầu tôi một cái, nghiêm mặt.

- Tưởng tượng bậy bạ! Mà sau này nhớ gọi tôi là anh, hiểu chưa?

- Never. Tôi không đồng ý. Tại sao tôi lại phải làm thế?

- Nếu không thì tôi phải nói chuyện em bị thương với mẹ em mới được?

Hắn thần nhiên, nháy mắt. Tôi giận run người, kìm nén sự tức giận.

- Anh... anh... Được. Tôi... đồng ý

- Vậy có phải tốt không?

Tốt cái đầu anh ý. Cái đồ chết tiệt. Tôi sẽ không để anh làm mưa làm gió nữa đâu. Nhất định, nhất định tôi sẽ trả thù cho coi. Tôi hậm hực, ngồi vào ghế, không thêm nói câu nào. Một lúc sau, tôi được một cô gái tầm tuổi mình dẫn về phòng. Tất cả đồ đạc đã được sắp xếp ngăn nắp. Sàn nhà bóng loáng, không một vết bụi. Tôi nhảy lung tung trên chiếc nệm lo xo, cười thoải mái. Cuối cùng, mệt quá, tôi lăn ra ngủ lúc nào không biết. Trưa. Tôi uể oải thức dậy, ngáp dài ngáp ngắn. Chui vào phòng tắm, tôi ngâm mình trong bồn nước nóng đã được pha sẵn từ trước. Thoái mái thật! Hai ngày chưa được tắm tôi thấy khó chịu vô cùng. Vận trên người một chiếc áo đen và một chiếc quần đen nới rộng thùng thình, tôi bước ra ngoài, tay vẫn còn lau mái tóc ướt. Tôi giật mình, suýt nữa bật ngã về phía sau. Thiên Ân? Sặc. Hắn ở phòng tôi làm cái quái gì cơ chứ? Cái đồ đáng ghét. Tự tiện vào mà chưa được sự cho phép của tôi, lại còn thần nhiên như chẳng diễn nữa chứ. Tôi tức giận, hét lớn.

- Sao anh lại ở phòng tôi hả?

Hắn mở mắt, liếc mắt nhìn tôi, nhếch mép cười.

- Chơi. Mà xưng hô sai rồi.

- Kệ. Không thích gò bó. Dù sao cũng chỉ có hai người, xưng hô như vậy làm gì. Nghe phát ớn.

- Tôi đếm tới ba mà cô không xưng là em thì... như cô biết đấy.

Tôi đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Vừa muốn đập cho hắn một phát, còn lại thì cam chịu. Làm thế nào đây?

- 1.

Hắn bắt đầu đếm, cười gian ơi là gian. Hu hu hu. Thôi vậy! Đành vì nghiệp lớn mà chịu đựng thôi! Nếu không thì công sức sẽ tan như bọt biển.

- 2.

Tôi hít một hơi, nói bé ơi là bé

- A..n..h, e..m x..in l..ối

- Không nghe rõ.

Cái tên đáng ghét, lại muốn lấy cớ bắt bẻ tôi đây mà! Lần này coi như phần thắng thuộc về người nhưng nhất định ta sẽ trả lại người gấp đôi cho coi. Và... tôi hét bằng tần số cao nhất.

- EM XIN LỖI ANH!

Oa oa oa. Thật là nhục! Tên đáng ghét cười đắc thắng như muốn chọc tức tôi. Tất cả là tại con dờ hơi Maria kia. Nếu không phải cô ta làm tôi bị thương thì tôi đâu phải chịu đựng như thế này cả. Khi nào khỏi hẳn, tôi sẽ cho cô ta biết tay và tôi không còn là một kẻ yếu đuối như trước. Tôi bỏ ra ngoài vườn kệ cho hắn tự sướng. Cứ cười đi! Hừ. Xem mấy ngày sau, hắn có cười được nữa không? Tôi cười nửa miệng, tưởng tượng về tình cảnh đáng thương của hắn sau ngày hôm nay. Ngồi ở ngoài vườn từ nãy đến giờ, bụng tôi biểu tình ghê gớm. Rột... rột... Đói quá! Chẳng lẽ nhà này không ăn trưa chắc. Thôi đành tự túc là hạnh phúc vậy. Tôi lết xác vào phòng bếp, mở tủ lạnh. Khiếp thật! Bao nhiêu là bia với rượu chả có đồ để nấu ăn. Làm sao đây? Ngay lúc đó, tôi thấy vài quả trứng. Lucky! Tôi lôi mấy quả trứng để trên bàn và tìm được một ít cơm nguội. Món đầu tiên tôi nghĩ đến là cơm trứng. Trờ tài nào! Trước tiên, tôi đập trứng vào bát, cho một chút mì chính rồi khuấy cho đến khi lòng trắng và lòng đỏ quyện vào nhau. Sau đó tôi bật bếp, đặt chảo lên, cho một chút dầu đến khi nóng lên cho cơm vào. Đổ trứng đều lên cơm và cho mắm. Nêm nếm gia vị. Hoàn thành! Tôi múc cơm ra bát, ngồi vào bàn và bắt đầu ăn. Ôi! Chỉ ngửi thấy mùi thơm là bụng tôi lại sôi lên. Ngon quá! Tôi gần ăn hết bát cơm thì đúng lúc đó, tên đáng ghét Thiên Ân từ cầu thang đi xuống. Chết cha! Không khéo hắn lại **** mình là tự tiện thì chết, phải dọn ngay thôi. Tạm biệt món ăn thân yêu! Tôi nuốt tiếc nhìn món cơm trứng nhưng ngay sau đó, vội vàng cất vào chạn cô tình không để hắn nhìn thấy. Và tôi giả vờ ngồi chơi. Hắn tỉnh bơ, cố ý trêu chọc tôi.

- Nhóc đang làm gì đấy? Cho anh tham gia được không?

Ặc. Hắn dám gọi tôi là nhóc hả? Chỉ Kín mới được gọi như vậy thôi. Ngay lập tức, tôi phản bác.

- Anh không được e..m là nhóc chỉ có Kín mới được gọi như thế thôi.

Mặt hắn xám lại, hình như tức giận thì phải? Hay là tôi nhìn lầm? Và, Thiên Ân ngẩng đầu, nói một cách nặng nề.

- Được. Anh sẽ không gọi như vậy nữa! Nhưng em đang có chuyện gì giấu hả?

- Làm gì có đâu chứ.

Tôi chối phắt, quay đầu đi chỗ khác. Hắn nhướn mày, hỏi lại.

- Thật không?

- Thật mà.

- Sao trong bếp lại có mùi thơm vậy nhỉ?

Oa oa oa. Cuối cùng thì hắn cũng nghi ngờ rồi à? Tôi chạy đến chạn lôi món cơm trứng ra, thú tội.

- Xin lỗi. Tại em đói quá nên làm cái này để ăn.

Tự dưng, mặt hắn sáng rực rỡ, mỉm cười, lại còn xoa đầu tôi.

- Em nấu hả? Để anh ăn cùng được không?

- À... Vâng.

Sặc. Tôi cứ tưởng hẳn phải trừng trị tôi chứ. Ai ngờ, lại còn đòi ăn. Biết vậy, chả việc gì phải giấu giếm giếm cho mệt làm gì? Tất nhiên, tôi và hẳn cũng ăn. Nhưng hẳn cười toe toét, còn tôi thì đau lòng con quốc quốc. Đang yên đang lành thì phải ăn chung với hẳn. Chẳng biết là điều tốt hay điều xấu đây?

Tôi đang thưởng thức trà tại phòng khách. Chán thật! Ngoài việc này ra tôi chẳng biết làm gì nữa. Cứ tưởng ở đây có nhiều trò vui lắm chứ. Cái tên đáng ghét Thiên Ân bỏ tôi ở nhà một mình rồi đi đâu ý. Dù là kẻ thù thì cũng đừng độc ác quá như vậy chứ. Chắc tôi chết ở đây quá. Đụng vào việc gì cũng không được. Lúc này, tôi định rửa bát thì hẳn quát và sai người hầu làm. Còn nói nếu tôi còn đụng vào việc gì trong nhà thì đừng trách hẳn vô tình. Thế là, tôi phải ngoan ngoãn vâng lời mặc dù chẳng muốn chút nào. Tự dưng, tôi thấy nhớ mẹ quá đi mất! Không biết mẹ có khỏe không nữa? Linh nhi - cô gái hầu dẫn tôi lên phòng hôn qua chạy vào, thông báo.

- Cô chủ, có khách tới ạ!

- Em đừng gọi ta là cô chủ, phải gọi là chị chứ. Chẳng phải ta đã nói rồi hay sao?

- Nhưng cậu chủ...

- Vậy thì em hãy gọi ta là chị khi chỉ có hai chúng ta nhé.

- Vâng.

- Thế em hãy cho người khách đó vào đi.

- Em biết rồi ạ.

Linh nhi là một cô gái dễ thương và cực kì tốt bụng. Tôi đã từng ước có một người em như vậy nhưng nó đã không trở thành hiện thực vì tôi. Lại nhi! Sao tôi lại nhắc lại quá khứ trong đang cố quên? Dù vậy, thì tôi cũng đã có một người em đúng không? Cộp... Cộp... Có tiếng bước chân. Tôi đờ người, người mềm nhũn. Kin? Sao anh ấy lại ở đây? Khuôn mặt đầy sức sống không còn mà thay vào đó là sự đau khổ và thất vọng. Ánh mắt đó xoáy sâu vào tim tôi. Tôi biết phải làm gì đây? Giải thích. Đúng rồi. Tôi phải nói với Kin sự thật. Đang định lên tiếng thì Kin nhẹ nhàng nói.

- Chuyện này là sao? Tại sao nhóc lại ở nhà hẳn? Nhóc vui vẻ còn tôi như thẳng góc điên cuồng tìm nhóc. Cuối cùng thì nhận được cái gì?

Tìm tôi suốt giá. Hình như tôi đã khiến Kin tổn thương. Chấn hẳn Kin không còn muốn nghe tôi giải thích nữa. Làm sao đây? Tôi không thể hiểu nổi bản thân nữa. Lấy hết can đảm, tôi nhìn thẳng vào mắt Kin, khẳng định.

- Anh hiểu nhầm rồi. Chuyện gì cũng có nguyên nhân cả. Em có thể giải thích được không? Xin anh.

- Được. Anh sẽ cho nhóc một cơ hội.

Tôi thở hắt ra. Thật là may mắn. Nhưng Kin vẫn còn lạnh lùng với tôi thì phải. Nhất định tôi sẽ không để mất thêm một người thân nào nữa. Chắc chắn thế. Tôi ngồi đối diện Kin. Một chút lo lắng, sợ hãi len lỏi trong tim. Và tôi bắt đầu kể tất cả mọi chuyện cho Kin nghe. Khuôn mặt Kin biểu lộ nhiều cảm xúc khác nhau tức giận, xót xa, đau khổ, thất vọng... Cuối cùng, Kin cũng đã hiểu và chấp nhận tha thứ cho tôi. Nhưng ngược lại tôi phải chịu một hình phạt do Kin đưa ra. Hừ. Đúng là số con mọt mà. Đen đến thế là cũng! Hừ

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dễ Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Vấn đề khó giải quyết nhất bây giờ là chỗ ở. Kin không đồng ý cho tôi ở đây. Dù tôi đã năn nỉ + khóc lóc cầu xin nhưng vẫn chẳng thể thay đổi được gì. Mà nếu tôi ở đây thì anh ấy sẽ chuyển đến đây ở. Tôi không biết nên chọn cách nào nữa. Một là đến nhà Kin ở. Hai là cùng Kin ở nhà tên đáng ghét Thiên Ân. Tôi thờ dài thườn thượt. Ở đâu cũng chết. Tôi nhớ nhà quá đi mất! Sao chẳng ai hiểu cho tôi thế này cơ chứ. Chẳng lẽ số phận của tôi là bị ông thần xui bám suốt đời hay sao? Không biết đâu. Chắc tôi không thể sống nổi mất. Chuyện đó để sau vậy. Sau một hồi suy nghĩ, tôi đưa ra quyết định cuối cùng là... cho tôi ba tiếng để trả lời sau. Nhưng Kin cũng giống hẳn nhất quyết không đồng ý. Tôi ù xiu như bánh bao gặp nước. Tự dưng cảm thấy Kin đáng ghét quá đi mất. Cứ tưởng thương tôi lắm nhưng ai ngờ lại giáng cho tôi một "bất ngờ" khiến ma quỷ còn sợ chạy bay cả dép. Không khéo tôi - Đinh Ngọc Thiên Hương sắp trở thành tâm điểm của thế giới rồi đây. Đẳng cấp quá pro nhưng trong vòng ba giây đã bị đập tan nát không còn gì hết luôn. Thế thì biến thành như vậy làm gì. Chi tổ mình chết họ sống cười ha ha. Quả này, thánh cũng không thoát được chứ đừng nói đến ông trời nhá! Hay là đến nhà Kin đi cho xong? Nhưng mà đến đó ở thì không biết mấy tiếng, tôi đã lạc ở đâu đó sống tới già không thì đầu tôi đã quay vòng vòng như mặt trăng quay xung quanh Trái Đất, còn tóc thì biến thành một kiểu kinh dị nhất thế giới. Nghĩ đến đã rùng mình. Vậy thì ở nhà hẳn là tốt nhất. Ủ. Nhà hẳn tuy to bằng nhà Kin nhưng lại không như mê cung và cũng dễ dàng tìm được nơi mình muốn đến. Cứ quyết định thế đi. Tôi ngập ngừng nói với Kin vì sợ

Kin giận nhưng Kin lại tặng tôi một nụ cười sát thương cao nhất đối với bọn con gái là vậy chứ với bản thân tôi nó lại là một viên đạn giết người. Nhìn như vậy thôi, nhưng chắc chắn Kin đã nghĩ ra một trò quái hiểm để trừng trị tôi. Sao mà gian đến thế nhỉ? Gác chuyện đó ra một bên, điều tôi lo sợ nhất là Kin và tên đáng ghét Thiên Ân sẽ chiến đấu ác liệt. Hai con người đó như là nước với lửa. Hễ gặp nhau thì lại gây sự rồi thì đấu võ mồm không khéo lại đấu đá bằng chân tay thì tôi bó tay chịu trời. Úi! Không khéo tôi lại bị đá bay ra ngoài lúc nào không biết. Và người chịu khổ nhiều nhất chính là tôi - Đinh Ngọc Thiên Hương này chứ ai nữa. Hình như hần cũng sắp về rồi. Tôi sợ hần và Kin lại giết nhau ngay lập tức thì chết. Oh my God! Vừa nhắc tới tào tháo thì tào tháo xuất hiện. Khuôn mặt rõ là sáng rực rỡ chói cả mắt nhưng thấy Kin một cái thì tôi sầm lại, mắt đỏ ngầu như quái vật ngoài hành tinh. Chứa chấy! Chứa chấy! Cà Kin nữa, nhìn mặt anh ấy kìa, phùng phùng, ngọn lửa tức giận như muốn thiêu đốt cả ngôi nhà. Tôi phải làm gì đây? Làm gì đây? Tinh! Bóng đèn 500W lóe sáng. Vậy là tôi sẽ thoát được với kế hoạch này. Hơ... hơ... tôi cười cực kì nham hiểm nha. Ngay lúc trận chiến chưa kịp bắt đầu, tôi đã rón rén lui đi. Hắc... hắc... Thế là khỏi phải điếc tai nhá. Nhưng không, tôi bị hai bàn tay to khỏe kéo lại một cách dễ dàng. Hu... hu... Vậy là hết. Sao không đánh nhau tiếp đi chứ? Tự dưng lại lôi tôi vào cuộc. Bất hạnh. Thật bất hạnh. Giờ tôi biết làm sao đây. Nếu ở đây thêm vào phút nữa thì chắc tôi đã chết rồi.

Vâng, cuộc thám vấn bắt đầu. Tôi là người bị hỏi còn Kin và Thiên Ân là người hỏi. Và tôi phải trả lời đúng sự thật chứ không banh xác như chơi. Oa oa, có ai cứu tôi với? Chẳng giống với thám vấn gì cả. Chẳng khác nào bị tra tấn với hàng ngàn mũi dao đâm vào người. Hỏi tôi mà cứ như là ép cung ấy. Người nào cũng muốn tôi trả lời theo đúng ý họ thế thì bảo sao tôi không trả lời. Chỉ nói đúng ba từ: "I dont know" cũng làm hai người tức giận. Tôi phải cho họ đánh nhau rồi bỏ trốn lên phòng mới được. Buồn ngủ quá! Chẳng lẽ không còn cách nào hay sao? Oh my God! Không khéo mai tôi biến thành một con gấu trúc chính hiệu. Ông thần xui ơi! Tha cho tôi hôm nay đi.

- Giờ em muốn ở nhà tôi và hần ta sẽ chuyển đến đúng không?

Tiếng nói đáng ghét này không của ai khác chính là hần.

- Nhóc nói đúng đi.

Đây là của Kin đấy ạ. Ôi trời! Tưởng tôi là cái máy muốn điều khiển là được chắc. Hết chịu nổi rồi. Tôi bật dậy, hét lớn.

- Cả hai có im lặng được không hả? Tôi là đồ chơi chắc. Sao cứ thích người khác làm theo ý của mình vậy hả? Hai người thật đáng ghét. Biết vậy tôi đến nhà Triết Vũ ở nhờ cho xong.

Ặc. Sao tự dưng tôi lại nhắc đến anh vậy hả? À, vì anh ấy là người đáng tin cậy nhất. Hình như tôi nói hơi quá thì phải. Nhìn họ kìa, há hốc miệng, chờ người ra, mặt ngố vô cùng. Hừ. Ai mượn chộc điên bốn cô nương làm gì. Tôi cười đắc thắng, vênh mặt, kiễng chân bước lên phòng. Ở lại vui vẻ. Hơ... hơ... Good luck!

Tối. Tôi mới chịu mò xuống. Linh nhi dọn sẵn bàn ăn, bày nhiều đồ trên đó. Mùi thơm bay thẳng vào mũi tôi. Chạy như phóng tên lửa, tôi ngồi vào bàn. Thấy Linh nhi ngơ ngác như con nai vàng, tôi gãi đầu, mỉm cười. Tôi chuẩn bị cho thức ăn vào miệng. Ồ? Sao Linh nhi không ngồi xuống ăn cùng tôi nhỉ? Tôi cất lời.

- Linh nhi, em ngồi xuống ăn cùng chị đi nào! Ăn một mình thì chán lắm!

- Thôi, em đâu dám. Cô chủ...

Tôi liếc mắt như nói: "Phải gọi là chị chứ"

- À, chị cứ ăn đi ạ.

- Không được. Nhất định em phải ngồi xuống đây cùng ăn với chị.

- Nhưng...

- Không nhưng nhĩ gì hết. Chẳng lẽ em định cãi lời chị hay sao?

- Vâng. Em biết rồi ạ.

Tôi nhanh tay, kéo Linh nhi xuống cái ghế bên cạnh. Và chúng tôi cùng có một bữa ăn ngon lành. Tôi và Linh nhi bật tivi ngồi xem chương trình hài và cười thoải mái. Ủa? Vậy tên đáng ghét Thiên Ân và Kin biến đi đâu rồi nhỉ? Tôi đập nhẹ vai Linh nhi, thắc mắc.

- Linh nhi. Lúc chị bỏ lên phòng, Thiên Ân và anh chàng ngồi cùng anh ấy đâu rồi?

- Dạ. Em thấy họ bỏ đi mà trông mặt có vẻ tức giận lắm ạ.

- Thế à? Cảm ơn em. Đến giờ vẫn chưa thấy Thiên Ân về hả, Linh nhi?

- Vâng.

Haizzz... Chẳng biết hai người có giết nhau không nữa? Thiệt tình, chỉ mới nói một chút như vậy thôi mà. Không suy nghĩ nữa. Xem phim thôi nào. Khi nào xảy ra chuyện hăng tít. 11h đêm. Linh nhi đã đi ngủ trước. Ngồi trên ghế sofa, mắt tôi cứ riu lại, miệng ngáp dài, ngáp ngắn. Chờ hần mấy tiếng rồi mà chẳng thấy mặt mũi đâu cả. Sao lại đi lâu thế không biết? Hừ. Nếu không vì áy náy thì tôi đã đi ngủ từ lâu rồi ấy chứ đâu phải chịu khổ thế này. Hu... hu... hu... tôi buồn ngủ lắm đây nè! Không khéo mai lại dậy muộn thì toi. À? Quên mất, hần bảo xin nghỉ ở trường cho tôi gần hai tuần cơ mà. La la la la

không phải đi học. Tôi có thể ngủ nướng cả ngày rồi. Vui ơi là vui! Và tôi lại ngồi chờ tiếp. Vo ve... vo ve... trong căn phòng rộng chỉ còn tiếng muỗi và đét... đét... tiếng đập muỗi của ai đó. Ngứa thế không biết. Bọn muỗi chết tiết này, để ta trừng trị các ngươi. Đập, đập, đập và đập. Lại nhỉ! Sao vẫn chưa hết? Tôi đập nhiệt tình như vậy cơ mà. Chắc mấy con muỗi cái đẻ con nên mới vậy. Nhưng tôi không chịu thua đâu. Thế là tôi đã sáng tác ra một bản nhạc có tên "Chết mày con muỗi". Hình như tôi hơi thái quá. Cứ như kiểu đang đi giết giặc ý. Mà tôi đâu có chiến với giặc mà chỉ tàn sát với kẻ thù có tên "Con muỗi". Nghe buồn cười nhỉ! Nhưng tôi thấy vui lắm ý. Còn thấy chờ hấn là đúng. Giữa trận chiến, tiếng chuông cửa vang lên. Ngừng. Tôi định chạy ra mở nhưng nghe thấy tiếng bước chân lại thôi. Và đúng như dự đoán. Giờ tên Thiên Ân kia mới mò về. Tôi tức giận vô cùng. Tại sao hấn lại về muộn đến thế làm tôi mất giấc ngủ ngon lành cơ chứ? Sao bộ dạng hấn thê thảm thế nhỉ? Dáng đi xiêu xiêu vẹo vẹo như người say rượu. Haizzzzzz... Chẳng hiểu vì sao hấn lại bị như vậy không biết? Tôi vội vàng đỡ hấn, giọng bức tức.

- Sao giờ này anh mới chịu mò về hả?

Hấn ngẩng đầu lên, tròn mắt nhìn tôi.

- Em đợi tôi?

- Ừ. Để xem anh chết ở đâu rồi bỏ trốn được chưa?

Hứ. Làm gì mà ngạc nhiên thế không biết? Chẳng lẽ tôi là người vô tâm hả? Nếu không phải anh cho ở nhờ nhà thì tôi cũng không rảnh hơi đâu. Đồ chết bầm. Ấy vậy mà, mắt hấn sáng lên, mỉm cười, nói.

- Em không ghét tôi đúng không?

Ghét? Đến tôi còn chẳng biết mình có ghét hấn hay không nữa? Kể ra, tên đáng ghét đó cũng có mặt xấu mặt tốt. Với lại, hấn đã cứu tôi rất nhiều lần. Tên này cũng không đáng ghét như tôi từng nghĩ. Tôi khề gắt, về nghiêm trọng lắm.

- Anh mà còn làm cho người trong nhà lo lắng thì tôi sẽ ghét anh, hiểu chưa?

- Vậy tôi sẽ không như thế nữa.

Sặc. Cứ tưởng hấn **** lại chứ. Ai ngờ, lại còn nghe lời tôi.

- Bộ anh ăn nhầm cái gì hả? Sao tự dưng lại rầm rập đồng ý vậy? Hay là có âm mưu gì?

Bồ, hấn sị mặt, vờ giận dữ như con nít.

- Lời của tôi không đáng tin đến thế cơ à?

Đáng yêu quá! Tôi lại phát hiện ra bộ mặt tiếp theo của hấn rồi. Không ngờ cơ đấy. Minh giòi ghê! Chắc chắn còn nhiều tính cách và cử chỉ đáng yêu của hấn cần được tôi tìm thấy, Hu... hu... Sao mà tên này nặng thế nhỉ? Mãi mà chưa tới phòng, bực hết cả mình. Oa! Sống rồi. Tôi mở cửa phòng, quảng hấn xuống giường. Thế là xong! Đang định quay đi, thì bị hấn kéo lại, ngã vào người hấn. Cái gì thế này? Mặt tôi đỏ bừng như trái cà chua Oa oa oa. Tha cho tôi đi. Tôi vùng vẫy, cố thoát khỏi vòng tay rắn chắc nhưng không được nên gào lớn.

- Thả tôi ra. Này, tên kia...

Miệng hấn ghé sát vào tai tôi, thì thầm.

- Có phải em thích Triết Vũ đúng không?

What? Anh ta vừa nói cái gì hả? Ai thích Triết Vũ cơ chứ?

- Vớ vẩn! Anh điên à? Tôi không thích Triết Vũ chỉ là ngưỡng mộ thôi. Đồ óc lộn.

- Thật?

- Chứ còn gì nữa. Anh đang chọc phá tôi đấy à?

Đột nhiên hấn mỉm cười, ôm chặt lấy tôi, nhìn tôi chằm chằm.

- Vậy là được rồi!

Cái gì mà được với chả không được. Tôi sắp nghẹt thở rồi. Tôi muốn giết hấn quá. Haizzzz... Chết này! Tôi đập vào người hấn một cái. Vòng tay buông lỏng, tôi liền chui ra ngoài.

- Hứ. Không thèm mà chơi với anh đâu.

Rồi bỏ về phòng, bỏ lại đằng sau là một chàng trai đang cười hạnh phúc.

Ngày hôm sau. Những tia nắng ban mai len qua khe cửa chiếu vào mặt. Tôi dụi dụi mắt, vươn vai tỉnh dậy. Trong phòng tắm, tôi đánh răng, rửa mặt, sau

đó ngâm mình trong bồn tắm. Chẳng hiểu sao tôi lại không thấy buồn ngủ chút nào cả? Định ngủ nướng nhưng kế hoạch bất thành. Tôi mặc quần áo, rồi xuống phòng bếp. Hình như hôm nay đã có người mua đồ. Tủ lạnh đầy nguyên liệu tươi ngon. Tôi bắt tay vào làm món sườn xào chua ngọt. Lâu rồi không nấu món này. Tôi phải trở lại nấu nướng mới được. Khoảng 40 phút sau (tức 6h 20), tôi đổ món ăn ra đĩa, sắp xếp bàn ăn cũng với bánh mì và trứng ốp la. Hoàn thành! Kính koong... Kính koong... Lạ thật! Mới sáng sớm mà đã có người đến thăm hán à? Không hiểu ai lại dở hơi không biết? Tôi chạy ra mở cửa. Kín? Sao anh ấy lại đến đây nhỉ? Tôi nháy mắt tỉnh ngịch, tươi cười nói.

- Mới sáng sớm mà anh đã đến đây. Chẳng lẽ là gặp hán?

Kín giật mình, hoảng hốt xoa tay.

- Không phải, nhóc hiểu nhầm rồi.

- Trêu anh vui thật. Mà cái va li này là sao?

- Thì anh chuyển đến ở với nhóc mà.

- What? Hai người làm lành rồi à?

- Anh ta đã đồng ý cho anh ở đây.

Tôi che miệng cười, lẩm nhẩm "Anh ta mà tốt như vậy á? Chắc hán có gì mờ ám ở đây?"

- Anh vào nhà đi!

- Ừ.

Tôi cùng Kín vừa nói chuyện vừa nhanh chân dãi bước về phía cửa. Kín để đồ đạc ở trên ghế sofa, liếc nhìn vào trong bếp, cười nói.

- Em đang làm bữa sáng hả?

- Vâng. Nếu anh chưa ăn thì tí nữa vào ăn cùng nha.

- Tất nhiên.

- Em lên gọi cái tên điên kia đây. Ở chung nhà với anh ta đến là khổ.

Mặt tôi hầm hầm như chuẩn bị giết người, dậm chân tiến thẳng đến phòng hán đập rầm rầm.

- Tên kia, trời sáng rồi!

Và một tiếng quát lớn vang từ căn phòng.

- Biến đi! Để yên cho tôi ngủ.

Lại còn như vậy nữa hả? Được thôi. Tôi đã có cách khiến anh phải thức dậy rồi. Lấy trong phòng bếp một cái xoong và một chiếc thìa, tôi lao thẳng vào phòng, gõ lầy gõ đẽ. Bong... Bong... Nào! Để xem anh có ngủ được không? Đúng như dự đoán, hán bật dậy, hết lớn.

- Cô làm gì vậy hả? Cút ra khỏi phòng..

Hình như nhìn thấy tôi, hán im không nói nữa. Tôi trừng mắt, nghiêng răng.

- Cút ra khỏi phòng nào? Anh thử nói lại coi. Cẩn thận không tôi có cả xoong và thìa vào mặt đấy. Chuẩn ra ăn sáng đi. Còn để tôi đợi thì đừng có trách.

Hán gãi gãi đầu, ậm ừ. Tôi hất mặt, ra ngoài. Không biết sao hôm nay mình lại dũng cảm thế nhỉ? Chắc tại tôi tức anh ta chuyện dám ôm tôi đây mà. Nghĩ đến lại thấy tức quá đi mất. Sao hán lại dám làm như vậy hả? Biết vậy cho hán nhìn đi cho xong (T/grvậy thì anh ấy sẽ ra ngoài ăn, có chết ai đâu. TH: Ừ. Nhưng sao lại xía vào chuyện của ta hả? Biến ngày. T/gr: Em đi liền). Tôi và Kín ngồi chờ hán 10 phút mà chưa thấy ra. Đúng lúc chán nản, hán thong thả bước ra, bình thản như không. Tôi bật dậy, đập bàn cái rầm, gào lên.

- Nếu không muốn ăn thì thôi. Lẽ mề như con rùa. - Quay sang Kín - Kệ hán. Anh và nhóc cùng ăn đi.

Kín gật đầu. Không ngờ lời nói của tôi có trọng lượng như vậy? Chưa đầy 3s. hán đã ngồi xuống ghế, cầm com ăn ngon lành. Hừ. Tên này đúng là vừa điên vừa khùng. Nếu không muốn nói là dở hơi hết thuốc chữa. Thế đấy. Bữa ăn diễn ra chẳng mấy suôn sẻ. Cái bản mặt nhon nhon của hán như chọc tức tôi vậy. Haizzzz... Không biết đến khi nào mới hết đen đui đây nhỉ? Kết thúc bữa ăn. Tôi ra ngoài đi dạo tất nhiên là có hai cái đuôi bám theo rồi. Không biết từ khi nào tôi trở thành tội phạm nhỉ? Đi đâu cũng có người đi theo là sao? Tôi đâu phải là siêu sao mà cần bảo vệ cơ chứ. Đúng là dở hơi. Haizzzz... Tức quá đi mất! Cứ ở gần nhau thì bọn họ lại cãi nhau ghê là đầu võ mồm không ngừng. Tinh! Bông đèn 1000W lóe lên trong đầu. Phải cắt đuôi. Nhất định là vậy! Tôi giả vờ ôm bụng, nhăn mặt.

- Đau bụng quá! Hai người chờ tôi ở đây một chút nha.

- Nhanh lên.

Hắn đấy. Cái tên sao chổi à quên khắc tinh của đời tôi mới đúng chứ. Tưởng làm cái mặt lạnh lùng là cool hả? Plè... Plè... Đáng ghét!

- Cần thận đó, nhóc!

Đúng là Kín có khác. Dịu dàng, ấm áp hơn bao giờ hết nhưng sao lúc chiến đấu với hắn thì lại đáng ghét thế nhỉ? Người đa tính cách. Quên mất, đây đâu phải là thời gian suy nghĩ vớ vẩn cơ chứ. Tôi vờ ôm bụng, từ từ bước đi, miệng cười toe toét nhưng hai người kia không phải hiện ra. Sau đó, tôi chui vào cái siêu thị được cho là to nhất ở đây. Mua đồ ăn vặt mới được. Tiếp tục cuộc hành trình, tôi đi lòng vòng quanh hồ. Bỗng, một đám người chặn đường tôi, cười đều.

- Cô em có muốn đi chơi với tụi anh không?

Tôi trừng mắt, vung tay, quát.

- Biến ngay.

- Đừng giận dữ chứ! Chỉ là đi chơi thôi mà.

- Trông em cũng được đấy. Bị thương hả? Cần anh gọi người đến khám không?

Cả lũ cười phá lên, nhìn tôi như muốn nuốt chửng. Đừng tưởng bọn cô nương dễ bắt nạt. Mơ đi! Thành quả học võ của ta không phải là công cốc. Đã đến lúc cần dùng. Tôi cười nhạt, khinh bỉ nói.

- Muốn chơi thì kiếm chỗ khác. Tôi đây không có người với loại người như lũ khốn các người đâu.

- Lũ khốn? Cô em to mồm đấy! Không biết có làm được trò trống gì không?

- Phải tiếp đãi cô em thật chu đáo mới được.

Bọn chúng vừa nói xong, xông lên bắt tôi. Có chút hoảng sợ, nhưng sau khi tìm lại được bình tĩnh, tôi lấy tư thế đứng nhất, chạy đến chỗ bọn chúng. Tay đâm vào bụng thẳng tóc xanh, rồi xoay người đập tên tóc đỏ, lại vào ngay chỗ hiểm nữa chứ, làm thẳng bé nằm lăn lóc dưới đất. Chỉ còn hai thằng nữa. Tôi tiếp tục đánh. Ngực được một thẳng nhưng đứa còn lại có vẻ khó ăn. Tuyệt chiêu cuối cùng nè.

- Cú lốc xoáy xoắn ốc!

Ếc... Tên đó đỡ được. Hu... hu... Thất vọng về bản thân quá đi mất. Hình như tôi đang xuống sức. Oh my God! Mình nên làm gì đây? Ngay khi tên đó phản công, tôi chỉ biết nhắm mắt chờ chết.

- Dừng. Được rồi đó. Làm tốt lắm!

Oái! Giọng nói này... là... là... tên Thiên Ân? What? Sao hắn biết tôi ở đây vậy trời? Thế nào cũng bị xử đẹp cho coi? À, gió mới nhớ lúc nãy hắn nói cái gì ấy nhỉ? Làm tốt lắm là sao? Tôi mở mắt, nhìn thấy cái tên đáng ghét đang vờ vai cái thẳng cầm đầu định đánh tôi lại còn cười nói nữa chứ. Chuyện này là sao? Mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa. Mấy cái thẳng điên kia là đàn em của tên Thiên Ân. Hắn nói muốn thử sức tôi xem thế nào. Ngọn lửa đam mê ý nhâm tức giận bùng bùng cháy, tôi dậm chân ỳnh ỳnh, hét.

- ĐỪNG ĐỂ TÔI NHÌN THẤY CÁI TÊN ĐÁNG GHÉT NHÀ ANH NỮA. - Quay sang Kín vẫn đang bình thản như không - CÁ ANH CŨNG VẬY ĐẤY.

Sau đó bỏ về nhà không nói thêm câu nào cả. Để mấy người còn lại dần mặt, im thinh. Tôi đóng cửa phòng cái rầm, rồi đi tắm. Tự dưng tôi thấy tổn thương vô cùng, lại còn khó chịu nữa chứ. Sao họ lại có thể xem tôi như một thứ đồ chơi vậy chứ? Tôi thấy ghét hai người đó ghê gớm và không muốn gặp họ một chút nào cả. Thả mình vào dòng nước ấm áp, tôi muốn thanh thản hơn. Khoảng 30 phút sau, tôi nhảy khỏi bồn tắm, mặc quần áo, mở cửa, nhảy lên chiếc nệm êm tuy không phải của tôi. Mai nhất định tôi sẽ không thêm nói chuyện với hai người kia cho coi. Mà vết thương của tôi gần khỏi rồi chắc là khoảng 1, 2 ngày nữa có thể tháo băng. Yeah! Tôi sắp thoát khỏi đây và được gặp rồi. Vui quá đi! Tôi nhảy tung tung trên chiếc nệm. Không biết mẹ tôi có ăn uống đầy đủ không nữa? Chắc mẹ tôi chẳng sao đâu. Bà ấy khỏe như vậy cơ mà. Oáp... Oáp... Ngủ thôi! Mất dịp lại rồi. Cứ thế, cứ thế, tôi chìm vào mộng không gọi là đẹp có thể coi là ác mộng cũng được. Ngày hôm sau. Tôi tỉnh dậy, tâm trạng vẫn còn tức giận lắm đó nhà. Ai nói gì là tôi xử đẹp luôn tất nhiên là trừ mẹ tôi ra rùi. Chui ngay vào phòng tắm, tôi liền đánh răng, rửa mặt. Tự dưng, tôi nhớ giấc mơ hôm qua "đẹp" thế không biết làm tôi mấy lần bật dậy. Oa oa oa. Mất thăm quảng, tóc tai bù xù vì lăn đi lăn lại, quần áo nhăn nhoe... có khác nào quỷ không hả trời. Tôi không ngờ nó lại "vui" đến vậy. Khéo mai tôi phải cầu trời khấn phật tha làm ơn làm phúc THA cho đứa con gái bất hạnh này đi ạ. Đẹp, đẹp đến mức khủng khiếp luôn. Giá mà tôi chết quách đi cho xong. Mơ gì mà đáng sợ thế cơ chứ. Rùng mình. Tạt nước vào mặt, phải tỉnh hẳn mới được. Hôm nay tôi vẫn muốn trở thành con người đáng sợ như hôm qua. Oa. Phục mình quá đi. Tôi với bộ quần áo chuẩn bị sẵn, nhẹ nhàng mặc vào người sau đó rục rục bước ra. Cả căn nhà rung chuyển như động đất 9.99 độ hite. May là chưa sập. Tôi uyển chuyển xuống nhà với vận tốc nhanh như à không nhanh hơn gió ấy chứ. Và kít, tôi phanh lại khi nhìn thấy hai sinh vật nhâm hai người trước mặt, ngay sau đó, lướt qua, không để tâm, bắt tay vào làm bữa sáng cho mình, chỉ có mình tôi được ăn ấy ạ. Tôi cũng muốn Linh nhí vào ăn nhưng biết là mình không có quyền nên tí nữa sẽ nấu cho cô bé sau. Mùi thơm nức thay nhau tỏa ra khắp căn phòng. Bụng tôi bắt đầu biểu tình dữ dội. Này, phải chờ chút chứ, sắp xong rồi. Chị sẽ cho em ăn no thì thôi. Xong xuôi, tôi dọn thức ăn ra bàn, ngồi từ từ ăn và hai người đối diện tôi coi như không khí. Ngon quá! Đúng là món tù mà. Khoảng 15 phút sau, tôi hoàn tất bữa ăn.

Dọn dẹp và rửa bát, tôi bỏ ra phòng khách ra xem phim. À, hình như hôm nay bác sĩ đến kiểm tra vết thương thì phải. Không biết đã khỏi hẳn chưa nữa, vui thiệt! Chẳng may, tôi đánh mất trứng phía hai người kia, miệng há to có thể nhét vừa một con chó. Hóa ra, tôi làm cho họ bất ngờ đến thế cơ à. Mà thôi, xem hoạt hình đã. Vâng, tôi cứ ngồi ôm bụng cười ha ha vì bộ phim Tom & Jerry đến nỗi chảy cả nước mắt cơ mà. Xem đi xem lại mà vẫn thấy hay và hài vô cùng. Hai con người trong bếp ấy à, vẫn đang đứng đứng uống cà phê hay gì đó, chắc là ổn định tinh thần rồi đây. Tôi chống cằm gật gù. Khi đó, chuông cửa reo. Sau đó, Linh nhi bước vào cùng với bác sĩ tên Điền. Cô bé cúi chào tôi và hai người kia (quay sang họ, quay lại) thông báo.

- Cô chủ, bác sĩ đã đến rồi ạ.

- Ừ. Mời bác ngồi.

- Em xin phép đi làm việc khác ạ.

- Vậy thì em đi nhanh đi không cần thần bị đuổi việc đấy.

Tôi đánh mất nhìn hai cái người đáng ghét kia, cố tình nhấn mạnh từ đuổi việc. Như hiểu ý tôi, Linh nhi cúi đầu, đi ra. Và bác sĩ Điền hỏi thăm tình hình của tôi.

- Cháu thấy thế nào? Có sốt hay mọc mụn gì không?

- Dạ, không ạ. Cháu không còn thấy đau nữa.

- Để bác kiểm tra xem sao.

Bác Điền nhẹ nhàng gỡ gạc băng ra khỏi má trái của tôi. Nhìn một lát, bác ấy cười bảo.

- Tốt, tốt. Tình hình vết thương đã gần khỏi hẳn. Chỉ còn một vết sẹo bé đang dần lành. Khoảng một ngày nữa là sẽ không sao.

- Vâng ạ. Bác uống nước đi ạ.

Tôi mỉm cười, nói chuyện với bác Điền một lúc lâu. Được một chút, bác ấy có việc nên phải về. Tôi cũng không nên giữ lại, tiễn bác đến khi bóng khuất xa ngôi nhà. Vườn hoa! Tôi chạy thẳng ra nơi đó. Ngồi trên đám cỏ đáng yêu, tôi cười toe toét, vuốt nhẹ những bông hoa. Gió khẽ thổi, tạt nhẹ vào mặt khiến tôi thích thú, cảm thấy hơi nhột. Bọn mày muốn chung niềm vui với tao đúng không? Vậy thì phải mở tiệc chứ nhỉ. Tôi lấy giấy bút, viết một danh sách dài những thứ cần dùng nhưng chưa có ở nhà đưa cho chị Minh ra siêu thị mua. Phi như bay vào trong nhà, tôi định coi phim tiếp nhưng lại bị hai người kia chiếm chỗ mất rồi. Tôi lén lút nhìn xem họ đang xem cái gì. Ặc. Tom & Jerry? Tưởng chỉ có mình tôi trẻ con ai ngờ... Lại còn cười khi khi nữa chứ. Đó là chưa kể, tên đáng ghét Thiên Ân cố gắng bịt tay, không cười nhưng chẳng nhịn được. Nhìn họ đáng yêu thật. Ếc. Bảo giận nhưng khi nhìn thấy hai người hạnh phúc như vậy tôi lại chẳng thể. Với lại, hôm qua họ làm như vậy là chỉ muốn chắc chắn tôi có an toàn hay không? Thôi vậy. Tôi đi đến gần, đập vào vai mỗi người một cái, trêu.

- Bắt quả tang hai người đang xem phim hoạt hình.

Kin và Thiên Ân tròn mắt nhìn tôi như người ngoài hành tinh. Im ắng. Im ắng. Mãi lúc sau, Kin mới lên tiếng.

- Nhóc không giận anh nữa à?

Tên Thiên Ân nhìn vui vẻ lắm nhưng vẫn tỉnh vi, giọng có phần hờn dỗi.

- Sao em không giận tôi đi?

Mất cả hứng. Dù gì bản cô nương đang vui nên không chấp. Tôi tình nghịch, nháy mắt mà chính bản thân đang nổi da gà.

- Muốn giận mà không được.

- Thật?

Kiểm lời thế. Cả hai hiểu nhau trước đâu mà trả lời đồng thanh thế.

- Ừm. Hôm nay sẽ tổ chức tiệc tại khu vườn hoa nhà anh đấy, Thiên Ân.

- Tại sao?

- Vết thương còn một chút xú nữa là khỏi.

Hắn không nói gì chỉ khẽ gật đầu, trông có vẻ buồn buồn. Hay là linh cảm tôi sai nhỉ?

- Thế thì chuẩn bị thôi.

Vâng, Kin phá tan cái bầu không khí ảm đạm này.

- Nhưng chị Minh đi mua đồ cần dùng chưa về?
- Bày bàn ghế cơ mà.
- Cứ để cho người hầu làm cũng được.

Lại là hấn đấy ă. Một câu lạnh mà súc tích là phong cách của tên này. Tôi trừng mắt, đe dọa.

- Nếu muốn thế thì đừng tham gia nhá.
- Không muốn là được chứ gì?

Cộc lốc. Mất hết cảm xúc. Vui nên mới tha chứ không tôi xé xác hấn ra rồi. Công việc bắt đầu. Tuy không chỉ định nhưng mọi người đều giúp đỡ rất tận tình. Nếu bảo tôi nói ai lười nhất thì là hấn - Thiên Ân. Sai bảo với hấn là chủ yếu. Hết thuốc chữa với tên này luôn.

A! Chị Minh về rồi. Tôi chạy lẹ ra mở cửa, phụ chị ý xách đồ. Hứ, hai người đáng ghét kia chẳng ga lăng gì cả. Thấy người ta xách nặng thế này mà không giúp gì cả. Nhưng chắc là chỉ có tên Thiên Ân thôi vì Kin đã giúp tôi xách một túi đồ to cơ mà. Xí! Đồ công tử bột. Tôi sắp xếp nguyên liệu lại, xắn tay định gọt cà rốt thì Linh nhi chạy vào, cười bảo.

- Cô chủ để em phụ nhé!
- Ừ. Vậy em giúp ta nha. Giờ ta đi thái thịt đã.
- Vâng.

Công việc cũng không quá cầu kì. Tôi chỉ định làm tiệc có bò nướng lúc lắc cùng một vài món tráng miệng. Tôi bày thịt vừa thái lát ra đĩa, cùng lúc đó, Linh nhi cũng đã gọt xong những loại củ cần thiết. Hình như việc bày bàn ghế cũng đã xong, chị Minh vào phụ tôi làm món tráng miệng. Tranh thủ, tôi bảo bác Hoa mang bếp nướng và chuẩn bị làm nóng nó ở ngoài rồi lại tiếp tục làm. Tầm 4 giờ chiều, mọi người đã dọn thức ăn ra bàn, xếp những xiên bò lúc lắc riêng. Chỉ còn một công đoạn nữa là xong. May là có Linh nhi và mọi người giúp đỡ chứ không bây giờ cũng chưa xong. Được rồi! Tôi tắt bếp, mở vung và ném thử món tráng miệng. Perfect! Chạy ra ngoài, tất cả đã tụ họp đông đủ. Tôi hăng giọng, nói lớn.

- CẢM ƠN MỌI NGƯỜI ĐÃ GIÚP ĐỠ ĐỂ HOÀN THÀNH MỌI THỨ! CÓ LẼ NGÀY MAI TÔI PHẢI RỜI XA NƠI NÀY ĐỂ TRỞ VỀ BÊN TỔ ẤM. NHƯNG Ở ĐÂY, TÔI CẢM THẤY HẠNH PHÚC VÀ RẤT YÊU QUÝ MỌI NGƯỜI. BỮA TIỆC NÀY CÓ THỂ COI LÀ BỮA TIỆC CHIA TAY. MONG MỌI NGƯỜI SẼ NHỚ ĐẾN TÔI. VÀ MỜI MỌI NGƯỜI CÙNG NHẬP TIỆC VỚI MỘT NỤ CƯỜI.

Kết thúc là một tràng pháo tay của mọi người. Một giọt nước mắt rơi, tôi quay mặt muốn giấu không cho ai nhìn thấy. Bữa tiệc chất chứa niềm vui. Tuy vậy vẫn có những giọt nước mắt, Linh nhi ôm lấy tôi khóc thút thít như vừa bị lấy kẹo.

- Thế là em không được gặp chị nữa ă? Em buồn lắm.

Tôi cúi nhẹ vào Linh nhi một cái, mỉm cười, xoa đầu cô bé, khẽ thì thầm.

- Tất nhiên là không phải vậy. Chị cũng đâu muốn rời xa Linh nhi cơ chứ. Nhất định chị sẽ cùng mẹ chuyển về đây và thăm em thường xuyên.
- Thật không ă?

Mắt cô sáng lên, gương mặt biểu hiện sự hạnh phúc.

- Ừ. Chị nói thật.
- Vậy thì Linh nhi không buồn nữa đâu.

Xin lỗi Linh nhi vì đã nói dối em. Thật sự, chị không phải là ở Hàn Quốc đâu mà rất ở gần đây. Dù không thể nói ra nhưng chị mong em sẽ tha lỗi cho chị. Tôi cầm xiên bò lúc lắc, cắn một miếng. Vị mặn mặn, cay cay, chút ngọt ngấm vào miệng. Tạo nên một hương vị rất độc đáo. Mắt tôi khẽ liếc nhìn tên đáng ghét Thiên Ân. Sao trông hấn có vẻ buồn buồn thế nhỉ? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra? Chân tôi chẳng tự chủ tiến về phía hấn. Oa oa oa. Cái gì xảy ra thế nào? Không muốn đến đâu. Nhưng phóng lao thì phải theo lao thôi. Tôi gượng một nụ cười méo mó, đập đét một cái vào vai hấn, cười gian.

- Sao thế? Thất tình hử?

Hấn thờ dài thườn thượt, trả lời cứ như không.

- Gần như thế.

Sặc. Bộ dây thần kinh của hấn có vấn đề hả? Đáng lẽ phải đốp chát lại chứ? Tình khí thất thường chẳng biết đường nào mà lường. Cắt ngang dòng suy nghĩ, giọng nói của Kin kéo tôi về thực tại.

- Nhóc ăn không?

Trước mắt tôi là miếng táo có hình như con thỏ, nhìn yêu thế không biết. Không trả lời mà tôi giật luôn miếng táo ăn. Kín lắc đầu với cái tính này của tôi. Hi hi. Đành vậy chứ sao. Bởi vì nó đã thành thói quen rồi. Cứ thấy đồ ăn là mắt tôi sáng lên như hai đèn pha ô tô. Có lẽ suốt đời cũng chẳng sửa được. Tôi gãi gãi đầu, cười xòa. Mặt Thiên Ân méo xệch, mắt như muốn cụp xuống, trán nhăn lại. Cuối cùng, Thiên Ân quay lưng bỏ đi. Lòng tôi như trùng xuống, có chút thất vọng. Sao lại thế nhỉ? Cái tên kia lại dám bỏ đi trong cái bữa tiệc này thật là bất lịch sự. Niềm vui tự nhiên bay đi đâu hết. Nhưng khi thấy Kín nhảy múa, làm mất hê, tôi bật cười và gạt hấn ra khỏi suy nghĩ. Tiếp tục chạm cốc với mọi người. Tiệc tàn. Mọi người dọn dẹp sau đó về phòng. Còn tôi và Kín vẫn đang ngồi xem tin tức thời sự. Chẳng hiểu sao tôi lại có sở thích này không biết? Im ắng. Im ắng. Không ai nói một câu nào. Sự im lặng đến đáng sợ, giống như có một luồng sát khí bao trùm tất cả. Chắc là tôi nhầm. Trời đẹp như ngày hôm nay thì lấy đâu ra sát khí cơ chứ. Nếu có thật thì không khác gì cảnh trong phim cổ trang, xuyên không. Lại nhớ đến thân tượng của tôi. Nhan Nhục Bình ấy ạ. Ước gì tôi và chị ấy là hai chị em kết nghĩa thì tốt biết bao. Những động tác múa kiếm điêu luyện nhìn mà sợ cả con mắt. Lại còn cảnh giết người lia lịa của chị ý và anh Lãnh Thiên – phu quân chị ý. Tiên đồng ngọc nữ có khác. Tuy thế tôi lại không thích bị xuyên không chút nào. Bởi vì tôi sợ mẹ sẽ đau lòng. Xùy xùy... Sao tự dưng tôi lại vớ va vớ vẩn thế nhỉ? Đúng là khủng hết thuốc chữa mà. Quay sang nhìn Kín, anh vẫn ngồi im mắt dán vào màn tivi, chăm chú đến mức không biết gì. Hay là có gì hay? Tôi nhìn theo mắt Kín. À, tịn về tập đoàn nhà Kín đây mà. Nổi tiếng thật.

- Tập đoàn bất động sản K.J đã được xếp vào một trong top 10 những tập đoàn hàng đầu thế giới. Với những bước đột phá này, tập đoàn K.J đã có bước tiến triển vượt bậc. Vì sao chỉ trong một thời gian ngắn mà họ đã đạt đến thành công này? Sau đây, tôi xin được phỏng vấn ông Kim Min Jun – chủ tịch tập đoàn K.J

Trên màn hình là một người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi, mái tóc lốm đốm bạc, gương mặt hiền hậu, khề mỉm cười. Cô phóng viên xinh đẹp lạnh lốt, hỏi.

- Thưa ông, bí quyết nào đã đưa tập đoàn K.J trở thành một trong những tập đoàn lớn mạnh trên thế giới?

Ông Min Jun trả lời.

- Bí quyết? Không có bí quyết nào cả. Thành công được như thế là một điều không thể tưởng được nhưng nếu chỉ có mình tôi thì không thể làm được như thế. Đó là nhờ vào lòng đoàn kết và sự đúng đắn của toàn thể nhân viên. Tuy vậy, tôi cùng mọi người sẽ cố gắng đạt được nhiều hơn thế. Xin cảm ơn!

- Vâng. Chúng ta cũng thấy được sự quyết tâm của ông Kim Min Jun đúng không ạ? Vậy thì chúng ta hãy chúc cho tập đoàn K.J sẽ ngày càng lớn mạnh hơn nữa. Chương trình vẫn còn được tiếp tục với những bản tin khác.

Qua bao nhiêu năm mà bác ấy vẫn không thay đổi, ăn nói sắc bén. Tôi khề mỉm cười, hớn hờ.

- Chúc mừng anh nha.

Kín dịu dàng xoa đầu tôi, bật cười.

- Nhóc, em biết cách ăn nói rồi đó.

- Hi hi. Anh cứ nói quá.

Mặt tôi đỏ như chưa từng được đồ vậy, đầu cúi xuống không muốn Kín biết tôi đang xấu hổ. Muốn tìm cái lỗ nào chui quá đi.

- Nhóc ngượng rồi hả? Nhìn cái mặt này, đỏ như trái cà chua. Đáng yêu thật!

Tôi chu môi lên cãi bằng được.

- Làm gì có? Tại trời nóng thôi mà.

- Vậy hả?

Hình như ông trời muốn giúp Kín thì phải. Vù... Vù... Vù... Một cơn gió thổi mạnh. Hức hức. Quá đáng lắm! Tôi chạy ra đóng cửa, cười như con ngốc.

- Gió thổi nóng nhỉ, anh?

- Ờ ờ... Nóng thế nhỉ.

Khuôn mặt Kín đỏ ửng, quai hàm bạnh ra, vai run run. Hứ. Hóa ra là anh cố nhin cười để trêu tôi đây mà. Đáng ghét! Tôi dậm chân thật mạnh, hét với tần suất lớn.

- ANH KIN.....

Kín giật mình, háng giọng, ra vẻ oai nghiêm lắm.

- Sao? Nhóc muốn gì đây nào?

Dù vậy vẫn không qua được mắt tôi. Anh ấy vẫn muốn cười nhưng lại kìm nén xuống thì phải. Tôi ngừng nguẩy, bực tức bỏ đi. Vừa chui vào phòng thì nghe thấy tiếng cười rúc rích của Kín. Bắt được quả tang rồi nhé. Tôi lấy đà, mở toang cửa chạy ra ngoài, đứng ngay trước mặt Kín, mặt hầm hầm, giận

đôi.

- Đấy nhá! Anh lòi cái đuôi rồi đấy. Ư' chơi với anh nữa. ĐÚNG LÀ ĐỒ ĐÁNG GHÉT.

Hét ngày vào mùng nhĩ Kin rồi tôi vào phòng, đóng cửa cái rầm để lại Kin ngơ ngác như con nai vàng, mặt thộn ra như phồng. Tôi đang ngồi đọc truyện trên giường thì tiếng đập cửa ỳnh ỳnh lọt vào tai. Định xin lỗi hả? Mơ đi nhá. Nhưng không phải, là hấn – Thiên Ân + khuôn mặt lạnh như đồng tiền Việt Nam, nói nhẹ mà uy.

- Để im cho tôi ngủ. Còn hét thì cắt lưỡi.

Rồi hấn bỏ đi. Tôi ngẩn ngơ nhìn hấn chẳng hiểu mô tê gì. Cuối cùng thì là sao hả trời? Tôi vò đầu, bứt tóc suy nghĩ và chìm vào ác mộng lúc nào không biết. Tôi mơ mình bị bắt đến quan phủ vì một cái tôi rất chuối là hát quá hay (ặc). Và Kin là quan phủ, tuyên án xử chém tôi. Đứng trước tôi là Đầu Văn Châm Thiên Ân. Oa oa oa oa. Sao cả hai người lại muốn hại tôi? Chẳng lẽ tôi sẽ bị chém đầu ngay lập tức hay sao? “Em còn mẹ trẻ con ngoan ý nhằm em còn mẹ trẻ. Đừng kill em. Please!” Tôi rất muốn nói như vậy nhưng không sao thốt ra được. Làm sao đây? Làm sao đây? Rầm... Tôi thấy người ê ẩm, ra rồi. May quá. Thoát ra khỏi cơn ác mộng khủng khiếp đó rồi. Tôi không muốn nhìn thấy cảnh máu chảy đầu rơi mà chỉ muốn nhìn thấy cảnh nuốt gan uống máu (eo ôi). Bị hấn giết thì thà tự kết liễu còn hơn. Haizzzzzz... Giấc ngủ bị mất mấy phút rồi. Nghĩ xong, tôi treo lên giường, nằm vật ra ngủ tiếp. Mong là không còn gặp ác mộng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Thời gian trôi qua không ngừng. Đã là buổi sáng. Những tia nắng ban mai len qua khe cửa sổ, rọi lên mặt. Tôi vươn vai tỉnh dậy, miệng vẫn còn ngáp dài ngáp ngắn. Kéo chiếc chăn mỏng ra khỏi người, tôi ưỡ ưỡ tiến về phòng tắm. Oái! Tại sao mắt tôi lại có quầng thâm thế này cơ chứ? Hức hức. Đúng là số con rệp. Cái gì cũng đen hết á? Tôi làm vệ sinh cá nhân, lấy quần áo trong tủ thay ngay lập tức. Haizzzz... Sau đó, tôi sắp xếp quần áo vào trong chiếc va li nhỏ màu đen. Thế là hôm nay lại phải rời xa mọi người rồi. Có một chút vương vấn, buồn. Nhưng tôi vẫn không thể thay đổi quyết định của mình. Cho dù thế, tôi sẽ quay lại thăm tất cả. Xách theo hành lý, tôi xuống phòng khách thì thấy Thiên Ân và Kin. Mỗi người có một tâm trạng khác nhau. Kin trông vui vẻ lắm nhưng ngược lại, người tôi bảo là ghét nhất ấy thì mang khuôn mặt đau khổ, lạnh lùng. Sao hấn lại như thế? Đáng lẽ hấn phải vui khi tổng khứ được tôi đi mới đúng chứ. Tôi không thể hiểu nổi tên đó đáng nghĩ cái gì. Bỗng tiếng kêu của Kin kéo tôi về thực tại.

- Nhóc! Xuống đây đi chứ.

Và tôi lon ton như chú thỏ con ngồi xuống ghế, cười gượng gạo.

- Hai người dậy sớm vậy cơ à?

Thiên Ân ngồi im, hừ lạnh một cái, Kin nói như dõn hờn.

- Em làm như anh hay dậy muộn ấy,

- Hi hi hi. Em không có ý đó mà.

Hấn vẫn ngồi im không nói một câu nào. Tôi quay sang đập vào vai hấn một cái, tinh nghịch, trêu chọc.

- Này. Sao vậy? Mấy hôm nay anh ít nói thật đấy? Hay là thất tình?

Im lặng. Đột nhiên, hấn trừng mắt, gắt.

- Không phải chuyện của cô.

Tôi giật mình, lùi lại. Thật đáng sợ. Ngay sau đó, Kin nhảy đến chỗ hấn, nắm lấy áo tên đó sộc lên, hét lớn.

- Cậu đang làm cái quái gì vậy hả?

Dừng lại đi! Hấn nói đúng. Tôi là người ngoài không nên xen vào chuyện của tên đó. Nhưng sao... sao... sao... tìm tôi lại đau như bị ai bóp chặt? Đôi mắt ầng ầng nước, từ từ chảy thành hai hàng dài trên khuôn mặt. Chuyện này là sao? Khó chịu quá. Tưởng như không thể thở nổi. Nước mắt vẫn rơi. Nhìn thấy tôi như thế, Kin chạy đến, ôm vào lòng đỡ dành.

- Đừng sợ. Không sao đâu. Anh sẽ bảo vệ nhóc.

Bảo vệ? Thiên Ân - hấn cũng đã từng nói như vậy với tôi. Hóa ra, hóa ra là tôi đã bị lừa. Thật ngu ngốc. Tại sao lại tin lời hấn cơ chứ? Tại sao? Tôi đập thật mạnh vào người mình, miệng không ngừng lầm nhảm.

- Tại sao? Tại sao?... Ngu ngốc... Thật ngu ngốc...

Vòng tay của Kin lại càng siết chặt hơn. Nó cho tôi sự ấm áp nhưng hạnh phúc thì không. Tôi khẽ liếc nhìn hắn, khuôn mặt đó vẫn lạnh lùng không cảm xúc. Thất vọng! Đó là cảm xúc hiện giờ của tôi. Thật sự là tôi đang mong muốn điều gì? Mọi cảm xúc đều hỗn loạn. Ánh mắt dịu dàng của Kin như muốn xoa dịu nhưng tôi lại từ chối. Bởi vì tôi muốn mình phải đối mặt với nó chứ không phải trốn chui trốn lủi. Đó có phải là quyết định đúng hay không? Gượng cười, tôi tự mĩa mai bản thân.

- Vâng xin lỗi. Do tôi quá ích kỉ nên mới thế. Hi hi. Từ nay tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến anh nữa đâu.

Hắn vẫn im lặng, khuôn mặt vô cảm với mọi thứ. Kin vuốt tóc tôi, ôn nhu nói.

- Nhóc không sao chứ?

- Vâng. Vậy chúng ta về thôi. Chắc là mẹ em đang đợi đấy. Nhanh lên nào!

Đứng dậy, tôi lôi Kin sên sệt, nhanh chóng đi khỏi căn phòng. Tạm biệt! Từ nay tôi sẽ coi anh là người xa lạ, đừng bao giờ gặp lại thì tốt hơn. Tôi không muốn dây dưa gì đến những người như anh. Bóng tôi khuất xa dần ngôi nhà đó. Hình dáng quen thuộc của ai đó đang đứng trước cửa nhà tôi. Thêm một đoạn nữa, tôi thấy rõ khuôn mặt của người đó. Là mẹ? Tự dưng tôi muốn ôm ba thật chặt để cảm nhận được hơi ấm. Xe dừng lại. Tôi bước xuống xe, chạy đến ôm chầm lấy mẹ, cười khi khi.

- Con về rồi ă! Nhớ mẹ quá.

Mẹ tôi cười, vuốt mái tóc mượt, bảo.

- Cái con bé này! Lớn rồi mà cứ như trẻ con ý.

- Vốn dĩ con là trẻ con mà.

Tôi rời khỏi vòng tay ấm áp đó, gọi Kin. Khổ thân! Bị tôi bắt ôm một đồng đồ. Hi hi. Tại nhìn thấy mẹ là tôi quên hết. Nhìn mặt anh ấy kia, nhăn nhó như khi ăn ớt. Mẹ tôi trách móc.

- Hương, sao con không lại xách đồ giúp Kin đi?

- Vâng.

Kéo dài từ văng ra, tôi chạy đến chỗ Kin, cười xòa rồi cùng anh xách đồ. Nhìn thấy mẹ tôi, Kin lễ phép, cúi đầu chào.

- Bác khỏe không ạ?

- Ủ. Nào, vào nhà thôi..

Nói xong, chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ với nhau. Đúng vậy, mọi ưu phiền đã qua hết. Một ngày đẹp trời. Bầu trời trong xanh, không một gợn sóng, không khí mát mẻ. Từ ngày hôm qua, tôi đã cố gắng, cố gắng thật nhiều để thay đổi bản thân. Dù biết đó là điều không nên. Bây giờ, tôi thật giống một kẻ hai tính cách, một kẻ hai mặt. Chính là vậy đó. Không thể hiểu sao tôi lại làm như thế trong khi đang sống rất hạnh phúc? Không phải là vì ba, vậy thì là vì cái gì? Ngay cả bản thân mà tôi cũng chẳng biết. Hay tôi đang điên. Chạy bộ quanh bờ hồ, tôi ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Không một chút thay đổi. Nhưng con người tôi lại thay đổi. Tôi khẽ cười mĩa mai bản thân. Có lẽ, tôi phải hứng chịu quả báo? Đến trước cửa nhà, tôi đẩy cửa, đi vào đôi chân như nặng trĩu. Mẹ tôi đang tưới cây, nhìn thấy tôi, tươi cười bảo.

- Mẹ chuẩn bị bữa sáng rồi. Vào ăn cơm thôi nào!

Cười. Hình như cười cũng đang trở thành một thử thách khó đối với tôi rồi. Sao thế nhỉ? Tôi cố gắng mỉm cười thật tự nhiên.

- Vâng.

Không biết mẹ có phát hiện ra không nhỉ? Tôi ôm lấy tay mẹ, rồi cũng bước vào trong phòng bếp. Thức ăn đã được dọn sẵn trên bàn. Tôi ngồi xuống ghế, cầm bát cơm, chậm chạp ăn từng chút từng chút. Lại thật! Đồ ăn này mẹ nấu ngon lắm cơ mà! Sao hôm nay tôi lại cảm thấy chán thế nhỉ? Mà chắc là tại vừa vận động xong. Bữa ăn vẫn được tiếp tục cho đến khi kết thúc. Dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng tôi được nghỉ nên phải làm việc gì có ý nghĩa mới được. À, đúng rồi. Lâu lắm tôi không đến cô nhi viện. Tôi nhớ bọn trẻ và nhớ sơ Mai quá. Cát chất giọng trong trẻo, tôi nói.

- Mẹ à, tí nữa con đến Cô nhi viện Trúc Lâm nha. Cũng đã lâu rồi con chưa đến thăm mọi người ở đó.

- Ủ. Mẹ cũng muốn đến nhưng lại bận mất rồi. Con đi một mình có được không?

- Dạ, không sao đâu ạ.

- Vậy ăn cơm xong con đi luôn à?

- Vâng ạ. Chắc con sẽ ở đó đến chiều.
- Được rồi. Bây giờ con đi luôn đi để mẹ dọn cho.
- Thôi mẹ cứ để con. Mẹ còn đang bận mà,
- Thôi, thôi. 8 h mẹ mới phải đi.
- Thế con đi trước nha.
- Ủ. Nếu cần mang gì thì báo mẹ.
- Không cần đâu ạ. Con tự lo được mà mẹ.

Tôi nhanh nhẩu, lấy chiếc túi sách, chuẩn bị đồ đạc. Không biết bọn trẻ giờ như thế nào nhỉ? Còn sơ Mai nữa, bệnh cũ có tái phát không? Khoác chiếc túi lên vai, tôi chào tạm biệt mẹ rồi trèo lên xe, đạp với tốc độ khủng khiếp. Đến nơi rồi. Tôi xuống xe, dắt qua cánh cổng xanh đã sòn. Vẫn không có gì thay đổi. Vẫn ngôi nhà ấy, vẫn hàng cây ấy, vẫn khu vườn ấy. Đang mãi nhìn xung quanh, một bàn tay bé xíu, kéo kéo ống quần tôi, miệng mấp máy.

- Chị là ai vậy ạ?

Tôi quay mặt lại, thấy một cô bé cực kì đáng yêu. Hình như cô bé này mới được sơ nhận vào. Bỗng tiếng ai đó hoảng hốt.

- Như, em chạy lung tung quá rồi đấy!

Ố? Gì vậy? Nhóc Jun? Sao nó lại ở đây vậy trời? Chết cha! Trốn nhanh thôi. Tôi định chạy vụt đi nhưng nhóc Jun gọi lớn.

- Chị Hương. Sao chị lại ở đây vậy?

Quay mặt đi, tôi chối phắt.

- Em nhìn nhầm rồi, chị không phải là Hương.

- Chị còn nói dối nữa hả.

Ặc. Thế này thì đành phải chấp nhận sự thật thôi. Tôi quay lại nhìn Jun, khuôn mặt ỉu xiu như bánh bao gặp nước.

- Chào nhóc!
- Sao nhìn thấy em thì mặt chị lại thế kia? Chẳng lẽ chị không vui?

Tôi cười xòa, lảng tránh vấn đề.

- Sao nhóc lại ở đây vậy? Chẳng lẽ nhóc mới được nhận vào?
- Hi hi. Chị nhầm rồi. Em vẫn còn bố mẹ và em gái sao lại ở đây được cơ chứ? Bố em là nhà tài trợ cho cô nhi viện này mà.
- Thật hả? Gia đình nhóc tốt thật!
- Có gì đâu!

Cô bé lúc nãy, kéo tay Jun, thắc mắc.

- Ai vậy anh?
- Đây là chị Hương, bạn của anh. - Rồi Jun chỉ vào cô bé - Đây là Như, em gái của em đó chị.

Tôi mỉm cười, giơ tay trước mặt cô bé Như.

- Chị là Hương. Chào em!

Nụ cười trong sáng của Như làm tôi thấy cũng vui lấy. Bàn tay nhỏ xinh nắm lấy tay tôi, miệng cười toe toét.

- Em chào chị! Em là Như ạ.

Đáng yêu quá! Tôi ôm cô bé vào lòng, vuốt mái tóc mượt như tơ. Sau đó tôi mới thả cô bé ra. Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai.

- Tiểu Hương, là con đúng không?

Quay đầu lại, tôi thấy khuôn mặt người đối diện.

- Sơ Mai. Con Hương đây ạ!

Chạy thật nhanh, tôi ôm chầm lấy sơ, nước mắt rơi vì hạnh phúc. Bọn trẻ cũng chạy lại, mừng rỡ, quần quít bên tôi. Chúng đã lớn thật rồi! Nhanh thật. Thoắt cái đã xé chiều. Tôi phải về nhà rồi. Chán ơi là chán! Tôi iu xiu như bánh bao gặp nước, tiếc nuối chào tạm biệt sơ Mai và bọn trẻ. Cứ tưởng được yên ả thế mà tôi còn bị nhóc Jun bám theo (bằng xe ô tô ý ạ). Hức hức... Chẳng lẽ nó muốn theo tôi về đến nhà. Tha cho tôi đi, ông thần xui. Sao lại cứ bám riết lấy tôi vậy hả? Cố gắng và cố gắng cắt đuôi nhưng xe đạp sao bằng xe ô tô được cơ chứ. Chân tôi mỏi rã rời, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi và đỏ bừng vì ánh nắng mặt trời. Đã thế, thằng nhóc Jun còn chui đầu qua khe cửa kính, thúc dục tôi hàng chục lần.

- Chị đi nhanh lên chứ. Chưa đến nhà chị cơ à?

Tôi hít một hơi, nói dối.

- Chẳng phải em đã biết nhà chị rồi hay sao? Lại còn bám theo chị làm gì?

Chết chưa em. Ai ngồi, thằng nhóc lại bĩu môi, cười cực đều.

- Chị thích nói dối đến thế cơ à? Nhưng em đã điều tra hết rồi. Đó chỉ là nhà của bạn chị chứ không phải của chị. Phur... phur... em nói đúng không?

Oh my God! Thằng nhóc này là cái quái gì vậy? Cái gì cũng tìm hiểu được là sao? Hu... hu... hu... Quả này không cho nó biết nhà cũng chẳng xong. Mới 8 tuổi mà hiểm thế không biết. Chắc mình phải có biện pháp đề phòng mới được. Thế là tôi đã trở về nhà cùng với một thằng nhóc mới học lớp hai. Cứ nghĩ là nhóc Jun sẽ chê nhà tôi nhỏ nhưng nó lại khen là ấm cúng và mong sẽ có một ngôi nhà như thế này. Quả là một thằng nhóc biết ăn nói! Về tính cách thì đáng ghét vô cùng. Hình như tôi là người hầu riêng của Jun hay sao ấy mà cứ bị thằng nhóc sai bảo, cần năn, nhắc nhở. Mà đây đâu phải nhà thằng nhóc cơ chứ! Nhóc Jun giống tên đáng ghét Thiên Ân thật! Ashiiiiiii... Sao tôi lại nhắc đến hần cơ chứ? Đã bảo quên rồi cơ mà. Cái đầu chết tiệt này. Tôi đập vào đầu mình mấy cái, mặt nhăn nhó. Thấy vậy, Jun thắc mắc.

- Chị đang làm gì vậy? Tự dưng lấy tay đập vào đầu mình là sao?

Tôi giật mình, cười xòa.

- Hơ... hơ... hơ... Không có gì đâu. Chị buồn ngủ nên đập cho tỉnh ấy mà.

- Buồn ngủ? Đúng thật, mặt chị thâm quầng rồi kia. Thế thì chị cứ ngủ đi, em ngồi đây một chút sau đó sẽ đi về.

- Ừ. Vậy nhé!

Tôi chậm rãi bước vào phòng. Thằng nhóc này rất quan tâm đến tôi thì phải! Tôi ngáp rồ to rồi ngã người xuống giường ngủ lúc nào không hay. Cạch. Hình như có người vào phòng tôi hay sao ấy? Cộp... cộp... cộp... Ai vậy nhỉ? Chẳng lẽ nhóc Jun?

- Đã ngủ rồi cơ à? Thật là... Thôi em về đây nha.

Và tôi không còn nghe thấy tiếng động nào nữa. Khoảng 7 giờ tối, tôi lò mò tỉnh dậy, chết rồi. Tôi chưa nấu cơm. Haizzzz... Đầu với chẳng óc. Nản thật! Tôi lóc cóc ra phòng bếp. Bất ngờ thật! Đồ ăn và cơm đã được bày sẵn trên bàn nhưng trong phòng lại không có ai. Tôi chạy ra phòng khách, tưởng mẹ về nhưng không phải. Trên bàn có một tờ giấy nhỏ, được để dưới bình hoa.

Chắc chị dậy rồi hả? Bữa ăn em đã chuẩn bị hộ chị rồi. Sao chị lại quên được cơ chứ? Đúng là ngốc. À, đây là số điện thoại của em chị nhớ gọi đó. 0988123456. Jun

Thằng nhóc này đảm đang gớm. Không khéo nhiều em gái lại đuổi theo ấy chứ. Tôi lắc đầu cười thầm. Cầm điện thoại lên, tôi bấm số điện thoại của mẹ.

- Tút TUT TUT... Alo?

- Mẹ đây ạ!

- Có gì không Tiểu Hương?

- Hôm nay mẹ có về không ạ?

- Chắc là không con ạ?

- Thế con ăn cơm trước nha.

- Ừ. Thôi mẹ còn có chút việc. Con đi ăn đi nha.

- Vâng. Con chào mẹ.

Tôi chán nản cúp máy. Mẹ không về. Buồn thật! Tôi ngồi xuống ghế, buồn bã ăn từng chút, từng chút một. Nhưng sao lại đắng ngắt thế này nhỉ? A,

nước mắt chảy từ lúc nào vậy nè? Dù vậy cũng không còn ai lau nước mắt cho tôi nữa rồi. Đánh phải vượt qua bằng chính bản thân thôi. Tôi dọn dẹp bếp xong, vào trong phòng để chuẩn bị sách vở cho môn học ngày mai. Haizzzzzz... Bao nhiêu là bài vở cần phải chép. Tắm đã. Tôi cởi quần áo, nhảy vào bồn tắm thưởng thức dòng nước mát lạnh này. Nước xoa dịu những lo âu, buồn phiền. Đêm nay sẽ là một đêm khó ngủ. Tôi mặc quần áo, trèo lên sân thượng ngắm sao. Nhiều sao thật, trong đó có cả ba tôi - ngôi sao tỏa sáng nhất. Ô? Trước cửa nhà sao lại có bóng người vậy nhỉ? Cái dáng này quen lắm! Một chiếc xe đi qua, chiếu đèn vào mặt người đang đứng kia. Tên tên đáng ghét Thiên Ân? Anh ta đến đây làm gì? Tôi đã cắt đứt mọi quan hệ với hắn rồi cơ mà. Chẳng thèm quan tâm. Chắc hắn đi ngang qua đây chứ chẳng có chuyện gì đâu. Rồi tôi thấy Thiên Ân ngã xuống đường. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy cơ chứ? Tôi vội vàng chạy ra khỏi nhà. Hình ảnh trước mắt là một người đầy máu. Thật khủng khiếp! Tôi đỡ Thiên Ân vào nhà, lau sạch máu, băng bó vết thương cho hắn rồi đặt xuống giường mình. Haizzzz... Tự dưng lại dây dưa với tên này làm cái gì cơ chứ? Ngồi chăm sóc hắn cả đêm, mệt quá tôi ngủ thiếp trên bàn từ lúc nào không hay.

Nói qua về Thiên Ân một chút nha.

Người đau ê ẩm, tôi tỉnh dậy và không biết đây là đâu? Đáng lẽ là tôi đang đứng trước nhà Tiểu Hương chứ? Căn phòng này quen thật. Và nhìn qua, tôi thấy Tiểu Hương đang nằm trên bàn ngủ. Hóa ra đây là phòng em. Nhớ thật! Từ khi em nói chấm dứt mọi quan hệ, tìm tôi như bị ai bóp chặt. Dù rất muốn nói là không muốn như lòng tự trọng của tôi lại trào dâng không cho phép. Đã hai ngày không gặp, tôi đã không thể nào ngủ vì nhớ đến em. Sao tôi lại ích kỉ như vậy cơ chứ? Giờ thì bị ghét rồi. Nghĩ lại thì đã quá muộn. Nhưng hôm nay được em quan tâm thế này tôi cũng rất vui. Trời cũng sắp sáng, tôi phải rời khỏi đây ngay lập tức. Tôi lấy một tờ giấy nhỏ viết: "Cảm ơn." Nhưng thật sự tôi còn muốn viết nhiều hơn nữa. Đi hết sức nhẹ nhàng, tôi ra khỏi căn nhà, trèo lên chiếc BMW phóng đi thẳng. A! Tia nắng chết tiệt! Sao lại chiếu thẳng vào mắt tôi vậy cơ chứ? Không thể nào ngủ được nữa rồi. Tôi vron vai, ngáp dài một tiếng, tỉnh dậy, ngó xung quanh phòng không có bóng dáng quen thuộc đâu cả. Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng. Rốt cuộc thì Thiên Ân - hắn ta chạy đâu rồi? Đi không một lời từ biệt đúng là phong cách quái gở. Muốn tôi tức chết chắc? Và bỗng nhiên tôi cảm thấy tay mình đang cầm thứ gì đó. Một tờ giấy nhỏ, với dòng chữ như rồng múa phượng bay: "Cảm ơn." Đấy, hắn đối xử với ân nhân như vậy đó. Cái tên đáng ghét. Nhưng dù ***** rủa bao nhiêu đi chăng nữa thì tôi vẫn thấy thất vọng có chút bất an. Hừ. Mặc kệ! Không cần để tâm làm gì cho mệt. Oa oa oa. Mãi than vãn nên tôi không để ý đã 6 giờ 30 phút. Phải nhanh lên mới được. Với tốc độ siêu phàm, khoảng 10 phút sau tôi đã làm vệ sinh cá nhân xong. Vội vã chạy xuống nhà, tôi thấy mẹ tôi đang làm bữa sáng với bánh mì và sữa. Vơ một cái bánh, tôi tạm biệt mẹ, phi xe đến trường. Sắp muộn rồi! Còn năm phút nữa. Oh my God! Mình phải làm sao đây? Đứng là số con rệp. Khi đến trường, cổng đã đóng lại, thấy giám thị đi qua đi lại. Hu hu hu, đành phải làm cách khác thôi. A! Có rồi! Tôi gửi xe ở một quán nước gần trường, rồi chạy đến bức tường gần đó cách phòng vệ sinh một khoảng ra sức trèo. Yeah! Được rồi. Tôi vút cặp sách xuống, rồi sau đó nhảy khỏi bức tường, chạm đất. Cứ tưởng sẽ an toàn, ai ngờ tôi sẽ bị bắt tại trận cơ chứ. Hừc. Thầy giám thị đang khoanh tay đứng trước mặt tôi, giọng "nhẹ nhàng" đến nỗi hai chân tôi run lẩy bẩy.

- Em Thiên Hương, em có biết bây giờ là MẤY GIỜ KHÔNG HẢ? ĐỊNH TRỐN À? Tiếc quá cặp của em đã bị tôi giữ rồi. Chạy quanh sân 10 vòng cho tôi.

Hu hu hu. Khổ quá! Tự véo vào eo mình một cái. Đau! Tôi chăm chăm nước mắt, kéo kéo áo thầy giám thị nắn nỉ.

- Em xin lỗi thầy tại hôm nay bạn em bị bệnh nặng phải vào bệnh viện nên em phải chăm sóc. Với lại bạn ấy mồ côi cha mẹ từ nhỏ nên không có ai quan tâm. Đáng thương lắm!

Đúng như thông tin có được. Thầy giám thị coi vậy mà là người rất tình cảm. Xin lỗi thầy, em không có ý lợi dụng thầy đâu. Nắm chặt lấy tay tôi, giọng thầy có vẻ đồng cảm.

- Thầy hiểu rồi! Em đúng là một người học sinh tốt. Thôi em vào đi. Thầy tha cho lần này.

- Vâng, em cảm ơn thầy.

Tôi cúi chào thầy, sau đó tiến thẳng về lớp với một nụ cười đều ới là đều. Tiết thứ nhất bắt đầu rồi. Giờ phải nghĩ cách để không bị cô giáo phạt mới được. Rình! Có tin nhắn.

"Sao chưa đến trường hả? Tiết 1 bắt đầu được 20 phút rồi đấy. May mà tôi báo cô giáo là bà đang nằm ở phòng y tế chứ không thì chết. Tiểu Ngọc."

Ồi! Cứu tinh của tôi. Lucky! Vậy thì xuống phòng y tế đánh một giấc nào. Oáp, buồn ngủ quá! Ngã người xuống chiếc giường màu trắng, tôi đi vào mộng đẹp. Nhột quá! Ai cứ chạm vào má tôi vậy? Đùng làm nữa! Này! Tôi đã bảo đừng có làm nữa mà. Ha ha ha. Hi hi hi. Nhột quá! Chết nhá! Bắt được tay bạn rồi! Đôi mắt từ từ mở to, nhìn người đối diện. Những cơn gió nhẹ mang hương hoa thoang thoảng, lùa vào mái tóc. Nở một nụ cười thật hiền, tôi dịu dàng nói.

- Đàn anh? Anh làm gì ở đây vậy?

Mặt Triết Vũ có phần đỏ lên, gờ tay tôi ra, bối rồi trả lời.

- Không có gì! Anh đi ngang qua đây thấy em ngủ nên ghé thăm.

- Hình như anh chạm vào má em đúng không?

- Đúng nhưng tại tại có chiếc lá rơi trên mặt em nên anh lấy hộ thôi mà.

- Vậy à? Em hiểu rồi.

Im lặng. Chỉ còn tiếng lá xào xạc. Và đâu đây có tiếng chim hót véo von. Hình như sắp sang tiết hai thì phải? Tôi nhảy xuống giường, vron vai một cái rồi khoác cặp sách lên vai. Đang định lên lớp thì tiếng gọi của Triết Vũ làm tôi khựng lại.

- Chủ nhật này em có rảnh không?
- Sao vậy, đàn anh?
- À, anh muốn mời em đến nhà chơi nhưng nếu em bận thì khi khác cũng được.
- Hi. Em sẽ đến. Đẳng nào hôm đấy em cũng không có việc gì làm mà.
- Thật không?
- Thật mà.

Tôi nhìn khuôn mặt vui sướng của Triết Vũ, bỗng muốn bật cười. Không ngờ anh ấy cũng có vẻ mặt này cơ đây? Cúi chào Triết Vũ, tôi chạy như bay về lớp chẳng kịp để ý đến biểu cảm của người đằng sau... Lớp học thân yêu, ta đến rồi đây. Reng. Vừa đúng lúc tôi bước chân vào lớp thì tiết hai cũng bắt đầu. Tôi nhanh nhẩu về chỗ của mình, cất cặp sách, quay sang nháy mắt với Tiểu Ngọc.

- Từ nay cứ như vậy mà phát huy nhé! - Rồi ôm chăm lấy nhỏ - Yêu bà nhất! Vì bà giúp tôi lần này nên lần sau bà có chuyện gì cứ nhờ tôi. Hi hi. Được không?

Đẩy tôi ra, Tiểu Ngọc bấu môi, hờn dỗi.

- Thế mà có người bảo ghét tôi cơ đấy?
- Ai? Đứa nào dám nói vậy tôi xử nó đẹp liền.
- Bà chứ ai. Vậy nên tự xử mình đi hăng nói.

Tôi nũng nịu, chớp chớp mắt nhìn nhỏ.

- Đừng mà. Bà rất tốt với tôi cơ mà. Tha cho tôi lần này đi!

Cứ nghĩ sẽ thành công. Ai ngờ, nhỏ hất mặt, nói như tát nước vào mặt tôi.

- Hừ. Đừng mơ. Tôi sẽ chỉ giúp lần này thôi! Không bao giờ có lần sau. Còn bà, tôi không thêm quan tâm nữa.
- Nếu bà tha thứ cho tôi thì bữa trưa tôi sẽ đãi bà.

Nếu Tiểu Ngọc tức giận hơn thì sao? Chắc nhỏ lại nói: "Chẳng lẽ bà coi tình bạn chỉ bằng cái bữa trưa hay sao hả?" Biết vậy không phun ra câu đó cho xong. Thế mà, Tiểu Ngọc quay lại, đôi mắt sáng quắc lên, miệng cười tươi như hoa.

- Khôn ngoan đó! Đây là câu tôi đang chờ.

Lòng người khó lường. Chuẩn. Tôi phải đồng ý với cụ tổ ta ngày xưa. Ngõ con bạn thân sẽ không bị mua chuộc bởi những thứ như thế nhưng tôi đã nhầm. Và tôi quyết định sẽ đưa vào danh sách nhược điểm của nhỏ Ngọc do tôi soạn thảo. Hơ... hơ... hơ... Giờ thì nhỏ không còn gì để đe dọa tôi nữa rồi. Mà hôm nay sao số tôi hên thì nhiều mà xui thì ít vậy nhỉ? Chắc là ông thần xui đi du lịch rồi? Vậy cũng tốt. Tôi sẽ được tha bổng trong mấy ngày. Tiết hai là tiết tự học. Học sinh trong lớp nói chuyện sôi nổi như chợ Rong. Con trai đập phá rùm reng cả lên. Mấy bạn học sinh gương mẫu dù có đẳng cấp hoặc level cao đến mấy cũng không kì nào nhét nổi mớ kiến thức vào đầu trong khi sắp đến kì thi cuối học kì. Haizzzzzzzz... Nghĩ đi nghĩ lại thì tôi mới nhớ là mình chưa chép bù bài mấy hôm nghỉ. Đau lòng quá! Tay à, mày sắp phải chịu khổ rồi. Tội nghiệp! Đột nhiên một chồng vở hiện ra trước, Tiểu Ngọc cười tưa không cười, còn có chút trách móc.

- Vở của bà, tôi chép bài hết rồi đấy. Giả bà.
- Tiểu Ngọc, tôi yêu bà nhất!

Tôi hét toáng lên. Và cái bìa ngắm cỡ bự là tôi ngay lập tức lại trúng hàng loạt mũi dao tức giận. Hu hu hu. Có ai cứu tôi không? Hít một hơi, tôi cười xòa, phẩy phẩy tay.

- Không có gì đâu. Tại mình xúc động quá ấy mà. Xin lỗi. Xin lỗi. Hi hi.

Thoát nạn! Quay sang, tôi thì thầm với Tiểu Ngọc.

- Sao bà lại chép hộ tôi vậy? Tự dung tốt thế chẳng lẽ có âm mưu?

Không có tiếng trả lời, thay vào đó là một cái cốc đau điếng.

- Vậy thì vì sao?

- Hừ. Còn tại sao với vì sao hả? Bà không biết tôi ám ức thế nào đâu. Cái hôm mà tên Thiên Ân đến xin nghỉ giúp bà ấy, tôi có bảo hân cho gặp bà một lát. Hân không những không đồng ý mà còn ép tôi chép đầy đủ bài vở cho bà. Tất nhiên là tôi không làm gì được đành phải tuân theo. Nếu không đã chẳng còn gặp bà ở đây nữa mà là ở trong bệnh viện trung ương với toàn thân bị quán băng đầy ắp.

Lại là Thiên Ân? Sao cứ khi tôi muốn quên hân thì lại có người nhắc đến tên đó vậy cơ chứ? Khó xử thật. Lại nghĩ đến tên đó rồi. Cái đầu chết tiệt này! Tôi tự đập vào đầu mình mấy chục cái. Đến lúc ngờ ra, mới ôm đầu kêu đau. Và hàng loạt cái liếc mắt sắc lạnh. Tôi lại phải im miệng rút lui. Đen đuôi giờ mới kéo đến. Cứ thế, cứ thế, trong tiết hai, tôi năm, bảy lần suýt bị đầu vên chạm, không thì đưa lên lò thêu, hay làm mồi cho hồ đỏi. Oa oa oa. Xui! Xui! Xui! Bám lấy tôi hay lắm hả? Đúng lúc đó, giờ nghỉ trưa bắt đầu. Tôi phải thoát khỏi cái nơi quỷ quái này mới được. Vèo vèo vèo. Với một tốc độ siêu phàm, tôi đã kéo được con bạn thân đến căng tin an toàn. Và người phải chi tiền mua đồ ăn kiêm người đi mua chính là tôi đấy ợ. Khoảng 10 phút sau, tôi ôm một đồng đồ ăn trở về (nếu không muốn nói là một chồng). Đặt xuống bàn, nhìn đồ ăn sừng cả con mắt nhưng lại khổ cái bụng. Vâng, toàn bộ số đồ ăn này chỉ có đúng một thứ là của tôi còn lại là của Tiểu Ngọc. Tiền ăn vặt thằng này của tôi thế là mất toi. Đúng là bạn nhon. Đã thế bà đây cũng không cần nhá. Tôi cầm chiếc bánh, ăn vèo một cái, hết sạch sành sanh. Nhìn lại hiện thực mới thấy mình ngu xuẩn. Thấy con bạn ăn mà thèm. Không được phải kiềm chế. Tôi bật dậy, mỉm cười thật hiền (ẩn chứa bên trong là sự mạnh tàn phá đấy ợ), dịu dàng nói.

- Tôi về lớp ôn bài đây. Dù sao cũng sắp đến kì thi rồi mà. Chúc bà ăn ngon miệng. *lắm bầm Nghẹn chết đi cũng được.

Rồi vọt thẳng, để con bạn ú ớ đằng sau. Chạy dọc theo hành lang, tôi ngắm cảnh vật bên ngoài. Thế là tôi đâm vào một vật cứng như đá, tiếp sau đó là người tôi bắn xa mấy chục cm, mông "hun" đất, chỉ nói một từ thôi: đau. Đã đang bực thì lại gặp chuyện. Chẳng thêm để người đứng trước mặt, tôi quát lớn. - Làm cái gì vậy hả? Đi không nhìn hay sao? Chẳng lẽ bạn muốn đề cao sự chịu đựng của mình? Đúng là điên. Không đâu đi chọc tức người khác.

Tôi phui phui quần áo, hậm hực ngẩng mặt lên thì đập vào mắt tôi là một người cực kì quen. Thiên Ân? Hân làm cái quái gì ở đây? Chẳng lẽ định trêu chọc tôi? À quên, tôi và hân có là kẻ thù hay bạn thân gì đây mà phải làm như thế. Ta đây không thêm bạn tâm người dung. Sự tức giận như ngọn lửa chuẩn bị thiêu cháy cả ngôi trường. Tôi lướt qua hân như gió bay qua mây, chẳng mấy may để hân vào mắt. Mỗi bước chân như một lực sĩ, giậm thật mạnh đến nỗi khu học tập muốn đổ ụp xuống. Theo đó là vài ánh mắt khó chịu của một số bạn tiểu thư nhà giàu đáp xuống tôi, lại là cái bọn ghen vì không được ăn, tức vì không được ở đây mà. Ý thức được tôi hất mặt, cười gian oi là gian, ngọt ngào nói.

- Ôi! Mặt bạn có quảng thâm này! - Thì thầm - Nhỡ hoàng tử có nhìn thấy thì bạn không thể lọt vào mắt anh ấy được đâu. Phải cẩn thận chứ. Mau trang điểm lại đi.

Chỉ một câu châm chọc như thế cũng làm cô ta tưởng thật, hoảng loạn tìm phấn son trang điểm. Đến khi soi gương mới phát hiện ra mình bị lừa, khuôn mặt cô nằng chuyển từ xanh sang đỏ rồi tím rím. Đúng là tắc kè hoa.

- Con nhỏ này! Sao mày dám lừa tao hả? Đúng là có mắt mà không thấy núi Thái Sơn.

- Bạn cao bao nhiêu?

- 1m60

- Núi Thái Sơn cao bao nhiêu? Thế mà bạn lại so sánh bản thân với núi Thái Sơn. Bạn có mắc bệnh ảo tưởng không vậy hả? Hay là bạn bị điên?

- Điên? Mày dám bảo tao điên hả? Chết đi con chó.

Chuẩn bị nhận bạt tai hay sao. Không, tôi đã đỡ được cái đánh đầy uy lực đó. Tôi khinh bỉ nhìn cô ta, giọng châm chọc, đâm chém.

- Chết giờ mới nhận ra. Đây là chị Liên, học sinh cá biệt của khối 11 đây mà. Với thành tích, võ mề cào, ***** tục thì nhiều, mồm mép thì xoén xoét, học thì chẳng ăn ai, chỉ được cái cây quyền thì giỏi. Gặp chị đúng là "vinh dự" của đời em.

Cố gắng kéo dài chữ vinh dự ra, tôi mỉm cười đắc thắng. Mặt Liên đỏ bừng vì tức, tay nắm chặt thành đám, quát.

- Mày là cái thá gì mà lên tiếng hả? Tốt hơn là im cái miệng lại.

- Vâng, em không là cái thá gì nhưng ít nhất thì hơn cái loại như chị ạ.

- Chúng mày đập chết nó cho tao.

Và đám con gái đằng sau lao vào, giờ võ mề cào, không cầu thì xé, không cào thì rạch mặt. Nhưng tôi cũng đâu có vừa (chảnh thế!). Lấy đà, tôi xông lên, nắm lấy tay đưa thấp nhất xuống đất, sau đó xoay người đá đưa định cản trở, rồi đâm đưa tiếp theo. Chỉ còn lại Liên, cô ta trợn mắt nhìn tôi.

- Chị ơi, chị sao vậy? Có phải tại em mạnh tay với mấy chị kia quá không ạ? Thế cho em xin lỗi nha. Cũng sắp vào lớp rồi. Em đi đây.

Tôi giả vờ hoảng hốt, mắt ngân ngấn nước, ra vẻ hối lỗi. Liên há hốc mồm, đứng ngây ra. Tôi chào tạm biệt rồi nhảy chân sáo về lớp với nụ cười chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dễ Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ngồi trong lớp, nhớ lại khuôn mặt ngây ra như phỗng của "chị" Liên, tôi bật cười ha hả. Đúng là cái loại con gái lẳng lơ. Hừ. Cô ta cứ tưởng có gia thế thì được chắc nhưng xin lỗi cuộc đời nha, ta đây không sợ gia thế không sợ quyền lực chỉ sợ mỗi mẹ thôi. Hơ... hơ... hơ... Tưởng chán áp được tôi bằng cách đánh hội đồng thì cô ta nhầm to rồi. Nhưng cũng vui ra phết. Theo tôi nghĩ, chắc chắn cô ta sẽ tìm cách trả thù thế nên tôi phải có chuẩn bị trước mới được. Lấy I-pop ở trong cặp sách ra, tôi đeo tai nghe, đứng đưa theo giai điệu bài hát Forever love của DBSK. Mỗi một lúc lâu sau, Tiểu Ngọc mới lên lớp từ căng tin và cũng là lúc tiết học tiếp theo bắt đầu. Thoát ra khỏi giai điệu bài hát, tôi cất I-pop rồi lấy sách vở đặt trước mặt. Hình như Tiểu Ngọc cổ trâu tức tôi hay sao ấy nên cô nói rõ cho tôi nghe.

- Ôi! No quá! Ăn chùa là sướng nhất.

Hừ. Cứ sướng đi, rồi một lúc tôi sẽ bắt bà đãi gấp bội, cái đồ bạn tôi. Nhìn cái mặt hí hửng muốn trâu tức mà tôi chỉ muốn đập cho một phát. Bạn cái kiểu vậy đây. Haizzzz... Chẳng biết làm bạn với nhỏ là đúng hay sai nữa? Tôi nằm gục xuống bàn, chẳng để ý là cô giáo đã vào từ lúc nào. Giờ chẳng còn tâm trạng nào mà học với hành nữa, ngủ là biện pháp tốt nhất để kiềm chế sự tức giận. Bỗng giọng nói trong trẻo của cô giáo khiến tôi phải bật dậy.

- Thiên Hương, em hãy ra phòng chờ, có người muốn gặp em.

- Dạ? Gặp em

- Ừ. Em đi nhanh lên còn vào học.

- Vâng ạ.

Ai mà lại muốn gặp mình lúc này cơ chứ? Lạ thật! Tôi vội vã, dài bước tiến về phòng chờ của trường. Tự dưng tôi lại thấy lo lắng. Tay run run đưa ra đẩy cánh cửa. Kết... Bước vào, tôi chỉ nhìn được đằng sau của người muốn gặp mình, nhưng cái dáng người này rất quen thuộc. Mới đặt ba bước chân, người đó đã quay người lại. Thiên Ân? Hắn ta muốn gặp tôi để làm gì cơ chứ? Đã chẳng có quan hệ gì thì nói chuyện với nhau cũng vô ích. Tôi quay lưng định bỏ đi nhưng lại bị Thiên Ân kéo lại. Cuối cùng thì hắn định làm gì cơ chứ? Tôi hất tay hắn ra, cười nhạt.

- Anh muốn gì thì nói thẳng ra đi không cần vòng vo tam quốc nữa đâu.

Im lặng. Một khắc sau, Thiên Ân nhìn thẳng vào mắt tôi, cười chua xốt

- Có phải cô rất ghét tôi? Và đến mức không muốn nhìn mặt đúng không?

Ghét? Cũng đúng. Người thích khiến người khác đau khổ như hắn thì ghét là chính xác. Nhưng vì sao tôi lại không cảm thấy ghét hắn nhỉ? Phải chăng con người đó cũng từng trải một tuổi thơ đầy vết thương giống như tôi? Chỉ có vậy phải không? Hay là con lí do nào khác? Né tránh ánh mắt chằm chằm sự cô đơn và nỗi buồn vô hạn, tôi cúi gầm mặt xuống, trả lời cho qua chuyện.

- Đúng. Tôi ghét anh. Nếu không còn gì nữa thì tôi về lớp đây.

Nhưng câu nói của hắn làm tôi phải dừng bước, quay gót lại nhìn hắn.

- Nếu vậy thì em hãy nhìn thẳng vào mắt tôi mà nói như thế. Sao lại né tránh nó chứ? Chẳng lẽ em không thể nói như vậy?

- Tôi... tôi... tôi không né tránh. Tại sao khi tôi và anh chẳng còn có quan hệ gì nữa thì anh xuất hiện vậy hả? Rốt cuộc, anh cần gì ở tôi?

- Nếu em muốn biết thì tôi sẽ nói. Tôi muốn biết tôi ở vị trí gì trong trái tim em.

Hả? Cái gì nữa đây? Chắc tôi đau tim mà chết mất. Tôi sợ mặt, nhăn nhó, không tin vào những gì mình nghe thấy.

- Anh đang đùa hả? Đây, đây, đừng có đùa kiểu đây nha.

- Đùa? Điều tôi nói là sự thật.

- Hay là anh đang trêu tôi?

- Em đang phủ nhận tất cả những gì tôi nói.

Không phải. Không phải. Tôi với hắn đều là kẻ thù của nhau làm gì có chuyện hắn muốn đặt bản thân vào tim tôi được cơ chứ. Chuyện lạ. Hắn là gì trong tim tôi? Ngay cả bản thân tôi cũng chẳng thể giải đáp thắc mắc này.

- Thôi chết. tôi phải vào lớp. Nếu có gì muốn nói thì hẹn khi khác nha.

Nói xong, tôi chạy vụt đi, không để người đằng sau nói gì thêm. Có lẽ tôi đang chạy trốn sự thật? Hoặc tôi đang sợ hãi? Đến trước cửa lớp, tôi xin phép cô giáo vào học. Cô Lan khẽ phẩy phẩy tay ra hiệu cho tôi về chỗ. Tôi ỉu xiu bước đi với một tâm trạng cực tệ. Thà tôi không đến thì đâu đến nỗi. Khó

chịu. Tiểu Ngọc nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Tôi chỉ quay lại mỉm cười rồi lại hướng ra cửa sổ nhìn bầu trời và cảnh vật bên ngoài. Đầu mới là con người thật của hắn? Bây giờ tôi mới biết mình chẳng hiểu một chút nào về con người này cả. Thật ra tôi đã sai khi gặp hắn. Thật sự đã sai. Gió thổi. Lòng tôi xao động. Có gì đó không ổn? Và cứ thế, thời gian cứ trôi, tôi cứ ngồi đó cho đến khi kết thúc năm tiết học. Cất sách vở, đồ dùng vào cặp, tôi khoác cặp chạy ra ngoài lén xe để cho con bạn út ở gọi lại. Nhảy lên chiếc xe đạp thân yêu, tôi phóng ngay về nhà. Tôi muốn được tắm ngay bây giờ, muốn quên đi những lời nói kia. Cứ coi như là tôi đã nghe nhầm đi. Và ngày mai tôi sẽ không phải lo lắng gì nữa. Cuối cùng cũng đã về. Tôi cất xe rồi chạy lên phòng. Vứt chiếc cặp sách trên giường, tôi cởi quần áo nhảy vào bồn tắm, xả những giọt nước lạnh. Dù đang là mùa đông nhưng tôi lại không còn cảm giác rét buốt, hay lạnh giá. Một cảm giác không tên len lỏi vào trong tim. Khoảng 1 tiếng sau, tôi mới mò ra, mặc trên người chiếc váy ngủ đã được mẹ tôi mua từ lâu nhưng tôi chưa mặc. Ngay lúc đó, chuông điện thoại reo, trên màn hình có hiện tên: Triết Vũ. Tôi nhấc máy, khẽ nói. - Đàn anh. Anh gọi có chuyện gì vậy ạ?

Giọng nói có vẻ hoảng hốt của Triết Vũ từ đầu giây bên kia.

- Nghe nói Phạm Kim Liên lớp 11d2 gây sự với em. Vậy em có sao không? Không bị thương chứ? Vẫn ổn hả?

Tôi bật cười, trêu chọc anh.

- Ôi trời! Anh giống bảo mẫu của em quá đấy. Em không sao đâu. Đừng lo lắng quá.

- Vậy thì tốt. À, em đã ăn tối chưa?

- Chưa. Ắt xì... Ắt... ắt... xì...

- Sao vậy? Em bị cảm à?

- Chắc là tại em ngâm nước lạnh lâu quá.

Mới chỉ nói như thế thôi mà Triết Vũ đã trách móc, quát ầm lên.

- Đồ ngốc. Em nghĩ gì mà ngâm nước lạnh trong khi đang là mùa đông hả?

- Hi hi. Em khỏe lắm! Không sao đâu.

- Thôi được rồi. Em lên giường đắp chăn vào. Chứ không lại cảm nặng đấy.

- Vâng.

Tôi cúp máy, nhảy tót lên giường. Đàn anh đáng yêu thật đấy. Không khéo tôi sắp trở thành em gái của anh ấy lúc nào chẳng hay. Thật là... tôi đâu phải là trẻ con cơ chứ. Haizzzz... Thề là tôi chìm vào giấc mơ.

Trả Lời Với Trích Dẫn Đúng 5h chiều, tôi thức dậy, tạt nước vào mặt cho tỉnh hẳn rồi định chuẩn bị bữa tối. Từ trong phòng bếp, mùi thơm của món ăn tỏa ra, bay vào mũi tôi. Thơm quá! Vừa bước vào, tôi thấy mẹ đang nấu rất nhiều món ăn tôi yêu thích. Tôi chạy đến chỗ mẹ, hôn chụt vào má mẹ một cái, cười khi như con nít.

- Con chào mẹ!

Mẹ tôi nhăn mặt, rồi lại cười nhân hậu.

- Cái con bé này! Chả lớn lên được tí nào.

- Hi hi. Con thích làm trẻ con để được mẹ chăm sóc cơ. (nũng nịu)

- Cô chỉ có giới cái chiều này thôi. Thế về sau già, cô cũng bắt bà già này chăm sóc nữa hả? (ngán ngẩm)

- Không, không, con nhất định sẽ chăm sóc khi mẹ về già mà. (lắc đầu lia lịa)

- Không biết có được hay không đây.

Tôi gãi gãi đầu chẳng biết nói gì nữa. Hi hi, cuối cùng thì tôi cũng chẳng đầu vồ mồm được bằng mẹ. Tôi thờ ắt ra rồi xán tới giúp mẹ dọn bàn ăn. Trong ngôi nhà tràn ngập tiếng cười và niềm hạnh phúc. Xong xuôi, tôi và mẹ cùng ngồi vào bàn thưởng thức bữa ăn. Mỗi món tôi gắp một ít, không ăn thì thêm chén (lè lưỡi). Mà sao mẹ không đi làm đầu bếp nổi tiếng cơ chứ. Hầu hết, món ăn nào mẹ nấu cũng mang một đặc trưng riêng khiến người khác muốn ăn lần nữa. Cũng như tôi ăn nhiều đến mấy cũng chẳng thấy chán. Nghĩ đến đó, tôi lại cười thầm với cái ý tưởng vợ vãn của mình. Đã muốn mẹ ở bên cạnh rồi mà còn sáng tạo ra cái ý nghĩ đó. Đúng là khủng. Bữa ăn chưa kết thúc thì chuông cửa reo vang lên hồi. Kính... koong... Kính... koong... Tôi buông đũa, nhanh chân ra mở cửa. Khéo léo mở chốt, cánh cửa mở toang. Kin đang đứng trước mặt tôi, mỉm cười. Thiết tình, mấy ngày rồi không gặp chẳng lẽ anh ấy không nhớ đến mình hay sao? Mặt tôi hăm hăm, để Kin đứng đó với cánh cửa đã mở, hăm hực vào nhà. Ngồi phịch xuống ghế, cúi gằm mặt xuống, tôi ăn cơm thật nhanh. Đúng lúc đó, tiếng hét vui mừng của Kin khiến tôi suýt sặc cơm lên tận mũi.

- Bác, cháu nhớ bác quá!

Ghê quá! Phát ói. Com tôi nuốt vào cứ muốn phun ra.

- Thằng nhóc này, mới có mấy ngày không gặp...

Mẹ chưa nói hết thì tôi đã chạy vào phòng vệ sinh ho sặc sụa. Ôi trời! Da ga nổi hết lên rồi. Mãi 5 phút sau, tôi mới bước ra với khuôn mặt méo mó. Vâng, chưa đầy 20s Kín đã đứng trước mặt tôi, sốt sắng gặng hỏi.

- Nhóc bị sao vậy? Ôm hả?

- Nhờ phúc của anh đấy! - Nhái lại - Bác, cháu nhớ bác quá!

- Có gì đâu! Vui mừng quá nó vậy. Bản tính không thể sửa mà. (gãi đầu, xấu hổ)

- Thế hả? (bầu môi)

Mắt của Kín sáng long lanh, chớp chớp mi như chú cún con nhìn tôi.

- Nhóc không tin hả?

Tôi đẩy mặt Kín quay sang bên phải, đe dọa.

- Anh mà con lỏi cái giọng đó ra thì đừng trách em. Mà anh đừng có gọi là nhóc nữa. Em đã lớn rồi cơ mà.

- Nhưng anh thích gọi nhóc là nhóc! (long lanh, nũng nịu)

- Đã bảo không được gọi như thế cơ mà! (ra vẻ người lớn)

Trận chiến khốc liệt diễn ra. Tôi cứ bảo Kín không làm cái này thì anh ấy lại làm ngược lại. Nói gì cũng đáp trả lại. Tự dưng muốn đấm cho Kín một cái quá! Chưa kịp thực hiện, mẹ tôi đã can ngăn.

- Thôi được rồi. Hai đứa ngồi xuống ăn cơm đi.

Nhưng cuộc chiến vẫn tiếp tục. Mẹ tôi gắt, ra lệnh.

- THÔI NGAY.

Tôi và Kín cúi đầu hối lỗi.

- Vâng. Nếu không có sự nghiêm khắc của mẹ tôi thì bữa ăn đã không kết thúc suôn sẻ. Hiện giờ, tôi cùng mẹ và Kín ngồi xem phim. Nhưng cứ được một lúc, Kín lại trêu, khiến tôi bực vô cùng. Dù biết mình chẳng làm gì sai thế mà tôi lại trở thành người bị mẹ mắng nhiều nhất. Oa oa oa. Tôi vô (số) tội. Chính Kín mới là người mắc nhiều lỗi nhất chứ. Quá đáng. Và ngay khi đó, tôi không thèm nhìn mặt Kín, trêu hay châm chọc cũng bị tôi ngó lơ, coi như không biết. Và cứ như thế cho đến lúc chuông điện thoại reo. Tôi nhấc máy lên nghe, giọng vẫn còn đặc chí vì thấy Kín tức.

- Alo! Tôi - Đinh Ngọc Thiên Hương xin nghe.

Người đầu dây bên kia có vẻ ngập ngừng.

- Là tôi. Chuyện sáng nay, tôi còn chưa nói hết. Em có thể cho tôi chút thời gian...

Thiên Ân - hẳn chưa kịp nói hết, tôi đã đập máy ngay lập tức. Hô hấp trở nên khó khăn, tim đập nhanh hơn bình thường. Tên điên này! Tôi đã cố quên mà sao hẳn lại nhắc lại không biết. Đến là khổ. Hu hu hu. Chắc tối nay không ngủ được mất.

- Tiểu Hương, em sao vậy?

Giọng nói lo lắng của Kín làm tôi sực tỉnh. Gượng cười sao cho tự nhiên, tôi phẩy phẩy tay.

- Không có gì. Người ta gọi nhầm ấy mà. Hi hi. Xem phim tiếp thôi

- Ừ.

Tôi ngồi xuống ghế. Mắt thì nhìn màn hình tivi, nhưng tâm trí bay tạt nơi nào nơi nào rồi. Đến tận 10h, Kín mới đi về dù là tôi đã đuổi khéo anh ấy rồi đấy. Và nhớ phúc của anh ấy nên kế hoạch ôn tập cho kì thi sắp tới của tôi coi như đi tong. Haizzzz... Còn mấy ngày nữa là thi mà tôi chưa ôn tập được gì cả. Hức hức chỉ tại cái đầu kém thông minh này. Sao ông trời lại bất công thế nhỉ? Kề đáng ghét thì IQ cao chót vót, lại còn may mắn còn những người tốt bụng như tôi (Bà ấy tự kỉ rồi nè) sao IQ lại thấp và xui xẻo thế nhỉ. Tôi cũng muốn học ngay bây giờ nhưng nhờ thiếu giấc ngủ thì làm sao? Phải có sức thì mới học được đúng không? Ngủ là nhất, chơi là nhì, học là ba. (Có ai ngờ thì mới đồng ý với cái bà Tiểu Hương này) Tôi nhảy tót lên giường, cầm cuốn truyện ngắn mà Tiểu Ngọc đã cho mượn từ năm nào năm nào giờ mới giờ ra đọc. Thấy bảo, cuốn truyện này cảm động cực kì, khiến bao người rớt nước mắt. Lật từng trang, từng trang một, mắt tôi đi theo dòng chữ ngay ngắn. Thoát cái đã 1h, tôi vẫn chăm chú đọc. Không biết từ khi nào nước mắt đã chảy dài trên khuôn mặt, ướt đầm cả gối. Tôi như bị cuốn vào từng tình tiết của câu chuyện. Vui có buồn có nhưng nhiều nhất vẫn là lòng

thương cảm đối với nhân vật chính. Thật không thể tin là cô lại trải qua nhiều đau khổ như thế. Dù thế cô ấy vẫn quyết tâm vượt qua tất cả hướng tới thành công. Giờ tôi mới thấy vết thương trong quá khứ của mình mới bé làm sao? Và mới thấy cuộc sống này còn nhiều người chịu nhiều cực khổ hơn mình. Vậy nên tôi phải mạnh mẽ để vững bước trên cuộc đời này. Có lẽ tôi đã sai khi từng muốn buông xuôi mọi thứ. Chưa đọc hết nhưng tôi vẫn đóng cuốn truyện lại. Thả lỏng cơ thể, tôi chìm sâu vào những suy nghĩ và câu hỏi tự mình đặt ra. Có đúng như mẹ nói ba mất là không phải tại tôi mà là do người giết ba tôi? Ba không giận tôi vì khiến ba phải chết đúng không? Tôi từng ước, giả như ba chỉ làm một công việc bình thường thì tốt biết mấy. Chung qui là tại người đàn ông năm ấy, sao ông ta lại hại ba tôi khiến hạnh phúc gia đình tan vỡ. Cũng có khi, tôi muốn trả thù ông ta, muốn gia đình ông ta chia đàn xẻ ghé nhưng lại không thể. Phải chăng hận thù trong tôi không hề mạnh mẽ như bản thân tưởng? Hay vì nó không thể tồn tại trong tôi? Tôi che miệng ngáp, ôm lấy chú gấu bông, nhắm mắt ngủ một giấc.

Ngày hôm sau. Đúng 6h sáng tôi vươn vai tỉnh dậy, nhảy xuống giường, tôi làm vệ sinh cá nhân sau đó lấy bộ đồng phục treo trong tủ mặc lên người. Xong, tôi ra phòng bếp làm bữa sáng. Trứng ốp la, bánh mì và sữa là được. Khá đơn giản nên tôi làm loáng cái là xong. Nhưng không biết tại sao tôi lại làm những 4 suất cho 4 người. Haizzzz... Khó hiểu. Tôi gọi mẹ mãi nhưng không thấy ai trả lời. Hóa ra là mẹ không có trong phòng. Một lúc sau, tôi thấy mẹ đi đâu về. Thắc mắc, bèn hỏi.

- Ô? Mẹ vừa đi đâu đấy ạ?

- Khoảng 5h30 đi ra ngoài công viên tập thể dục với mấy người bạn cũ. (ôn tồn trả lời)

- Hi. Làm con lo chết đi được. (cười tươi)

- Con bé này, mẹ có gì mà lo.

- Tại con sợ mẹ đi mất. (giọng nghẹn ngào)

- Con ngốc. Mẹ không bao giờ bỏ con nữa đâu. (địu dàng xoa đầu)

- Vâng. Mà con chuẩn bị xong bữa sáng rồi đấy ạ. Mẹ thay quần áo đi rồi vào ăn luôn cho nóng.

- Chờ mẹ chút.

Bỗng chuông cửa reo liên hồi. Tôi định chạy ra nhưng mẹ bảo cứ để mẹ. Nhìn theo bóng mẹ, tôi mỉm cười hạnh phúc. Một lúc sau, mẹ vào nhà cùng với Thiên Ân và Triết Vũ. Tôi ngạc nhiên đến nỗi đứng ngẩn người, lắp bắp như gà mắc tóc.

- Sao đàn anh và anh ta lại ở đây?

Mẹ tôi khẽ liếc mắt, gật nhẹ.

- Ô? Cái con bé này hay nhỉ? Bạn đến mà còn hỏi như thế là sao?

- Con xin lỗi. Hi hi. (cười ngớ)

- Các cháu cứ ngồi chơi đi nha.

Nói xong, mẹ tôi đi vào phòng. Thiên Ân và Triết Vũ đồng loạt ngồi xuống dưới bàn. Tôi chạy đến rót nước mới hai người. Trừng mắt, thì thầm với giọng bức dọc.

- Tự dưng đến là có gì mờ ám đây? Cả đàn anh (chỉ Triết Vũ) và hấn ta nữa (chỉ Thiên Ân)

Thiên Ân vẫn thản nhiên, nhún vai rồi nói.

- Đến thăm nhân tiện muốn hỏi truyện hôm qua....

Vâng, chưa gì mặt tôi đã đỏ chót như quả nhót, cúi gằm mặt xuống đất không muốn ai muốn nhìn thấy bộ dạng này.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dê Thương*, *Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

- Hỏi? Chuyện hôm qua? Có gì xảy ra hả, Tiểu Hương? (Triết Vũ tò mò)

Tôi lắc đầu lia lịa, chối phắt.

- Có gì đâu. Anh ta nói chơi thôi mà.

Rồi tôi thì thầm vào tai Thiên Ân.

- Đừng có nói chuyện đó ở đây. Có gì nói chuyện sau.

- Được. (bình thản)

Rồi mẹ tôi từ phòng bước ra, cười, ân cần nói.

- Nếu hai cháu chưa ăn cơm thì vào ăn chung với cô và bé Hương.

- Kia mẹ, con đâu phải là bé nữa chứ. (xấu hổ)

- Vâng.

Cả bốn người cùng ngồi vào bàn. Cũng may là tôi lỡ chuẩn bị bốn suất nhá. Ngồi ăn lia lịa, tôi chẳng còn để ý có ba người đang nhìn mình chăm chăm. Và Triết Vũ thốt lên.

- Ngon quá! Tay nghề của bác đúng là số một.

Gì chứ? Là tôi làm mà. Triết Vũ đang ghét. Tôi liếc Triết Vũ mắt sắc lẹm. Người gì mà quá đáng.

- Là Tiểu Hương chứ không phải bác làm.

- Vậy ă? Cháu không biết. (gãi gãi đầu, về ăn năn nhìn tôi)

Hất mặt, tôi không thèm nhìn mặt Triết Vũ. Nhưng đôi mắt hút hồn đó lại khiến tôi xiêu lòng. Haizzzz... Thế là thử thách trai đẹp không vượt qua. Đúng lúc đó, tôi nghe thấy giọng của một tên siêu siêu siêu đáng ghét.

- Tạm được.

Sặc. Hấn nói thế là muốn chê tôi đúng không? Người đâu mà đang ghét như thế cơ chứ. Tự nhiên tôi muốn đập cho hấn một phát.

[- Chết nè. Chết nè.

Hàng chục cái đập từ chân trút xuống người con trai đang nằm chổng queo dưới đất. La oai oái, cầu xin.

- Hương tiểu thư, tha cho tôi.

- Há há há. Cuối cùng người cũng biết bốn tiểu thư lợi hại như thế nào hả?

- Vâng. Vâng.

Cười sáng khoái, hướng mặt lên trời rất mãn nguyện]

Nứt. Nứt. Vỡ toang. Đó chỉ là tưởng tượng. Chẳng bao giờ có chuyện như vậy đâu. Nhưng mà công nhận vui phết. Tôi cười thầm rồi lại cắn đầu cắn cổ ăn tiếp. Bữa sáng diễn ra không mấy suôn sẻ. Kết thúc. Tôi định đập xe đến trường nhưng lại bị giăng co giữa hai người con trai bắt đi cùng họ. Hu hu hu. Tôi sắp bị xé thành hai rồi còn gì là người nữa. Và cuối cùng thì cả ba cùng phải lên xe Thiên Ân đi (vì Triết Vũ có tài xế còn Thiên Ân thì tự lái) do mẹ tôi ra lệnh. Ngồi trong xe mà cứ như là đi đánh trận ấy. Toàn súng, bom rơi với mìn, tôi sắp nổ thành nghìn mảnh rồi. CỨU TÔI VỚI! Xe dừng lại. Tôi bước xuống xe cùng hai người kia và tôi cũng là người thê thảm nhất. Mặt tái xanh như tàu lá chuối, tóc hơi rối, người bơ phờ. Nói tóm lại là tại hai người kia. Nhất là cái tên Thiên Ân ý. Hấn đi xe như ăn cướp. Tôi có bảo đi chậm lại thì hấn lại nói là trễ giờ. Cuối cùng, Triết Vũ can ngăn và thế là cả hai con người đó xung đột diễn ra chiến tranh khốc liệt mà nạn nhân chính là tôi - Đinh Ngọc Thiên Hương. Cũng định phản bác lại đấy nhưng một đứa nhỏ bé thấp hèn như tôi chen vào chỉ tỏ hại mình mà chả được ích lợi gì nên im lặng là vàng. Nhưng đâu chỉ có vậy. Đền trường tôi cũng không được tha. Đối với người khác, được hai mĩ nam hộ tống vào lớp là may mắn còn đối với tôi thì ngược lại là thảm họa. Vâng, giờ đây tôi đang trở thành trung tâm đào tạo những ánh mắt hình viên đạn những cái liếc sắc lẹm như dao găm. Sao tự dưng tôi lại trở thành cái bia bự cơ chứ? Tôi lăm lăm **** thăm.

- Tại sao lại phải chịu cái kết cục dở hơi này cơ chứ? Thiên Ân, Triết Vũ chết dẫm. Thích hại người khác lắm hả? Đúng là cái người quá đáng.

Nếu không thoát khỏi đây e rằng mình sẽ không sống sót. Nhất định phải tìm người thế mạng mới được. Ông trời, ông có linh thiêng thì giúp con với. Nếu thành công con nhất định sẽ hậu tạ. Đúng như nguyện vọng, ông trời đã đáp trả. Ngay trước mặt tôi là "chị" Liên rần rần. Như vớ được vàng, tôi chạy ngay đến bên "chị", ôm chầm lấy như thần thiết lăm.

- Chị Liên, gặp được chị em vui quá! Em đang có chuyện muốn nói.

Hình như hôm nay "chị" ý có vẻ hiền hơn thì phải, trả lời rất điềm đạm.

- Cô muốn nói gì thì nói thẳng ra luôn đi.

- Chuyện là thế này.

Tôi thả người Liên ra, thì thăm bên tai.

- Chị có thấy anh Thiên Ân và anh Triết Vũ không ạ?

- Có. Thì sao? (dừng dưng)

- Thật ra, hôm nay hai anh ấy muốn gặp chị nên nhờ em báo hộ.

- Thật không? (mắt sáng như đèn pha máy bay)

- Vâng. (trả lời chắc nịch) Chị đến nói chuyện đi nha, em chuẩn à quên đi trước đây. Bye (nháy mắt + cười đều)

Không ngoài dự đoán, tôi vừa nói xong thì Liên đã ngoáy móng đi đến chỗ hai người kia. Làm bộ dạng thân quen lắm, giả nai, cúi mặt, nhỏ nhẹ nói.

- Hai anh muốn gặp em có chuyện gì ạ?

- À, Liên. Hình như hôm qua em đánh nhau với Thiên Hương hả? Vậy thì từ nay đừng có làm thế nữa, nó là em họ hàng xa của anh đấy. Em mà động vào là không được đâu. (Triết Vũ cười lạnh, tỏ vẻ khinh bỉ)

- Vâng. Em xin lỗi. Nhưng em không cố ý mà. (mắt rung rung về ăn năn)

- Cô mà còn làm gì con nhóc đó thì đừng trách Thiên Ân này. (trùng mắt)

Vâng, "chị" Liên "đáng kính" bật khóc bỏ chạy ngay lập tức. Còn tôi thì lùi đi luôn chẳng kịp để ý có người đang cười nhếch mép, gian oai là gian làm mọi người xung quanh đều ngẩn ngơ. (Thiên Ân bà con ạ) Cuối cùng, tôi cũng được yên, không dây dưa vào hai người đó nữa nhưng trong lớp toàn nhận được cái nguyền, sự ghen ghét của bọn con gái trong lớp. Kệ bọn họ. Mình có làm gì đâu mà phải lên tiếng quát lại cơ chứ? Một tiết học nặng nề trôi qua. Kì này chắc chết quá! Không khí trong lớp lạnh hơn cả thời tiết hôm nay. Và tôi trở thành cái bia bị được ngắm trúng bởi mấy chục cái mũi tên. Khéo phải lùi đi mới được. Lực lượng địch đông thế này mà chỉ có một mình thì chẳng thể nào chống đỡ nổi. Bao nhiêu là chuyện xảy ra. À, giờ tôi để ý là không thấy nhỏ Ngọc đâu cả. Haizzzz... Chắc là lại đi chơi với chồng nhỏ rồi. Lại cô đơn.

Trả Lời Với Trích Dẫn Giờ nghỉ trưa. Tôi lùi thúi, một mình ngồi trong lớp. Tất cả mọi người đã xuống căng tin chỉ có tôi là lạc lõng, chẳng được ai quan tâm như một người bạn thật sự trái lại toàn là sự khinh bỉ, oán trách nữa chứ. Haizzzz... Tôi thấy buồn ghê gớm. Rốt cuộc, mình chẳng làm sai nhưng vẫn bị hiểu nhầm. Dù có bao nhiêu lời giải thích mà không gỡ rối được gì. Ngó ra ngoài cửa sổ, tôi ước mình là một chú chim được tự do bay lượn không phải gò bó như bây giờ. Nếu không có thể là một đám mây tung hoành khắp bầu trời xanh, cao rộng kia. Có phải tôi ngốc lắm không? Toàn tưởng tượng những thứ viễn vông mà dù cố gắng như thế nào cũng không thể thực hiện. Bỗng, có ai đó đập nhẹ vào vai, khiến tôi giật mình, dứt ra khỏi suy nghĩ, trở về thực tại.

- A, Kín? Anh đến lớp em có chuyện gì vậy? (ngạc nhiên)

- Cái con nhóc này, bộ không có chuyện thì không được đến sao? (Kín làm mặt giận)

- Ồ không. Em không có ý đó. Anh đừng hiểu lầm (xua tay, lắc đầu lia lịa)

- Vậy thì tốt. (cười tươi như nắng ban mai)

- Hi hi. Mà anh ăn trưa chưa vậy? (hỏi thăm)

- À rồi. Với lại, anh không thấy em xuống căng tin. Em không ăn hả? Nhìn em có vẻ đói lắm, bụng sôi ồm ồm ọc kìa.

- Em không đói...

Tôi gãi cổ cãi lại nhưng mẹ ơi, cái dạ dày thân yêu nó lại phản bội tôi nó không ngừng kêu gào: "Tôi đói rồi, cho tôi ăn đi." Vậy đấy.

- Em ngốc quá.

Kín cười lớn rồi bước ra khỏi lớp tôi. Đúng 15 phút sau, Kín quay trở về với hai cái bánh mì kẹp chả lụa và một túi nước đậu lạnh, để xuống bàn rồi nói.

- Đây. Em ăn đi không lại mệt đấy.

- Cảm ơn anh.

Tôi hăm hờ, cầm cúi ăn ngon lành. Ôi! Ngon quá. Chỉ có Kín là tốt với tôi như thế. Kín chỉ ngồi bên cạnh tôi lăm bằm gì đó, bộ mặt như giận dỗi, sau đó thì ngẩn tẩn như tiều điều gì đó. Ăn xong, tôi xoa xoa cái bụng no nê của mình, miệng cười toe toét.

- Hi hi. No thiệt. Kín à!
- Sao vậy? (Kín ngẩng mặt lên nhìn tôi, mỉm cười)
- Anh đúng là người tốt nhất thế gian này luôn. (chu cái mỏ ra, hai tay đang rộng di chuyển thành hình tròn như tượng trưng cho trái đất)
- Anh mà! (cười mồm nguyền) (tự sướng ghê thật)

Vâng, trong cái giờ nghỉ trưa đó, tôi không còn thấy cô đơn nữa bởi vì vẫn có một người luôn quan tâm chăm sóc tôi. Và bởi vì tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Được một lúc, kết thúc giờ nghỉ trưa, Kín chìa tay tôi, chạy về phía lớp của anh. Tôi ngồi đó, cười một mình, mắt nhìn theo bóng anh khuất sau cánh cửa. Cảm ơn anh nha, Kín! Lớp cũng đã đầy đủ tất cả học sinh. Mọi người tập nập vào phòng thay đồ để chuẩn bị cho tiết thể dục. Tôi đứng dậy, lấy bộ đồ thể dục cất trong cặp, nhanh chóng vào phòng thay đồ mặc nó. Khoảng 10 phút sau, chúng tôi tập trung tại sân trường, ai cũng hăm hở, cười nói vui vẻ còn tôi thì đứng một mình, tự cười mĩa bản thân. Thầy Lâm - giáo viên dạy môn Thể dục bước ra, huýt còi, ra lệnh bằng cái giọng ồm ồm.

- Nghiêm!

Học sinh nghe lời răm rắp làm theo. Sau đó, nghiêm giọng.

- Con trai chạy 5 vòng, con gái chạy 3 vòng quanh trường cho tôi.

- Vâng. (đồng thanh)

Phải công nhận là mệt thật. Chạy một vòng đã đủ vất kiệt sức con nhà người ta rồi. Đây lại còn 3 với 5 vòng nữa chứ. Cũng may là tôi đã thực hiện xong. Dừng lại, tôi thở dốc, mồ hôi cứ chảy trên khuôn mặt. Tự dưng, tôi cảm thấy chân đau khủng khiếp, lại còn khó chịu nữa chứ. Cúi xuống nhìn thì thấy chiếc giày đã thấm dẫm cái chất lỏng màu đỏ mà người ta gọi là máu. Tôi lê cái thân tới chỗ ghế đá, ngồi bệt xuống, cẩn thận cởi dây ra. Thật kinh khủng. Chân tôi đã đầy vết cứa và có hai mảnh dao lam nhỏ ở trong giày. Ai đã bày ra trò này vậy nhỉ? Có mấy đứa bạn trong lớp nhìn thấy nhưng cũng làm lơ đi. Hừ. Các người đã muốn như thế thì cứ làm đi. Tôi sẽ không bao giờ khuất phục đâu. Tôi đến chỗ thầy giáo, lễ phép nói.

- Em thưa thầy, chân em bị chảy máu nên xin thầy cho em vào phòng y tế à.

- Ủ. Được rồi. Em đi đi. (gật đầu)

Mà số tôi cũng không phải xui xẻo cho lắm nên phòng y tế ở ngay trước mặt. Tôi cắn răng chịu đựng. Trong phòng y tế, tôi ngồi xuống tự sát trùng vết thương rồi băng bó lại. Thôi cứ nằm ở đây vậy. Dù sao vào lớp cũng chẳng có gì tốt đẹp. Ngã người xuống giường, bỗng nước mắt tôi cứ tuôn rơi không chịu ngừng. Không được khóc. Mấy phải mạnh mẽ lên. Lần cuối, mình sẽ chỉ khóc lần này thôi. Tôi khóc đến sưng cả mắt, sau đó chìm vào giấc ngủ. Tan học, tôi mới dò dẫm mò ra khỏi phòng y tế. Tôi lên lớp lấy cái cặp sách thân yêu rồi mới goodbye trường về nhà. Tôi gồng người đạp xe với tốc độ khủng khiếp. Rầm. Thật không may, đến ngã rẽ tôi lại không kịp phanh nên chiếc xe thân yêu "hun" vào một chiếc xe BMW màu đen. Sặc. Chết rồi. Thế nào họ cũng bắt đền tiền bồi thường cho coi. Oa oa oa. Phải làm gì đây? Mình thật ngu ngốc mà. Người tài xế chiếc xe bước xuống trông anh ta còn khá trẻ, nhìn tôi, gất gồng.

- Cái cô này đi đừng kiểu gì thế hả? Sức hết xe của cậu chủ nhà tôi rồi. Cô định thế nào?

- Tôi... tôi... không cố ý. (ngập ngừng) Vậy tiền bồi thường là bao nhiêu ạ?

- Chắc tầm 100 triệu.

Hả? 100 triệu? Trời ơi. Tôi biết đào đâu ra số tiền đó bây giờ. Sao cái số tôi lại dính với ông thần xui không biết? Tôi e dè nhìn anh ta, ấp úng.

- Để tôi... tôi từ từ trả được không?

- Không cần đâu.

Người con trai là cậu chủ của anh tài xế nói vọng ra, sau đó mở cửa, ra khỏi xe nhìn tôi mỉm cười. Ấc. Triết Vũ? Haizzzz... Thế thì mình bớt lo rồi đây. Tôi cương quyết từ chối.

- Không cần là không cần thế nào? Em nhất định sẽ hoàn trả đầy đủ số tiền sửa xe cho đàn anh.

- Cậu chủ quen cô gái này? (người tài xế hỏi nhỏ)

- Ủ. Anh mang xe về chữa rồi lấy xe khác đến đón tôi. (nhẹ giọng)

- Vâng.

Nói xong, anh tài xế lên xe, nổ máy. Chiếc xe từ từ lăn bánh. Xa dần, xa dần. Giờ chỉ còn là một cái bóng bé tẹo. Triết Vũ khẽ xoa đầu tôi, nở một nụ cười thiên thần.

- Em không cần lo đâu. Anh sẽ không để em phải bồi thường đâu.

- Nhưng em thấy áy náy lắm. Anh cứ để em đền tiền đi.
- Hay là thế này. Anh sẽ đưa ra một điều kiện và em phải thực hiện được không?
- Vâng nhưng đừng có khó quá đấy.
- Hiện tại, anh chưa có nghĩ ra nên cứ để đó.
- Xe em hỏng rồi thì về làm sao đây? Đừng lo anh mua cho em một cái mới.
- Em không dám nhận đâu. (lắc đầu)
- Không được từ chối. (kiên định)

Thế là tôi đành phải gật đầu đồng ý không thì anh ấy chết. Haizzzz... Khổ thật đó nha. Một lúc sau, một chiếc xe BMW màu bạc đến đón chúng tôi. Cả hai lên xe rồi cùng về nhà tôi. Chẳng hiểu vì sao anh ấy lại đòi đến nữa? Tính khí con trai thất thường thật. Chẳng thể nào nắm bắt nổi. Xe dừng ngay trước cổng. Dù tôi đã bảo Triết Vũ nên về nhà nhưng anh lại không nghe cứ đòi ở lại đây ăn cơm. Và tôi chỉ biết tuân lệnh mà thôi. Cũng may là mẹ tôi về sớm nên đã chuẩn bị hết đồ ăn. Chứ đợi tôi về có mà đến mai cũng chưa được bỏ cái gì vào bụng. Mẹ tôi niềm nở tiếp Triết Vũ, còn tôi chạy vào phòng, lấy một bộ quần áo rồi đi tắm. Nước ấm thật. Chắc mẹ đã pha sẵn cho tôi. Hi hi. Thật may là nhà tôi còn những hai người chứ không tôi cũng chẳng biết làm sao nữa ấy. Một lúc sau, tôi thay bộ quần áo đã chuẩn bị. Nhưng khi đang định bước ra thì dẫm phải cục xà bông nên ngã cái rầm. Đầu tôi hôn bức tường, còn móng thì hôn sàn. Một chấn động mạnh. Đột nhiên, Triết Vũ lao vào, lo lắng hỏi.

- Em có sao không? Sao lại bất cẩn thế cơ chứ?
- Không sao ạ. Ui ui. Cái đầu của tôi. Sao lại lắm sao thế này nhỉ? (mặt tôi nhăn như *** khi, lại còn ngồi đếm sao nữa chứ)

Tôi được bế ra ngoài rồi đặt lên giường và mẹ ngồi bôi thuốc cho tôi. Nhìn Triết Vũ lo lắng, tôi khẽ bật cười. Đáng yêu thật!

- Em còn cười được hả? (Triết Vũ cau gắt)
- Hi hi. Tại nhìn anh dễ thương lắm ý. (thành thật)
- Cái... cái... cái... gì? (lấp bắp, mặt từ từ đỏ như trái nhót)
- Em chỉ nói sự thật thôi. Anh mà là con gái thì có mà cưa được khối anh? (nháy mắt trêu chọc)
- Giờ em lại còn trêu anh nữa hả? (giận dỗi)
- Thôi, thôi, em xin hàng, xin hàng. (tôi giơ hai tay lên)
- Mà em có muốn ăn gì không anh đi lấy cho?
- À, không. Cũng muốn rồi đấy. Anh đi ăn cơm rồi còn về chứ? Không bỏ mẹ anh li thì sao?
- Ờ.. ừ. Em cứ nằm nghỉ đi.

Rồi Triết Vũ biến mất khỏi căn phòng. Haizzzz... Nếu anh ấy mà ở đây thêm phút nào thì tôi xấu hổ chết mất. Lý do là mẹ tôi cứ nhìn tôi và anh ấy bực miệng cười, lại còn rất gian nữa chứ. Cuối cùng cũng thoát nạn. Hay là mẹ lại có kế hoạch gì nữa nhỉ? Tôi lo lắng. Nhờ mẹ lại tưởng tượng ra chuyện gì khác thì chết. Mà thôi trước hết phải bồi dưỡng sức khỏe đã để mai còn đến nhà đàn anh Triết Vũ chơi nữa chứ. Hứa rồi là phải thực hiện đến cùng. Mắt tôi mở thao láo đến tận 10h mới chịu nhắm lại, ngủ yên. Sáng ngày hôm sau.

Cả đêm đầu tôi đau nhức nên dậy rất sớm. Tôi cứ ngồi nghĩ ngợi mà cũng chẳng biết đang nghĩ về cái gì nữa. Sau đó, tôi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân. Nào là đánh răng, rửa mặt, chải đầu tóc, thay quần áo. Lãng ngãng thế nhỉ! Mà không biết nên mặc cái gì đây nhỉ? Tôi trầm ngâm. À! Đúng rồi. Tôi có một bộ quần áo tomboy đã mua mà chưa kịp mặc. Hay là cứ thử bộ đó đi? Tôi tiến gần đến tủ, lục lọi tìm quần áo. Căn phòng ngăn nắp nay còn đâu. Bừa bải thật. Tìm được nó rồi. Tôi ngắm nghía rồi liếc qua căn phòng của mình. Éc. Toàn là quần áo và quần áo. Tôi bắt tay vào thu dọn, gấp nó cho vào tủ. Lại đẹp như xưa. Thay quần áo. Rồi tôi chạy xuống nhà, ngồi phịch xuống ghế sofa, lấy truyện tranh ra đọc. Chán quá! Được một lúc, tôi nằm vật ra ghế, miệng lẩm bầm bầm gọi Triết Vũ đến đón như tụng kinh. Ai nhìn thấy lại tưởng tôi bị điên cho coi. Haizzzzzz... Và cuối cùng cũng xuất hiện. Đúng 6h30, Triết Vũ đã đứng trước cửa nhà tôi, ấn còi xe ra hiệu. Tôi nhanh chóng chạy ra mở cửa. Giật cả mình. Anh ấy đã đứng trước mặt tôi từ lúc nào. Tự dưng, Triết Vũ cúi người chào, giơ tay trước mặt tôi mỉm cười nói.

- Chúng ta đi được chưa, tiểu thư?

Tôi bật cười nhìn Triết Vũ, nhún vai.

- Tất nhiên.

Chúng tôi bước lên xe, lại còn nói chuyện rất vui về bữa cơm. Xe bắt đầu lăn bánh rồi lao vút đi... Nói chuyện được một chút thì tôi lại quay ra ngắm cảnh. Sáng nay đẹp thật. Bầu trời trong xanh, không một gợn sóng. Tuy hơi se lạnh nhưng lại khiến tôi dễ chịu vô cùng. Một lúc lâu sau, chiếc xe dừng trước

một ngôi nhà to lớn. Bước xuống xe, tôi ngỡ ngàng, chăm chú nhìn nó. Mong sao ngôi nhà này không rắc rối như nhà Kin. Nếu không tôi thật chẳng dám vào nhà. Triết Vũ dắt tôi từ từ bước vào ngấm the giới của anh ấy. Vừa đi vừa nghĩ, tôi tròn mắt nhìn khu vườn đầy hoa và chủ chìm nhiều màu sắc khác nhau. Giờ tôi chỉ có thể nói được một từ: "Đẹp". Cánh cửa bật mở. Từng bước từng bước, quá sức tưởng tượng. Đây là kiểu kiến trúc kết hợp giữa Pháp và Mi tạo ra một không gian ấm cúng. Đột nhiên, tất cả người hầu từ trong lẫn ngoài tập hợp thành hai hàng, cúi đầu, đầu thanh.

- CHÀO MỪNG CÔ THIÊN HƯƠNG!

Éc. Cái gì vậy trời? Tôi giật mình, suýt ngã ngựa ra đằng sau. Chắc chắn là Triết Vũ làm đây mà. Haizzzz... Sao cái vụ này giống nhà Thiên Ân thế nhỉ? Ờ? Nhắc đến hân ta là mình lại sôi máu. Nhìn thấy Triết Vũ đang bụm miệng cười, tôi bực mình đá vào chân Triết Vũ một cái, hất mặt ngồi xuống ghế sofa. Vâng, Triết Vũ đang ôm chân nháy lò cò, mỉm cười đắc thắng, tôi khẽ trách móc.

- Ai biểu đàn anh cười em làm gì?

- Đầu có. (Triết Vũ chối phất)

- Nếu anh còn nói dối thì chuẩn bị gọi bác sĩ đến băng chân đi nhá. (liếc mắt đe dọa)

- Anh xin hàng, được chưa? (đánh phải chịu trận)

- Vậy mới được chứ.

Tôi cười. Bỗng một cô hầu tuổi bằng tôi thì phải, chạy ra, nói với Triết Vũ.

- Thưa cậu chủ, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi ạ!

- Ừ. (gật đầu, quay sang nhìn tôi) Em vào ăn sáng cùng anh chứ?

- Anh hỏi lạ nhỉ. (nháy mắt)

Sau đó, tôi bước theo Triết Vũ vào trong phòng ăn. Ngồi vào bàn ăn, mặt mày tôi ù dột. Cái bàn ăn quái dị, dài gần 4 mét, phủ vải trắng, báo hại muốn lấy thức ăn cũng thật khó, người ngồi bên kia nhìn xa xôi vạn dặm.

- Hương, mau ăn đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Tôi gật gù, nhưng tay lại ngăn quá không thể với tới thức ăn. Hức hức. Làm sao đây? Chẳng nhẽ bảo không gấp được thức ăn chắc. Hay là không đói nữa? Triết Vũ vẫn cứ lặng yên ăn, thành thạo dùng đĩa cắt thức ăn, cách ăn cũng rất cao quý, thanh nhã. Còn vẫn đang dùng hết sức để gấp được thức ăn. Aishiiiiiii.... Chịu thua rồi. Đặt đĩa xuống bàn, tôi than phiền với Triết Vũ.

- Cái bàn này dài quá, em không thể nào với tới thức ăn cả. Không ăn nữa.

Triết Vũ ngẩng đầu lên nhìn, thấy nét mặt khó chịu của tôi thì dịu dàng nói.

- Hay để anh gấp cho em?

- Không, không, anh cứ ăn đi, em không làm phiền đâu. (xua tay)

- Không được. Nếu mà em không ăn một chút thì anh sẽ rất áy náy và không dám mời em đến đây nữa đâu.

- Vâng.

Tôi ngồi im lặng. Triết Vũ đến chỗ tôi, cầm bát, gấp cho tôi rất nhiều thức ăn. Ôi! Nhìn ngon quá đi mất. Rồi đặt xuống trước mặt tôi, mỉm cười.

- Mau ăn đi!

- Vâng.

Sau khi Triết Vũ ngồi về chỗ của mình. Tôi vui mừng, cảm cúi ăn chẳng còn để ý đến ai nữa. No quá! Xoa xoa cái bụng căng tròn, tôi cười híp mí. Chưa bao giờ, tôi được ăn nhiều đồ ăn đắt tiền đến vậy. Nhưng theo tôi thấy thì mẹ nấu ngon hơn nhiều. Hóa ra là Triết Vũ đã ăn xong từ lâu, đang ngồi ở

ngoài phòng khách đọc báo. Tôi lon ton chạy như chú thỏ con, ngồi xuống đối diện Triết Vũ. Nhưng hình như anh tập trung đến mức không biết tôi đang là lười trêu. Ôi! Ngồi đây thêm chút nữa chắc tôi thành hoa héo mắt. Đúng rồi! Vườn hoa. Tôi muốn ra đây ngay bây giờ. May mà cô hầu lúc này vẫn đứng gần đó, tôi hỏi lỗi ra và được cô ấy dẫn đến đó. Woa! Đến gần mới thấy nó đẹp đến thế nào. Có bao nhiêu loài hoa nhưng tôi lại thích hoa hồng bạch vì nó tượng trưng cho ngây thơ, trong sáng. Tôi biết tôi đã mất đi những phẩm chất như thế, Dù vậy tôi vẫn yêu hoa hồng bạch. Đang ngồi thần tho nghĩ thì một đàn bướm đầy màu sắc, bay lượn, quần quít bên những bông hoa kiêu sa, đẹp đẽ kia. Một cảnh tượng hiếm thấy. Rồi một chú bướm bướm đậu trên tay tôi. Tự dưng lại thấy nhột, tôi mỉm cười đáng yêu. Cảm ơn mày nhà, bướm bướm. Lúc tôi đứng dậy thì nó bay đi mất, tôi chạy vòng quanh những khóm hoa, tung tăng nhảy nhót. Hình như nghe thấy tiếng động nên những con bướm bướm bay lên, tạo một khung cảnh sống động. Mắt tôi long lanh nhìn lên bầu trời. Đột nhiên, tiếng nói trầm ấm của Triết Vũ kéo tôi lại hiện tại.

- Hương, em thấy vui không?

- Có. Không ngờ là vườn hoa này lại đẹp đến thế và lại nhiều hoa hồng bạch nữa chứ.

- Em thích?

- Vâng. À, mà anh đang làm gì cơ mà? Sao lại ra đây?

- Tin tức. (kiếm lời)

Rồi chiếc vòi nước gần đó đập ngay phải mắt tôi. Vội vội vàng vàng, tôi vặn khóa, phụt, nước chảy ra, phun thẳng vào Triết Vũ khiến tóc anh lấm tẩm nước, quần áo cũng ướt. Tôi cười thích thú, trêu chọc.

- Cho anh chết nhá!

- Em, chờ đòn phản công của anh đây.

Ngay lập tức, Triết Vũ cầm chiếc vòi nước dưới chân, mở vòi, bắn trúng vào mặt tôi, ướt hết. Em sẽ trả thù cho coi. Phụt. Hai chúng tôi đều bị ướt sũng, những giọt nước trong suốt cứ được phun lên phun xuống. Cả khu vườn như được tắm mát, vui mừng lay động. Một "cuộc chiến" ác liệt. Không ai chịu thua ai, người này bắn thì người kia trả. Cứ vậy tiếp diễn. Cho đến khi, cả hai đều mệt nhoài, tựa vào lưng nhau thở dốc.

- Em ướt hết rồi đây này. Bây giờ lấy quần áo ở đâu đây? (phản nản)

- Không sao. Anh sẽ cho người chuẩn bị cho em được chưa?

- Rồi.

Và đập vào mắt tôi là khuôn mặt lấm lem của Triết Vũ, tôi bật cười ha hả, rống miệng nói.

- Nhìn mặt anh buồn cười quá!

Triết Vũ đỏ mặt, gằn cổ cãi lại.

- Tại em bắt đầu trước đây chứ!

- Ha ha ha. (tôi vẫn cứ cười như chọc tức Triết Vũ)

- Mặt em còn buồn cười hơn. (cười lớn)

Mặt chạm mặt, tôi nhìn Triết Vũ và Triết Vũ nhìn tôi. Phụt... Cả hai cùng cười vui vẻ. Nhưng đến lúc vào nhà thì bà ** liếc mắt, quát một thôi một hỏi. Tôi cùng Triết Vũ chỉ biết cúi mặt chịu trận. Vâng, thật khủng khiếp. Khoảng 1 tiếng sau, tôi mới thoát khỏi bài dân ca của bà **. Đầu óc choáng váng, tai lại còn đau nữa chứ. Mà sao bà ấy lại không thấy đau họng nhỉ? Nói lâu như vậy cơ. Đúng là siêu phàm. Sau đó, tôi được Mi (tên cô hầu) đưa đến phòng tắm và nói.

- Quần áo tôi đã chuẩn bị và treo ở bên trong rồi ạ! Cậu chủ bảo cô mà không tắm thì sẽ bị cảm mất.

- Cảm ơn bạn. Nói xong, tôi chui tót vào bên trong. Rộng thế! Khéo phải bằng một phần ba của nhà tôi ấy. Cởi hết quần áo trên người vứt vào máy giặt gần đó, tôi ngồi trong bồn tắm, ngả người xuống dòng nước ấm áp, dễ chịu thật. Lại còn dải hoa hồng trên mặt nước làm cả phòng có một mùi thơm thoang thoang. Hình như Triết Vũ cố tình bảo Mi rắc hoa hồng. Anh ấy đúng là chu đáo mà. Tôi từ từ thụp mặt xuống. Được một lúc, lại ngẩng lên. Khoảng 30 phút sau, tôi bước ra khỏi bồn tắm, lau tóc và người rồi mặc chiếc váy trắng treo trên tường. Màu trắng. Màu tôi thích. Thích thật ấy. Tôi cẩn thận mở cửa đi ra, trên môi vẫn nở một nụ cười. Thấy Triết Vũ đang ngồi ở trên ghế, tóc vẫn còn ướt, tôi rụt rè hỏi.

- Trông em thế nào?

Im lặng...

- Xấu lắm à?

Tiếp tục im lặng..

- Em biết rồi

Tôi ừ ừ định bảo Mi lấy cho bộ đồ khác.

- Đẹp lắm!

Triết Vũ cất tiếng nói.

- Cái váy này rất hợp với cô.

Mi đứng gần đó cười tươi rói.

- Cảm ơn nhé!

Tôi mỉm cười rạng rỡ nhìn Triết Vũ và Mi. Đến đây cũng không phải là sai nhì? Buổi chiều, mặt trời chói chang bỏ qua những ngày se lạnh. Bầu trời xanh gần như trong suốt, một vài đám mây trắng bay lững lờ, mặt trời xuyên qua những tầng mây, chiếu ánh nắng huy hoàng xuống mặt đất. Từng chiếc lá vàng rơi, óng ánh, bay lượn như những cánh bướm, lượn vòng, lá vàng len lén phủ đầy trên mặt đất. Ngút ngàn một màu vàng. Ngồi trên xe, tôi khẽ liếc mắt qua cửa kính ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Còn Triết Vũ đang tập trung cao độ lái xe. Chính bản thân tôi cũng không biết mình đang được đi đến đâu? Và chiếc xe dừng lại. Đến nơi rồi sao? Tôi mở cửa, bước xuống xe. Đây là nơi nào? Phong cảnh tuyệt thật. Ở? Chẳng phải là khu vực nội thành hay sao? Tôi phóng mắt nhìn qua là một cánh đồng hoa oải hương tím ngắt một màu. Mùa này hoa oải hương đang nở rộ, gió thổi tới cuốn mùi thơm thoang thoang khiến lòng tôi xôn xang. Giữa cánh đồng hoa oải hương có một cây đa cổ thụ, tán cây xòe rộng, cành lá xum xuê, giống như một chiếc dù màu xanh. Đẹp quá đi mất... Triết Vũ một mình bước vào cánh đồng, khom lưng hái vài nhành hoa rồi đi tới cái cây đa đó. Dừng lại trước một bia mộ, anh cười buồn, đặt hoa xuống, tay vuốt ve tấm bia như bảo bối. Chẳng lẽ người thân của Triết Vũ mất tại đây? Tôi dãi bước vội về phía Triết Vũ, nhìn qua mộ. Đó là ảnh một cô bé tầm 7,8 tuổi, khuôn mặt đáng yêu, mắt vừa to lại vừa đen láy, đôi môi chúm chím nở một nụ cười trong sáng. Triết Vũ ngồi phịch xuống gốc cây, thở dài thườn thượt, trầm lặng. Cả không gian rơi vào im lặng. Đứng bên cạnh Triết Vũ, tôi khẽ hỏi.

- Đàn anh, cô bé này là ai thế ạ?

- Nó là em gái ruột của anh.

- Em... em... xin lỗi. Đáng lẽ em không nên nhiều chuyện như thế. (cúi đầu hồi lỗi)

Triết Vũ kéo tôi ngồi xuống, dịu dàng, xoa xoa đầu tôi, cười bảo.

- Không sao. Là do em không biết cơ mà.

- Vâng.

Không một tiếng động. Tôi không biết làm thế nào chỉ biết cúi đầu, thỉnh thoảng nhìn Triết Vũ. Chắc là anh ấy buồn lắm nhì? Em gái anh ấy đáng thương thật. Thế mà tôi cứ tưởng anh ấy là một người cực kì hạnh phúc, chưa phải chịu một vết thương nào. Đáng lẽ tôi phải tìm hiểu trước khi nói chứ. Đúng là ngốc hết thuốc chữa. Dù Triết Vũ có cố cười tươi đi như thế nào nữa thì tôi vẫn nhìn thấy được sự đau đớn trong đôi mắt màu cà phê. Đột nhiên, Triết Vũ quay sang nhìn tôi, nói rất nhẹ, nhẹ như lời thì thầm bên tai.

- Em có muốn nghe chuyện về em gái anh không?

- Nếu anh đồng ý. (thận trọng trả lời)

- Ừ.

Và anh hít một hơi, bắt đầu khe khẽ nói.

- Hồi trước, ba mẹ anh đã từng xây một ngôi nhà tại đây và cũng là nơi anh và em gái lớn lên. Anh được đặt tên là Triết Vũ còn em gái anh thì tên là Bảo Như. Nó kém anh 2 tuổi. Ngày nào anh cũng cùng Như ra gốc cây si cổ thụ chơi. Vui lắm! Ba mẹ yêu thương chiều chuộng hết mức. Từng ngày, từng ngày, anh và nó lớn lên trong sự bao bọc của cha mẹ. – Triết Vũ mỉm cười nhưng sau đó giọng nói có phần đứt quãng - Cho đến một ngày, từ trường cấp hai trở về nhà, đột nhiên, anh thấy Như đang nằm bất động trước cửa. Anh vội vàng bấm số gọi điện cho ba mẹ, sau đó cũng như đến bệnh viện. Anh cứ nghĩ là nó chỉ kiệt sức mà thôi. Nhưng lúc đó, khuôn mặt Như trắng bệch, đôi môi nhợt nhạt, hơi thở trở nên gấp gáp hơn. Đưa vào phòng cấp cứu, anh trấn tĩnh bản thân là nó sẽ không sao.

- Vậy em ấy có làm sao không ạ? (tôi không hiểu, vội hỏi)

Triết Vũ kể tiếp.

- Cùng lúc đó, ba mẹ anh đến, lo lắng hỏi về tình hình của Như nhưng anh chỉ biết lắc đầu. Mãi 2 tiếng sau, bác sĩ mới ra và Như được đưa vào phòng hồi sức. Gặp riêng bác sĩ, nghe ông ấy nói mà anh không tin nổi vào tai mình. Như bị bệnh máu trắng giai đoạn cuối. Anh bật dậy, chạy đến gặp Như. Cả ngày không ăn uống gì. Anh cứ ngồi nói về những kỉ niệm tươi đẹp của hai anh em nhưng nó lại không tỉnh dậy. Vài ngày tiếp theo, Như tỉnh dậy, tuy nhiên sức khỏe giảm sút đi rất nhiều, sắc mặt rất kém. Anh rất buồn nhưng vẫn cố gắng cười thật nhiều để con bé không phát hiện mình mắc căn bệnh quái ác đó. Hai tháng sau, Như ra đi để lại bao nhiêu kỉ ức, anh bị trầm cảm trong mấy tuần, suốt ngày nhốt mình trong phòng, không dám ngủ vì như thế

lại gặp ác mộng. Con bé cứ kêu đau, bảo anh giúp nó sau đó thì biến mất. Rồi căn nhà bị phá, ba mẹ anh lên thành phố lập nghiệp, anh cũng lao đầu vào học. Giờ tôi chỉ có thể nói được một từ: Đau. Đôi mắt uồn ướt, nước mắt trào ra, lăn chả rơi trên khuôn mặt, tôi mím chặt môi, nặn mãi mới được một câu.

- Anh đã rất đau khổ đúng không?

- Ừ.

Triết Vũ gạt đầu, ánh mắt cứ hướng về một nơi vô định chứa bao nhiêu nỗi buồn, sự xót xa. Ước gì tôi có thể giúp anh ấy quên đi nó nhỉ? Dù gì anh ấy cũng là người hay giúp đỡ tôi và rất tốt nữa. Thế thì tôi sẽ không cảm thấy áy náy. Nước mắt trên mặt đã được gió thổi khô, tôi đứng dậy gượng gạo cười và nói.

- Em chắc rằng Như sẽ hiểu cho anh, em ấy không nỡ giận một người anh tốt bụng như anh đâu.

- Thật? (vô thức hỏi)

- Thật. Chắc chắn là vậy.

- Cảm ơn em, Hương. Nếu không có em thì những khúc mắc trong lòng anh sẽ không được giải đáp.

- Không có gì.

- Chúng ta về nhé?

- Vâng

Nhìn qua đồng hoa, tôi cất bước rồi đi cùng Triết Vũ mà trong lòng còn chứa đựng bao nhiêu thắc mắc, nỗi buồn. Chiếc xe lăn bánh, lao vút về phía trước... Dừng trước cổng nhà, tôi chào tạm biệt Triết Vũ rồi nhìn theo bóng xe xa khuất dần sau đó mới bước vào trong. Cũng gần 6 giờ rồi, tôi phải chuẩn bị cơm nước mới được. Đang tung tăng chạy nhảy thì một hình ảnh trước mắt khiến tôi giật mình, suýt đập đầu xuống đất vì ngạc nhiên. Ôi trời! Lại có chuyện gì nữa đây. Chà là đập vào mắt tôi là Kín và Thiên Ân đang ngồi đầu đá với nhau. Sặc. Biết thế này có chết tôi cũng không về nhà. Hai người này thật là... Bộ hết việc để cho làm rồi hay sao chứ. Cứ đến nhà tôi làm cái gì. Haiizzzzzz... Hu hu hu. Cũng tại cái ông thần xui chết tiệt, không đi du lịch đi mà cứ bám lấy tôi để được cái gì. Bỗng cả người tôi run lên cầm cập, lại còn ớn lạnh nữa. Chẳng lẽ... chẳng lẽ... họ đã biết tôi đi với Triết Vũ từ sáng tới giờ? Vậy thì chưa đầy một phút tôi sẽ bị án tử hình cho coi. Oa oa oa. Mẹ ơi, con vẫn còn muốn sống đến trăm tuổi cơ. Rồi một giọng nói đáng ghét cắt ngang cái suy nghĩ quái gở của tôi.

- Về rồi!

Hứ. Ừ. Ta về đây này. Định làm gì bốn cô nương? Có ngon thì nhào vô. Ta đây không sợ trời không sợ đất. Việc quái gì mà sợ tên ác quỷ đội lốt người, lưu manh giả danh tri thức, đười ươi lai khi đột, sắp chột trong nay mai, nhìn thôi đã gai mắt như người nhá. Ta chỉ cần hô một tiếng là hàng chục binh lính đã xé xác nhà ngươi ra rồi. (nổ quá bà ơi) Ngươi là cái thá gì mà cứ bắt ta phải nghe theo mệnh lệnh của ngươi hả?... Tiếc, đó chỉ là tưởng tượng. Tôi nào dám nói thế bởi vì tôi sẽ mình sẽ một đi chẳng trở lại. Thôi được rồi, phải nhin, nhin để còn sống nhưng nhất định một ngày nào đó tôi sẽ bắt hán phải quỳ gối cầu xin. Hơ... hơ... hơ... Mới nghĩ đến đã sướng run cả người rồi. Ấy thế mà...

- Này, cô bị thần kinh hả? Sao không nói gì mà cứ tùm tùm cười như người ở nhà thương điên vậy?

What? Dám bảo tôi điên. Bộ tên này chán sống rồi hả? Tôi đã im không nói thì thôi mà hán cứ moi móc hết cái này đến cái nọ. Tự dưng tôi muốn nhảy đến đập cho hán vài phát quá đi mất. Nhưng nhớ đến khuôn mặt đáng sợ của hán thì ý chí lại tụt dốc thảm hại. Cốc vào đầu một cái, tôi lẩm bầm ****.

- Cái tên này, mong ra đường hán bị chó rượt, chạy thì tụt xuống cống đi.

- Cô nói cái gì hả? (bực tức, gắt)

- Sao tai hán thính như dog vậy nhỉ? (lẩm bầm, nhưng trước mặt thì cười xòa, lắc đầu nguầy nguậy) À, không. Tôi có nói gì đâu.

- Vậy thì tốt.

Cái giọng hách dịch này là sao? Hán tưởng tôi là người hầu của nhà hán trước. Nhảm rồi nhá. Không vì chữ “sống” thì tôi đã cho hán xuống gặp Diêm Vương ca ca từ lâu rồi. Số con rệp có khác. Đột nhiên, một bàn tay đập vào vai tôi. Giật thót, tôi ôm ngực, ngã bệt xuống sàn nhà, hét toáng lên như cháy nhà.

- Á á á á á...

Và trước mặt tôi là cái tên đáng ghét Thiên Ân đấy ạ? Hán nhếch mép nhìn tôi, lại còn cười đều nữa chứ.

- Nhát gan.

- Vâng. Tôi biết là gan tôi bé rồi, vậy chắc lá gan anh to lắm nhỉ? (đốp chát lại ngay lập tức)

- Tất nhiên. (sương, hắt mặt)

Mãi cãi nhau với hấn mà tôi quên mất chuyện cơm nước. Phát hiện ra mới tá hỏa chạy vào bếp. Ai ngờ, cơm đã nấu, thức ăn đã được bày sẵn trên bàn. Ai làm vậy nhỉ? Chẳng lẽ là ma? Tôi run run đi ra phòng khách, lắp bắp nói.

- Kín. Hình như nhà em có ma thì phải?

- Sao? (khó hiểu)

- Thì em thấy bữa tối đã được chuẩn bị sẵn mà làm gì có ai có thể nên chắc chắn là ma rồi. (hồn nhiên như cô tiên)

Im ắng. Im ắng. Và một tiếng cười man rợ từ đâu lọt thẳng vào tai tôi.

- Ha ha ha. Buồn...ha ha ha...cười...ha ha ha...chết mất. Ha ha ha...

Hấn – Thiên Ân đang nằm lộn trên ghế sofa cười ứa cả nước mắt, tay đập bàn rầm rầm. Tương tự, Kín cũng như thế. Ô? Chẳng lẽ tôi nói gì sai hả? Giương đôi mắt cún nhìn Kín, tôi thắc mắc.

- Anh không tin em hả?

- Không phải, anh...

Kín ngập ngừng. Nhưng chưa kịp nói hết thì đã bị Thiên Ân cắt ngang, nói thẳng vào mặt tôi, vai run run vì nhin cười thì phải.

- Này cô. Cái gì nó cũng có chừng mực thôi chứ, điên cũng phải có lúc dờ cũng phải có giờ thôi chứ. Hay cô tính vết truyen cười? Xin lỗi, tôi không có hứng thú.

Cái gì hả? Tôi hỏi Kín thì có gì sai mà tự dưng hấn rống lên như con lợn bị chọc tiết cơ chứ. Vừa vừa phải phải thôi. Thề có cái bóng đèn, hấn mà còn chọc kháy tôi nữa thì tôi sẽ bật lại cho coi. Tôi không phải là con rối để hấn xa giận đâu. Ai ngờ nó lại thiêng đến thế, nói xong hấn lại bắt đầu.

- Im lặng là tôi nói đúng. Ài, chẳng hiểu cái đầu cô chứa cái gì nữa? Nhìn cái gì mà nhìn? Bộ tôi đẹp trai đến thế cơ à? (tự cao tự đại)

Giờ tôi bùng phát, không còn chịu đựng thêm nữa mà bật dậy, chống hông, quát thẳng vào mặt.

- Tôi nhin anh lâu lắm rồi đấy. Đừng tưởng tôi bé mà bắt nạt nhá. Có biết đây là cái gì không? Tức nước vỡ bờ đấy. Cái gì có cũng phải có chừng có mực thôi chứ? Tôi ghét anh, nhìn thấy cái bản mặt của anh là tôi đã tức điên máu lên rồi. Anh tưởng chỉ mình anh đẹp trai hả? Trái đất này còn có đầy người đẹp hơn anh nhá. Miệng anh được trang bị hàng tấn bom hả? Sao mà nổ đã man thế? Tiếc thay, tôi không có hứng thú với anh nhá. Tỉnh dậy đi, đừng có mơ nữa. NGHE RÕ CHƯA?

Đoạn cuối, tôi hét thẳng vào hấn cho điếc luôn đi cũng được. Vâng, hấn ta và Kín ngỡ ngác, tròn mắt nhìn tôi như sinh vật ngoài hành tinh. Đến mãi một lúc sau, hấn mới tỉnh lại, đứng thẳng dậy, rờ trán tôi, nói một câu khiến tôi suýt bật ngửa mà ngã.

- Không nóng.

Lại tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

- Chẳng lẽ cô quên chưa uống thuốc? À, chắc tôi nghe nhầm. Người vừa quát tôi không thể là cô được. Thường thì cô chẳng bao giờ dám cãi lại tôi. Hóa ra là tưởng tượng.

Hấn. Hấn. Hấn coi lời nói của tôi không có trọng lượng. Chẳng lẽ hấn nghĩ bản thân là mình tinh chắc? Ở với tên này thêm mấy hôm nữa thì chắc tôi đã giết hấn ngay tức khắc. Đừng là cái đồ đáng ghét, điên, khùng. Ta đây không chấp. “Nhìn, nhìn, phải nhìn đến cùng” Quay sang nhìn Kín, tôi cười híp mí, “ngọt ngào”

- Kín, ai đã làm đồ ăn vậy? Anh có thể nói cho em biết không?

- Là... là... anh. (áp ứng)

- Vậy hả? Thế sao anh không nói cho em biết? (toàn mùi thuốc súng tuy đã kiểm chế)

- Anh không có ý. (giọng gao nói)

- Vậy ă? Em hiểu rồi.

Vừa cười vừa nói. Bộc phát. Rồi chẳng biết sức mạnh ở đâu ra, tôi xách cả hai người ném ra ngoài cửa, bực mình hét lên.

- HAI NGƯỜI ĐI KHỎI NHÀ TÔI MAU. ĐỪNG BAO GIỜ BÉN MẮNG ĐẾN ĐÂY NỮA. NẾU KHÔNG TÔI CHÔN SỐNG. NHẤT LÀ ANH ĐÂY, TÊN ĐIỀN KIA (chỉ thẳng mặt Thiên Ân).

Kèm theo đó là tiếng “Rầm” khi đóng cửa của tôi. Cái đồ chết dẫm. Tôi hăm hăm đi vào chẳng thèm quan tâm hai người kia sống chết ra làm sao. Chỉ biết, tôi mà gặp một trong hai thì một là họ chết, hai là tôi chết. Thế đấy! Tối. Mẹ về. Tôi đã sẵn sàng ngồi vào bàn. Thay quần áo xong, mẹ tôi bước ra, ngồi phịch xuống ghế cũng tôi thưởng thức bữa tối. Vì vẫn còn tức Kín nên tôi chỉ ăn vài miếng nhưng lúc sau, tôi ăn hết mình. Phải công nhận là những món ăn rất ngon. Tay nghề của anh ấy khá phết đấy chứ (quả giỏi chứ khá cái gì). Nhớ lại tôi thấy mình hơi quá đáng, nhưng mà ai mượn Kín hùa vào với tên đáng ghét Thiên Ân kia làm gì. Hừ. Mặc kệ. Tôi chẳng muốn nghĩ nhiều cho một óc. Chuyện gì đến thì sẽ đến mà không đến thì thôi. Mẹ tôi buông đũa, nhìn tôi rồi nhẹ nhàng hỏi.

- Tiểu Hương, có phải hôm nay con và Kín lại giận nhau chuyện gì không?

- Dạ, không có gì.

- Thật không? Sao lúc nãy mẹ thấy thằng Kín đứng ở gần nhà mình nhỉ? Hay mẹ nhìn nhầm?

- Hả? Mẹ thấy Kín đứng gần nhà mình á?

- Ừ.

Tôi giật mình, chẳng lẽ vì muốn tôi tha thứ nên anh ấy đứng từ lúc đó đến giờ. Không phải chứ. Bất dậy, tôi vội vàng chạy ra khỏi nhà. Mong là trời tối nên mẹ nhìn nhầm. Nhưng sự thật chỉ có một. Một bóng dáng quen thuộc đang ở ngay trước mắt. Sao anh ấy lại ngốc như vậy cơ chứ? Đáng lẽ phải trở về nhà luôn, đứng ở đây làm gì. Giờ tôi nghĩ mình thật đáng ghét. Chỉ vì bản thân mà đổ lỗi cho người khác. Nhưng vì sao Kín vẫn không giận, không ghét tôi cơ chứ? Tôi chẳng có gì tốt đẹp, không đáng yêu chút nào. Dải bước thật nhanh, tôi run run, không dám đứng bên cạnh Kín, miệng mấp máy mãi mới nói được một câu.

- Anh, anh ăn gì chưa?

Ánh mắt trêu mến yêu thương của Kín chạm phải ánh mắt bối rối của tôi. Tôi nhìn anh. Anh nhìn tôi. Khoảng không gian như chỉ có hai người chúng tôi, im lặng. Mãi lâu sau, Kín mỉm cười, bàn tay dịu dàng vuốt mái tóc tôi, giọng nói còn chút ngập ngừng.

- Em đã tha lỗi cho anh?

Đáp lại lời Kín chỉ là một cái gật đầu mạnh.

- Vậy thì anh sẽ không phải lo lắng nữa rồi. Khi em bảo không muốn gặp anh nữa thì tìm anh nói đau, khó chịu lắm. Dù em ghét anh cũng được nhưng đừng bao giờ nói không bao giờ muốn anh xuất hiện trước mặt em có được không?

- Không phải, không phải, tất cả là tại em ngu ngốc. Đều là lỗi của em. (gắng giọng, hối lỗi)

Đột nhiên, Kín ôm tôi vào lòng. Hơi ấm từ người anh xoa dịu trái tim đang run rẩy của tôi. Có lẽ tôi đang thực sự sợ hãi mình sẽ mất đi một người yêu thương? Tôi đã quá tham lam chăng? Vẫn cứ đứng im một chỗ, tôi để mặc cho anh ôm. Tim không đập nhanh. Chẳng lẽ tôi chỉ coi anh như một người anh trai không hơn không kém? Hình như tôi không yêu Kín như hồi bé, là thế. Hai long nhãn đã ăng ặc nước, rơi lã chã trên khuôn mặt, đau khổ nói.

- Em xin lỗi, thật sự xin lỗi.

- Sao lại xin lỗi? Em không làm gì sai cơ mà. (dễ dàng)

Im lặng. Tôi không biết mình nên mở lời như thế nào, chỉ sợ anh ấy sẽ rất đau lòng và bỏ mặc tôi. Tại sao tôi lại làm tổn thương những người mình yêu quý? Tôi là một người xấu xa đúng không? Bởi vì thế mà ba đã rời xa tôi. Không hiểu tôi đang làm gì nữa. Nước mắt vẫn không ngừng chảy, trái tim nhức nhối như có kim đâm vào. Như thế Kín sẽ buồn, mình không được khóc, phải vui lên như vậy mới bù đắp được những vết thương gây ra cho anh ấy trong thời gian không xa. Quệt đi nước mắt, tôi nở một nụ cười đáng yêu, buông Kín ra, bảo.

- Chắc là anh cũng đói rồi. Vào ăn cùng em nha.

- Ừ. Vậy cũng được. (gật đầu)

- Thế mới ngoan chứ. (trêu chọc)

- Ý em anh là chó nghe lời chủ răm rắp chứ gì. (tức đến đỏ bừng mặt)

- Đầu có. Ý em là anh đáng yêu. (nói dối không chớp mắt)

- Thật hả? Hi hi. Anh mà lị. (cười toe toét)

- Vào đi.

Tôi ấy Kín thật nhanh nhưng thực chất là để anh ấy không phát hiện ra tôi đang cười trộm. Ổn định chỗ ngồi, tôi gấp nhiều thức ăn cho Kín dù anh ấy cứ kêu la nhưng bị tôi ép là im lền. Vui thật! Có thật là thế hay không? Hiện tại, chúng tôi đang an tọa tại phòng khách, một đĩa trái cây bày trước mặt. Là mẹ tôi chuẩn bị. Tôi ăn nhồm nhoàm như người chết đói mấy năm. Ấy thế mà Kín khề liếc tôi rồi cười ngoác cả miệng ra. Bực mình, tôi gất gông.

- Bộ mặt em dính nhọ nôi hả? Sao cứ nhìn em rồi lại cười thế hả? Ăn mất cả ngon.

- Không. Tại chương trình này buồn cười.

Kín tinh bơ. Và thốt ra cái lý do rất là ngược đời. Ôi trời! Nếu chương trình mà anh ấy bảo buồn cười là chương trình hài thì tôi không nói nhưng đây lại là chương trình thời sự nó mới cay cú chứ. Haizzzz... Chẳng hiểu Kín bị đứt dây thần kinh nào mà lại điên điên dở dở như thế cơ chứ. Vâng, tôi chỉ còn biết cười gượng gạo bởi vì còn gì mà nói được với anh ấy cơ chứ. Bỏ tay chấm com rồi ạ. Khi bạn là Kín, biết mình nói hớ thì sẽ rất xấu hổ đúng không, ngược anh ấy lại không biểu cảm, mặt chăm chú nhìn tivi, lại còn bật cười ha ha nữa chứ. Chạm đây. Tôi chắc chắn một trăm phần một nghìn đây. Sai thì cứ mang tôi đi làm thịt viên chiên là xong. Lắc đầu. Tự dưng tôi lại thấy sợ Kín quá. Oa oa oa. Nhờ bệnh này truyền nhiễm thì sao? Đó là một vấn đề cực lớn luôn. Mọi người cũng nên cẩn thận vào, không thì chết đó. Nha, nha.... Ngày hôm sau. Không biết vì lý gì mà tôi lại gặp nhiều xui xẻo đến thế? Đầu tiên là quên mang vở văn, thứ hai là bị chó rượt, thứ ba là gặp tên đáng ghét Thiên Ân đấy ạ. Quái lạ! Hôm nay có phải là ngày 13 tháng 6 đầu cơ chứ? Hức hức. Chắc tôi sắp biến thành cô nàng xui xẻo như Thái Linh rồi. Aishiiiiii... Vậy mà, hần còn trêu chọc tôi nữa chứ. Hôm trước, tôi đã bảo hần đừng có để tôi gặp cơ mà. Ấy vậy mà hần lại còn đứng trước cổng trường, khoác tay lên vai tôi, nở một nụ cười sáng chói đến nỗi bệnh viện quá tải vì không chứa nổi thêm bệnh nhân. Ôi giờ! May là tôi không phải loại người hám trai nhá. Tuy nhiên tim tôi lại đập nhanh kinh khủng, phải trấn tĩnh mãi nó mới dừng lại đấy. Khổ nỗi, tôi lại không giỏi che giấu cảm xúc nên bị hần bắt được tại trận là mặt tôi đang đỏ lừ. Được đã, hần lại lên con, châm chọc tôi nhiều hơn. Sao lại thế nhì? Cái lúc hần không may chạm vào tay tôi thì một luồng điện 220V chạy rẹt làm tôi giật mình, giấu tay sau lưng. Chẳng lẽ tay hần chứa được điện? Chết, tôi điên mất rồi. Tự dưng lại nhớ lại chuyện đó làm gì cơ chứ? Hu... hu... hu... Không biết đấy thôi chứ từ lúc bắt đầu giờ học đến giờ tôi đã ăn hai viên phấn dài ời là dài từ thầy Lâm dạy Toán. Mà rõ ràng là tôi có làm gì đâu cơ chứ? Người ăn phấn phải là cái bà Ngọc kia kia, ngồi cứ cười toe toét như con khùng ý. Haizzzzzz... Nhất định phải tập trung mới được, chứ không lại ăn thêm phấn thì đầu tôi sẽ có 3 trái ôi mất. Tại anh đấy - tên ác ma Thiên Ân. Và tôi không kìm chế được, đập đầu vào bàn rầm, rầm, rầm. Y như rằng, tôi bị lôi ra ngoài trở thành vật triển lãm ở hành lang. Nhục, quá nhục! Rồi bỗng, lưng tôi ớn lạnh vì có một đôi mắt tia từ nãy đến giờ. Quay lại đằng sau, biết tôi thấy gì không, là Thiên Ân đấy ạ. Hần đang ngồi vắt vẻo trên cây cổ thụ, nhìn tôi chăm chăm như sinh vật lạ, buông lời châm chọc.

- Trời! Ai đấy? Tiểu Hương. Sao em lại phải ra ngoài đây? Một học sinh "guồng mẫu" như em, lại phải quỳ, chắc, chắc.

Vâng, cái từ "guồng mẫu" được hần kéo dài, và nói rõ to. Hừ. Tên đáng ghét! Đừng tưởng ta không dám cãi lại nhá. Chỉ là ta đang bị phạt thôi. Tưởng nhà người chăm học lắm ý, suốt ngày trốn học đến đây để xiên xỏ ta đấy à. Ừ thì ta như thế đấy, tại có làm sao mà người cứ phải châm chọc ta cơ chứ? Bộ nó hay lắm hả? Đó là điều mà tôi muốn nói nhưng lại chẳng được. Kiểm chế nào. Nở một nụ cười đáng yêu, tôi khề đáp lại.

- Xin lỗi nha. Nhưng em đâu có phải là học sinh guồng mẫu. Có vẻ đàn anh hiền nhảm rồi.

- Thật? (ngơ ngác như con nai vàng)

- Ừ.

Hần ngậy ngốc khề gật đầu một cái. Chẳng biết hần làm sao mà cứ dơ cái người ra như vậy cơ chứ? Đúng là con trai, khó hiểu vô đối. Sau một hồi lâu, hần mới tỉnh lại, hắng giọng, rồi cất tiếng.

- À, anh có chút việc nên đi trước đây. Bye.

Nhảy khỏi cái cây, bóng hần khuất trong tầm mắt của tôi. Mình làm sao vậy nè? Cứ tìm đáng hần là vì nguyên do gì? Thôi, biến đi xem nào. Và một lần nữa, "cốc" viên phấn nằm ngay giữa trán tôi, thầy Lâm trừng mắt, nghiêm khắc.

- Tiểu Hương. Nếu em còn không tập trung nữa thì tôi sẽ để em quỳ ở đó đến lúc tan học.

- Vâng ạ. Em xin lỗi thầy.

Thoát nạn. Qua tiết Toán, tôi được vào lớp với cái chân mỏi nhừ và khuôn mặt đầm mồ hôi vì nắng. Ôi! Bụng tôi nó cứ réo từ nãy giờ. Chắc là tại mất nhiều sức quá đây mà. Xuống căng tin cái đã. Tôi thông dong bước vào, mua đồ ăn rồi ngồi vào một chỗ chén ngon lành. Cứ tưởng sẽ được yên ai ngờ, ba người Thiên Ân, Triết Vũ, Kín đang tề tựu tại một cái bàn trong xa và nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Ôi trời! Quả này tôi sắp trở ngôi sao nổi tiếng rồi đấy. Nhưng mà chả biết được 1 hay 2 phút là tôi sẽ chết vì cái đám con gái đang hét ầm ằng kia hay vì ba con người kia nữa. Oa oa oa. Tôi vẫn còn muốn sống lâu hơn nữa cơ. Không biết đâu. Tôi nhồm nhoàm ăn với tốc độ siêu phẩm để trốn khỏi đây ngay lập tức chứ không thì... mọi người cũng đã biết đấy. Đáng lẽ tôi đã bỏ chạy thành công nhưng thật không tin được là lại bị bọn con gái xông đến hàng loạt vì ba người kia nên tôi bị đánh bật lại, bay xa mấy chục xăng ti mét đập đầu vào cái ghế, ngã dúi dụi, chỉ một từ thôi: đau, đau thấu trời đất, đau đến ứa nước mắt tôi tắm mặt này. Tôi cần rằng chịu đựng ngược mặt lên thì sáu con mắt (của ai thì mọi người cũng biết đấy ạ) đang nhìn mình chăm chăm và còn có chút lo lắng trong ánh mắt đó. Giật mình, tôi lùi xa hơn 2 mét, sau đó cười gượng gạo vì có rất nhiều ánh mắt sát thủ đang chọc thủng cái bia đỡ tên là tôi. Không thể chịu đựng được nữa rồi. Tôi vùng dậy, bỏ chạy ra khỏi đám đông. Chẳng biết tại sao những khi buồn hoặc bực mình thì tôi lại chạy đến khu vườn sau trường? Ngồi phịch xuống gốc cây si cổ thụ, tôi ngắt một bông hoa cúc, cài lên đầu. Hi hi hi. Giờ tôi đâu khác gì công chúa đúng không nhì? Thế là tôi lại hết bực rùi, vui thế

không biết. Đột nhiên, một tiếng nói trầm trầm vang bên tai.

- Nơi này khiến cô thích?

Còn ai vào đây nữa, Thiên Ân. Tôi quay đầu lại nhìn hắn, môi khẽ nhếch thành một nụ cười.

- Ủ. Chứ ở trong căng tin thì chắc tôi đã bị bấm nhỏ làm thịt viên chiên rồi.

- Ai cho chứ. (bỗng gắt)

- Không biết. Cứ thế, hai chúng tôi ngồi đó. Không gian im lặng và yên bình biết bao. Thình thoảng lại có một đàn bướm bay qua, đậu vào những bông hoa đề thụ phấn. Tôi khẽ liếc nhìn hắn, khuôn mặt sao lại dịu dàng đến thế. Đúng là chỉ khi ở nhà thì hắn mới để lộ ra bản chất thật sự của mình. O? Sao tôi lại để ý đến chuyện đó nhỉ? Khùng thật. Giờ tôi đã biết là bản thân không có ghét hắn, mà chỉ là bức mình một chút thôi. Chuông reo. Tôi vào lớp, hắn cũng biến đi đâu mất. Hoi buồn một chút nhưng không sao hết. Vì tôi là nữ anh hùng cơ mà, không thể để tâm mấy chuyện con con như thế được.

Tan học. Vẫn như bình thường. Tôi đạp xe chậm rãi trên con đường thẳng tắp. Chỉ một mình. Brum... Brum... Một cái xe mô tô phân phối cao vượt mặt tôi. Chết tiệt! Có phải nó cố tình chọc tức tôi không vậy? Và cái chiếc xe đó đi chậm lại, ngang bằng với tôi. Tôi biết chủ nhân của nó là ai rồi đấy? Cái tên dơ hoi xoi cám lộn Thiên Ân đây mà. Hình như mọi xui xẻo của tôi đều xuất phát từ hắn nhỉ? Thiên Ân cười toe nói.

- Xin lỗi, tôi không cố ý.

Trong 5s, lấy lại được bình tĩnh, tôi nở một nụ cười không thấy mặt trời.

- Ô, không sao. Anh nghĩ là vậy hả?

Tôi nghiêng răng trèo trẹo cố gắng sao cho giọng nói của mình ít mùi tà khí nhất. Không những không tỏ vẻ ăn năn mà hắn còn nhún vai như chọc tức tôi.

- Ủ. Thì đúng là thế mà.

Hừ. Ta đây tốt bụng không thèm chấp. Tôi cười tươi như hoa hướng dương, mắt phát ra tia lửa, ngọt ngào nói đến sồn hết cả gai ốc.

- Nay, tránh ra cho tôi đi nhé. Hi hi. Thiên Ân đẹp trai, ga lăng.

Đơ tập đoàn. Mặt hắn thộn ra nhìn tôi không chớp mắt.

- Ê. Mình biết mình xinh gái rồi. Đừng có nhìn mãi thế chứ. Xấu hổ.

Lại đơ. Tròn cả con mắt. Tôi suýt nữa cười phá lên vì cái bản mặt cực ngố của hắn. Đây mà là tên Thiên Ân lạnh lùng mà tôi biết hả? Ôi giờ ơi. Nhịn cười đến nội thương rồi. Ngay lúc đó, tiếng nói rống lên của Tiểu Ngọc làm hắn giật mình tỉnh giấc.

- Nay, đợi tôi về cùng với.

Khẽ lườm mặt cái rách mắt, tôi bắt bẻ, còn nháy mắt đều nữa chứ.

- Tưởng mày về với "anh" Hải Đăng rồi.

- O? Bà thích kháy đều tôi đến vậy à?

- Không. Sự thật là thế. (tinh bơ như quả mơ)

Đốp một cái. Êc, rất quá. Cái con này dám đánh mình, tôi liếc xéo đe dọa. Sau đó kéo nó lên xe, gồng người đạp, nhưng vẫn còn nói vọng lại.

- Khi nào muốn ngắm mình thì đừng có công khai như thế nhé.

Hắc hắc. Coi như là mình win rồi. Tôi cười đắc thắng để con bạn ngẩn ngơ chẳng hiểu cái gì đang diễn ra. Về đến nhà đã có bữa cơm thịnh soạn do chính tay mẹ yêu dấu của tôi chuẩn bị. Tôi lảng xảng vào phòng thay đồ rồi lại lảng xảng đến bên bàn ăn. Ôi chào! Nhìn đã thèm rồi. Mẹ tôi vừa ngồi xuống thì ngay lập tức, tôi nhanh nhẩu mới mẹ xoi xom rồi gấp lia lịa đồ ăn. Ngon quá! Vâng, giờ miệng tôi nhồm nhoàm nhai như người mấy năm không ăn nhưng với tôi một ngày không ăn đã chết rồi nói gì đến mấy năm cơ chứ. Mẹ tôi chỉ lắc đầu mỉm cười, cúi xuống ăn tiếp. A! Đúng rồi! Hôm nay có phim Hàn Quốc "City Hunter" công chiếu. Giờ ơi! Sắp phát sóng rồi, tôi phải nhanh lên mới được. Khoảng 5 phút sau, tôi đã có mặt tại phòng khách. Coi nào! Kênh mấy vậy trời. Nhớ rồi. May thật mới đang quảng cáo chưa có phim. Tôi dán mắt vào ti vi, khéo ai đến cũng chẳng biết nữa là. Lee Min Hoo kia! Đẹp trai khủng! Đúng lúc đó, "reng, reng, reng" chuông điện thoại ré lên như cháy nhà, tôi giật mình, đành bỏ phim ra nghe với lại mẹ tôi đang bận dọn dẹp cơ mà. Bực dọc, chẳng biết là ai tôi đã gắt gỏng, giọng nói như đâm vào tai.

- Alo!

- O? Cái bà này, tôi có làm gì đâu mà bà gắt với tôi? (là Tiểu Ngọc)

- Ai mượn tôi đang xem phim hay thì bà gọi? (cãi dôm đốp)

- Có chuyện nên mới gọi. Bộ sai hả? (ré lên như lợn bị chọc tiết)
- Ủ. (nhàn nhạt)
- Thôi không rảnh đâu mà cãi nhau với bà làm gì cho mệt. Thế đã biết gì chưa? Biết cái gì? Thì học sinh trường British đang tìm bạn gái để đi dạ hội bên trường Key ý. (hồ hởi như nhặt được vàng)
- Ủ. Tiếc là tôi chẳng quan tâm. (dửng dưng)
- Ủi giời! Cứ bảo không quan tâm đi, tôi chắc chắn thế nào cái tên Thiên Ân ý cũng rủ bà đi cho coi. (bầu môi)
- Kệ. Mặc xác hần. À quên, chắc bà cũng được “anh” Hải Đăng mời đi chứ gì. Gớm chưa! (Châm chọc, cười đều ọi là đều)
- Bà... bà quá đáng! (xấu hổ)
- Đi mà gọi cho anh yêu của bà đi, tôi cúp máy đây, đang xem phim dở.

Rụp một cái. Tôi biết thế nào Tiểu Ngọc cũng đang đỏ mặt và tức giận cho mà coi. Trên bà này vui phết. Nhưng chẳng biết Tiểu Ngọc làm gì mà nói thiêng thế không biết. Tôi chưa kịp xoay người bước đi, thì đã “reng, reng, reng” tôi nhảy dựng lên, cầm máy lên nghe không cần biết dò là ai.

- Alo! Tôi – Đinh Ngọc Thiên Hương xin nghe.

Đầu giây bên kia sau 30s mới trả lời.

- Là tôi. (giọng nói có vẻ lạnh lùng)
- A! Hoàng tử Thiên Ân đó hả? Sao cái số mình nó “sướng” thế nhỉ? Được đích thân Hoàng tử băng giá ở trường British gọi điện. Đúng là tu may kiếp mới được như thế. (giả vờ phấn khởi nhưng thực chất toàn là ý châm chọc)
- Có cần phải kháy đều nhau như thế không? (bực tức)
- Sao anh lại nói thế? Em đang rất rất là vui vì được Hoàng tử như anh gọi điện đấy ạ (có mà muốn đâm chết người thì có)
- Thôi đi, không cần phải giả nai, tôi nhìn thấu tim gan của cô rồi.
- Khiếp! Anh cứ nói quá, em đâu có giả nai, hức hức, anh nói thế làm em buồn lắm đây ạ. (vờ thút thít)
- Tôi không tin cô.
- Ấy chết! Chẳng lẽ em nói gì sai ạ? Một người đẹp trai như anh rất hút hồn người khác đấy ạ (có hút chó thì đúng hơn)
- Cô có để tôi nói vấn đề chính không hả? (hét)
- Ờ hèm. Vậy thì nói luôn đi, rắc việc quá. (trở lại nguyên hình ban đầu)
- Tôi mai cô có rảnh không? (giọng nói có phân ngập ngừng)
- Muốn mời tôi đi dự tiệc chứ gì? (tự cao tự đại)
- Sao cô biết? (ngạc nhiên)
- Ôi giời ời! Tôi vốn thông minh mà ỉ. Nhưng mà nói thật là tôi không có hứng thú với mấy bữa tiệc tùng đó đâu, đừng mất công mà mời. (tự sướng sau đó thì nhất quyết từ chối)
- Nếu cô không đi thì tôi sẽ nói với mẹ cô là lần trước cô bị đánh nên phải ở nhà tôi. (nhếch mép cười nửa miệng)
- Anh... anh... anh... Sao anh dám hả? (lắp bắp không nên lời)
- Hỏi ông trời vì sao tôi dám?

Là bởi vì cô quá ngốc thôi. (xuất khẩu thành thơ)

- Tôi... tôi... tôi đồng ý là được chứ gì. (gượng ép)
- Vậy mới ngoan chứ. (cười ha hả) Mai khoảng 6h tối, tôi sẽ đến đón cô, đừng mong trốn thoát. Bye.

Aaaaaaaa! Tên điên kia! Tức quá! Sao hần dám áp đặt tôi hả? Cuối cùng thì tại sao tôi lại xui xẻo đến thế cơ chứ? Oa oa oa. Cái gì không đến thì lại

đến, còn cái gì muốn đến thì lại không đến? Ông thần xui ơi là ông thần xui, dạo này ông bám tôi sát quá rồi đây. Haizzzzzzzz... Đúng là số con rệp.

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

- Hương, vào ăn hoa quả với mẹ.

Tiếng nói cất lên khiến tôi sực tỉnh.

- Dạ thôi ạ. Con xin phép vào phòng trước.

Chưa kịp để mẹ nói gì, tôi đã ở trong phòng, đóng cửa cái ‘rầm’. Không được. Mình không muốn đi chút nào cả. Đến đây lại còn gặp mấy đứa tiểu thư nhìn mà thấy ghét. Bộ hán không tìm được ai khác ngoài tôi chắc? Hán đào hoa lắm cơ mà, chỉ cần phẩy tay một cái là con gái xếp thành hàng dài dâng dâng. Nhất quyết phải là tôi mới được chắc. Tên Thiên Ân đáng chết, phải chăng hán đang tìm cách bôi nhọ tôi? À, chắc không phải. Hán đâu là người như vậy. Tuy có lạnh lùng nhưng tôi chưa bao giờ thấy hán dùng thủ đoạn bôi ối để hại người khác. Hay là hán muốn tôi giúp hán tránh các bạn gái khác nhỉ? Thế là suốt cả buổi tôi tôi chẳng thể tập trung học bài, nằm suy nghĩ, suy nghĩ và suy nghĩ đến tận 1h sáng mới có thể chợp mắt.

Ngày hôm sau. Tôi uể oải vươn vai thức dậy rồi liu xiêu đi vào phòng tắm. Một quá đi mất! Oh my God! Nhìn khuôn mặt trong gương mà tôi giật nảy mình, suýt ngã ngửa ra đằng sau. Gì thế này? Khùng khiếp. Mái tóc rối tung, hai mắt thâm quầng vì thiếu ngủ, lại còn mắt nhắm mắt mở nữa chứ. Oa oa oa. Không khác gì quỷ, à phải hơn quỷ ấy chứ. Gỡ lại mái tóc, tôi đánh răng, rửa mặt rồi vịn lên người bộ quần áo đồng phục của trường. Xong. Tôi chạy vèo ra khỏi phòng, đến bếp chuẩn bị bữa sáng. Vẫn là thực đơn cũ. Trứng ốp la – bánh mì – sữa. Nhưng tôi phải đi sớm trực lớp nên ăn trước còn để lại khi mẹ dậy thì ăn. Nhảy lên chiếc xe yêu quý, tôi rời khỏi nhà với một tâm trạng khá ổn định nhưng lại chẳng thấy vui. Vừa đến trường là tôi đã dựng xe và phóng lên lớp ngay lập tức. Lấy đồ đạc trong tủ, tôi bắt đầu trực nhật. Haizzzz... Nhiều giấy rác thật đó, nếu không quét nhanh thì khi vào lớp cũng chưa xong. Mà sao hôm nay tôi lại phải quét lớp nhỉ? Đáng lẽ phải là mấy ngày nữa chứ. Rõ ràng tôi nhớ là vậy mà, chẳng lẽ mọi người cố tình bắt nạt tôi. Tôi chỉ muốn hòa đồng với mọi người thôi nhưng sao lại khó đến thế? Nhiều khi tôi muốn gào lên hỏi tại sao lại đối xử với tôi như thế nhưng cổ họng cứ nghẹn lại. Khó lắm. Hót rác và giặt giẻ lau bảng xong, tôi nằm gục xuống bàn. Chắc ai nhìn cũng tưởng là ngủ nhưng thực ra những giọt nước mắt đã lăn dài trên hai gò má. Mặn và đắng. Được một lúc, tôi ngủ say dù trên mí mắt vẫn còn vương một giọt nước mắt. Tôi đang ở đâu thế này? Sao lại đông người như vậy nhỉ? Mà hình như tôi lại là trung tâm, bị mọi người nhìn chăm chăm như sinh vật ngoài hành tinh. Cúi xuống nhìn, cái gì thế này, bộ đồ kinh khủng là sao? Còn tên Thiên Ân ôm bụng cười đến nổi sặc. Làm sao đây? Ai cứu tôi với. HELP ME! Bật dậy, tôi vuốt mặt trấn tĩnh. Hóa ra là giấc mơ, nhưng tôi nay phải đi tiệc không khéo hán lại bắt tôi mặc đúng cái bộ đồ đấy thì tôi biết phải làm sao? Không biết đâu. Tôi không muốn đi nữa. Nghĩ đến là thấy sợ rồi. Hức hức. Oa oa oa. Đột nhiên tiếng gọi lớn đến mức kéo tôi về hiện tại.

- TIỂU HƯƠNG.

- Hà? À, có chuyện gì vậy, Tiểu Ngọc? (thắc mắc)

Bỗng người tôi ớn lạnh, nổi da gà, quay lại thì nhỏ Ngọc đang cười đều nhất trong các loại đều.

- Gớm chưa kia. Bà tưởng tôi không biết gì chắc? Nghe nói bà đồng ý đi tiệc với cái tên Thiên Ân rồi hà. Thế mà có người bảo ‘Tôi chẳng quan tâm’ (nhái lại). Thật là, sao bà không nói thẳng là tôi rất muốn đi cho xong còn giả vờ giả vịt.

- Bà tưởng tôi muốn đi lắm hả? Tại tên đó đe dọa ấy thôi chứ không có cho tiền tôi cũng chẳng thèm. (bật lại ngay tức khắc)

- Đe dọa? Ai có thể đe dọa được bà cơ chứ? Nói dối mà chẳng biết đường nói. (bĩu môi)

- À thì... Nếu bà không tin thì thôi vậy. (thờ dãi)

Đúng lúc đó, chuông reo, tiết học đầu tiên là của cô giáo chủ nhiệm. Không biết hôm nay có thông báo gì mới không nhỉ? Hay là được nghỉ hai ba hôm cũng được? Tôi nghĩ thầm rồi tùm tùm cười và tất nhiên là không phát ra tiếng. Giọng nói thánh thót như chim sơn ca cất lên.

- Các em có nhớ ngày 12/12 là ngày gì không?

- Dạ, không ạ. (đồng thanh)

Suýt nữa, cô giáo ngã ngửa may mà vịn vào bàn chứ không mong đã chạm đất rồi. Cô háng giọng cười bảo.

- Là kỉ niệm 5 năm ngày thành lập trường.

- À, à. (gật gù như người già)

- Có nghĩa là thứ 6 tuần sau chúng ta sẽ tổ chức kỉ niệm và mỗi lớp phải có một hoặc hai tiết mục văn nghệ. Thế thì em nào xung phong tham dự?

Thế là kết quả hai người lao vào đánh nhau. Tôi tung tăng rời khỏi chỗ đó, đi về lớp trên môi còn nở nụ cười đắc thắng. Cứ đánh tiếp đi, thật nhiều vào. Hơ... hơ... Công nhận chiều này của mình độc thật. Phải thương xuyên sử dụng mới được. Tôi tung tăng chạy nhảy như con sóc. Suốt cả buổi học cứ ngồi cười tủm tỉm như một con điên mới trốn trại ý. Ngay cả đứa bạn thân là Tiểu Ngọc cũng bảo: "Mày có cần tao đưa đến bệnh viện không?" Thế mới đau chứ. Nhưng tại nghĩ đến hai bà kia nên mới vậy chứ thực ra, tôi hơi bị hiền nha, còn lễ phép đến chào hỏi đàn "chị" cơ mà. Thế mà còn có người hiểu nhầm đấy. Cứ thử chơi với tôi mà xem, đảm bảo ai cũng khen tôi tốt bụng cho coi (tự sướng vừa thôi bà ơi, sao lắm bom mà nổ thế). Wày, chán thế! Chẳng lọt được vào tai những gì mà thầy giáo giảng nữa. Ai mượn ông này hôm qua phạt tôi làm tôi mất mặt lắm gì, hử. Đã thế bốn tiểu thư cũng ghét luôn chứ không cần đâu nha. Và quyết định cuối cùng là tôi quay ra ngoài ngắm cảnh chứ tuyệt đối không ngắm ông thầy đầu hói kia đâu nhá. Nhưng chẳng ai mà ngờ, hành động kì quái của tôi đã lọt thẳng vào đôi mắt của ông thầy. Vũ... Cốp... Tiếng phán bay và chạm đúng đầu tôi cái "cốp". Hu hu hu, tự dưng lại có một quả ổi mọc ngay giữa trán. Quá đáng! Tôi có làm gì đâu, chỉ là muốn xem trời đất như thế nào thôi mà. Đã vậy lại còn bị ông thầy trừng mắt, nhắc nhở, hay nói đúng hơn là bị đe dọa.

- Nếu em không học được thì ra ngoài, hiểu chưa?

Cả lớp quay xuống nhìn tôi như người mới rơi từ sao Hỏa xuống. Xấu hổ quá! Tôi lí nhí trả lời.

- Dạ, em xin lỗi.

Ấy thế mà Tiểu Ngọc còn len lén nhìn tôi bụm miệng cười bé. Được lắm! Đồ bạn xấu xa! Liếc nhỏ một cái sắc lẹm, tôi quay mặt đi không thèm bắt lời luôn. Cứ như vậy, tiết học thứ năm trôi qua. Tôi cắt hết sách vở vào trong cặp, bỏ đi luôn mặc đũa bạn đang gào gọi đến đau cả họng. Kết quả của việc cười tôi đấy (đó mà là tốt bụng hả). Định đạp xe về nhưng “bùm” một cái. Hức hức. Đau, quá đau. Cái xe yêu quý của tôi bị thùng xăng, giờ phải căng hải về nhà rồi. Cái số nó đen đến mức đầy đỏ! Ông thần xui, giờ ông để cho tôi yên nếu không tôi nay dùng hông có com mà ăn nhá. Linh thật! Một chiếc xe Limo màu bạc đỗ trước mặt, à không, trước cổng trường, một người con trai lạ hoắc. Thế là ông ta không chịu buông tha rồi. Đột nhiên giọng nói sát thương cao vang lên từ anh chàng đó.

- Chị dâu! Lên xe đi chứ.

Mặt tôi méo xệch đi 360 độ, chắc là không phải tôi đâu nhỉ. Tiếp tục dắt xe, lùi thúi như học sinh bị cách ly. Rồi bỗng, một bàn tay phải nói làm sao nhỉ, to nhưng lại trắng trẻo như con gái, kéo lại, thở hổn hển như người hết hơi.

- Em còn chưa nói hết cơ mà! Sao chị dâu lại bỏ đi?

Hả? Chẳng lẽ anh ta bị thần kinh? Ế. Tôi quay lại, mỉm cười cực kì đáng yêu.

- Đây, anh nhầm người rồi hả? Tôi không phải là chị dâu của anh đâu nha.

Vẫn không buông tay. Lại còn cười khiến bao đứa con gái nghiêng ngả, bàn tán, tất nhiên tôi là ngoại lệ.

- Đúng là chị mà. Tên là Đinh Ngọc Thiên Hương đúng không?

- Ừ.

- Vậy là đúng. Thôi được rồi, chị đi với em nếu không thủ lĩnh nổi giận thì toi.

- Còn xe của tôi?

- Sẽ có người mang về tận nhà cho chị.

Rồi tôi bị lôi lên xe một cách không thương tiếc. Hu hu hu. Ông trời ơi! Con có làm gì nên tội đâu mà ông gây cho con bao nhiêu thảm cảnh thế này hả trời? CỨU VỜI – Tiếng kêu trong thâm tâm trời dậy. Chiếc xe dừng trước một quán bar có tên “Devil – Ac quí”. Cánh cửa bật mở. Nhạc mở rầm rầm, tất cả mọi ánh mắt như hướng về tôi, nghi hoặc, sau đó lại tiếp tục nhảy điên cuồng với vũ điệu hoang dại. Nhìn mà thấy ghê! Tôi mà biết thằng nào kêu tôi đến đây thì sẽ băm nó ra thành nghìn mảnh rồi vứt xuống sông làm mồi cho cá ăn. Và giờ tôi đang đứng trước căn phòng VIP – 1. Chàng trai kia khép nép, gõ cửa, giọng nói lễ phép lắm nhá.

- Thủ lĩnh, chị ấy đến rồi.

- Để cô ấy vào. Cậu quản quán đi.

- Vâng. – Quay sang tôi, nói – Chị tự nhiên đi nha. Thủ lĩnh đang chờ trong đó.

Sau đó, anh chàng biến mất khỏi tầm mắt tôi luôn. Hu hu hu, Tôi còn nhỏ, tha tôi đi. Được rồi, đâm lao thì phải theo lao thôi. Hít một hơi, tay tôi run run mở cửa, mắt nhắm tịt lại. Và cuối cùng cũng vượt qua cơn sợ hãi, mắt tôi mở to như ốc nhồi, nhìn cái người đang ngao nghể uống rượu. Giờ thì tôi biết rồi. Thiên Ân – thủ lĩnh bang Akuma. Tưởng là ai chứ? Sao cứ phải là hắn nhỉ? Cái vẻ mặt trông mà ghét thế không biết.

- Ngồi xuống! Nhìn cái mặt của cô y như trái bí ngô ấy.

- Há? Đây nhá, anh đừng có mà xỉ nhục người khác như vậy nhá. Đã đụng chạm gì đến anh chưa hả?

Đóng cửa cái “Rầm”, ngồi phịch xuống ghế, tôi hất mặt. “Phỉ” Rõ ràng là hắn đang cười trộm mà. Tự nhiên muốn đập cho hắn mấy cái quả đi mất.

- Đã không đập được lại còn nghĩ.

Ếc. Sao hắn biết? Chẳng lẽ hắn đọc được suy nghĩ của người khác? À, chắc là may mắn đoán được thôi.

- Đừng nghĩ nữa thì tôi không đọc được.

- Anh là cái giống gì vậy hả? Sao cứ nói toẹt hết ra những gì tôi nghĩ vậy hả?

- Thích.

Cái người này đang cố tình treo người tôi đây mà. Không nề tình người là bang chủ bang Akuma thì người chết với ta.

- Không phải là nề tình mà là sợ quá không làm gì được.

- Đã bảo đừng có nói ra cơ mà. Ai sợ hả?

- Thì đừng nghĩ nữa.

Nhìn. Nhìn. Tôi nắm mái tóc, cười méo mó, hỏi.

- Gọi tôi đến đây làm gì?

- Chơi.

- Tôi không phải đồ chơi hiểu chưa? Đừng có ép buộc người khác làm điều họ không thích.

- Đó là quyền của tôi.

Rồi hắn nắm lấy tay tôi kéo ra khỏi quán bar, lúi thủng vào xe, phóng thủng, khiến tôi ú ớ cũng chẳng được. Đúng là tình cảnh trở thủng. Tên khủng này nữa! Đợi đó, ta nguyên rửa, nguyên rửa, không ai sẽ trở thành người yêu người. Ừa? Đây chẳng phải là nhà tên đáng ghét đó hay sao? Tự dưng đưa tôi đến đây làm gì vậy không biết. Haizzzz... Chẳng hiểu hắn đang nghĩ cái quái gì nữa. Mà thôi nhân cơ hội này tôi phải tranh thủ đi thăm mọi người mới được. Bước vào trong, tôi lảng xảng chạy đến nơi mọi người đang làm việc mà chẳng thèm để ý đến người kia. Chính lại tư thế, tôi vui mừng hết lớn khiến ai cũng phải giật mình quay lại.

- Mọi người, Tiểu Hương đã trở lại rồi đây.

Tất cả đều ngạc nhiên đến nỗi làm rơi dụng cụ làm việc. Rồi như vỡ òa, họ chạy đến bên tôi, cười, hỏi thăm tình hình của tôi.

- Cô Thiên Hương, cô vẫn khỏe chứ?

- Hình như cô có vẻ gầy đi đấy

Blap... Blap... Bọn họ thật là tốt đối với tôi. Nhưng sao tôi lại chẳng thấy Linh nhi đâu nhỉ? Tôi gọi chị Minh, nhẹ nhàng nói.

- Chị có thấy Linh nhi đâu không?

- Rõ ràng là lúc nãy em ấy vẫn còn ở đây mà.

- Em biết rồi.

Đảo mắt nhìn qua một lượt trong căn biệt thự, một hình bóng nhỏ bé, quen thuộc đang nấp sau cánh cửa bếp. Cả thân hình run run như đang sợ hãi điều gì đó. Chẳng lẽ Linh nhi không còn nhớ đến tôi hay sao? Tiến gần đến phía cô bé, tôi ôm chầm lấy Linh nhi, xoa đầu cưng như bảo bối, nở một nụ cười thêm vào đó là những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt, bảo.

- Linh nhi, chị rất nhớ em đó, cô em gái bé bỏng.

Bỗng từng tiếng nấc lớn, vang bên tai, buông Linh nhi ra thì tôi thấy nước mắt đã rơi lã chã từ lúc nào, dù vậy em ấy vẫn cố nén khóc, môi mím chặt lại. Tôi vỗ về mãi Linh nhi mới nín. Hóa ra là vì quá bất ngờ khi tôi trở về nên em ấy mới không dám đến gặp. Đúng là một đứa em gái dễ thương. Cuối cùng, hai chúng tôi vào phòng nói chuyện sẽ rất vui về nếu không bị Thiên Ân cắt ngang. Đột nhiên, hắn lao vào phòng kéo tôi đến phòng hắn. Không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa đây. Tôi cảm thấy có chút lo lắng. Và hắn giơ ra trước mặt tôi một sợi dây chuyền bằng bạc có một nửa trái tim, nhìn tôi đầy dịu dàng, ôn nhu nói.

- Em có thể giữ lấy sợi dây chuyền này được không? Đây là chứng minh tình cảm của tôi dành cho em. Hãy giữ nó cho đến khi em thực sự yêu tôi và khi đó hãy đeo sợi dây chuyền lên cổ.

Thế này là sao? Tôi nên làm gì bây giờ? Từ chối hay chấp nhận. Chuyện này thật quá đột ngột khiến cảm xúc hiện giờ của tôi hỗn loạn. Phải giải quyết chuyện này như thế nào bây giờ. Tôi cũng không hiểu vì sao tim mình lại đập nhanh khi hắn nói như thế. Sao anh lại làm tôi bối rối đến thế này cơ chứ? Chẳng lẽ...? Chắc không phải đâu, làm gì có chuyện đó. Tôi cố gắng thoát ra khỏi cái suy nghĩ vớ vẩn kia. Nghĩ đến chuyện đó làm gì nữa không biết. Lắc đầu thật mạnh, tôi hít một hơi thật sâu, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, trả lời.

- Tuy tôi không biết tại sao anh lại yêu tôi nhưng thật sự thì tôi không ghét anh. Giờ tôi rất phân vân, chưa biết nên quyết định ra sao. Thôi thì tôi sẽ chấp nhận lời đề nghị này. Nếu qua một thời gian mà tôi không có tình cảm với anh thì tôi sẽ tự động trả lại sợi dây chuyền.

Hắn cười – một nụ cười thật sự. Nó đẹp lắm. Tôi đã phải ngẩn ra đến 5 phút mới tỉnh lại. Tôi không nghĩ là cũng có lúc hắn lại vì câu nói của tôi mà vui đến thế. Cũng chính vì thế tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào. Kết thúc. Tôi chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn. Hình như vui quá nên dây thần kinh của hắn bị chạm hay sao ý. Tự dưng lại còn cho Linh nhi ngồi xuống cùng ăn theo đúng ý tôi, miệng cứ cười tươi như hoa. Ngồi trong bàn mà tôi cứ nổi da gà và ón lạnh những mấy lần. Thật khủng khiếp. May mà tôi không ói ra đây đây. Đến chiều 2h, tôi sung sướng khi được đưa đến công viên Clover. Yeah! Mong ước của tôi trở thành hiện thực rồi. Hay quá! Suýt nữa tôi còn nhảy cẫng lên ôm lấy hắn, haizzzz... vui quá mất khôn. Hi hi. Tôi kéo tuột

hắn đến chỗ mua vé đi tàu lượn siêu tốc. Trò này là tôi khoái nhất đấy.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...

Tiếng hét của tôi cũng với mọi người khéo phải vang đến tận trời xanh. Đi được một vòng, tôi lại tiếp tục đi vòng nữa, cứ như thế đến vòng thứ ba tôi mới dừng lại. Chỉ tội cho hắn, lúc đầu thì vui vẻ nhưng được một vòng thì mặt mũi tái xanh như tàu lá chuối, lại còn nôn ọe nữa chứ đến là khô. Hi hi nhưng mà lại biết được điểm yếu của tên này rồi. Tôi đến chỗ hắn đứng, hỏi thăm

-Anh có sao không vậy?

- À... không sao đâu. Tôi chỉ thấy hơi khó chịu thôi.

- Ừm

Thế là tôi lại tiếp tục với trò lái ô tô hay cười động vật. Vui lắm! Bao nhiêu là trò chơi khiến đến tối rồi mà tôi vẫn chưa chơi hết. Đúng 8h, tôi mới mệt mỏi trở về. Cái chân của tôi bị sưng tấy. Sao lại thế được nhỉ? Haizzzzz... Không biết đâu, thế nào tối nay cái chân này cũng hành hạ tôi cho coi. Đuổi hắn về, tôi tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nằm. Không biết thế nào mà tôi lại lòi chiếc dây chuyền Thiên Ân đưa ra mà ngắm nghía. Bỗng tôi thấy chữ A được khắc trên nửa trái tim. Cái này có nghĩa là gì nhỉ? Suốt đêm tôi cứ ngồi nghĩ mãi mà chẳng ra. Thế là tôi cắt nó rồi đánh một giấc ngủ ngon lành

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Ngày hôm sau. Chíp...chíp... Tiếng chim hót líu lo đánh thức tôi dậy. Ngáp một cái rồi to, tôi ưỡn oải xuống giường tiến thẳng về phía phòng tắm. Ôi trời, nhìn mắt tôi không khác gì con gấu trúc, đầu tóc bù xù như tổ quạ, hai mắt díp lại, quần áo nhăn nhúm vô độ. Hu hu hu, tôi chẳng khác gì yêu tinh dọa người nữa. Với lấy bộ quần áo đồng phục, tôi thay bộ đồ ngủ ra rồi cầm lược chải tóc. Rồi bỗng dưng “Rầm” tiếng động lớn khiến tôi giật mình. Vội vã chạy ra khỏi thì tôi thấy cánh cửa phòng mình đã yên vị trên sàn nhà từ lúc nào. Và thủ phạm gây ra không ai khác chính là khắc tinh của đời tôi – Trương Vĩ Thiên Ân. Đấy, cái số tôi nó đen thế đó. Sống cũng chẳng được yên nữa, từ khi bắt đầu gặp hắn thì ngày nào ông thần xui cũng đeo bám tôi như đĩa. Tại sao hả? Ngay cả tôi cũng chẳng biết nữa đây này. Tức giận, tôi dậm chân “ruỳnh, ruỳnh” như động đất ở Nhật Bản, đến trước mặt hắn, tôi quát như kiểu nha đang bị cháy.

-NÀY, ANH ĐANG LÀM CÁI GÌ VẬY HẢ? MUỐN PHÁ NHÀ TÔI HẢ?

- Xin lỗi, tại tôi mạnh chân quá. Thôi có gì tôi sẽ cho người đến sửa lại giúp em. (cười đều ơ là đều)

Chắc tôi tức điên mất, giờ chỉ muốn nhảy lên đấm cho hắn một cái để cho tên đó tỉnh ra nhưng sức lực có hạn nên đành nhắm mắt chịu đựng mà thôi. Nói một câu xanh rờn cả tô quốc, hắn bỏ xuống phòng khách ngồi.

-Chưa mặc váy.

Tôi cúi xuống nhìn. Sặc. Oh my God. Cái gì thế này? Tôi đang mặc cái quần ngủ hôm qua, còn áo thì là đồng phục. Hu hu hu. Nhục. Nhục quá! Tôi chạy như bay vào phòng tắm, đóng cửa thật mạnh. Chết tôi rồi! Thế nào hắn cũng tìm cách mà nói về tôi cho mà coi. Sao ông trời lại bắt công với tôi như thế? Chẳng lẽ tôi đã làm gì sai hay sao chứ? Tôi phải làm gì để đối mặt với hắn đây? Haizzz... Thôi cứ coi như là không đi, giờ nghỉ học vì một chuyện còn con có mà điên. Hắt nước vào mặt để tỉnh táo lại, tôi nhẹ nhàng khẽ mở cửa, ngó nghiêng xung quanh. May quá! Tiếp theo tôi rón rén đi ra khỏi phòng và bắt gặp hắn đang khoanh tay đứng trước cửa. Hức hức, đúng là có tránh . cũng chẳng được . Được, tôi đen đủi. Đang định dắt xe đến trường thì tên đó kéo tôi lại và nói.

-Hôm nay tôi sẽ đích thân đưa em đến trường.

Thế có khổ không có chứ nhưng biết làm sao đây. Tôi định trốn nhưng bị một đoàn người mặc áo đen chặn lại và đưa lên xe hắn. Tên này ác độc quá! Tôi cứ có cảm giác như mình là tội phạm đang được đưa đến phòng giam ý. Giời ạ! Tôi có đụng chạm gì đến hắn đâu mà lại phải gánh chịu tình cảnh này hả trời? Ấy vậy mà hắn còn vui vẻ nói chuyện điện thoại nữa chứ. Bộ không thấy tôi ở đây hay sao? Thiên Ân, anh thật đáng ghét. Sắp thoát nạn rồi. Chiếc xe dừng ngay trước cổng trường. Ặc, híc, quả này tôi sẽ bị cả đám con gái làm thịt viên chiên rồi. Mặt méo xệch đi, tôi bước ra khỏi xe, còn không quên lườm cho hắn một cái cháy mặt. Hôm nay anh thắng nhưng hôm sau thì chưa chắc đâu, cứ chờ đấy tên độc quyền. Vừa nghĩ tôi vừa hậm hực đi vào trường, xung quanh người tòa sát khí ngùn ngụt, ánh mắt hình viên đạn lướt quá đám học sinh như muốn nói: “Động vào thì chết..” Cũng nhờ cái chiêu này nên tôi mới thoát được tai kiếp đó chứ không đã chẳng xuất hiện ở đây đâu. Cùng lúc đó, một chiếc xe mô tô phân phối cao lao vào trường như đi ăn cướp. Tất nhiên tôi biết là ai nhưng không muốn nói ra đó thôi. Tiếp tục dài bước nhanh và dài, tôi bước vào lớp, quăng cặp sách xuống bàn rồi nằm gục ngủ. Ai ngờ, lại bị “cái loa phóng thanh” Tiểu Ngọc làm phiền, chán, siêu chán luôn. Đột nhiên, một đám con gái lớp trên đi và.

o khuôn mặt chẳng có chút thiện cảm nào và tiến thẳng về phía tôi. Chẳng lẽ sắp có chuyện gì xảy ra? Một đàn chị lớp trên – hình như là đầu đàn bước lên trước, nhìn tôi khinh khỉnh nói.

-Cuối giờ học gặp tại nhà kho thể dục. Và đừng nhát gan.

-Được thôi.

Tôi nhún vai như chẳng có chuyện gì xảy ra. Khi bọn họ vừa rời khỏi, mọi cái nhìn đều chĩa về tôi. Liếc xéo cho họ một cái, tôi ngoi lơ ra ngoài cửa sổ. Nhưng không may là tôi lại phải chịu sự tra hỏi của Tiểu Ngọc. Haizzzz... Nếu không trả lời thì tôi sẽ chẳng thể sống mà trở về. Thế là tôi đành nói hết những gì tôi biết nhưng mấy người đó tôi không biết là ai. Có lẽ họ là thuộc hạ của Maria chẳng? Mà thôi kệ, là ai thì cũng vậy thôi, tôi sẽ không bỏ chạy bởi như thế sẽ là kẻ thua cuộc. Cùng lúc đó, tiếng hét chói tai của bọn con gái khiến tôi thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Một đám đông chen chúc đứng trước cửa. Chả bao giờ tôi được sống trong yên tĩnh cả. Và tôi cũng chẳng thể ngờ là Kin đến tận đây. Lại có chuyện gì nữa đây? Tôi nhìn Kin khó hiểu vô cùng. Rồi anh ấy cất tiếng nói, rất nhỏ như chỉ muốn mình tôi nghe thấy.

-Giờ ra chơi em có thể cho anh một chút thời gian được không?

-Vâng. Đẳng nào em cũng rảnh. Vậy em đợi anh ở căng tin nhé.

-Ừ. Quyết định thế đi. Anh về đây.Sắp vào lớp rồi.

- Em chào anh. Lúc Kin biến mất khỏi lớp cũng là lúc lời ra tiếng vào, hết thầy học sinh trong lớp đều bàn tán rất sôi nổi mà tôi chính là chủ đề chính của câu chuyện. Chuông reo vang, tiết học thứ nhất bắt đầu với bao nhiêu sự thắc mắc nhưng không có lời giải đáp. Thật sự tôi chẳng thể nào tập trung được vào bài học. Mấy ngày hôm nay đã có rất nhiều chuyện xảy ra trong khi tôi chưa chuẩn bị tâm lý để đón nhận nó. Đã không biết bao nhiêu lần cố giáo nhắc nhở tôi để ý vào bài học nhưng được mấy phút thì y như rằng tôi lại không thể làm được. Đầu óc tôi cứ để đi tận đâu tận đâu. Cuối cùng, tôi xin phép xuống phòng y tế với lý do bị đau bụng. Giờ tôi cần được nghỉ ngơi. Tôi lóc cóc đi đến phòng y tế. Ngã người xuống giường, tôi vất tay lên trán, hình ảnh người ba thân yêu hiện lên trong đầu. Chắc ba đang trách tôi vì đã quên mất ông ấy. Đúng, thời gian này tôi đã quên mất ông, người mà bản thân mình yêu thương nhất. Tôi thật là vô tâm. Ba giận tôi cũng đúng thôi. Tất cả là tại tôi mà. Đau và nghệt thờ. Tim tôi như đang bị ai găm nhăm từng chút từng chút một. Đường như đang có người nào đang nhìn tôi rất chăm chú. Ngồi dậy tôi thấy Thiên Ân đang đứng gần đó, ánh mắt nhìn tôi rất lo lắng. Chẳng lẽ lại có chuyện gì? Sao lại trùng hợp vậy nhỉ? Hay là hấn có tình đến đây? Và hấn tiến gần về phía tôi, rồi sờ trán tôi, ân cần nói.

-Em bị ốm à? Có sao không?

-À, tôi chỉ cảm thấy hơi mệt. (tôi ngập ngừng trả lời)

-Vậy à? Làm tôi rất lo.

Hắn thờ phào nhẹ nhõm như mới trút được gánh nặng. Một cảm giác lạ len lỏi trong trái tim mà không biết tên nó là gì. Thành thích... thành thích... Thế này là sao nhỉ? Thực sự tôi không hiểu mình đang bị làm sao nữa. Tự dưng hấn nháy mắt, trêu chọc.

-Mặt em đỏ chót lên rồi kìa. Nhìn đáng yêu thật đấy!

Ôi trời! Chắc mặt tôi bây giờ còn đỏ hơn trái cà chua rồi. Hu hu hu. Thật là mặt mặt. Thế là tôi xoay ngoắt 360 độ, nói.

-Tôi mệt nên đi nghỉ đây.

-Vậy thì tôi sẽ ngồi đợi em tỉnh dậy. Sau đó tôi sẽ đưa em về.

Chết! Vậy thì không được. Đến giờ nghỉ trưa, tôi còn phải gặp Kin nữa cơ mà. Nhớ hấn mà biết thì tôi sẽ chẳng còn toàn thân nữa đâu. Làm sao đây? À, đúng rồi. Tôi nở một nụ cười siêu đáng yêu, cất tiếng.

-Giữa giờ nghỉ trưa, tôi có hẹn với Tiểu Ngọc rồi nên không nằm bẹp đến giờ tan trường đâu.

-Thế à? Tiếc thật. Nhưng hết 5 tiết, tôi có thể đợi em ở cổng trường và đưa em về được không?

Nhìn vẻ mặt đáng thương như cún con của hấn khiến tôi không tự chủ mà gật đầu. Thiên Ân vui mừng đến nỗi bế tôi lên xoay vòng. Sao mọi thứ trước mặt cứ quay vòng vòng thế này? Là tại hấn. Và kết quả là tôi chóng mặt nên phải ở yên trên giường còn hấn thì tung tăng đi đâu đó. Đúng là xui xẻo. Reng... reng... Giờ nghỉ trưa đến rồi. Tôi nhảy xuống giường, tiến thẳng về phía căng tin. Không biết tôi có lỡ hẹn không nhỉ? À, tí nữa tôi còn cuộc hẹn với mấy đàn chị khối trên. Đã đồng ý với hấn rồi, biết làm sao bây giờ. Thôi đến đâu hay đến đó. May quá, Kin chưa đến, tôi chọn một cái bàn có thể nhìn được cảnh vật bên ngoài, kéo ghế ngồi vào đó. Lấy cho mình một cốc lúa mạch, tôi nhâm nhi thưởng thức. Mãi một lúc sau, Kin mới xuất hiện, tôi vẫy tay ra hiệu "Em ở đây" Anh ngồi đối diện tôi, trông có vẻ trầm tư, ánh mắt cứ hướng về một nơi xa xăm nào đó. Tôi đang rất thắc mắc, Kin đang định nói chuyện gì với tôi. Nếu về chuyện tình cảm thì tôi không biết nên làm gì cho đúng và không làm anh tổn thương. Lòng tôi đang rối như mớ bòng bong. Người phá tan bầu không khí căng thẳng, u ám là Kin, giọng nói của anh có vẻ rất ngập ngừng.

-Anh biết chuyện này hơi vội vàng nhưng em, em có thể làm người yêu của anh không?

Ánh mắt chờ đợi nhìn tôi chằm chằm. Tôi bối rối, chẳng biết tại sao cổ họng lại ứ nghẹn, bị chặn lại không thể cất lên lời. Có thể anh ấy sẽ ghét mà bỏ đi thì sao? Thế thì tôi sẽ mất đi một người thân yêu. Vậy nên không thể được. Tôi không chấp nhận điều đó. Không bao giờ. Kin, em xin lỗi vì đã quá ích kỉ, nhưng mong anh hãy hiểu và tha thứ cho em có được không? Gắng gượng mãi tôi mới thốt ra một câu.

-Em muốn suy nghĩ.

-Được. Anh sẽ chờ em nhưng đừng quá lâu, có được không?

-Vâng. Giờ em phải đi có việc gấp đây. Hẹn gặp anh sau.

Rồi tôi quay lưng bỏ đi mà trong lòng đau đớn, muốn khóc nhưng lại chẳng được. Giờ tôi biết đi đâu đây? Khó chịu quá. Đầu tôi sắp nổ tung ra rồi. Mưa. Mọi thứ xung quanh như bị nuốt chửng bởi không gian âm u, xám xịt. Từng bước chân nặng nề, tôi chẳng còn mặt mũi nào gặp Kín nữa rồi. Chắc chắn sau này tôi sẽ làm anh ấy tổn thương. Những giọt mưa tạt vào mặt và tôi thấy rất nhưng không thể bằng nỗi đau trong tim. Điện thoại reo, tôi lục túi quần, lấy chiếc điện thoại, nghe máy.

-Alo.

Im lặng, không có tiếng trả lời. Nó khiến tâm trạng tôi đang khó chịu giờ lại thêm bức bối. Tôi gắt.

-Ai vậy? Trả lời đi chứ.

Chính vì như vậy, người bên kia mới bắt đầu lên tiếng.

-Tiểu Hương, cô Lan đây (mẹ Tiểu Ngọc), mẹ cháu, mẹ cháu... (ngập ngừng)

-Mẹ cháu sao hả cô? Chắc là mẹ phải đi ra nước ngoài rồi à?

Và rồi tôi nghe thấy tiếng khóc của cô Lan. Sao cô ấy lại khóc nhỉ? Thái độ cũng lạ nữa. Thích... Bất chợt, tim tôi nhói đau từng đợt, một cảm giác chẳng lành xâm chiếm lấy suy nghĩ. Tại sao lại thế nhỉ? Đường như cô Lan nén khóc, tiếp tục nói.

-Cháu phải bình tĩnh nghe bác nói nghe. Không được xúc động, được chứ?

-Vâng, cô cứ nói đi ạ. (vì chẳng hiểu chuyện gì nên tôi vẫn hồn nhiên nói)

-Thật ra, bệnh viện vừa gọi đến, mẹ cháu bị tai nạn rất nặng đang được phẫu thuật ở bệnh viện Nhân Ái. Bác sĩ nói bị đụng xe. Cháu đến luôn đi. Alo... alo... Tiểu Hương... cháu sao vậy?

Tai tôi ù đi, chẳng nghe thấy gì nữa. Chiếc điện thoại đã rơi xuống vũng nước mưa, tay tôi buột lỏng, mặt tái nhợt như tàu lá. Không phải, chắc chắn là có sự nhầm lẫn nào đó. Làm gì có chuyện mẹ tôi bị tai nạn cơ chứ? Đúng rồi, cô Lan nói đùa. Cô ấy trêu tôi. Tôi không tin, không bao giờ có chuyện đó xảy ra. Tôi sẽ đến bệnh viện xác nhận rồi bác sĩ sẽ nói nhầm lẫn. Đừng mà. Hãy nói đó là đùa đi. Các người nói dối, các người đang muốn hành hạ tôi bằng cách này đây mà. Mẹ, mẹ ơi, đó là một trò đùa đúng không? Mẹ đã nói không bao giờ rời xa con nên chuyện này không thể là sự thật đúng không mẹ? Dưới cơn mưa buốt giá, tôi vùng vẫy yếu ớt, đôi chân bất động không thể di chuyển. Thật sự rất đau, đau lắm. Nước mắt hòa lẫn với những giọt nước mưa. Mặn đắng. Sẽ chẳng có ai biết là tôi đang khóc, chẳng ai biết. Bỗng một giọng nói đầy lo lắng dù có mắng nhưng cũng chỉ vì lo lắng.

-Sao em ngốc thế hả? Trời mưa thế này mà lại ngồi đây, có biết là tôi tìm em cực khổ lắm không?

Ánh mắt vô hồn nhìn Thiên Ân, nói như cầu xin.

-Làm ơn. Hãy đưa tôi đến bệnh viện Nhân Ái. Xin anh.

-Được, được. Giờ tôi sẽ đưa em đến đó.

Nói xong, Thiên Ân bế tôi vào chiếc xe BMW màu bạc của hắn. Lòng tôi thấp thỏm lo âu, chẳng còn bận tâm, mình có lạnh hay đau chỗ nào. Chiếc xe từ từ lăn bánh rồi phóng vút đi trong màn mưa của sự chết chóc, sự mất mát, đau thương. Ngay bây giờ tôi chỉ muốn gặp mẹ để chắc chắn bà không bị sao hết. Một phút mà tưởng chừng như một năm trôi qua. Khó thở. Đôi gò má đã ướt đầm toàn là nước mắt. Giá như cô Lan gọi lại nói có sự nhầm lẫn nhưng chiếc điện thoại vẫn im lặng. Đến bệnh viện, Thiên Ân nhấn phanh mạnh. Tôi chẳng nói gì, mở cửa, phi ngay vào bên trong, đằng sau là tiếng gọi lớn của Thiên Ân. Vừa chạy tôi vừa cầu nguyện những gì cô Lan nói đều là giả. Vết thương, tôi không muốn nó sâu hơn nữa. Có lẽ tôi sẽ không thể chịu đựng được thêm một cú sốc nào nữa. Khủng khiếp lắm! Cũng như ngày mất ba vậy. Nếu không còn có ai ở bên cạnh thì tôi biết phải làm gì đây, và tôi đâu thể sống vui vẻ được. Nhưng cuối cùng ước nguyện của tôi không thể trở thành hiện thực. Tôi nhìn thấy cô Lan đang ngồi trước cửa, khuôn mặt toàn lo âu. Vậy đó chính là sự thật. Chẳng lẽ không có sự nhầm lẫn nào hay sao? Không thể như thế được. Mẹ tôi sao lại nằm trong đó chứ? Đi đến chỗ cô Lan, tôi nấn nì mà nước mắt lại chảy.

-Cô nhìn nhầm đúng không? Cô hãy nói như vậy đi. Cháu xin cô. Hãy nói đó là nhầm lẫn đi. Tại sao mẹ cháu lại bị tai nạn cơ chứ? Hiểu lầm đúng không ạ?

Cô Lan nhìn tôi, xót xa, ôm tôi vào lòng, khuyên nhủ.

-Đó là sự thật cháu à. Cô rất tiếc. Cháu đừng quá đau lòng. Mẹ cháu còn đang phẫu thuật trong kia. Sẽ không có gì xảy ra đâu. Mẹ cháu nhất định sẽ tỉnh lại.

KHÔNG. Tôi không muốn nghe. Vì sao? Vì sao ông trời lại đối xử với mẹ con chúng tôi như vậy? Tôi ngồi thụp xuống sàn nhà lạnh giá, có một bàn tay vô hình bóp chặt tim tôi. Nghẹt thở. Tôi thật sự muốn bỏ cuộc. Tôi thật sự muốn thay mẹ hứng chịu tất cả. Những gì tôi yêu quý đều bị tổn thương còn tôi thì vẫn bình yên. Có phải ông trời đang muốn trừng phạt tôi đúng không? ĐỪNG. Tôi không thể chịu đựng được nữa rồi. Ba à, con lại không thể bảo vệ được mẹ rồi. Chắc hẳn ba đang trách con đúng không? Vậy thì đáng lẽ ba phải giúp mẹ đi chứ. Xin ba đừng đưa mẹ đi theo được không? Con rất mệt

môi. Dù có kêu gào đi chăng nữa thì kết quả vẫn chẳng thay đổi. Mẹ tôi là người hứng chịu hậu quả. Mẹ hãy bình yên nhé. Nếu mẹ tỉnh lại thì chết con cũng có thể mỉm cười thật tươi. Và tôi đang được một bàn tay to khỏe gạt đi từng giọt nước mắt, vỗ về, nhìn tôi ôn nhu nói.

-Mẹ em sẽ không sao đâu. Tôi biết chắc là vậy mà. Đừng khóc. Nhìn em như thế này, tôi đau lắm. Em có thể đồng ý với tôi được không?

Trong vô thức, tôi gật đầu nhẹ, mắt cứ hướng về cánh cửa. Lòng bồn chồn không yên, dựa người vào Thiên Ân. Đó là động lực duy nhất làm tôi có hy vọng. Không có hân ở bên cạnh thì chắc tôi đã gục ngã từ. Phải chăng đó là định mệnh? 3 tiếng... 4 tiếng... 6 tiếng trôi qua. Vẫn chưa có một tin tức gì về mẹ tôi. Kín, Tiểu Ngọc, Triết Vũ và Hải Đăng đều đã biết và tập trung tại đây. Tôi vô cùng cảm kích và biết ơn họ. Những người đã không bỏ tôi trong lúc khó khăn thế này. Nhất là Thiên Ân. Hân đã động viên và an ủi tôi rất nhiều. Tuy có lúc trêu chọc nhưng tôi biết hân muốn tôi bớt áp lực nên mới làm thế. Thế mà từ trước đến nay tôi đã nghĩ rất xấu về hân. Sai rồi nhỉ? Khoảng 2 tiếng sau, cánh cửa từ từ mở, một bác sĩ tầm 50 tuổi, bước đến gần chỗ chúng tôi, hỏi.

-Ai là người nhà bệnh nhân – Lâm Ngọc Mai?

Tôi rút rờ gờ tay, trả lời.

-Là cháu. Thưa bác sĩ, mẹ cháu sao rồi ạ? Không có chuyện gì đúng không bác sĩ?

Lo lắng. Một cảm giác thấp thỏm dâng lên trong lòng của tôi. Chờ đợi. Khẽ liếc nhìn tôi, mặt nhăn lại, bác sĩ lắc đầu nói.

-Chúng tôi đã làm hết sức nhưng ca phẫu thuật không thành công. Bệnh nhân đã tắt thở từ mấy phút trước. Xin lỗi.

Đùng. Một tiếng sét vang bên tai. Bác sĩ vừa nói gì vậy nhỉ? Tôi không nghe rõ. Lấp bắp, tôi thốt lên.

-Bác vừa nói gì ạ? Hi hi, là đùa hả bác? Bác có thể nói lại được không?

-Bệnh nhân không thể qua khỏi. Chúng tôi rất tiếc.

Không thể qua khỏi? Ai? Mẹ tôi ư? Nhoi. Không thể nào. Không thể nào. Chuyện đó không thể nào xảy ra được. Tôi đến gần chỗ bác sĩ, nắm vai ông ấy lắc lắc, gào lên như con thú bị cướp mất mồi.

-Ông nói dối. Mẹ tôi không có vấn đề gì cả. Tôi không tin. Tất cả là bịa đặt. Mẹ tôi đâu rồi? Hãy trả lại mẹ cho tôi.

Thiên Ân kéo tôi lại, ôm thật chặt, đau khổ.

-Em phải chấp nhận sự thật. Dù không muốn cũng phải làm.

-Buông tôi ra. Anh cùng họ tất cả đều nói dối. Mẹ tôi không bị sao hết. Đừng lừa tôi. (đập mạnh vào người Thiên Ân) Mẹ, mẹ à, mẹ ra đây đi. Con – Tiểu Hương yêu quý của mẹ đến rồi. Mẹ đừng trốn nữa. Con không tin lời của bọn họ đâu. ME. ME.

Hét, hét thật lớn, tôi gọi mẹ trong vô vọng, giọng nói đã khản đặc. Yếu đuối. Tôi phải làm gì đây? Vững ra khỏi vòng tay của Thiên Ân, tôi lao vào phòng cấp cứu. Sự thật vẫn là sự thật. Một gương mặt hiền hậu quen thuộc đang hiện ra trước mắt, đôi mắt dịu dàng từng nhìn tôi giờ đang nhắm nghiền, môi không còn nụ cười như ngày nào, đầu và người bị băng bó đầy băng trắng. Dối trá, tất cả là dối trá. Cả người tôi đổ dần về đằng sau, mí mắt sụp hẳn, một màu đen trước mắt, đầu đó tôi còn nghe thấy tiếng gọi của ai đó... Bệnh viện Nhân Ái.

Phòng VIP – số 3.

Tôi lơ mơ tỉnh dậy, mệt mỏi. Đúng rồi, mẹ tôi đâu rồi? Mẹ ơi, mẹ đang ở đâu vậy? Nếu không có Tiểu Ngọc ngăn lại thì tôi đã bò lết dưới đất. Rõ ràng là trong mơ tôi thấy mẹ đang gọi mà. Và lúc này còn có ai vuốt tóc tôi. Sao lại không thấy mẹ ở đây thế? Tôi cười cười, hỏi Tiểu Ngọc.

-Mẹ tôi đâu rồi? Bà có nhìn thấy mẹ tôi không?

Đột nhiên, Tiểu Ngọc khóc trách móc tôi nở một nụ cười buồn.

-Sao bà lại ngốc thế hả? Mẹ bà mất thật rồi. Đừng tự lừa dối mình nữa. Coi như tôi cầu xin bà đấy.

-Bà nói cái gì vậy hả? Mẹ tôi mất bao giờ mà mất. Nói vớ vẩn. Hôm qua tôi vẫn còn ăn cơm với mẹ mà. Đừng có mà trêu tôi nữa. (hoi tức giận)

-Tĩnh lại đi. Mẹ bà bị tai nạn và mất tại đây rồi. Nếu không tại sao bà lại nằm đây hả? (gắt)

Sắp xếp lại kí ức, đầu tôi đau như búa bổ. Roẹt... roẹt... Tôi nhớ ra rồi. Không, mẹ tôi không thể bỏ mặc tôi như vậy.

-Tiểu Ngọc, bà nói đi. Đây là mơ không phải là hiện tại đi. Mẹ tôi vẫn còn sống. Bà rất thương tôi, không có chuyện bà mất đâu. Xin bà.

-Không. Nếu bà cứ như thế này thì sao mẹ bà có thể siêu thoát được. Hãy bình tĩnh lại đi. Mẹ bà đâu có muốn bà như thế này, đúng không?

Tôi chạy đến, ôm chặt lấy Tiểu Ngọc, khóc òa lên như con nít.

-Tiểu Ngọc, hức... hức... mẹ tôi... hức... bỏ tôi thật rồi. Hu hu hu. Tôi biết phải làm gì đây? Đau lắm. Thế là đến cả mẹ cũng chán ghét và bỏ tôi mà đi rồi. Hu hu hu. Sao mẹ lại làm thế với tôi?

Cứ như thế, tôi khóc để tuôn hết những đau đớn, đến nỗi mắt sưng húp. Bao giờ tôi mới có thể được sống hạnh phúc đây? Vậy đó là số kiếp của tôi chăng? Hai ngày sau.

Sau khi chôn cất mẹ, tôi xin nghỉ học 3, 4 ngày ở nhà lo nốt hậu sự. Mẹ đã ra đi như thế đây. Mẹ có vui khi ở bên cạnh ba không? Đừng lo lắng cho con. Dù thế nào con cũng sẽ vượt qua vì con là con của ba mẹ mà. Tôi ngắm nghía ảnh ba mẹ nở một nụ cười xớt xà, rồi quay lưng bước vào phòng. Mấy ngày hôm nay, tôi chẳng thể có một giấc ngủ ngon. Nằm xuống giường, tôi suy nghĩ về tương lai của mình. Đã bao nhiêu chuyện xảy đến, tự nhiên tôi lại buồn xuôi mọi việc. Cuộc sống tôi hằng mong muốn nay còn đâu. Thật sự tôi đã quên mất lý do mình tồn tại trên thế giới này. Còn ai quan tâm, chăm sóc tôi nữa không? Nỗi buồn – Cô đơn. Căn nhà đã không còn tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ. Hình bóng mẹ nay còn đâu. Không còn những bữa cơm đầm ấm nữa. Giả mà tôi có thể đi theo ba mẹ thì hay biết mấy. Nhưng ước muốn đó không thể thực hiện được. Thích... Thích... Thích... Từng cơn đau đến tận tim. Từng hình ảnh trong quá khứ cứ thế mà quay về. Một giọt... hai giọt... ba giọt... rơi ướt cả gối. Nó vẫn chảy khi mà tôi đã cố ngăn lại. Con có thể khóc một lần cuối được hay không? Ba mẹ sẽ không phiền lòng chứ? Tôi vục mặt vào vào gối cứ vậy mà khóc cho đến khi chuông cửa reo. Lau khô nước mắt, tôi lật đặt ra mở cổng. Thiên Ân cùng Kin, Triết Vũ, Hải Đăng và Tiểu Ngọc đứng trước cửa. Triết Vũ mở lời.

-Tiểu Hương, em đi chơi cùng bọn anh nhé.

Tôi từ chối ngay.

-Mọi người cứ đi đi. Tôi còn phải giải quyết một số việc. Chúc vui vẻ.

Đóng cửa “Râm”, tôi tựa lưng vào cổng, không dám đối diện với họ. Tôi cần một thời gian để ổn định lại bản thân. Mong mọi người sẽ hiểu và thông cảm cho tôi. Trở về phòng, tôi trần trọc mãi mới ngủ được một chút. Chiều. Tôi ư ử oải tỉnh dậy, người cứ mềm nhũn như bún, lại thêm choáng váng nên đi lảo đảo mãi mới ra đến bếp. Tủ lạnh trống trơn. Cũng đúng. Đầu còn ai thường ngày đi chợ cơ chứ. Sao tôi lại nghĩ vớ vẩn vậy nhỉ? Tự cộc vào đầu mình một cái, tôi lòi mòi ra nấu. Xong xuôi, ngồi phịch xuống bàn, tôi gắp từng miếng cho vào miệng nhai. Nhưng sao lại đắng thế này? Hóa ra là tôi đã khóc từ lúc nào chẳng hay. Mọi ký ức về gia đình lại quay về rõ mồn một.

Kí ức.

Tung tăng chạy nhảy khắp bếp, con bé cười toe toét nói.

-Hôm nay là sinh nhật Hương. Bố mẹ có nhớ không?

-Làm sao quên được sinh nhật con gái cưng của mẹ chứ? – mẹ con bé nựng yêu.

-Bố còn có quà cho con đây nè – ba con bé giơ ra trước mặt một chú gấu bông to bằng người con bé

Con bé cười tí mắt nhận lấy quà, rồi nhìn sang mẹ, chu mỏ phụng phịu

-Vậy năm sau mẹ phải tặng Hương đồ nha. Năm nào cũng là ba tặng à.

-Ừ. Mẹ biết rồi.

-Ba tặng thì sao? Chẳng lẽ bé Hương ghét ba rồi hả? (làm mặt giận)

- Vâng. (cười tiếp)

-Thật à? (iu xiu)

-Không, không, Hương đùa thôi. Hương cũng yêu ba như yêu mẹ luôn nè

Nói rồi, con bé được hai người bé đi chơi công viên, tất nhiên là không quên ôm chú gấu bông đáng yêu. Cả nhà đi một nhòai mới chịu về nhà. Riêng con bé thì nằm ngủ say trên lưng ba luôn.

Sinh nhật ư? Đã bao nhiêu năm rồi tôi không tổ chức nhỉ? À, từ năm ba mất, tôi đã quên đi ngày mình sinh ra. Năm nay, tôi đã định cùng mẹ chuẩn bị sinh nhật nhưng có lẽ cũng không thể thực hiện được rồi. Và chỉ 1 tuần nữa thôi là tới sinh nhật tôi. Chính lúc này, nó cần được quên lãng. Tôi chẳng cần sinh nhật hay gì hết. Thử tôi cần là một gia đình yên vui hạnh phúc nhưng nó đã bị đập tan. Lòng tôi quặn đau. Trái tim như rỉ máu. Sống hay chết? Khoảng cách giữa nó rất mong manh. Một nửa tôi muốn sống nhưng nửa kia lại muốn tìm đến cái chết và nghĩ đó là giải thoát. Có thể tôi sẽ cố gắng để sống. Nếu tôi chết đi thì ba mẹ sẽ rất giận mà không thèm nhìn mặt tôi trên thiên đường. Haizzzzzz... Vắng vẻ. Dọn dẹp bếp xong, tôi thong thả ra phòng khách bật TV lên xem. Thật trùng hợp. Đó lại là kênh mà mẹ tôi yêu thích. Không biết trên đó bà có sống tốt không nhỉ? Khóc. Tôi không thể. “Never cry” Một viễn cảnh tôi đang được mẹ ôm vào lòng lại hiện ra. Nó khiến trong tôi lại có thêm vết nứt. Chán nản, tôi tắt TV về phòng ngồi trên giường, cầm một tấm ảnh, trong đó có một gia đình rất hạnh phúc. Nhưng nó đã tan ra. Tôi phải mạnh mẽ lên mới được. Không bao giờ được yếu đuối. Nhìn thêm chút nữa tôi đặt tấm ảnh vào chỗ cũ rồi đi tắm. Mãi 1 tiếng sau tôi mới đi ra, lau tóc cho khô rồi nằm úp mặt xuống giường. Đây sẽ là một đêm dài hoặc cũng có thể là một cơn ác mộng mà chưa bao giờ tôi muốn trải qua. Thậm trí ngay lúc nào đây, tôi chìm vào giấc ngủ sâu và dài đủ ẩn chứa trong đó có thể là sự sợ hãi khi đối mặt với quá khứ – hiện tại – tương lai

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

Sáng ngày hôm sau.

Tôi không ngủ được nhiều nên thức dậy từ rất sớm. Làm vệ sinh cá nhân xong, tôi vào bếp mặc tạp dề rồi chuẩn bị cho mình một bữa sáng không quá cầu kì. Đạo này không có ai quét dọn nên nhà rất bẩn. Tôi ăn nốt miếng bánh rồi lấy dụng cụ ra lau chùi nhà. Vì nhà của tôi không quá to như nhà của Thiên Ân và Kín nên việc dọn dẹp chỉ một chút là xong hết. Nếu ba mẹ có về đây thì chắc là hài lòng lắm đây. Tôi mỉm cười nhưng đó chỉ là một nụ cười rất buồn và gượng gạo. Bây giờ, tôi chỉ việc ngồi chơi mà thôi. Không còn bất cứ một việc gì để tôi có thể làm được. Trời đã gần tối rồi nhưng mới có 7h. Thế là tôi vợ vội chiếc áo khoác, bỏ ra ngoài, khóa cửa lại, tôi đi dạo xung quanh mà cũng không biết là nên đi đâu. Ở? Sao tôi lại đến đây nhỉ? Cũng hay thật. Nơi cuối cùng tôi muốn đặt chân đến chính là công viên The Dream – nơi Thiên Ân từng đưa tôi đến. Vẫn vườn hoa ấy, vẫn hàng cây ấy, ... mọi thứ không thay đổi. Ngay cả bản thân mà tôi cũng không hiểu vì sao mình lại đến đây vào lúc này. Phải chăng tôi đang nhớ hân? Không thể nào. Tình cờ mà thôi. Hồi còn bé, tôi cũng được ba mẹ đưa đến đây chơi, trò chơi mà tôi yêu thích là xích đu. Ngồi trên xích đu, tôi được ba đẩy ở phía sau, còn mẹ thì đứng gần đó nhìn ba con tôi mỉm cười. Hạnh phúc lắm! Tôi muốn đưa tay nắm lấy nó nhưng nó lại biến mất. Nhưng tôi đã không khóc, có phải là do tôi vô cảm hay do đau quá mà không thể khóc được? Tôi đã hứa với ba mẹ là phải mạnh mẽ cơ mà, dù có đau khổ đến mấy cũng phải chịu đựng đến cùng. Ba, mẹ, nếu được thì con vẫn muốn lên trên đó cùng với ba mẹ, nhưng sao khó quá? Đột nhiên, tôi cảm thấy quần mình đang bị ai đó kéo, quay lại thì là một cô bé khoảng 6, 7 tuổi, đáng yêu lắm. Cô bé bập bẹ nói.

-Chị ơi. Chị đừng buồn nữa nha.

-Sao em biết là chị buồn vậy? (khó hiểu)

-Hồi trước, anh em cũng từng như vậy khi bà ngoại mất mà. Nhưng anh em mạnh mẽ lắm, anh ấy còn chăm sóc em cơ mà. (tự hào kể về anh)

-Thế ba mẹ em đâu mà chỉ có anh em chăm sóc?

Đưa đôi mắt đượm buồn nhìn tôi, cô bé nói rất nhỏ.

-Dạ, bố mẹ em mất rồi ạ.

Và cô bé bật khóc nức nở. Hóa ra chúng ta đều có chung nỗi đau. Tôi ôm cô bé vào lòng, dỗ dành rồi bảo.

-Thế thì em cũng như chị rồi. Ba mẹ chị cũng mất cả rồi. Vậy chúng ta làm chị em nhé?

-Vâng ạ. (cô bé gạt đi nước mắt, vui vẻ trả lời)

-Chị là Hương. Thế em tên là gì?

-Dạ, em là Ly, biệt danh là Heo. An hem đặt biệt danh đó đấy. Chị thấy hay không?

-Ừ, hay lắm. À, nhà chị ở đường XY số nhà 456, có gì em đến đây chơi với chị nhé.

-Ồ? Nhà em cũng ở đường đó nhưng số nhà 369 cơ ạ. Mà thôi em phải về đây ạ chứ không an hem lại lo lắng thì chết hi hi. Em chào chị.

-Ừ. Về nhé!

Tạm biệt bé Heo, tôi khẽ mỉm cười. Thật trùng hợp nhỉ? Tôi thấy vui lắm vì có một người hiểu tâm trạng của mình như thế. Bé Heo đáng yêu thật. Đang định quay lưng rồi đi thì bị kéo lại một cách không thương tiếc. Chẳng biết lại có chuyện gì nữa đây? Sao lắm người đến tìm tôi vậy nhỉ? Trước mặt tôi là một đám người bặm trợn, theo sau đó là ba đàn chị khối trên hôm trước mà tôi gặp. Kẻ chủ mưu chính là người mặc áo đó, chị ta bước lên, nhìn tôi khinh khỉnh.

-Mày cũng có gan đấy. Hôm trước dám cho tụi này leo cây, mày tưởng mày ngon lắm hả? Đừng nghĩ là lợi dụng được các hoàng tử nhà. Tao đã cảnh cáo rồi mà mày không chịu nghe. Thế nên phải uống rượu phạt chứ nhỉ?

Hừ. Lại bọn người thích gây sự. Mục tiêu vẫn chỉ là tôi. Không cần phải chịu đựng nữa. Tôi nhất định sẽ dạy cho chúng một bài học. Rồi cô ta nhìn đàn em hét lớn.

-Đập chết nó cho tao.

Khoảng 8, 9 người lao về phía mà lại toàn là con trai. Tôi lầm bầm: “Chơi xấu nhé? Dù vậy cũng không thắng được tao đâu. Chờ đấy.” Dậm chân, tôi nhảy lên đá bốp vào mặt một tên. Sau đó, đám ngay thẳng tiếp theo. Hạ được 7 thằng, tôi cảm thấy hơi mệt. Phải giải quyết nhanh nên mới được. Hai tên này có vẻ khó ăn với lại trên tay chúng còn cầm một ống tủy dài. Tôi nhếch mép.

-Nhục.

Chúng tức giận, hăng máu, định đập ống tuyết vào người tôi nhưng may mà tôi tránh kịp. Bất ngờ, tên còn lại đánh lén, tôi đưa tay ra đỡ, vì lực đập mạnh nên cánh tay tôi bầm lên. Tay còn lại tôi chống vào ống cống gần đó, chân đạp thẳng vào chỗ hiểm của tên đó làm hắn ôm chỗ đó lăn lóc dưới đất kêu đau. Cái tên cuối cùng vẫn lăm le cái ống tuyết nhưng chưa dám làm gì. Chớp ngay thời cơ, tôi đánh lạc hướng hắn rồi cướp ngay ống tuyết phang cho hắn một cái bất tỉnh nhân sự luôn. Bọn đàn em nằm la liệt. Cô ta và 2 người bạn lén lút chuẩn bị đi nhưng lại bị tôi chặn lại, cười rất ư là đều, lễ phép.

-Các chị thấy em giỏi không ạ? Vui ghê ý. (sau đó trừng mắt) Giờ đến mấy người rồi đây.

Nói xong một cái, tôi tát, đấm, đá ba đàn chị khiến họ ngất xỉu bệt mết. Phúi quần áo, tôi nhàn nhạt.

-Chỉ có vậy thôi.

Rồi quay lưng bỏ đi với chiến tích cực kì hoành tráng. Nhưng cũng nhờ họ mà tôi giải tỏa được tâm lí. Đúng là không thừa chút nào. Về đến nhà, tôi ngạc nhiên khi thấy Thiên Ân đang đứng trước cửa nhà mình. Như phát hiện ra mục tiêu là tôi, hắn bay đến, gắt gỏng.

-Em mới đi đâu vậy hả? Em có biết là mọi người rất sốt ruột đi tìm em không? Thật sự thì trong đầu em đang nghĩ cái gì? Tôi không thể nào hiểu nổi.

-Ừ. Tôi là vậy đấy. Anh muốn gì nữa hả? Tôi mệt rồi. Anh về đi.

Rầm... Tôi bỏ lại đằng sau là tiếng gọi của hắn. Xin lỗi nhưng hãy cho tôi thời gian để ổn định lại mình.

8h tối. Tôi dọn bàn ăn rồi ngồi phịch xuống ghế thưởng thức. Ngon quá đi mất. Nhưng tôi lại muốn ăn những món do chính tay mẹ nấu. Mệt. Hình như dạo này tôi giảm cân hay sao ý. Khuôn mặt xanh xao, ốm yếu, người cứ ỉu rũ như hoa héo. Đang mãi suy nghĩ, chuông điện thoại reo khiến tôi giật mình. Buồng đưa, tôi nhắc máy.

-Alo. Tôi – Thiên Hương xin nghe

-Tiểu Hương à, tôi nè. Bà đang làm gì thế? Ăn tối chưa? Hay tôi sang chơi với bà nhé (nói liền mạch)

-Ăn rồi. Bà cứ làm như tôi bị bệnh ý. Đừng lo. Mà tôi cũng đang chán, bà sang đây luôn đi.

-Tuân lệnh. Khoảng 5 phút nữa tôi có mặt.

Giọng điệu nhí nhảnh của Tiểu Ngọc làm tôi không khỏi phì cười. Tranh thủ lúc đó tôi bật TV lên xem fim. Hôm nay chẳng có bộ fim nào hay cả. Haizzz... Tôi thờ dãi rồi tắt TV. Vừa lúc đó, giọng nói lạnh lạnh của Tiểu Ngọc vang bên ngoài.

-TIỂU HƯƠNG, RA MỞ CỬA CHO TÔI.

Miệng nhỏ này đúng là to thật. Tôi lật đật chạy ra, và trách móc.

-Bộ bà không bé cái mồm lại được à? Có phải tôi điếc đâu?

Tiểu Ngọc gãi gãi đầu, cười trừ.

-Xin lỗi. Nhưng bà mở cửa đi. Tôi đứng mỏi chân rồi nè.

-Biết rồi.

Tôi mở chốt, nhỏ nhảy tót vào như con sóc. Hồn nhiên hết mức. Tôi đi theo sau, chỉ biết lắc đầu nhìn Tiểu Ngọc thôi. Rồi tự dưng nhỏ tung hứng tung hứng như con diên trên ghế sofa. Trước đó tôi có can ngăn nhưng nhỏ không chịu nghe, vì vậy tôi phải dùng biện pháp mạnh.

-DỪNG NGAY.

-Vâng. (vâng lời như con mèo nhỏ).

Tôi bật cười lớn, ôm bụng lăn lóc tất nhiên lý do là do bị nhỏ cù lét.

-Ha ha ha. Đau bụng quá. Ha ha ha.

Đến lúc tôi quay lại trả thù. Nhỏ cười rú lên. Đã mấy ngày nay tôi không tìm được nụ cười của mình rồi. Đáng lẽ có người bạn như vậy tôi lại càng phải trân trọng hơn chứ nhỉ. Nhưng trong tim tôi vẫn còn một vết thương lớn không thể lành dù có làm gì đi chăng nữa. Và hôm nay Tiểu Ngọc sẽ ở lại ngủ cùng tôi. Hai đứa chúng tôi hết ngồi kể chuyện mà rồi lại chọc ghẹo nhau. Vui ới là vui. Từ khi trở thành một người mồ côi cha mẹ thì tôi chẳng còn một cảm xúc đối với thế giới này. Cuộc sống của tôi cứ như một màu xám xịt, đen tối biết chừng nào. Nhưng bây giờ đã có một người kéo tôi lại với hiện tại và mang màu hồng đến với cuộc sống của tôi. Đó không ai khác chính là Tiểu Ngọc. Có lẽ bây giờ đúng là thời khắc để tôi trở lại với chính mình. Không

nên bỏ cuộc, tôi được tiếp thêm niềm tin vào cuộc sống bởi vì đã có người bên cạnh ủng hộ tôi. Vậy nên tôi sẽ không buồn và cố gắng mỉm cười. Giờ Tiểu Ngọc đã ngủ say mà tôi vẫn còn đang thức. Tại sao tôi lại yếu đuối đến thế? Tự nhiên hình ảnh của Thiên Ân hiện lên trong suy nghĩ của tôi. Có lẽ nào là như thế? Có phải tôi đã yêu hắn rồi hay không? Đã lâu như thế mà sao tôi quá ngu ngốc mà không nhận ra. Không lẽ những lần hắn an ủi, dỗ dành khiến tôi động lòng chẳng? Tôi nghĩ mình nên từ bỏ tình cảm này bởi những người ở bên cạnh tôi chỉ chuốc lấy đau khổ mà thôi. Đúng, tôi phải làm như thế. Dù có gì xảy ra cũng phải từ chối tình cảm này. Tôi mở tủ lấy ra sợi dây chuyền có nửa hình trái tim từ trong chiếc hộp gỗ ra. Ngắm nghía nó, tôi thở dài. Khi nào gặp Thiên Ân, tôi sẽ trả lại sợi dây chuyền này cho hắn. Tôi biết chuyện này có thể khiến hắn đau khổ nhưng đó là sự lựa chọn tốt nhất cho cả hai. Rồi giấc ngủ bắt chợt đến, tôi liu diu sau đó thêm thiếp đi... Sáng – thứ năm, 6h. Mặt trời từ từ nhô lên. Tiếng gọi của buổi sáng cùng ánh nắng đánh thức tôi tỉnh dậy. Nhẹ nhàng xuống giường để Tiểu Ngọc không bị tỉnh giấc, tôi gấp dài một tiếng rồi đi vào phòng tắm. Tắm gương phản chiếu hình ảnh của mình, đôi mắt quầng thâm rõ đậm. Dù có rửa mặt cũng không thể xóa đi. Làm vệ sinh cá nhân xong, tôi bước ra bếp, chuẩn bị bữa sáng cho hai đứa. Trong tủ lạnh chẳng còn gì nên tôi đành làm mì ramen vậy. Đúng 10 phút sau, tôi dọn bàn sau đó đánh thức Tiểu Ngọc. Có vẻ như nhỏ vẫn còn buồn ngủ lắm. Haizzz... Thế là tôi nghĩ ra một cách. Khẽ đếm 1...2...3... tôi hét toáng.

-CHÁY, CHÁY NHÀ RỒI.

Và đúng như dự đoán, Tiểu Ngọc rớt xuống sàn nhà, chạy vội vã, miệng hô hoán.

-Chạy mau. Nhanh lên!

-STOP.

Kít... Đó là tiếng chân nhỏ ma sát với sàn. Tôi cười tựa như chẳng cười.

-Xuống nhà ăn sáng. Nếu không thì nhịn.

Hiệu quả tức thì nhỏ chạy như bay, ngồi vào bàn, ăn nhồm nhoàm. Tôi bật cười, rồi cầm đĩa từ tốn ăn. Khoảng 6h30, hai đứa chúng tôi sang nhà Tiểu Ngọc lấy cặp sách. Và cùng đạp xe đến trường. Nhưng thực ra tôi đang rất lo lắng vì sẽ gặp Thiên Ân. Tôi không tự tin là mình có thể đối mặt được với hắn. Yêu nhưng không thể. Ai biết được vết nứt trong tim tôi cơ chứ. Hãy để tôi chôn chặt nó vào trong tim. Đứng trước cổng trường tôi ngập ngừng, chân cứ cứng nhắc. Hít một hơi thật sâu, tôi dắt xe vào trong lán, đi trước là Tiểu Ngọc. Hình như tin đồn về tôi đã giảm đi đáng kể, không còn những lời bàn tán vớ vẩn nữa. Tôi đi lên lớp với một tâm trạng thoải mái. Chẳng biết họ có còn ghét tôi nữa hay không nhỉ? Mà thôi tôi cũng quen rồi. Nhưng giờ tôi sẽ không còn là một đứa ngốc nghếch chịu đựng lời xỉ vả và khinh thường của họ nữa. Tiểu Ngọc lôi tôi vào chỗ, nháy mắt tinh nghịch.

-Chào mừng cậu đã trở lại.

Con nhỏ này đúng là biết cách làm người ta cười mà. Sao ánh mắt họ nhìn tôi lại khác lạ thế nhỉ? Cứ như là thương hại và đồng cảm với tôi vậy. Bất chợt, lớp trưởng Mai đến chỗ tôi, rất nhỏ nhẹ nói.

-Nghe nói mẹ bạn mới mất. Mình chia buồn với bạn và xin lỗi vì đã không đến đám tang.

Cái gì thế này? Chuyện gì đây? Tự dưng Mai lại tốt với tôi trong khi hồi trước bạn ấy rất ghét tôi vì đi cùng Thiên Ân cơ mà. Chẳng lẽ Mai đã không còn ác cảm với tôi nữa? Tôi nở một nụ cười gượng gạo, bảo.

-Không sao đâu. Dù sao các bạn trong lớp cũng không ưa mình cơ mà. Các bạn làm vậy đâu có gì là sai. Hi hi. Mình đáng bị như thế mà.

-Bạn nhầm rồi. Chúng mình đã hiểu lầm bạn. Vì cái tính ganh ghét đó nên đã làm bạn bị tẩy chay. Giờ thì tất cả đều hiểu ra rồi. Vậy nên thay mặt các bạn trong lớp mình xin lỗi và bạn hãy trở thành một thành viên chính thức ở lớp nhé.

Thật không ngờ. Mọi chuyện xảy ra rất đột ngột. Tôi shock đến đơ người. Đến lúc nhận ra thì tất cả học sinh trong lớp đã quy tụ tại bàn tôi đang ngồi, hồ hồ nói.

-CHÀO MỪNG BẠN.

Tôi vui đến nỗi nước mắt cứ chảy ròng ròng.

-Ơ kia? Sao bà lại khóc?

-Không tại tôi vui quá. – quay sang nhìn mọi người – Cảm ơn các bạn nha.

-Bạn cười trông đáng yêu lắm – Hs1

-Nếu có buồn thì nhớ chia sẻ với bọn mình nha.

-Ừ.

Đó, giờ thì tôi đã biết ông trời không tuyệt đường sống của con người, mọi việc đều là do chính bản thân bạn mà thôi. Ba, mẹ, con có thể sống hạnh phúc được chứ? Sau một hồi chuông, học sinh ổn định chỗ ngồi, cô giáo bộ môn Lý bước vào lớp. Cô điểm danh, nhìn qua lớp học rồi thông báo.

-Còn một tuần hơn nữa là đến kì thi chất lượng cuối học kì một. Đây là đề cương ôn tập. Bạn lớp trưởng sẽ đi photo cho các bạn trong lớp. Các em nhớ ôn tập cho kĩ để đạt kết quả cao. Rõ chưa nào?

-Vâng ạ. (đồng thanh)

-Các em giờ vỡ ra chúng ta học bài tiếp theo.

Cả bầu không gian chỉ còn lại tiếng nói truyền cảm của cô giáo và tiếng bút viết. Một buổi học mang lại sự thích thú cho học sinh. Đôi lúc học sinh còn giơ tay phát biểu. Buổi học với bao nhiêu niềm vui. Kết thúc. Tiếp theo là tiết Toán. Thầy Hậu nhún với từng bước đi y như là trong quân đội, khuôn mặt nghiêm khắc. Đây là tiết học mà tôi không thích cho lắm. Không phải là tôi học kém môn này mà là thầy giáo quá nghiêm khắc khiến học sinh khó chịu. Nhưng trái lại thầy lại giảng rất hay. Thôi thì tôi cố gắng nhét mớ kiến thức vào đầu mới được vì sắp thi rồi mà. Tôi muốn đạt kết quả cao để ba mẹ trên trời được vui. Hầu hết, các bạn trong lớp đều ngủ gục hết, nếu không thì nghe nhạc, đọc truyện. Cũng không thể trách các bạn ấy được. Và tiếng chuông báo hiệu thời gian học tiết này đã hết. Khi thầy Hậu nhún vừa bước ra khỏi lớp, học sinh đã rú lên như mấy đứa thần kinh không ổn định. Đây cũng là giờ nghỉ trưa. Bạn học cùng lớp kéo nhau xuống căng tin không trừ tôi. Chúng tôi ghép mấy chiếc bàn lại với nhau thành một cái vừa đủ cho tất cả con gái ngồi, còn con trai thì tự giải quyết, và sau đó nhiệm vụ cao cả là đi mua đồ ăn tại căng tin đã được giao phó cho Minh và Bình. Nhìn mà cùng tội, đồ ăn thì chênh ềnh ra thế mà chỉ có hai người vác về. Nhưng mà được ăn chùa chẳng sướng hả. Lớp trưởng khao mà lì. Không ăn thì phí lắm. Vừa nói chuyện vui vẻ vừa ăn, chúng tôi thân thiết như một đại gia đình. Hi hi. Tôi vui quá chừng luôn! Cứ tưởng là cả ba năm học phổ thông tôi sẽ chẳng có bạn chứ ai ngờ chuyện lại thành ra như vậy. Chắc là ông trời xót thương cho tôi đây mà. Cả ngày hôm nay tôi cứ cười tít cả mắt, lại còn ngượng vì được khen nữa chứ. Ấy thế mà thời gian lại trôi qua quá nhanh chóng. Tiết học thứ năm đã hoàn thành. Bây giờ là tan học. Từ các lớp, học sinh ủa ra như đàn ong vỡ tổ, tiếng nói cười nhộn nhịp khắp cả sân trường. Ở lán xe cũng đông góp nên tôi đành phải đứng ngoài chờ họ lấy xe ra hết với tìm đến chiếc xe thân yêu. Tôi trèo lên xe, định giong người đạp thì tiếng gọi của Thanh – lớp phó văn nghệ gọi, hỏn hỏn nói.

-Hương à, cậu và Tiểu Ngọc chuẩn bị văn nghệ ngày thành lập trường đến đâu rồi?

Như nhớ ra điều gì, tôi hoảng hốt trả lời.

-Thôi chết. Tại mấy hôm nay nhà mình có chuyện nên mình quên mất chưa chuẩn bị gì cả.

-Thế thì phải làm sao đây? Còn có tuần nữa là tổ chức lễ thành lập rồi.

-1 tuần à? Thế thì mình sẽ chuẩn bị được thôi. Bạn không cần lo đâu.

-Ừ. Nếu có gì khó khăn thì gọi cho mình nha. Đây là số điện thoại và địa chỉ nhà của mình.

Nói rồi, Thanh đưa cho tôi một mảnh giấy nhỏ có ghi số điện thoại theo đó là địa chỉ. Tôi gật đầu, rồi tạm biệt Thanh. Thưa thả đạp xe trên con đường quen thuộc, tôi đưa mắt nhìn con sông mà hồi bé tôi vẫn thường đến chơi. Hiện tại, nó đang được sửa sang rất nhiều nhưng vẫn còn nét vốn có từ xa xưa. Dừng lại, tôi gặt một bông hoa cúc, hít hà mùi thơm thoang thoang của hương hoa. Cảm giác này khiến tôi thấy dễ chịu và cũng vì đây là loài hoa mà mẹ tôi rất thích. Không biết mẹ đã gặp được ba chưa nhỉ? Chưa vội về nhà, tôi tiến về phía bãi tha ma. Khung cảnh thật u ám và đáng sợ. Tìm được nơi mà mẹ và ba tôi đã nằm xuống, tôi dãi bước đến nơi đó. Khuôn mặt chẳng còn sự vui tươi như lúc trước. Quý trước mộ mẹ và ba, tôi gượng gạo cười, hỏi.

-Ba, mẹ à, ba mẹ có sống tốt không? Có nhớ con không? Con đau lắm. Con nhớ ba mẹ lắm. Con quá yêu đuổi ba mẹ nhỉ? Nhưng con thực sự không biết mình nên làm gì mới đúng. Hình như con bắt đầu muốn bỏ cuộc rồi. Tại sao cả ba lần mẹ đều rời bỏ con chứ? Con phải làm sao mới đúng đây.

Dù đau khổ đến mức nào thì tôi cũng đã không khóc. Tôi luôn muốn trở thành một người mạnh mẽ nhưng sao lại khó đến thế? Giá như có ba mẹ ở bên cạnh tôi thì tốt biết bao. Ở lại một hồi lâu, tôi đi đến quán ăn gần nhà, chọn mấy món để thưởng thức cho qua chuyện. Vì tôi đâu cảm thấy đói cơ chứ. Cũng đã hơn một giờ rồi, tôi phải gọi điện cho Tiểu Ngọc để bàn về tiết mục văn nghệ lễ thành lập mới được.

-Tút...tút...tút

Sau một hồi chuông dài mới có người bắt máy. Mà lại là tiếng con trai.

-Alo. Tiểu Hương, là cô à? Cô tìm Tiểu Ngọc hả? Chờ chút nha. Ngọc, em có điện thoại này. Vâng, em ra ngay đây.

Hóa ra là Hải Đăng. Hai người này tình cảm thật đó. Suốt ngày cứ quấn quýt bên nhau mãi thôi. Điền vì yêu có khác.

-Tiểu Hương, bà gọi tôi có chuyện gì vậy?

-Thế bà có nhớ vụ văn nghệ lần trước mình nhận tham gia không?

-Tất nhiên, nhưng sao vậy?

-Vậy mà không nhắc tôi, làm thế nào bây giờ?

-Ui dào ời. Bà đừng có lo. Tôi chuẩn bị tiết mục hết rồi. Là hát ý. Cả bài hát cũng chọn luôn. Chiều mai tập tại nhà Hải Đăng, ok?

-Ừ. Mà bà đó nha, lúc nào cũng Hải Đăng, Hải Đăng và Hải Đăng nghe sến muốn ời luôn.

-Bà ời chứ tôi có ời đâu. Thôi tôi cúp máy đây. Bye.

-Bye.

Thật chẳng ra sao. Mình có lòng tốt muốn nhắc nhở nhưng lại bị đã lại. Ôi. Hết chịu nổi con bạn này rồi. Kệ. Mặc xác nó. Có giúp cũng bị phản bác nên im lặng là tốt nhất. Đến nhà, tôi mở cổng, dắt xe để gọn vào sân. Vào trong, căn nhà mới vắng vẻ, cô đơn làm sao. Lạnh lẽo. Không còn cảm giác ấm cũng như ngày nào. Cũng không còn hình bóng quen thuộc người trong gia đình. Tất cả đã biến mất ngay trước mắt tôi. Một đi không trở lại. Tôi quăng cặp sách lên giường rồi đi tắm. Nước và sữa tắm làm xua đi một phần nỗi buồn vô hạn. Nhưng không thể hết được. Tôi bước ra cùng bộ quần áo quen thuộc với mái tóc đã được sấy khô. Ngồi vào bàn học, tôi lấy sách vở ra ôn bài và xem lại các kiến thức đã học từ đầu năm tới giờ. Xong, tôi chuẩn bị bài học mới rồi cất sách vở vào cặp, lên giường vắt tay lên trán. Mắt tôi cứ thao láo nhìn lên trần nhà. Nhảy xuống giường, tôi quyết định dành một buổi chiều để dọn dẹp nhà cửa. Đồ dùng trong nhà cũng khá bụi bặm, tôi lau sáng bóng không còn một hạt bụi. Tiếp đó, tôi lấy một xô nước và một chiếc giẻ để lau nhà. Dù nhà tôi không rộng nhưng mấy tiếng mới có thể lau xong. Gạt mồ hôi trên trán, tôi tiếp tục làm công việc của mình. Đúng lúc đó, chuông cửa reo, tôi cất gọn đồ rồi lật bật ra mở cửa.

-Kin. Anh đến đây có chuyện gì không? Nếu không thì em đang bận chút.

Tôi vội vã nói, định đóng lại cửa thì bàn tay của anh ấy giữ lại, nhìn tôi một cái nhìn rất chân thành.

-Anh có chuyện cần nói với em.

-VẬY anh vào nhà rồi nói.

Từng bước từng bước, tôi theo sau Kin, vì chẳng biết nên đối mặt với anh ấy như thế nào. Chúng tôi ngồi đối diện nhau. Kin nhìn tôi nhưng ánh mắt đó lại bị tôi né tránh, nói đúng hơn là tôi không dám đối mặt với nó. Tôi sợ. Sự lo lắng cứ từng nấc dâng lên. Và Kin là người mở lời đầu tiên.

-Anh biết chuyện này là vội vàng nhưng anh không thể chờ thêm một phút nào nữa. Em hãy cứ nói như mình cảm nhận.

-Vâng. Anh cứ nói đi. Một sự im lặng đáng sợ. Biểu hiện của Kin thay đổi theo từng phút. Một nụ cười đẹp nhất anh dành cho tôi.

-Em có còn yêu anh như ngày trước không?

Đó chính là điều tôi lo sợ nhất. Bỗng nhiên có một thứ vô hình nào đó chặn họng lại, ứ nghẹn, không thể cất lên lời. Không biết mình nên làm gì nữa đây. Tôi biết nếu không nói ra sự thật thì anh ấy sẽ ảo tưởng thêm, còn có thì chúng tôi sẽ cùng đau khổ. Đầu óc tôi rối như mớ bòng bong. Thế nhưng tôi không thể lừa dối anh ấy được, thà đau một lần còn hơn là sống trong đau khổ. Một hồi lâu trôi qua. Tôi mím chặt môi đến bật cả máu. Đến phút tiếp theo, tôi mới cất tiếng, giọng nói run rẩy.

-Em không muốn nói dối anh. Thực ra trái tim em đã không còn hình bóng của anh nữa.

-Điều em nói là sự thật à?

-Vâng

Ánh mắt của Kin như xoáy sâu vào trái tim bé nhỏ của tôi một lỗ hổng không hề nhỏ. Tôi đang làm Kin bị tổn thương. Một kẻ xấu xa như tôi chỉ toàn làm hại người khác mà thôi. Sao Kin lại yêu một đứa như tôi cơ chứ? Đáng lẽ tôi phải bị trừng phạt từ lâu rồi. Bỗng, Kin đứng dậy, nắm chặt tay, cười chua chát.

-Em thật tàn nhẫn. Thà em cứ nói dối còn hơn. Tim anh đau lắm, em biết không? Thời gian này anh không muốn gặp em nữa.

-Kin, em... em...

-Đừng nói gì thêm. Anh sẽ đến gặp em vào một lúc nào đó nhưng hiện tại thì không.

Chưa kịp để tôi nói thêm gì, Kin đã chạy ra ngoài, rú ga rồi phóng bỏ đi. Phịch... Tôi ngã sòng xoài dưới sàn nhà. Đau quá! Cuối cùng anh ấy cũng đã bỏ đi rồi. Lại một người nữa bị tôi làm tổn thương. Dường như tôi đã sai, thật sự sai rồi. Kin, cả đời này em cũng chẳng thể nào chuộc lỗi với anh được. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân. Dọn dẹp xong, tôi nằm trên ghế sofa bật TV xem phim. Vậy mà hình ảnh Kin trách móc lại hiện lên trong đầu. Tôi không thể nào tập trung được. Ông trời, hãy cho con biến khỏi đây thật xa.

7h tối. Tại quán kem Sweet World. Tôi vừa ăn kem vừa nói với Tiểu Ngọc.

-Hôm nay, tôi đã từ chối lời tỏ tình của Kin. Có phải tôi làm sai không? Tôi không biết mình phải làm sao nữa.

Đút một miếng kem vào miệng, Tiểu Ngọc an ủi.

-Không, bà làm đúng. Nếu bây giờ lừa dối anh ấy thì cả hai người sẽ chẳng có hạnh phúc đâu. Tôi biết là bà không muốn làm tổn thương ai hết nhưng không làm vậy thì anh ấy sẽ nghĩ mình còn cơ hội và lúc bà tìm được người mình yêu, anh ấy sẽ đau khổ gấp trăm lần.

-Nhưng Kin không còn muốn gặp tôi nữa. Tôi coi anh ấy là một người anh trai, một người thân. Mất đi hai người là quá đủ rồi, mất thêm một người nữa chắc tôi không trụ nổi.

-Bà đừng lo anh ấy làm vậy là muốn ổn định lại tình cảm dành cho bà đấy. Đừng lo sau một thời gian nữa Kin sẽ đến gặp bà thôi.

-Cảm ơn bà. May mà có bà chứ không tôi chẳng biết làm thế nào.

-Bàn bè mà.

Cuộc trò chuyện kết thúc. Chúng tôi chen nót ly kém rồi chờ nhau về nhà

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dễ Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

8h. Ngồi trên trần nhà, tôi ngẩng mặt lên trời ngắm những vì sao trong đó cũng có cả của ba và mẹ tôi. Bầu trời đầy sao đang tỏa sáng dù mây đen có muốn che khuất cũng không thể được. Cũng có thể đám mây đen đó là tôi chăng? Nở một nụ cười xót xa, tôi cất tiếng hát bài “Con yêu mẹ” mà mẹ tôi đang từng dạy. Còn giờ đây, đến gặp mẹ cũng chẳng được. Ba à, con có nên bỏ cuộc không? Thật sự con không thể chịu nổi con đau này rồi. Chính con đã làm Kin đau khổ. Lại thêm một lần nữa. Mặn và chất. Một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống trong màn đêm đen như mực. Không được. Tôi không thể cho ba mẹ thấy bản thân mình yếu đuối. Mày làm được mà. Ngừng khóc đi. Chẳng hiểu vì sao nước mắt chảy nhiều hơn, ướt đầm cổ áo. Hai ngôi sao lấp lánh rực rỡ hơn mọi ngôi sao khác. Có phải là ba mẹ không? Ba mẹ đang dỗ dành con đúng không? Thế thì con cũng phải mạnh mẽ để hai người vui lòng. Chùi khô nước mắt, tôi nhìn vào một khoảng không vô định và lại nghĩ đến hân. Bất chợt, tiếng chó sủa ầm ĩ khiến tôi giật mình. Một dáng người cao to cùng chiếc mô tô phân phối khiến tôi chú ý. Dáng người rất quen thuộc ngay cả chiếc xe cũng thế. Thiên Ân ư? Chắc không phải hân đâu. Có thể là tôi đã nhìn lầm. Tiếng nói gọi tên tôi thì tôi mới có thể khẳng định được đó là ai.

-THIÊN HƯƠNG. EM RA ĐÂY ĐI. TÔI BIẾT EM ĐANG Ở TRÊN ĐÓ MÀ. TÔI SẼ CHỜ Ở ĐÂY CHO ĐẾN KHI EM

RA. ĐỪNG CHẠY TRỐN NỮA.

Không. Tôi không muốn nghe. Bịt tai lại, tôi lắc đầu lia lịa. Sao hân lại xuất hiện chứ? Tôi chưa chuẩn bị tâm lý để gặp hân. Chắc chờ lâu quá Thiên Ân sẽ bỏ về thôi. Cảnh tượng này ai nhìn vào lại cười cho. Haizzz... Cũng gần 10h rồi mà hân chưa chịu về, tôi sốt ruột, cứ muốn chạy xuống nỗi hết tất cả nhưng can đảm lại không cánh mà bay đi mất. Ôi! Không lẽ chẳng còn cách nào khác sao? Mặc mớ gì đến mình nhỉ. Đi ngủ thôi. Tôi bỏ về phòng, nằm phịch xuống giường, úp mặt xuống gối cố gắng ngủ nhưng khi nghĩ đến cảnh hân phải chịu lạnh thì tôi lại lo lắng nằm ngồi không yên. Đi hay ở? Vừa đi được mấy bước, tôi đã quay lại. Nhưng chính tình cảm của bản thân đã thúc dục tôi mạnh mẽ. Lấy một chiếc áo mà hồi trước tôi định tặng một người quen, rồi chạy ừ ra ngoài. Một người đang co ro trước cửa, gồng mình chịu cái lạnh giá của mùa đông, môi thâm xị, mặt trắng bệch. Bỗng trái tim tôi nhói lên từng đợt dữ dội. Đền bên Thiên Ân, tôi gắt gồng và khoác luôn chiếc áo vào người Thiên Ân.

-Anh đang làm cái gì vậy hả? Nếu không thấy tôi xuống thì phải về đi chứ. Trời lạnh như thế mà anh lại đứng dưới đây hả? Tại sao lại làm thế?

Tiếng nói có phần ngắt quãng.

-Bởi vì tôi... yêu... em...

Rồi ngắt đi. Trong màn đêm u tối có một thân hình nhỏ bé đang gắng gượng đỡ một chàng trai cao khỏe vào trong nhà. Chỉ còn lại sự tĩnh mịch đến lạ kì.

Từ tối đến sáng sớm, tôi nằm ở thành giường canh hân. Cũng đã 5, 6 tiếng mà Thiên Ân vẫn chưa tỉnh. Lúc này còn sốt cao khiến tôi chạy đi chạy lại chăm sóc rồi mua thuốc. Cũng may là hân hạ sốt rồi chứ không tôi chẳng biết làm gì nữa, đầu óc cứ rối tung rối mù. Muốn làm điều mình thích khó đến thế sao? Nhìn thấy hân như vậy mà tôi xót xa và đau đớn vô cùng. 4h sáng (thứ sáu). Tôi xuống bếp nấu một nồi cháo thơm lừng, bụng tôi cũng được đà kêu than: “Đói, đói, tôi muốn ăn.” Thì tại vì vậy nên tôi mới mất 10 phút để chén bữa sáng. Phòng Tiểu Hương. Bưng một bát cháo cùng với đó là nước và thuốc, đặt lên bàn. Mí mắt Thiên Ân lay động, gương mặt hồng hào hơn. Hân chống tay xuống giường định đứng dậy nhưng lại ngã xuống nó. Tôi vội vàng đi về chỗ hân, trách móc.

-Anh đang bị ốm đấy! Đừng có mà cố làm gì hết, hiểu chưa?

Bất ngờ, đôi môi tạo thành một đường cong hoàn chính nhưng vẫn có sự gian tà. Dù là vậy nhưng chính nó đã làm mặt tôi đỏ chót như trái nhót, cúi gầm mặt, tay vịn về áo. Hân tự tin thái quá.

-Em đang rất lo cho anh, đúng không? Anh biết ngay mà.

-Tôi chỉ là muốn làm người tốt mà thôi. Anh đừng có hiểu lầm. (chối phất)

-Thật không? (nghi ngờ)

-T...h...ậ...t... (lấp bắp như gà mất tóc)

-Vây thì là thật. Sao em lại lấp bắp thế kia nhỉ?

-Đâu có.

-Ngay cả khuôn mặt cũng đỏ luôn. Hình như nhóc con của tôi đang xấu hổ?

-O? Tôi... không... có...

-Đúng là... Chưa kịp để hần nói thêm bất cứ một câu nào nữa, tôi bỏ chạy vào phòng tắm, thỉnh thoảng...thỉnh thoảng... nhịp đập của trái tim cứ nhanh, chậm, nhanh, chậm giống như một điệu nhạc. Tên này thật là... Cứ phải dồn người ta vào thế bí mới được hả? Đấy, thấy chưa? Thiên Ân đang cười rất mãn rợ. Rùng mình. Tự nhiên tôi cảm thấy ớn lạnh. Không biết hần lại định giở ra trò gì mới nữa đây? Mình không phải là đối thủ của hần, Phải thật bình tĩnh mới được. Đừng mất tập trung. Điều chỉnh lại hơi thở, tôi hé cửa đánh mắt ra ngoài xem hần đang thực hiện mưu đồ gì nhưng kết quả là con số 0. Cái bản mặt đáng ghét kia lù lù xuất hiện và tôi thót tim lại đóng cửa lại, giữ thật chặt đến cả một con ruồi cũng không thể lọt qua. Nhưng tôi đã mắc một sai lầm không đáng có là chìa khóa phòng tắm lại vứt ở trên bàn học. Ôi thôi! Cuộc đời con coi như kết thúc thật sao. Chúa Giê su xin hãy cứu giúp đứa con tội nghiệp đáng yêu này. Tiếc thay, tôi chưa kịp cầu nguyện xong thì đã bị hần tóm gọn. Tên này đúng là súc trâu, đang mang bệnh tật mà vẫn còn thể bề được tôi. Giờ thì tôi đầu hàng rồi đấy. Ấy chết, hần chưa ăn cháo và uống thuốc. Tôi dùng kế hoãn binh, giờ cái giọng ngọt như mía lùi.

-Thiên Ân, anh ăn cháo và uống thuốc đi nha. Please, please...

Mới dùng có kế đó thôi mà hần cũng đã thua cuộc. Yeah! Yeah! Tôi thắng rồi. Sau khi hần hoàn thành xong công việc mà tôi đã ra sức năn nỉ thì cũng đã gần 6h 15, tôi như thủ tướng ra lệnh.

-Anh ở nhà, nhớ không được làm xảy ra chuyện gì. Ok?

-Tôi biết rồi.

Tôi tức điên vì cái cảnh tượng hần đang nằm chiếm chệ trên ghế sofa, lại còn vừa cắn một miếng táo vừa trả lời. Đúng là cái tên khó ưa. Blè... Blè... Trưa nay, tôi sẽ khiến cho hần phải tâm phục khẩu phục cho coi. Thay quần áo xong, tôi vợ chiếc cặp sách trên bàn học rồi thông thả đạp xe đi học. Tại trường Ikeda. Dù mới 6h30 mà trường đã đông nghịt người. Trước cổng, tất cả học sinh nữ tập trung thành một đám vây quanh ai đó, lại còn xì xầm, bàn ra tán vào.

-Anh gì ơi, anh có phải là học sinh mới không?

-Nhìn anh đẹp trai quá đi mất.

-Trường ta lại có thêm một hotboy nữa rồi.

Blap... blap... Anh gì ơi? Chẳng phải trường tôi chỉ có Triết Vũ và Kín thôi sao? Không lẽ lại có học sinh chuyển về đây học ư? Oh my God. Vây thì thế nào cũng bạo loạn cho mà coi. Nhắc đến Kín, tôi lại thấy buồn quá. Nghe nói anh ấy nghỉ học mấy buổi rồi. Gọi điện đến nhà thì quản gia bảo không biết. Hình như anh ấy không muốn nhìn thấy mặt tôi nữa thì phải. Đau lòng thật. Mà vậy cũng đúng, là tại tôi nên Kín mới như thế cơ mà còn trách ai được nữa đây. Bỏ qua cái chuyện hotboy mới, tôi ù xùi dài bước về lớp với bao nhiêu lo toan. Vừa đặt chân vào lớp, một đám bạn đã hỏi thăm không “thương tiếc”.

-Hương yêu quý, sao bạn đến muộn thế?

-Ôi! Mất bạn có quãng thâm kia. Chắc là bạn không ngủ được hả?

-Trông bạn có vẻ chán nản quá! Cần mình giúp gì không?

Úi giờ. Hỏi từ này tới giờ chứ có để cho tôi nói câu nào đâu. Bó tay. Nhưng được bạn bè quan tâm thế này thì thật là vui đấy. Không ngờ từ một đứa bị tẩy chay nay lại có nhiều đứa bạn chu đáo như vậy. Theo tôi nghĩ thì ông thần xui thương tình giúp tôi để chuộc lỗi đó. Tôi cười hiền, trả lời.

-À, mình chỉ mất ngủ chút xíu thôi mà. Không sao đâu. Mọi người không cần phải lo lắng như thế.

-Bạn về chỗ ngủ bù đi nếu không vào lớp lại ngủ gật thì chết.

-Đúng đây.

Và tôi bị hàng tá người đùn về tận chỗ, còn vỗ vỗ như mẹ tru con ngủ chứ. Đến là khổ. Ấy thế mà, còn bạn thân yêu nhất của tôi lại đang ngồi nhẩn tìn với chồng chẳng thèm để ý đến con bạn này. Tôi háng giọng năm sáu lần nhỏ mòi để ý nhưng không hỏi thăm một chút gì luôn. Ôi giờ ời! Có đứa bạn nào lại như nó không hả trời? Có phần giận dỗi, tôi làm lơ Tiểu Ngọc, không một chút quan tâm, nhỏ muốn làm thì làm. Hừ. Nằm gục xuống bàn, tôi ngủ ngay lập tức. Đúng lúc vào tiết một thì có người đánh thức tôi dậy. Tuy hai mắt vẫn còn nhắm tịt lại nhưng tôi phải cố gắng nhìn lên bảng để cô giáo không chú ý. Và rồi con ngủ ập đến, tôi không sao ngăn cản được. Tất nhiên là tôi ngủ say đến tiết thứ hai mới dậy. Ông thần xui vẫn tiếp tục đeo bám. Cô giáo dạy Toán tươi cười, thông báo cho chúng tôi một tin gây sock cho toàn thể 42 con người.

-Hôm nay chúng ta sẽ kiểm tra toán một tiết vì mấy hôm trước cô bận nên chưa làm được. Các em cất hết sách vở, mang lên bục giảng để. Không em nào được gian lận trong khi kiểm tra nếu không cô sẽ cho em đó điểm dưới trung bình môn Toán.

Mọi người ngậm ngùi tạm biệt chiếc cặp thân yêu. Nhìn thì vậy thôi chứ rất nhiều bạn bỏ sách toán dưới gầm bàn đấy. Với bản thân tôi thì nói không lo lắng cũng không đúng, vì tôi đã bỏ lỡ mấy tiết toán mà toàn là kiến thức khó mới đau chứ. Cũng may, hôm trước Tiểu Ngọc đã chép bài dùm nên tôi đã xem qua. Coi như lần kiểm tra này ổn. Cô giáo phát đề rồi bắt đầu tính giờ. Liếc qua, tôi vui sướng đến mức suýt nữa ré lên. Toàn những bài mà tôi đã xem qua. May mắn quá! Tôi hi hui, cặm cụi làm bài. Tiếc thay gần nửa lớp đang ngồi cắn bút, tôi muốn giúp quá nhưng như vậy sẽ là hại các bạn ấy. Nhắm mắt cho qua, tôi viết, viết và viết. Thời gian cứ trôi qua từng khắc... từng khắc... Đã làm xong từ mấy phút trước, tôi kiểm tra lại bài. Cùng lúc đó. Hết giờ. Tất cả nộp bài. Nhìn cái mặt cực kì thê thảm của mấy bạn, tôi cũng buồn lây, không biết phải làm gì để giúp họ đấy. Vặn óc ra nghĩ mà không đem lại kết quả tốt đẹp. Cuối cùng thì chỉ còn cách nhờ các bạn học giỏi kèm học sinh yếu, không thì học nhóm với nhau cũng được. Cứ quyết định vậy đi. Tí nữa ra căng tin tôi sẽ nói với mọi người. Cô giáo sách cặp bước ra, cả lớp đứng dậy chào. Bóng cô khuất, họ reo hò, gào rú như điên. Sau đó, mọi người lủi nhủu xuống căng tin, ổn định chỗ ngồi, cùng góp tiền mua đồ ăn, tội hai ông bạn lần trước lại phải lủi thủi đi mua. Đồng nghĩa. Chỗ bán hàng chen lấn xô đẩy bao nhiêu thì bên ngoài lại yên tĩnh bấy nhiêu. Không còn học sinh nào đang ở trong lớp. Một là ở căng tin hay là ở sân trường hoặc bể bơi. Gần nửa tiếng sau, hai người kia mới lộ mặt. Bộ dạng như ăn xin, quần áo xộc xệch, đầu tóc y như tổ quạ, mặt mũi bơ phờ. Đáng thương. Nhưng chắc chỉ có tôi nghĩ vậy. Thôi thì... Tôi kéo tay áo hai người, mỉm cười như hoa nở.

-Cảm ơn hai bạn nha.

-Ơ? Không, không có gì.

Lấp ba lấp bắp mãi mới nói được, tôi phì cười. Ít nhất tôi cũng thấy mình làm được một việc tốt. Đón lấy chiếc bánh cùng cốc lúa mạch, tôi cùng mọi người thưởng thức cái ngon của nó. Nhưng thời gian đâu thể nắm giữ. Một, hai, ba... Đêm ngược, vào lớp. Chúng tôi thu dọn bàn rồi tung tăng về lớp học. Tôi đi cuối cùng chỉ lắc đầu cười nhẹ như một con gió thoảng qua. Hôm nay đúng là may mắn. Tiết Văn chúng tôi được tự học vì cô Liên bị ốm. Tất cả mọi người hò reo, nhảy cẫng vì vui sướng. Với lại họ còn tổ chức mấy trò chơi linh tinh nữa. Riêng tôi xin cáo lui rồi lủi mất không để lại dấu vết. Đi quanh trường học, cứ đi mãi mà tôi chẳng biết mình đã đứng trước khu vườn sau trường từ khi nào. Vẫn chẳng có một sự thay đổi nào bắt đầu từ khi tôi quên đến nơi này. Dù vậy nhưng sao tôi lại thấy nó âm u và đen tối đến thế? Dài bước nhanh, tôi dừng lại tại một cây cổ thụ, ngồi phịch dưới gốc cây, trên đám cỏ xanh non. Đường như mùa đông đến, cây cỏ, hoa lá không còn sức sống như ngày nào. Hay tại dưới con mắt của tôi nó là như vậy? Ngắt một bông hoa nhỏ xinh, tôi nghịch cái lên đầu. Không biết trông như thế nào nhỉ? Bất chợt, bầu trời trở nên âm u, một mảng tối tăm, những đám mây đen nặng trĩu ùn ùn kéo đến, không khí mát lạnh. Chẳng lẽ sắp mưa? Tôi vội vã đứng dậy phui bụi ở quần áo, cố gắng tìm chỗ trú trước khi trời bắt đầu đổ mưa. Rào... rào... Mưa. Mưa. Một cách đột ngột. Chưa kịp tránh thì tôi đã dính giọt nước mưa. Nước thấm qua lớp áo mỏng, vào da thịt lạnh buốt. Ôm chặt lấy người, tôi đi vào hẻm, đứng nhìn cơn mưa của đầu mùa đông. Gió thổi mang cái giá rét. Chắc nhiều người nghĩ tôi sẽ ghét mưa vì chính mẹ tôi cũng mất trong một cơn mưa. Nhưng không phải thế. Đau phải do mưa mà mẹ tôi mất mạng, đó là số phận. Tôi yêu mưa. Nó không có tội, chỉ là người ta suy nghĩ quá sâu sắc. Câu chuyện do định mệnh thù rết nhưng chính tôi sẽ thay đổi định mệnh. Tôi không muốn mình là một người vô dụng, ngốc nghếch. Mưa ngày càng to. Cảnh vật xung quanh như bị nhấn chìm trong màn mưa này. Tôi đã ngồi sát vào bên trong nhưng hạt mưa vẫn bắn vào người khiến cả cơ thể run lên từng đợt. Đã sắp qua tiết thể mà mưa vẫn còn rơi, còn tôi thẫn thờ chịu đựng cái lạnh không một tiếng kêu hay một suy nghĩ cần sự giúp đỡ. Mưa và tôi. Thở hắt ra một tiếng, tôi chà xát hai bàn tay vào nhau để giảm đi sự lạnh lẽo đang xâm chiếm cơ thể. Bỗng tôi thấy nặng ở vai, nhìn xuống thì thấy một chiếc áo khoác đã yên vị trên người, và một giọng nói trầm ấm của ai đó làm tôi giật mình. -Cô bé, em mà ngồi đây nữa là bị ốm đấy!

-Anh là ai? (ngơ ngác)

-Đề anh giới thiệu. Anh là Vương Hoàng Quân, mới chuyển về đây. Hiện tại đang học ở lớp 12a1.

-À, chắc anh là hotboy mới ở trường rồi. Hi hi. (tỏ ra hiểu biết)

-Ơ? Sao em lại nói vậy? (thắc mắc)

-Thế sáng nay có phải anh bị một đám con gái vây quanh trước cửa không? (trở thành tiên tri)

-Làm sao em biết hay vậy?

-Vậy thì đúng rồi. Đám con gái ríu rít như con chim chích bên anh thì có nghĩa anh phải rất đẹp trai. Nếu không có mơ cũng chẳng được đâu. Thế nên nói anh là hotboy quá đúng rồi còn gì.

-Em rất giống nhà triết lý học đấy.

-Oh. Anh quá khen.

Đường như anh Quân thấy thiếu gì đó thì phải, quay sang hỏi.

-Anh chưa biết tên em.

-À, em là Đinh Ngọc Tiểu Hương, học lớp 11a4.

-Tên em hay thật đấy.

Hai người chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ và thân thiết như đã quen biết từ lâu. Cho đến khi tiếng chuông reo kết thúc giờ tiết học vừa qua reo lên. Cũng tạnh mưa nên không sợ ướt nữa. Tôi trả áo khoác cho anh Quân rồi chia tay, tiến thẳng về lớp với bao nhiêu điều đang chờ đón. Hình như lại một ngày

mới đầy tốt đẹp đang xảy đến với tôi. Quen thêm một người có thể hiểu mình đó là điều tôi có thể mong chờ ở cái thế giới này. Hít một hơi thật sâu, tôi dài từng bước chân rất nhanh như muốn rũ bỏ mọi thứ và không để một thứ gì đó níu kéo tôi nhớ cái quá khứ đau thương mà mình đã từng trải qua. Bây giờ, tôi chỉ cần những khoảnh khắc đẹp nhất được lưu giữ trong tim. Chắc rằng ba mẹ ở trên trời sẽ rất vui và bớt đi một phần lo lắng về tôi. Cố tươi cười sao cho tự nhiên nhất, tôi gọi Tiểu Ngọc rất lớn khi thấy nhỏ đang gấp rút đi đâu đó. À, vì không thấy tôi nên định xuống căng tin ăn mảnh đây mà. Tôi còn lạ gì nữa. Được lắm! Chờ xem tôi trừng trị bà như thế nào. Thêm một lần gọi nữa, nhỏ mới chịu quay lại, vẻ mặt rất ư là ngạc nhiên. Tôi đến chỗ nhỏ, vỗ vai, cười gian ơi là gian, đến mức không ai đỡ được.

- Ôi trời, bà làm gì mà vội thế? Có biết tôi gọi mấy lần rồi không? Hay có chuyện gì?

Tiểu Ngọc ập a ập ứng như kẻ làm việc mờ ám bị bắt thóp, mặt cười như mếu, trả lời.

- Tôi... tôi... à, có gì đâu. Với lại tôi toàn đi như vậy mà, đúng, toàn đi như vậy. Bà đừng có hiểu nhầm.

- O? Là nhì. Tôi có hiểu nhầm nhì đâu. Chẳng lẽ bà có tật giật mình? – Tôi nheo mắt, tra khảo cho bằng được.

- Tật... giật mình gì cơ? Sao tôi... tôi lại phải thế? – người nhỏ run như cày xáy.

- Lại còn chối. Tôi biết tông rồi, đừng có mà lằng nhằng. – Tôi ra về ta đây là hiểu biết lắm.

-Sao? Bà phát hiện ra rồi à? Hu... hu... hu... Đúng là cái đồ độc ác. Không đi luôn đi lại còn về đây làm gì? Bà cố tình đẩy hả? Vậy là ngày hôm nay tôi lại mất tiền ăn vặt vì bà rồi. Sao cái số tôi lại đen thế này không biết? – Tiểu Ngọc than trời kêu đất, ỉu xiu, khóc chẳng ra khóc mà mếu chẳng ra mếu.

Còn tôi chẳng nói gì vì đang bụm miệng cười, cố gắng làm sao cho không phát ra tiếng chữ không lại khổ với bà này. Nhưng mà tiền ăn không bị hao hụt rồi, vui quá xá. Chưa kịp để nhỏ chán tỉnh lại tinh thần, tôi đã lòi tuốt xuống căng tin. Bữa này nhỏ chỉ tiền nên tôi nể mặt đi mua đồ ăn cho cả hai. Tiếc thay, lòng tốt chẳng được người ta tiếp nhận, Tiểu Ngọc lại còn gào lên.

- Để bà đi mua có mà tiền ăn hàng tháng của tôi hết luôn chứ còn chắc. Ngồi im đi cho tôi nhờ.

Vậy đấy! Quái lạ, tôi có làm vậy bao giờ đâu cơ chứ. Tự dưng lại bị mắng. Haizzzz... Ông thần xui đã trở về từ lúc nào vậy trời? Khoảng mười phút sau, tôi mới thấy Tiểu Ngọc ló mặt ra khỏi cái đám đông ngật bầu ở nơi bán hàng như ruồi. Hình như nhỏ vẫn còn giận lắm nên mặt cứ bị xị và hằm hằm thì tôi không dám mở lời trước. Vứt bánh sandwich cái bịch và đặt cốc trà lúa mạch xuống bàn, Tiểu Ngọc thốt ra khỏi miệng đúng hai từ.

- Ăn đi.

Rồi tôi và nhỏ im lặng, chén nốt phần của mình, không ai nói với ai câu nào luôn. Khó thật. Đến lúc, vào giờ tiếp theo, Tiểu Ngọc bật dậy bỏ đi trước, tôi chỉ biết lẳng lặng đi theo thôi chứ không đụng vào núi lửa thì chết. Ổn định chỗ ngồi, tôi thở hắt ra một cái, khẽ liếc nhìn Tiểu Ngọc. Cái bản mặt dễ sợ chưa kìa. Tuyệt – ngồi bàn trên, quay xuống, thì thầm hỏi nhỏ.

- Tiểu Ngọc, sao vậy? Toàn có sát khí không à? Khiếp quá.

- Tại lúc này tôi bắt nhỏ ấy bao tiền ăn đấy. Chắc... chắc... Đụng phải tổ kiến lửa rồi. – Tôi tặc lưỡi, lắc đầu.

- Bà cũng thật là...

- Hi hi hi. Tôi sẽ giải quyết được. Bà cứ yên tâm, mai nhỏ lại cười tươi như hoa cho coi.

- Ừ. Cô giáo vào kìa.

Cả lớp học im lặng, không một tiếng động nhỏ. Cô giáo bắt đầu giảng bài học mới, tiếng bút viết roạt...roạt vang cùng tiếng nói. Nhân lúc không ai để ý tôi nhả tin cho Hải Đăng.

“Anh đến đón Tiểu Ngọc đi. Nhỏ đang tức tôi đến bốc hỏa rồi đây này. Có gì nói giúp giùm tôi nhá. Thanks.”

Ngay sau đó, một tin nhắn đến. Tôi mở máy đọc.

“Ok. Tôi sẽ giúp cô lần này. Nhưng cô làm gì để cô ấy tức thế?”

“Bắt nhỏ đãi bữa trưa ấy mà. Cứ biết vậy đi. Đến ngay đây. Bye.”

Mỉm cười, tôi nghĩ mình qua thông minh. He he. Sau đó lại tiếp tục chăm chỉ chép bài và phát biểu rất tích cực. Cả lớp đang rất im lặng ghi ghi chép chép, bỗng cái rầm, cánh cửa đổ xuống đất, mấy chục con mắt hướng về người đang phá hoại bầu không khí tươi đẹp này. Ôi, vị cứu tinh đến rồi! Tôi mừng rỡ, mắt sáng như hai cái đèn pha ô tô, lại còn nháy mắt bí hiểm với hân nữa chứ. Cô giáo tròn mắt nhìn Hải Đăng, giọng như mật ngọt.

- Em là ai?

Hắn lễ phép, đưa cái khuôn mặt đẹp trai ra khiến con gái ai nấy ngất lên ngất xuống.

- Em chào cô. Em xin lỗi vì đã phá hỏng giờ học của mọi người nhưng cô có thể cho bạn Tiểu Ngọc nghỉ một buổi được không ạ? Bố mẹ bạn ấy nhờ em xin hộ vì nhà có việc gấp ạ. - Ồ... ừ. Tiểu Ngọc, em thu dọn sách vở đi.

Và Tiểu Ngọc giờ hẳn mới từ đâu trở về, mặt cứ ngơ ngác ngơ ngác, nhìn Hải Đăng chăm chăm, chẳng hiểu mô tê gì. Hải Đăng vào giúp, cầm cặp sách cho Tiểu Ngọc rồi kéo nhỏ đi, nhưng không quên ngoái lại nói.

- Em chào cô. Chúc mọi người học vui.

Nhìn theo bóng Hải Đăng, tôi chắc cả lớp đều biết, cô giáo chép miệng, tiếc rẻ.

- Tụi nhỏ sướng thật. Giá mình trẻ như thế thì có phải được chàng trai lúc này để ý hay không?

Mà tất cả đều phát ói. Cô giáo coi vậy mà hám trai thật.

Tiết học cuối cùng cũng trôi đi. Vì đã xếp sách vở từ trước nên cô giáo vừa ra khỏi lớp tôi đã phi bay ra ngoài, ra lán xe, nhảy lên chiếc xe yêu quý đạp thẳng về nhà với vận tốc cao. Không khéo tôi đi đua xe có mà được giải nhất. Chưa đến 7 phút tôi đã sắp về đến nhà, ai ngờ tôi thấy Thiên Ân với một người con gái nào đó đang đi vào trong một quán cà phê. Tính tò mò trời dậy, tôi dựng xe, núp sau một bụi cây theo dõi. Hai người họ ngồi ở chỗ rất đúng với tâm mắt của tôi, ánh mắt hoài nghi chiếu thẳng về phía họ. Có vẻ rất tình tứ, khó chịu thật đấy. Đột nhiên, người con gái đó nhòm dậy, kiss vào môi Thiên Ân một cái, rồi còn cười rất vui vẻ. Tôi cứ nghĩ hẳn sẽ phản ứng mạnh nhưng ngược lại hẳn tỉnh bơ như chẳng có gì xảy ra. Một nhát dao đâm vào trái tim tôi, nó đang từ từ rỉ máu. Đau. Đây có phải là cảm giác bị tổn thương khi yêu không? Bởi vậy mới nói tôi không cần phải chấp nhận thứ tình cảm này. Chỉ cần một vết thương nhỏ nữa thôi là tôi sẽ gục ngã thật sự. Biết trước sẽ thế này thì thà rằng tôi chấp nhận làm người yêu của Kin và như vậy tôi có thể quên được Thiên Ân. Lúc đó tôi sẽ thực sự yêu Kin. Nhưng sao thứ tình cảm này lại khó vứt bỏ đến thế? Tôi không thể nào gạt bỏ, cảm giác cứ muốn níu giữ thật chặt nhưng sợ bị tổn thương nên thà không có còn hơn. Tình yêu ư? Nó cũng đâu thể đưa tôi trở về quá khứ hạnh phúc, đâu thể xóa đi những vết thương lòng. Bây giờ, tôi thật sự thất vọng về Thiên Ân. Hẳn nói yêu tôi là như vậy hay sao? Không thể tin được. Mà cũng đúng hẳn là hotboy cơ mà, sao lại có chuyện yêu con nhỏ như tôi chứ? Cảm ơn vì đã cho tôi biết sự thật. Ngay lúc này, tôi rất ghét anh, Thiên Ân. Tôi quay lưng, đạp xe bỏ đi, không nhìn lại về phía sau. Mỗi tình đầu chưa kịp bắt đầu đã kết thúc. Có lẽ nên là vậy. Phanh xe, tôi nhảy xuống, mở cửa rồi dựng xe vào lán. Tiếp đó, thay quần áo đồng phục ra, sau đó nằm bẹp trên giường ngủ một giấc ngon lành cảnh đảo. 5h chiều, tôi mở mắt tỉnh dậy, hắt chiếc chăn ra khỏi người, vào phòng tắm, rửa mặt cho đỡ buồn ngủ. Rồi tôi mặc tạp dề, bước đến bếp. Và tôi thấy Thiên Ân đang ngồi ở phòng khách, vẫn còn vui vẻ như chẳng hề có gì xảy ra trong thời gian tôi ở nhà. Già dối, hẳn đúng là đồ già dối. Tôi làm lơ, bỏ vào làm bữa tối. Cứ coi như là đặc ân cuối cùng tôi còn có thể làm cho hắn đi. Cạch... Cạch... Tiếng chặt, băm, thái hòa lẫn vào nhau tạo nên một giai điệu buồn. Tôi dọn thức ăn ra bàn, ra gọi hắn vào. Bầu không khí thật âm u và tẻ nhạt. Tôi cười – một nụ cười giả tạo, méo mó, bảo.

- Ăn đi.

Tất nhiên, hắn bất ngờ, sừng sốt hỏi.

- Sao lại nấu nhiều món thế? Em định đãi tôi nhiều thế này hả?

- Ừ - Tôi ậm ừ cho xong chuyện.

Nói thật, đối diện với hắn tôi cảm tưởng như mình đang bị một ai đó bịt miệng lại, chặn ngang cổ họng. Thật khó khăn. Đến cả cơm tôi cũng không thể nào nuốt nổi. Tôi cũng không biết mình nên bắt đầu từ đâu. Biết nói gì đây nhỉ? Hiện tại tôi đang rất rối. Dù vậy nhưng tim tôi sắp vỡ thành ngàn mảnh rồi. Khoảnh khắc cuối cùng cũng đã đến. Tôi phải lựa chọn cách đồ để giải thoát cho chính mình. Hay tôi đang muốn chạy trốn sự thật? Đặt đĩa xuống bàn, tôi cười chua xót.

- Nếu anh ăn xong rồi thì tôi có thể nói chuyện với anh một chút được không?

- À, được.

Im lặng một hồi lâu, tôi thở hắt ra, nhẹ nhàng nói.

- Có thể đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau đó? Anh nghĩ sao?

- Em đang nói cái gì vậy? Lần cuối là sao?

Câu hỏi đó đáng lẽ phải do tôi hỏi chứ nhỉ? Là do ai đã khiến tôi trở nên thế này. Tuy muốn gào thét nhưng tôi cố kìm nén cảm xúc của mình. Tò ra lạnh lùng, tôi gần từng tiếng một

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

- Từ nay tôi và anh không nên gặp nhau nữa. Cứ coi như là chưa từng quen biết đi.

Bộ mặt hắn chuyển sang lãnh băng, đôi mắt giận dữ, găm lên như mảnh thú.

- Chưa từng quen biết? Em có biết mình đang nói cái gì không hả? Tôi sẽ không bao giờ chấp nhận cái đề nghị ngớ ngẩn.

Giờ tôi chấp nhận bị coi là kẻ xấu xa. Không còn gì để mất, tốt hơn nên để hắn đi, tôi sẽ không níu kéo. Chúng ta có duyên nhưng không có phận. Số trời đã định đoạt như thế rồi. Anh cũng nên chấp nhận đi, Thiên Ân.

- Anh đùa hả? Giá trị lợi dụng của anh cũng hết rồi nên tôi chẳng cần phải gặp anh làm gì nữa.

- Lợi dụng? Em đùa đúng không?

- Hừ. Chẳng qua tôi muốn nổi tiếng nên mới tiếp cận anh. Vậy thôi. Giờ thì chào.

Tôi đuổi Thiên Ân ra khỏi nhà rồi ngồi phịch xuống đất. Khó thở. Trái tim nhỏ bé của tôi ngày càng nứt rạn bởi vết thương khó lành. Tôi biết mình làm vậy là sai nhưng tôi không thể chịu đựng thêm một nỗi đau nào nữa. Hãy cứ để cho mình tôi là người chịu khổ. Tôi chạy lên nhà, bỏ hết quần áo và đồ dùng vào va li. Có lẽ chỉ khi rời xa nơi này tôi mới có thể bình tâm mà sống tiếp. Tôi phải xin chuyển trường thôi.

[- Tút...tút... A lô.

- Em chào thầy. Em xin lỗi vì đã làm phiền thầy nhưng em có chuyện muốn nói.

- Không sao. Có chuyện gì thế?

- Em là Đinh Ngọc Thiên Hương, học lớp 11a4. Dạ, thưa thầy, em gọi là mong thầy đồng ý cho em chuyển trường ạ.

- Lý do là gì?

- Dạ, bố mẹ em mất cả rồi nên em về sống với dì cho tiện ạ. Mong thầy sẽ không phiền lòng.

- Thế thì em nên làm thế. Được rồi. Thầy đồng ý. Vậy khi nào em chuyển đi nơi khác?

- Dạ, có lẽ là ngày mai ạ. Em phiền thầy thông báo với các bạn trong lớp hộ em nhưng thầy có thể giữ bí mật là em về ở với dì được không ạ?

- Ừ. Chúc em may mắn.

- Em chào thầy.]

Tôi cúp máy, thở dài. Định mệnh đã được sắp đặt. Không ai có thể thay đổi. Nở một nụ cười buồn, tôi ngồi xuống bàn viết một lá thư gửi cho Tiểu Ngọc. Nó sẽ làm cho nhỏ đỡ lo lắng hơn. “Tiểu Ngọc thân yêu,

Khi bà nhận được bức thư này thì tôi đã ra đi từ lúc nào. Chắc chắn bà sẽ giận vì tôi đi mà không nói một lời nào đúng không? Thực sự xin lỗi. Tôi không cố ý làm bà buồn và phiền lòng đâu hưng đó là cách tốt nhất mà tôi có thể lựa chọn. Bà biết không? Dù có nhiều bạn bè quan tâm nhưng tôi vẫn cảm thấy trống trải vô cùng. Tại sao thế nhỉ? Chính tôi cũng chẳng biết lý do thực sự. Chẳng lẽ là do thiếu thốn tình thương của ba mẹ? Hay là do tôi sợ phải đối mặt với tình cảm của mình? Tôi cũng chưa nói cho bà biết rằng tôi đã yêu Thiên Ân. Nhưng mà đau lắm bà ạ. Con tim tao như tan nát. Đường như tôi trở nên bất lực. Sao yêu mà lại khổ đến thế cơ chứ? Cũng có khi tôi nghĩ tình cảm của hắn sẽ giúp tôi vượt qua mọi nỗi đau đang giằng xé con tim mình. Cuối cùng, tôi cũng đã làm. Tình cảm đó còn khiến tim tôi đau gấp trăm nghìn lần. Vết thương trong quá khứ bị xé toạc ra thành trăm nghìn mảnh. Sụp đổ. Tôi không biết mình nên làm gì nữa. Tiểu Ngọc à, đã có lúc tôi thầm ghen tị với bà vì có một người rất rất yêu bà. Và tôi đã từng khát khao mình cũng được như thế. Sao khó quá? Chẳng ai có thể giúp được tôi ngay cả bà, người mà tôi tin tưởng nhất hiện giờ. Bây giờ, tôi thấy mình thật bất lực. Vậy thì tôi còn có thể làm gì đây? Hôm nay tôi đã dứt khoát với Thiên Ân rồi. Tôi là một con bé xấu xa. Tôi đã tự dối lòng rằng sẽ không sao nhưng trái tim lại nhức nhối không yên. Tôi đã nói mình lợi dụng hắn để rời xa hắn. Có lẽ bà sẽ nói tôi là ngốc đúng không? Tôi biết chứ, tôi không nên làm thế. Trong bức thư, tôi đã nói hết lòng mình rồi. Tiểu Ngọc, tôi có thể nhờ bà một việc chứ? Bà hãy chuyển chiếc dây chuyền này cho Thiên Ân và nói với hắn rằng tôi đã rất rất yêu hắn. Tiếc rằng cả hai có duyên mà không có phận. Vì vậy hắn hãy trở về với người mà hắn yêu thật sự đi. Tôi không phải là kẻ ngốc để hắn lừa. Còn Triết Vũ và Kín thì xin lỗi giùm tôi bởi vì không thể chấp nhận tình cảm của hai người và đã chạy trốn mọi thứ. Giúp tôi nhé? Tôi không bà tha thứ đâu, Tiểu Ngọc à. Nhưng bà hãy hạnh phúc nha. Chỉ có thế thì tôi mới có thể yên tâm được. Tạm biệt, my best friend. Cũng có thể là mãi mãi.

Đứa bạn xấu xa – Tiểu Hương.”

Tôi gấp lá thư lại rồi bỏ vào trong phong thư cùng với sợi dây chuyền. Vậy là đã kết thúc. Tôi cũng không còn gì vương bận nữa rồi. Hãy để quá khứ trôi vào dĩ vãng và tôi sẽ biến mất khỏi đây, không còn ai bị tổn thương vì tôi nữa. Ba, mẹ, con thật đáng ghét đúng không? Kể từ lúc này con chẳng còn mặt mũi nào gặp ba mẹ nữa rồi. Ba mẹ hãy đợi con trở về cho đến khi thực sự mạnh mẽ nhé. Không lâu đâu, con sẽ gặp lại bố mẹ vào ngày sớm nhất. Hãy tha lỗi cho đứa con bất hiếu này.

Tôi dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ rồi mới yên tâm ra khỏi nhà. Đến những nơi kỉ niệm đầy ắp, tôi có thể lưu giữ trong bộ nhớ để nhắc nhở bản thân không bao giờ được quên. Không khi nào trong lòng tôi được yên ổn. Đến khi sắp sửa rời xa nơi mình yêu quý nhất thì tôi mới biết mình chưa thể làm được gì tốt. Giá như quá khứ có thể quay trở lại, lúc đó tôi không phạm sai lầm như bây giờ. Kể cả những người tôi yêu quý cũng đã rời xa thế, giờ tôi

lạc lõng giữa cuộc đời này với bao nhiêu rắc rối. Cũng không biết tại sao tôi lại đến ngọn đồi mà cả gia đình tôi đã từng đến. Hơi ẩm vẫn còn quanh đây nhưng tại sao lại không có người? Tôi như gục ngã, chói vối. Phải chăng mãi mãi tôi cũng không thể quên được quá khứ nhưng sẽ không bao giờ tôi bỏ cuộc bởi vì trên trời vẫn còn bố mẹ ủng hộ và luôn bên cạnh tôi, cũng như Tiểu Ngọc, Kín và Triết Vũ. Tình yêu của họ sẽ mãi ở trong tim tôi, không bao giờ phai. Dừng lại trước gốc cây đa cổ thụ, tôi đặt tay lên thân cây, cảm nhận tất cả. Đột nhiên, có ai đó gọi tôi, giọng nói rất vui mừng.

-Tiểu Hương, là con đúng không?

Xoay người lại, một khuôn mặt, ánh mắt, hình dáng quen thuộc mà thân thương đang hiện ra trước mặt. Bất ngờ, ngỡ ngàng... mọi cảm xúc xen lẫn nhau. Tôi chạy đến bên người đó, nắm lấy tay, cười rất tươi.

-Di Ly. Cháu nhớ di quá.

-Ôi trời. Lâu lắm rồi đúng không? Tại sao cháu lại chuyển nhà vậy? Di tìm mãi mà không được. – Di Ly giận dỗi -Cháu xin lỗi. Vì gia đình cháu năm đó có việc nên phải đi nơi khác. Cháu cũng rất buồn khi chẳng được gặp di đó? – Tôi bắt đầu giờ giọng nũng nịu.

-Cái con bé này, chỉ được cái dẻo miệng. Thế ba mẹ cháu sao rồi?

Nhắc đến ba mẹ, lòng tôi lại quặn đau. Khẽ nở một nụ cười buồn buồn, tôi trả lời ngập ngừng.

-Dạ, ba cháu mất từ khi cháu 5 tuổi, còn mẹ cháu mới mất 5, 6 hôm thôi.

-Sao? – Di Ly sùng sốt, hét toáng lên.

-Tất cả là tại cháu. Là do cháu xui xẻo nên mới gây ra chuyện này. Cháu thật có lỗi.

-Đừng nhận hết lỗi lầm về mình. Di hiểu cháu là người thế nào mà. Nếu vậy thì di sẽ chăm sóc thay cho ba mẹ cháu.

-Nhưng cháu... cháu không muốn ở lại đây nữa. Cháu thấy mệt mỏi lắm, di à.

-Được, thế thì cháu hãy sang Mỹ sống với di, được không?

-Cháu có thể không?

-Được mà, được mà.

Rồi tôi bật khóc, ôm chặt lấy di mà khóc. Vậy là tôi không còn cô đơn nữa rồi. Chỉ mong rằng tôi sẽ không mang lại xui xẻo cho di. Chúng tôi trở về nhà cùng nói chuyện, xem phim và di Ly còn kể rất nhiều về cuộc sống bên Mi bao nhiêu năm qua. Di bảo lúc đầu rất ngỡ ngàng nhưng sau này lại thích thú với con người và mảnh đất này. Tôi nghe mà cũng vui thay cho di. Với tôi thì... Chết, đã bao giờ không nhắc đến mấy chuyện đó cơ mà. Tôi đứng là con ngốc. Ngôi nhà này đã bớt sự vắng vẻ cô đơn. Và đến đêm, tôi sợ không dám ngủ, ôm chặt lấy di không buông, rồi thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Sáng ngày thứ sáu. Tôi xách va li ra ngoài phòng khách rồi nấu bữa sáng. Di cũng đã dậy và cùng tôi làm. Sau khi cơm nước xong xuôi, tôi lén lại một chút, ngược nhìn bức ảnh của ba và mẹ rồi gỡ xuống bỏ vào túi, tự nhủ: “Gia đình mình không còn phải xa cách nữa rồi.” Cánh cửa đóng lại. Vậy là một khoảng tuổi thơ có niềm vui, hạnh phúc và cũng có những nỗi buồn, tổn thương đã khép lại cùng với nỗi tiếc nuối vô hạn. ôXa cách. 6h45. Tôi xin phép đi sang nhà Tiểu Ngọc có chút việc. Đúng là tôi đã chọn thời cơ nhỏ đi đến trường mới dám bước sang. Thấy cô Lan đang tưới cây, tôi lễ phép.

-Cháu chào cô.

-Ừ. Cháu sáng rù Tiểu Ngọc à? Con bé đi học từ lúc này rồi nên cháu đi đi kéo muộn. – Cô cười hiền từ

-Dạ, không ạ. Cháu có thể nhờ cô chuyển cái này cho Tiểu Hương không ạ? – Tôi lấy ra phong thư.

-Được.

-Cháu cảm ơn cô. Cháu đi đây ạ

-Tạm biệt cháu.

Với nỗi tiếc nuối tràn trề, tôi buồn bã quay lưng, lên chiếc taxi mà di tôi đã gọi từ trước. Tạm biệt, tạm biệt tất cả. Hôm nay, tôi sẽ tan như bọt, không còn xuất hiện tại đây nữa. Có lẽ tôi sẽ quay trở về với một con người mới. Mọi người, hãy bảo trọng. Chiếc xe lăn bánh, tiến thẳng về phía trước. Nhìn lại thì ngôi xóm và ngôi nhà đã biến mất, không còn trong tầm nhìn của tôi. Vậy là đã kết thúc, phải không? Dừng trước sân bay Tân Sơn Nhất, tôi cùng di xách hành lý xuống rồi bước vào bên trong. Chân tôi nặng trĩu, từng bước đi khó khăn. Phải chăng nó muốn tôi ở lại? Không được. Tôi nên đi thôi. Và cái gì đến cũng đã đến. Di đất tôi, soát vé, đôi mắt vẫn cứ hướng về đằng sau như ngóng trông một điều gì đó. Đặt chân máy bay, tôi tin số phận đã an bài. Điều duy nhất tôi còn có thể làm là rời xa nơi mình sống để quên đi tất cả. Chẳng biết tôi có còn làm được không? Cuối cùng, máy bay cất cánh mang đi bao nỗi niềm, bao kỉ niệm để đến với một nơi xa lạ. Lựa chọn này là đúng hay sai? 4 năm sau.

Bên Paris, tôi rất hạnh phúc khi được di và chồng của di chăm sóc yêu thương rất nhiều. Nhưng nỗi nhớ nhói trong tim vẫn còn. Lúc đầu sáng đây, tôi thực sự ngỡ ngàng, đến cả giao tiếp, kết bạn cũng khó. Cũng may mắn, vốn Tiếng Anh của tôi rất khá nên chỉ khoảng 1 tháng sau, tôi đã có rất nhiều bạn bè. Tôi đã từng nghĩ người nơi đây sẽ rất coi thường người Việt Nam chúng tôi, nhưng không phải vậy, tất cả mọi người rất tốt bụng và dễ mến. Họ

mang lại cho tôi một niềm tin vững chắc. Thường ngày, tôi đến trường học và đi tham quan cảnh vật với những người bạn thân. Quên chưa nói, sau hai năm học hành rất chăm chỉ, tôi đã đậu vào trường đại học Paris nổi tiếng khắp nước Mĩ. Khi biết được tin này, tôi đã bất ngờ đến ngất xỉu luôn, he he. Còn đi và chú thì mở một bữa tiệc nhỏ chúc mừng tôi. Vui lắm! Tôi được thầy cô giúp đỡ và quan tâm tận tình, đôi khi có một số trở ngại vì cách học ở đây rất khác với bên Việt Nam, nhưng không vì vậy mà tôi nản lòng đâu nha bởi đã có thầy cô, bạn bè và một số người quen biết giúp tôi cơ mà. Hi hi, với những tháng ngày đã qua, tôi phải cảm ơn đi – người đã giúp tôi lấy lại cuộc sống đã mất và cho tôi cảm nhận sự ấm áp. Tiếp đến là chú, thầy cô và bạn bè trong trường, họ đã không ngại khó khăn mà giúp đỡ tôi lúc khó khăn và trắc trở. Đã có khi, tôi tự nhủ mình cũng không nên dằn vặt bản thân nhiều quá và nên tìm cho mình người thật lòng yêu tôi. Nhưng sao không được? Những tưởng đã quên được giây phút bên Thiên Ân, nào ngờ hàng đêm tôi vẫn mơ về viễn cảnh hai đứa chúng tôi sống vui vẻ rồi lại ôm lấy niềm đau đớn. Cũng vì vậy, tôi đã khóc, khóc rất nhiều đến nỗi mắt sưng húp, mọng đỏ. Khi đi Ly hồi hạn, tôi lại lảng tránh, viện một cái cớ, sau đó cho qua. Đến bây giờ, tôi không còn như vậy nữa, tôi đã biết quên đi quá khứ và mỉm cười với hiện tại. Thế là đã quá đủ với tôi. Chắc ông trời thương xót nên đã cho tôi một mái ấm. Tiếc rằng, cái ngày không mong cũng đã đến, tôi phải trở về Việt Nam. Dĩ dĩ nói: “Cháu đã trưởng thành rồi. Không nên chạy trốn như thế nữa, hãy đối mặt với nó. Dĩ tin ở cháu, Tiểu Hương.” Như thế đó. Tôi đã quyết định quay trở lại với một con người mới. Lên máy bay, tôi hồi hộp nhớ đến Tiểu Ngọc, cô Lan, Triết Vũ, Kín và cả ai đó. Mọi cảm xúc xen lẫn nhau, tôi bối rối, nghĩ rằng Tiểu Ngọc và mọi người sẽ giận và ghét tôi. Cũng đúng thôi mà. Tôi đã bỏ đi mà chẳng thêm nói để lại bao nhiêu vết thương bao nhiêu kí ức như đang dần lãng quên. Khoảng sau 9 tiếng ngủ thiếp, tôi tỉnh dậy và đó cũng là lúc máy bay hạ cánh. Kéo hành lý ra khỏi, tôi bước xuống. Chà, chà, cũng không thay đổi lắm. Tôi khẽ vuốt mái tóc đã được cắt ngắn cách đây hai năm, mặc trên người một chiếc váy màu trắng, tôi tự như: “Việt Nam, tôi về rồi đây.” Bên ngoài, tôi bắt một chiếc taxi, lên xe và được đưa đến nơi mình cần. Bây giờ, chiếc xe dừng lại trước một ngôi nhà. Vàng, đó chính là ngôi nhà yêu quý đã được bỏ trống 4 năm trời. Có lẽ, nó cũng sẽ rất bụi bặm vì không được lau chùi đây. Tôi cười rất nhẹ, trả tiền cho bác lái xe rồi xách túi đồ vào trong nhà. Cứ tưởng là vàng sẽ dài đầy lỏi đi nhưng không, nó vẫn sạch sẽ như được ai đó thường xuyên quét dọn. Vặn chốt cửa, tôi đẩy cửa, nhìn qua ngôi nhà một lượt, nó sáng bóng không một vết bụi. Phải chăng đã có ai dọn dẹp, lau chùi? Mọi sự thắc mắc ùn ùn đầy chiếm hết tâm trí tôi. Đôi môi mấp máy, rất nhẹ không ai có thể nghe thấy, ngoài cô: “Đến lúc rồi chẳng?” Ngược lên ban thờ, tôi lôi hai bức ảnh trong va li đặt trên đó. Một nụ cười yếu ớt, một giọt nước mắt nóng hổi “tách” chạm xuống mặt sàn. Tôi về phòng, mở cửa, quá đối ngạc nhiên. Căn phòng treo đầy ảnh của tôi những lúc vui, lúc buồn, khóc và cả lúc thần thờ nhìn về nơi nào đó. Ở trên đó còn ghi rất nhiều chữ như: “Tôi yêu em, Tiểu Hương”, “Tôi nhớ em nhiều lắm”, “Em giận tôi sao?”, “Quay về đi”. Thành thật... Thành thật... Trái tim tôi chịu một đợt đã kích mạnh, nó đập rất nhanh. Dù muốn quên nhưng sao tôi vẫn thôn thức vì những lời hân viết trên đó. Nó gọi tên hân dồn dập: Thiên Ân, Thiên Ân. Tôi ghét cái cảm giác này. Vậy mà cũng không thể can được sự thật là tôi vẫn còn yêu hân rất sâu đậm. Sao tôi lại không thể làm việc mà mình muốn? Thật không thể ngờ là tôi lại điên cuồng yêu Thiên Ân. Tôi muốn được ở bên cạnh hân, muốn được yêu thương nhưng có phải là tôi đã quá trèo cao hay không? Thật nực cười. Thiên Ân, cái tên này như một con dao cứa đôi trái tim tôi. Đúng, linh hồn của tôi đã bị tèn đó cướp đi rồi. Nhưng đó chỉ là một phần. Trong tương lai, tôi sẽ chứng minh mình hạnh phúc khi không có hân. Mãi suy nghĩ mà tôi không để ý bụng mình đang réo ầm ỉ, biểu tình: “Ăn, cho tôi ăn đi.” Ừm, cũng đã gần trưa rồi nhỉ? Tôi mặc chiếc tạp dề được treo sẵn trong bếp, có vẻ nó vẫn còn mới, bắt đầu tìm nguyên liệu để chế biến. Woa! Không ngờ trong tủ lạnh lại nhiều thực phẩm tươi đến thế! Tôi lấy xương, chặt thành từng miếng nhỏ rồi cho vào nồi hầm. Tiếp đó, tôi gọt su hào và cà rốt, xắt miếng vuông, đợi 30 phút đổ vào nồi. Đúng 15 phút sau, món xương hầm củ đã xong, tôi múc ra tô. Chết, tôi còn quên chưa nấu com. Ôi! Đối quá. Và thế là, tôi phải lật đật chạy đi bắc nồi com. 11h, trưa, tôi mới có cái để ăn. Ngon. Chỉ một từ để diễn tả. Tôi vội vội vàng vàng, ăn nhồm nhoàm như người mười năm chưa được ăn com vậy, chẳng khác gì ăn mây luôn. No căng bụng, tôi lau miệng, rửa bát đĩa, cời tạp dề treo vào chỗ cũ rồi ra phòng khách xem phim. Đến giờ tôi mới phát hiện nha. Chiếc ti vi cũ kia đã được thay bằng một chiếc màn hình mỏng rất đẹp luôn, ngay cả ghế sofa cũng thay luôn cơ mà. Không biết ai làm việc này ta. À, tôi cũng không nên ở nhà mãi, ra ngoài đi dạo đã. Vì mới đầu thu nên tôi chỉ khoác một chiếc áo choàng mỏng, xỏ dép, khóa cửa cẩn thận và đi dạo khắp xóm. Trước một ngôi nhà số 369, tôi thấy con số này quen thuộc lắm, hình như cô đã nghe ở đâu rồi.

- Chị là Hương. Thế em tên là gì?

- Dạ, em là Ly, biệt danh là Heo. Anh em đặt biệt danh đó đấy. Chị thấy hay không?

-Ừ, hay lắm. À, nhà chị ở đường XY số nhà 456, có gì em đến đây chơi với chị nhé.

- Ồ? Nhà em cũng ở đường đó nhưng số nhà 369 cơ ạ. Mà thôi em phải về đây ạ chứ không anh em lại lo lắng thì chết hi hi. Em chào chị.

- Ừ. Về nhé!

Tôi nhớ ra rồi. Bé Heo, tôi đã hứa là đợi cô bé đến nhà chơi nhưng mà lại không thực hiện được. Sao tôi lại quên mất cơ chứ? Một tiếng cười trong trẻo từ căn nhà phát ra. Qua khung cửa sắt, tôi nhìn thấy bé Heo và một ai đó không nhìn rõ mặt. Mạnh dạn, tôi đẩy cửa bước vào, lịch sự cất giọng.

-Tôi không làm phiền chứ?

Ngạc nhiên tột độ, tôi trở mắt nhìn người con trai trước mặt. Shock. Đây chẳng phải là anh Quân hay sao? Hình như anh ấy không nhận ra tôi, chỉ cười, bảo.

-Có chuyện gì không, cô nhóc?

Cô nhóc? Hu hu hu. Nước mắt chảy lưng tròng, lòng đau như cắt. Ở Paris 4 năm mà chiều cao của tôi vẫn khiêm tốn như thế đây. Lại còn bị gọi là cô nhóc chứ? Có khi chẳng ai biết tôi là sinh viên đại học đâu nhỉ? Nở một nụ cười méo mó, tôi cất tiếng.

-Anh Quân, anh không nhận ra em hả?

Đúng lúc anh ấy đang định mở miệng thì bé Heo rú lên sung sướng đến chảy nước mắt, ôm chầm lấy tôi, sụt sùi.

-Chị Hương. Em nhớ chị lắm! Vào mùa đông năm đó, em đến nhà nhưng họ bảo chị đi đâu đó rồi nên em buồn lắm. Tháng nào cũng đến nhà đợi xem chị đã về chưa? Đã 4 năm rồi. Chị thật quá đáng. -Cho chị xin lỗi. Vì có chuyện gấp quá nên chị chưa kịp thông báo cho em biết. Đừng giận chị nữa nha.

-Oa oa oa. Chị ác lắm.

-Ngoan nào. Nếu không chị về đây.

-Ừ chịu. Chị phải ở đây chơi với em.

Nhìn cái bộ dạng nũng nịu của bé Heo, tôi liền bẹo má yêu cô bé một cái khiến Heo cười khanh khách. Và tôi cũng biết rằng, anh Quân đang đờ người, há hốc miệng quan sát hai chị em chúng tôi trò chuyện. Lấy lại phong độ, anh hắng giọng, hỏi.

-Heo. Đây là ai vậy?

-Người em quen ý mà.

Tôi thờ dài, đôi mắt long lanh chớp chớp chìa thẳng về người anh.

-Anh không nhớ em sao? Em, Tiểu Hương nè. Là bạn với nhau mà anh vô tâm quá nha.

-Tiểu Hương? Ồi, cái con nhóc này. Em đi những bốn năm rồi mà chẳng chịu viết một bức thư nào cho anh cả. Mà em thay đổi nhiều quá. Lại còn xinh hơn nữa.

Khẽ nhún vai, tôi thản nhiên trả lời.

-Em đâu biết nhà anh. Không cần anh khen em cũng biết.

Gãi gãi đầu.

-Anh quên.

Tiếp tục, tôi thắc mắc với hàng ngàn câu hỏi không thể trả lời.

-Mà anh là gì với bé Heo?

-Là anh trai.

-HẢ?

Tôi hét toáng lên khiến mấy chú chim nhỏ sợ hãi bay đi mất.

-Vậy... vậy... đây chính là người em em hay nhắc đến sao?

Gật gật.

-Oh my God. Trùng hợp quá.

Tôi không thể tin là anh Quân trở thành anh của bé Heo. Cái người buồn vì mất bà đây hay sao? Hóa ra lại chẳng phải ai xa lạ. Tôi đứng là gốc nga~. Phụt. Một dòng nước mắt lạnh bắn vào người làm tôi giật thót, sực tỉnh. Hung thủ gây ra không phải ai khác là bé Heo và anh Quân. Tôi vuốt nước, cười cực đều. Đó là hai người khiêu chiến đó nha. Nhắm đến một chiếc vòi nước gần đó, tôi chạy đến mở vòi, phun trúng vào người Quân khiến anh ướt nhẹp như chuột lột.

-Được lắm! Chết em nè.

Cả ba chúng tôi bắt đầu cuộc chiến không có hồi kết. Một nụ cười rạn rở trên đôi môi, cùng với đó là khuôn mặt ửng hồng vì hoạt động nhiều. Tôi thấy yêu cuộc sống quá đi mất. Chơi đến mệt nhoài thì chúng tôi mới dừng lại, ngồi bệt xuống đất thở dốc. Ở chỗ này có một cảm giác quen thuộc. Đường như anh Quân giống anh trai tôi và bé Heo là cô gái đáng yêu vậy. Tôi thấy vui hơn bao giờ hết. Đột nhiên, anh Quân khẽ hỏi nhỏ.

-Tiểu Hương này, tại sao em lại bỏ đi thế?

Tôi khẽ cười vu vơ, nói rất nhẹ.

-Không phải là bỏ đi. Đây có thể là bước chuyển mình chăng?

-Chuyển mình? Em định nói gì thế?

-Không. Em chỉ cảm thấy mình đã thay đổi và hạnh phúc hơn khi ra nước ngoài.

Ánh mắt khó hiểu của anh Quân xoáy sâu vào người tôi, đang có dò tìm đáp án. Được nhỉ?

-Không có gì đâu. À, mà anh đang học ở trường đại học nào vậy?

- Trường Jungho, khoa Quản trị kinh doanh.

-Tuyệt! Hi hi, chắc tại trường khối người đồ vì anh đúng không?

Anh đưa tay lên gãi gãi đầu, cái mặt hơi đỏ.

-Em đừng có chọc anh nha.

-Không dám. Điều em nói 100% là có thật.

Và anh Quân im lặng, không chời cãi được luôn. Hắc hắc. Sao anh ấy có thể giấu được tôi cơ chứ? Rồi bé Heo phồng má, giận dỗi nói.

-Anh chị quá đáng! Nói chuyện riêng với nhau mà không cho em biết nha.

-Đâu có. Chị quý bé Heo nhất mà.

-Thật không?

-Tất nhiên

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Tôi nháy mắt bí hiểm với anh Quân, như muốn nói: “Thấy em giỏi không?” “Quá được” 12h. Tôi giật mình nhìn đồng hồ đeo ở tay. Bất dậy thật nhanh, tôi cáo từ tạm biệt hai anh em họ, lấy sức chạy thật nhanh về nhà. Cửa mở toang, còn có một chiếc xe SH trước sân. Đứng trong phòng khách, tôi thấy một bóng người của một người con gái. Với mái tóc buộc cao, mặc một chiếc váy kèm theo là chiếc áo sơ mi màu trắng, tôi đứng hình. Rồi cô ấy quay người lại, đôi mắt cười gắn chặt vào tôi. Hai chân run run, tôi không có từ nào nói được tâm trạng hiện tại.

-Tiểu... Tiểu... Ngọc, là bà đúng không?

-Vâng. Cô là? – Tiểu Ngọc vẫn còn chưa hiểu gì cả.

Chỉ tay vào người, tôi lắp bắp.

-Tôi, là tôi, Tiểu Hương nè. Bà quên tôi rồi hả?

Nụ cười trên môi nhỏ tắt hẳn, đôi mắt giận dữ liếc xéo một cái, Tiểu Ngọc quát.

-Bà còn nhớ đến tôi hả? Sao không đi luôn đi? Bà không xứng là bạn tôi. Đừng về đây nữa.

Rồi nhỏ quay lưng bỏ đi. Sững người. Tôi mím chặt môi đến bật máu, mùi tanh nồng xộc lên hai cánh mũi. Nhưng cái vị mặt của nước mắt làm tôi tỉnh táo lại, hai con người ằng ặc nước.

-Hu... hu... hu...

Tôi khóc như một đứa con nít, ngày càng lớn hơn. Cứ nghĩ đến việc bị đứa bạn thân nhất ghét bỏ là tôi không chịu nổi. Thà Tiểu Ngọc cứ **** mắng tôi còn hơn. Nhưng một điều không ngờ rằng chính những giọt nước mắt lại ngăn bước chân của nhỏ. Bỗng Tiểu Ngọc xoay người lại, ôm chầm lấy tôi thút thút như trẻ con.

-Hức... hức... hức... Bà thật đáng ghét. Tự dưng bỏ đi rồi để lại mỗi một bức thư là sao? Chẳng lẽ tôi là người dưng hả?

Thế rồi, hai chúng tôi ôm nhau mà khóc, vang khắp căn nhà. Ngồi trên ghế sofa, chúng tôi tâm sự rất nhiều. Nào là về cuộc sống hiện tại, nào là về học tập và quan trọng hơn là chuyện gia đình, tình cảm.

-Tiểu Hương. Cái sợi dây chuyền bà bảo tôi đưa cho Thiên Ân ấy, tôi làm rồi. Nhưng bà có thấy buồn không?

-Ồi dào ời! Buồn cái gì? Tại sao tôi lại phải buồn cơ chứ?

Đúng rồi, tôi có thấy làm sao đâu. Tự dưng tôi thấy mình giả dối quá. Tuy là ngoài mặt có dưng dưng bao nhiêu thì tim nhói đau bấy nhiêu.

-Ừ. Mà cái lúc anh ta biết bà bỏ đi không vết tích thì đã điên cuồng đi tìm đấy lại còn suốt ngày đau khổ nữa chứ. Tôi nghĩ là hân yêu bà thật lòng. Không ngờ rằng một năm sau hân lại trở về về đảo hoa như xưa. Mấy tháng nay, tôi thấy hân cùng con nhỏ Maria thăm thiết lắm.

-Thế hả? Kệ hân đi. Bà quan tâm chuyện đó làm gì? Mà này (cười đều) bà với Hải Đăng thế nào rồi, vẫn tốt đẹp cả chứ?

Mới chỉ có hỏi như thế thôi mà mặt Tiểu Ngọc thay đổi 180 độ, nó đỏ như người bị sốt cao ấy, nói thì ấp a ấp úng.

-Ồ... không... không... có... gì... hết...

-Không + không là có. Khai ra mau!

Nhanh lên. Bắt tôi chờ thế này hả, bà kia? Nếu không thì bà sẽ chết với tôi đấy. Cái gì tôi mong cũng đã đến?

-Thì... thì... tôi... tôi... với... Hải... Đăng... kết... kết... HÔN TỪ MẤY THÁNG TRƯỚC RỒI.

-WHAT?

Trời! Khiếp thật. Mới có 19 tuổi mà đã kết hôn. Cái chuyện này là sao? Shock. Suýt nữa tôi đã ngất xỉu. Bình tĩnh nào! Vuốt vuốt ngực, tôi cười giả lả.

-Chúc mừng, chúc mừng nha.

Thế là cuộc nói chuyện vẫn tiếp tục. Tiểu Ngọc kể cho tôi rất nhiều về chuyện hôn nhân của mình. Nói đến đâu, mắt nhỏ sáng bừng, lại còn chớp chớp nữa chứ. Ghê chết đi được. Đến cả tôi cũng đã mấy lần rùng mình. Tiểu Ngọc – bạn của tôi vẫn chẳng thay đổi tí nào nhỉ? -Mà này, Triết Vũ đã có... ọt... ọt... ọt...

Nhìn cái mặt thẹn của Tiểu Ngọc, tôi ôm bụng cười tới nỗi suýt sái quai hàm. Phùng, phùng, oh my God, ánh mắt giết người của nhỏ chĩa thẳng tôi, lườm một cái sắc lạnh, cười tựa như không cười.

-Bộ dạng bà là có gì nha?

Ừc. Tôi ngưng cười, nuốt nước bọt, lí nhí.

-Không nha. Bà đang định là nói gì?

-À, Triết Vũ một năm trước đã tìm được người mình yêu thật lòng đấy.

-Thật hả? Đúng là tin vui nha. Tôi không còn cảm thấy có lỗi nữa nha.

-Ừ. Nhưng còn Kin thì vẫn vậy. Ngày nào cũng tương tư, suốt ngày đến nhà tôi hỏi về tin tức của bà đấy.

-Ôi, là vậy sao? Tôi đã nghĩ là anh ấy quên được tôi rồi. Chỉ sợ Kin gặp tôi sẽ giận và không thèm chú ý đến một lần.

-Không có đâu nha. Tôi đói quá. Có cái gì ăn không?

-Vào đây.

Nói xong, tôi kéo Tiểu Ngọc vào trong bếp, lấy lồng bàn bỏ sang một bên.

-Ta da... Thế nào?

Đơ tập đoàn. Sau đó, ấn nhỏ xuống ghế, múc một bát súp để trước mặt nhỏ, thúc dục.

-Ăn đi. Tôi làm đấy.

Tiểu Ngọc hít hít mùi thơm, cầm thìa nếm thử một thìa. Thái độ nhỏ thay đổi chóng mặt, hai mắt long lanh, tấm tắc khen.

-Ngon quá! Tiểu Hương, tay nghề của bà có thể làm đầu bếp rồi đấy.

-Thì vốn dĩ tôi đang là một trong số đầu bếp chính tại nhà hàng Pháp ở Mỹ mà.

-Woa! Bất ngờ nha. Bạn của tôi giỏi thiệt.

Tiểu Ngọc tiếp tục thưởng thức nốt bát súp. Một... hai... ba... nhỏ ăn gần hết nồi súp mới dừng lại, lau miệng bằng khăn, vờn vai một cái.

-No quá!

Và tôi chỉ biết lắc đầu, bó tay mà thôi. Nhưng thời gian gặp nhau chẳng được bao lâu thì Tiểu Ngọc phải đến trường học. Không sao. Dù gì nhỏ cũng đã hứa tới đến nhà chơi với tôi cơ mà, lo cái gì cho mệt xác.

Haizzzzzz... Chán. Giời ạ! Nhỏ mới chỉ đi có một, hai tiếng mà tôi đã đi lên đi xuống mấy chục lần vì tìm việc để làm. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu. A ha! Tôi sẽ đi đến công viên Nhiệt đới chơi. Ha ha ha. Minh thật là thông minh. Cùng với chiếc túi hiệu Chanel, tôi bắt taxi, đến nơi mình cần.

-Bác ơi, tiền xe ạ.

Tôi móc ví trả tiền cho bác tài xế, rồi dãi bước chân mua vé. Chỗ tôi muốn đến đầu tiên là tàu lượn siêu tốc. Cũng đã lâu rồi chưa chơi, tôi sẽ trải nghiệm cảm giác thú vị đó. Thắt dây an toàn, tàu chuyển động chậm – hơi nhanh – nhanh – rất nhanh – siêu nhanh đến mức mà tôi phải cất tiếng hét chói tai.

-A a a a a a a a...

Một chú chim đang hót cũng vì nó mà rơi cái bịch xuống đất. Hức hức hức. Bây giờ, tôi đang ngắm nghía cái bức ảnh mà camera đáng ghét lơ chụp lại. Văng, người trong ảnh không ai khác chính là tôi. Dờ khóc dờ cười. Trong ảnh, mặt tôi đang méo mó, tóc dựng ngược lên trời. Tôi cá rằng ai mà nhìn thấy nó thì cười đến nỏ bụng luôn vì chính tôi còn đang như thế mà. Tiếp theo, tôi cười một chú ngựa nhỏ trong sở thú, vui vô cùng. Chú ngựa này màu trắng muốt, bộ móng được làm rất tỉ mỉ, đáng yêu lắm. Đã có mấy người bị đá văng xuống đất, tôi bụp miệng cười suốt thôi. Đi được bao nhiêu nơi rồi mà tôi vẫn chưa thỏa mãn. Cuối cùng, căn nhà ma chính là nơi mà tôi hứng thú nhất. Đôi môi nhếch lên tạo một nụ cười quái dị. Toàn là bóng tối. Tôi vẫn thông dong bước tiếp tuy nhiên vài lúc lại bị những người đi trước hét lớn đến giật mình. Chết nè! Chắc chắn mọi người không biết điều kinh khủng mà tôi đang làm là gì. Đó chính là tôi đang ra sức đập người đã cầm chân tôi mà kéo. Đừng tưởng ta sợ nhá. Bốp... Cái tên kia ngất hẳn. Tội nghiệp. Bình... Pang... Bốp... Hàng loạt tiếng động tiếp theo vang lên. Cùng theo đó là chiếc xe cấp cứu vội vã vào bên trong sơ cứu. Nhưng đâu được mấy người có gan lớn. Hầu hết, tất cả các bác sĩ đều xiêu ra đó vì sợ. Chỉ có đúng hai, ba người là an toàn. Nhảy chân sáo, tôi thoát ra khỏi căn nhà quái dị đó với bao nhiêu niềm vui (toàn giẫm đạp lên người khác). Một. Tôi tung tăng chạy nhảy khắp con đường về nhà. Tí nữa phải khoe với Tiểu Ngọc mới được. Thế nào nhỏ cũng phải ghen lên cho coi. Bất chợt, người tôi cứng đờ lại, tim đập có chút nhanh, nụ cười cũng chẳng được tươi tắn như trước. Biết vì sao không hả? Hai con người đang đứng trước mặt tôi đó. Chính là Thiên Ân và Maria. Có vẻ như họ rất thân thiết đó nhỉ? Nhìn cái mắt đó kia, như kiểu là thương hại ấy. Hơ, tôi đáng thương lắm hả? Còn cái nhìn rất ngạc nhiên nữa chứ. Tôi nhổ phỉ vào. Cứ coi như là không quen đi cho xong. Lầm nhảm hát giai điệu quen thuộc, đi ngang qua như người mộng vậy. Nhưng... -Đỉnh Ngọc Thiên Hương, là cô phải không?

Giọng nói khinh khỉnh này còn của ai nữa là “công chúa” Maria đấy. Được, được, nếu cô đã muốn chọc tức thì Thiên Hương này sẽ cho cô toại nguyện. Tôi quay người lại, che miệng tỏ vẻ là ngạc nhiên lắm.

-Ôi trời! Chẳng phải là Maria hay sao? Lâu lắm rồi không gặp nhỉ? Tôi thật không nhận ra.

-Vậy hả? À, tại tôi xinh đẹp hơn thì phải.

Oe. Nghe mà tôi phát buồn nôn. Mặt với chẳng mũi, xinh ư? Là tỉnh tỉnh thì đúng hơn đấy.

-Hô hô hô. Cũng đúng. Mà người này là ai thế?

-Cô không biết thật hay cố tình vậy? – Maria rướn mồm, thăm dò

Hừ. Cô tưởng tôi dễ đối phó lắm hả?

-Thật. Tôi nói dối cô để làm gì cơ chứ?

-Trí nhớ của cô kém thật. Hoàng tử Băng giá Thiên Ân. Người đã từng bảo vệ cô vào lần đó đấy.

Tôi còn lạ gì cái tên này chứ. Chẳng qua tôi không muốn liên quan gì thôi.

-Ồ, tôi quên. – Giơ tay trước mặt Thiên Ân, tôi cười nhạt – Tôi đây rất vinh dự được chạm mặt Hoàng tử Băng giá Thiên Ân.

-À, ừ.

Nhìn hần có vẻ bối rối và ngỡ ngàng nhỉ? Tôi đang tưởng tượng cái gì thế này? Nhảm thôi. Maria gỡ tay tôi ra khỏi tay hần, tiếng nói khác hẳn câu trước.

-Hai người thân thiết nhỉ? Quên chưa nói, tôi và anh Thiên Ân sẽ tổ chức lễ đính hôn vào cuối tháng này và định mời cô đến tham dự. Thiên Hương, cô không phiền chứ?

-Oh, không. Tôi thấy rất vui khi được một người xinh đẹp như cô đây mời.

I found the way to let you it

I never really had it coming

I can't believe the sign of you

I want you to stay away from my heart

Chuông điện thoại reo. Tôi cáo lổi.

- Xin lỗi. Tôi có điện thoại.

Rồi bấm máy trả lời.

- A lo. Cháu chào dì. Dạ? Sao cơ ạ? Dì đang bay về đây cùng chú ấy ạ? Cháu vui quá đi mất. À, khoảng 6h đi về đến nơi ấy ạ? Vâng, vâng, cháu biết rồi, cháu sẽ đến đón dì. Hi hi hi. Cháu yêu dì nhất.

Hay quá! Horay. Dì sắp về rồi. Tôi thấy mình hơi lố quá nên vội vàng từ biệt

- Tôi có chút việc bận. Chào nha. Chúc hai người đi chơi vui vẻ nha~.

Sau đó tôi xoay gót bỏ đi, không để một chút dính líu nào đến hai người này nữa. Tốt nhất là nên tránh xa thì hơn. À, à, tôi phải về chuẩn bị để đi đón dì nữa, rảnh đâu mà nghĩ vẩn vơ. Và tôi lại bước tiếp với một nụ cười sáng chói. Cuộc đời này vẫn còn nhiều điều tươi đẹp mà.

Ngâm mình trong bồn tắm, tôi khe khẽ hát. Là là là là là là là. Thoải mái quá đi mất. Tắm xong, tôi vui vẻ vừa bước ra vừa lau tóc. Từng giọt nước thấm cả cái khăn. Chẳng buồn phơi nó, tôi nằm dài ra đấy. Nhòm qua cửa sổ, tôi liếc tìm hình bóng của Tiểu Ngọc. Sao nhỏ chưa về nhỉ? Ngay cả số điện thoại cũng thay nên chưa kịp hỏi. Nếu không nhanh thì tôi phải đi một mình vậy. Thôi chết rồi. Tôi quên chưa chuẩn bị tiệc để mừng dì và chú về. Phải nhanh lên mới được nếu không sẽ chẳng kịp mất. Tôi phóng vèo đến nhà bếp, lục tung tủ lạnh chọn ra những nguyên liệu cần dụng. Băm băm, chặt chặt... thật điêu luyện phải không nào? Nhưng tiếc là thời gian không cho phép nên tôi chỉ có thể hoàn thành được vài món như: tôm rang, súp lơ xào thịt lợn, gà quay Bắc Kinh, canh cá chua... cùng hai món tráng miệng. Ấy vậy mà đã gần 6h rồi, tôi cấp tốc lên taxi, đến thẳng sân bay. Ôi! May quá. Chuyến bay từ Paris vừa mới hạ cánh xong. Mất đảo khắp nơi tìm người. A! Kia rồi. Tôi cười tươi, vẫy vẫy tay, nói. - Dì, chú. Cháu ở đây này.

Họ vui mừng, ôm lấy tôi, trên.

- Thế mà đi cứ tưởng cháu không nhớ chứ.

Chu mỏ, tôi cãi.

- Đầu có. Dì phải tin cháu chứ.

- Em đừng có trên cháu nó nữa. – Chú Jack giờ mới lên tiếng bảo vệ tôi nha.

- Em chỉ muốn thay đổi không khí một chút thôi mà.

Dì Ly cũng gần 40 tuổi rồi mà vẫn còn trẻ con đấy. À tôi còn biết là dì có hai người con một trai và một gái nhưng đã chuyển về đây sống mấy năm rồi vì bà hai anh em mất ở đây mà. Mỗi tháng chỉ gửi một lá thư về thôi nên tôi cũng chẳng biết mặt mũi họ như thế nào, tò mò lắm nha~.

- Chúng ta về nhà nói chuyện tiếp đi ạ. Cháu cũng đã chuẩn bị bữa tối rồi.

-Ừ.

Chiếc xe di chuyển với vận tốc 50km/h nên tôi có thể ngắm nhìn lại quê hương tươi đẹp mà mình đã rời xa bốn năm. Hình như tôi đã phát hiện ra một nơi đẹp ở gần đây rồi, hôm nào tôi sẽ đến xem mới được, tiền thẻ chụp ảnh luôn. Gió mát quá! Lại còn có trăng và nhiều sao nữa. Mai sẽ có nắng đẹp cho coi. Mãi suy nghĩ vẩn vơ mà tôi chẳng biết mình đã về đến nhà. Chỉ đến khi chú Jack gọi thì tôi mới biết.

- Tiểu Hương, cháu xuống xe đi chứ.

- O, vâng

Cùng với hai người, tôi xách va li đặt cạnh ghế sofa, mới cô chú ngồi rồi xin phép gọi điện cho bạn. Bấm nhanh số, tôi nhỏ nhẹ hét mức.

- A lô. Đây có phải là số điện thoại của nhà Hải Đăng không ạ?

[- Vâng, đúng rồi. Tôi là Tiểu Ngọc – vợ anh ấy. Cho hỏi cô là ai? Muốn gặp chồng tôi có chuyện gì vậy?]

- Là tôi – Tiểu Hương. Rốt cuộc là bà đang ở đâu vậy hả?

[- À, tôi ở nhà với chồng. Có chuyện gì sao?]

- Bà quên là đã hứa gì với tôi hả?

[- Ôi, tôi quên mất. Xin lỗi. Tí nữa tôi sẽ cùng Hải Đăng đến. Bà đừng giận nha.]

-Ừ. Nhanh lên. Nếu không tôi đổi ý bây giờ.

[- Đứng 30 phút nữa tôi sẽ có mặt. Bye nha. Cách.]

Thật may khi tôi còn nhớ số điện thoại nhà Hải Đăng chứ không thì lại phải đi tìm. Cúp máy, tôi mở lời trước.

-Hai người chắc cũng đã đói rồi, đúng không ạ? Cháu có làm mấy món. Chú và dì vào ăn cùng đi ạ.

-Ừ. Vậy cũng được.

Ngồi vào chỗ, tôi bê nồi cơm ra, đánh cho đều, sau đó xới ra bát không quá đầy. Mỗi người có một khẩu vị khác nhau, theo tôi nghĩ là vậy. Nhưng món ăn của tôi lại được chú và dì khen không ngớt làm tôi suýt phồng mũi vì sướng. Hi hi. Lúc đầu, tôi còn cứ nghĩ chú Jack và dì Ly không thích mấy món như vậy, không ngờ họ lại thích đến thế. Dì Ly bảo.

-Cũng gần 7 năm dì chưa được ăn lại mấy món mà tổ tiên tạo ra. Mùi vị vẫn như lần đầu ăn vậy

Còn chú Jack thì sùng sốt.

-Chú không nghĩ là đồ ăn Việt Nam lại ngon hơn như thế. Có lẽ đây là món ăn ngon nhất chú từng thưởng thức. Nó có mùi vị là lạ, tuy nhiên lại rất đặc biệt. Đúng là đầu bếp chính nhà hàng Pháp có khác. Tiểu Hương, cháu giỏi lắm!

Ai được khen như thế khéo còn lên mây luôn chứ nói gì là tôi. Vì chẳng mấy lần tôi được tự tay làm ra những món ăn cho dì và chú nhận xét. Cứ lúc tôi định vào bếp thì dì chú không cho, bảo để ** Nguyễn làm nên tôi đành phải tạm biệt cái bếp thân yêu mà thôi. Một cơ hội hiếm hoi mà tôi đã biết bắt lấy. Giờ thì thế nào dì cũng đồng ý cho tôi làm việc bếp núc cho coi. Một mũi tên bắn chết hai con chim có khác. Bữa tối kết thúc. Tôi ngọt một ít hoa quả và pha một chút chè thượng hạng bê ra phòng khách, đặt trên bàn rồi cùng chú và dì xem tin tức ngày hôm nay. Kính koong... Kính koong... Kính koong...

-Ra đây!

Cái con nhỏ Ngọc này định phá chuông cửa nhà tôi chắc. Nếu không nhắc thì có phải đang vui vẻ với chồng không hả? Thế mà còn muốn quậy nữa. Ôi trời! Tôi mở chốt, đôi mắt cong lên tạo thành một nụ cười méo mó.

-Hơ... hơ... hơ... Hai người đến rồi hả? Ồ, chào. Anh là chồng của Tiểu Ngọc phải không?

-Cô đừng bảo là không biết tôi là ai đấy.

Sao lại không biết? Tôi còn lạ gì anh chứ. Nhưng vẫn vờ ngó đi ngó lại rồi gật đầu

-Trí nhớ của cô có về tệ nhỉ?

Gật gật -NÀY! ĐINH NGOC THIÊN HƯƠNG, SAO CÔ LẠI BỎ ĐI KHÔNG MỘT LỜI THỂ HẢ? CÔ CÓ BIẾT LÀ THẲNG BẠN CỦA TÔI NÓ SỐNG DỞ CHẾT DỞ KHÔNG HẢ? LÚC ĐÓ CÔ CÓ NGHĨ ĐẾN NÓ KHÔNG?

Sao lại không? Nó đeo bám tôi đến tận giờ. Tôi muốn hét thẳng vào mặt Hải Đăng lắm nhưng điều đó là không thể. Bởi vì tôi đã tự hứa với lòng là sẽ chôn vùi tình cảm của mình thế nên không được.

-À, tôi nhớ ra rồi. Hải Đăng. Tôi không nghĩ là anh và nhỏ bạn lại lấy nhau sớm thế đấy – Nheo mắt – Chắc anh sợ bị anh chàng nào cướp mất nhỏ nên làm nhỏ thuộc về mình hả? Khiếp nha.

-Sao cô đoán được? – Anh ta thì thâm

-Tôi lạ gì cái tính quái dị của anh nữa. Nhưng hai người hạnh phúc thì tốt rồi. Anh phải nhớ không được làm nhỏ khóc nghe chưa?

-Ok.

Khuôn mặt dễ thương của Tiểu Ngọc đã chuyển sang màu hồng, kéo tay tôi, lau bàu.

-Cái bà này thật là lắm điều.

-Hơ... hơ... hơ... Tôi chỉ muốn tốt cho bà mà thôi. – Hời Hải Đăng – Mà anh bạn của anh bị tôi làm sống dở chết dở là ai vậy?

-Thiên Ân chứ còn ai nữa.

-Ồ. Tôi lại không thấy vậy. Anh chàng đó vẫn đang sống hạnh phúc mà. Chẳng có vấn đề gì đâu.

-Sao cô lại dừng...

Chưa nói hết câu thì dì tôi trách móc, không hài lòng.

-Tiểu Hương, sao cháu không mời bạn vào nhà?

-Cháu không cố ý mà – Rung rung

-Thôi, không sao hết. Hai cháu vào nhà chơi đi.

-Vâng.

Tôi cất bước theo sau hai người, nở một nụ cười chua chát khác với thường ngày. Thiên Ân, hình như tôi đã trở thành người xấu vì anh rồi đấy. Anh vẫn hạnh phúc được ư? Tôi chẳng còn gì để nuối tiếc nữa rồi. Tình cảm này mãi mãi anh cũng chẳng được biết. Vậy tôi nên làm gì để xóa sạch mọi hình bóng của anh đây? Chỉ sợ nó sẽ trở dậy, tôi sẽ mất hết lý trí. Xin anh hãy buông tha cho tôi được không? Vết đau này đang nhói không lẽ cũng tại vì anh hay sao? Tôi ghét nhất cái vẻ trầm ngâm suy nghĩ về tình cảm của mình. Gạt bỏ đi, tôi trở lại là một người vui tươi, ngồi phịch xuống ghế cạnh Hải Đăng. Look! Tiểu Ngọc đang lủi rủ nói xấu về tôi kia. Nhò này chán sống rồi hả? Được lắm. Để xem giải quyết bà thế nào. Tôi như một cái kéo cắt ngang lời Tiểu Ngọc, cười nhưng đôi mắt hình viên đạn liếc xéo nhỏ.

-Ôi! Di có biết không? “Bạn” cháu đã có “chồng” rồi đấy ạ.

“Chết chưa? Dám khiêu khích tôi hả?”

-Thật hả? – Di và chú đồng thanh.

-Vâng. Cháu chưa nói dối ai bao giờ. Đây là chồng nhỏ – Hải Đăng cũng là người thừa kế tập đoàn Lima đấy ạ. Cháu nghe nói chồng nhỏ đang làm giám đốc ở đó.

-Đúng là một chàng trai có tài. Nói thực, chú nghe rất nhiều về tập đoàn đó và cũng hợp tác một lần.

Nghe đến đó, Hải Đăng vội vã hỏi.

-Hợp tác? Vậy chú phải là nhân viên của tập đoàn nào đúng không ạ?

Tôi bốc đồng, nổi quạu.

-Coi thường chú tôi vừa thôi nha. Chú ấy chính là Jack William – chủ tịch của tập đoàn điện tử DJ – kiêm chủ tịch tập đoàn thời F.L và vài công ty lớn khác đấy. Nói chung, chú ấy là một trong số những người thành đạt và giàu nhất thế giới đấy dù mới có gần 40 tuổi.

-William? Đó chẳng phải là dòng họ rất nổi tiếng với sự thành công trên mọi lĩnh vực hay sao?

-Thì đó.

-Thật không ngờ nha. Khùng thật.

-Cháu đừng nghe lời Tiểu Hương nói bậy. Chú chỉ là nhân viên thôi – Chú Jack chối phắt

Tại sao? Tôi rồi. Tôi đã hứa là giữ bí mật về thân phận của chú ấy mà. Nếu không tin đồn rò rỉ ra ngoài thì mấy tên phóng viên lại đến nhà phỏng vấn cho coi. Nhìn chú, đôi mắt cùn chớp chớp như muốn nói: “Cháu không cố ý. Chú đừng giận cháu nha.” Suốt cả buổi, Hải Đăng không ngớt hỏi lại về thân phận của chú Jack. Tôi vờ xấu hổ, nói là vì tức anh nên tăng bốc vậy. Thế là anh ta tin sái cổ luôn. Hơ... hơ... hơ... Không bị lộ rồi. Hurayy! Tiến hai người đó, tôi bay luôn vô nhà, kéo kéo áo chú.

-Chú ơi, cháu xin lỗi vì đã lỡ miệng nói. Thật sự là cháu không quên mất lời chú dặn.

Cứ tưởng bị mắng ****, ai ngờ chú Jack lại vuốt tóc tôi, cười hiền.

-Không sao. Chú biết mà. Nhưng giờ cháu phải cẩn thận nếu lộ ra thì chú chỉ sợ mạng lại rắc rối cho hai dì cháu thôi.

-Vâng ạ.

Tốt quá! Chú ấy giống ba thật. Ba à, có phải ba đã gửi chú Jack xuống để chăm sóc con không? Tôi tự cười vì suy nghĩ này. 10h. Tôi vào phòng của mình, soạn đồ đạc quần áo định cất vào tủ. Ôi trời! Cái tủ đã cũ và mục nên không thể đựng được. Thôi vậy, tạm thời tôi sẽ cứ để trong va li đã, mấy chuyện khác lo sau. Oáp. Buồn ngủ quá đi mất. Tôi nhảy tót lên giường và chìm vào giấc ngủ

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương*, *Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25

Sáng ngày hôm sau. Những tia nắng nhẹ hòa cùng tiếng chim hót líu lo làm tôi thức giấc. Sau một đêm nghỉ ngơi, tôi thấy khỏe hơn nhiều. Lục trong va li một bộ quần áo nhưng lại chỉ toàn là váy. Nhớ lại hồi mới ở Mỹ, khi tôi mặc bộ quần áo kiểu tomboy thì đi đã than phiền và nói tôi không việc gì phải che

giấu bên trong của mình. Thật không thể tin nổi, mọi suy nghĩ trong lòng tôi đều bị đi Ly biết, hầu hết, đi toàn đưa ra những lời khuyên chân thành giúp tôi vượt qua nỗi sợ hãi trong quá khứ. Dù chỉ toàn mặc váy màu trắng hoặc đen không có lấy một bộ quần áo nào như jean, áo phông... nhưng đừng coi thường tôi nha. Ở bên đó, tôi đã được đào tạo rất nhiều môn võ như Aikido, Judo, Karate, Vovinam... và học phi tiêu nữa cơ mà. Nói đúng hơn là mọi học quán trên khắp nước Mỹ đều đã đào tạo cô. Và thành công nhất là môn Karate và phi tiêu. Trong các cuộc thi gần đây, tôi đã đạt được giải nhất môn Karate quốc tế và giải nhất môn phi tiêu toàn Châu Mỹ. Các môn kia thì cũng rất tốt nhưng chưa nổi trội lắm. Đến đây được rồi. Tôi vơ tạm một chiếc váy, chui luôn vào phòng tắm, gội rửa bụi bặm trên người. Tôi mặc váy, làm mấy việc đánh răng, rửa mặt rồi chạy như bay xuống nhà. Di và chú đã dậy từ thuở nào. Hôn chụt vào má mỗi người, tôi cười tươi như hoa nở.

-Good morning!

-Good morning!

-Hai chú cháu hợp nhau quá! Nhưng đây là Việt Nam nên đừng nói Tiếng Anh làm gì, hiểu không?

Nghe đi nhắc nhở, tôi gật gù, làm theo. Cả chú Jack cũng thế nha. Phải nói Tiếng Việt chú ấy nói rất thạo như người bản xứ vậy. Có lúc tôi còn ngạc nhiên cơ mà. Và rồi bữa sáng được bày sẵn trước mắt. Ba người chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện. Phụt. Cái câu mà đi vừa nói làm tôi suýt sặc cơm.

-Tiểu Hương, đi quyết định chuyển cháu về một trường Việt Nam. Cháu có đồng ý không?

-Di à, cháu chỉ muốn về đây vài ngày thôi mà. Có lẽ đi nên suy nghĩ lại đi, nha đi?

-Ồ, không. Chú và đi quyết định ở đây khoảng một hoặc hai năm rồi. Thế nên cháu hãy chấp nhận với ý kiến của đi đi. – Chú cười, lại còn nháy mắt với đi nữa chứ.

Hu hu hu. Sao không có ai chịu giúp tôi vậy? Không muốn đâu. Tôi thích ở Mỹ cơ. Thích? Đó đâu phải là lý do nhỉ? Chẳng lẽ tôi sợ mình sẽ nhớ lại quá khứ hồi trước hay sao? Tâm trạng rất rối bời.

-Tiểu Hương. Cháu sao vậy?

-À, không có gì ạ. – Tôi khẽ lắc đầu.

Tôi không thể trốn tránh mãi được. Như vật sẽ là một kẻ hèn nhát. Được. Tôi sẽ đối mặt với sự thật và quá khứ cũng sẽ quá. Thế mới là tôi chứ. Đưa ra câu trả lời cuối cùng, tôi quả quyết.

-Vâng, cháu sẽ nghe theo lời đi.

-Thế hôm nay cháu đến trường luôn nha. Di đã nhờ chú xin học từ hôm qua rồi. Nếu không thì mai đi cũng được. Dù gì cũng mới về đây nên đi sợ cháu sẽ thấy mệt. – Về mặt lo lắng của đi làm tôi cảm động vô cùng.

-Oh, đi không cần lo đâu, cháu rất khỏe mà.

Tôi làm vài động tác cho đi xem, khẽ mỉm cười. Chú Jack cũng không nói thêm gì. Tất cả chìm vào im lặng. Mà 8h mới vào học cơ mà. Vẫn còn sớm nhỉ? À, tôi chưa biết mình học trường nào nữa đây.

-Di ơi, cháu sẽ chuyển vào trường nào ạ?

-À. Hình như là trường K.W đúng không anh?

-Ừ. Cháu sẽ học ở đó. Chú cũng tìm hiểu về trường đó rồi. Đó là một trường đại học nổi tiếng nhất ở đây và có bề dày kinh nghiệm. Tất cả thầy cô giáo ở đây đều là những giáo sư tiến sĩ có tiếng. Tại đây cháu có thể chọn khoa phù hợp với mình nhưng phải qua kiểm qua.

-Vâng, cháu sẽ vượt qua mà chú. Mà cháu cũng chưa biết mình nên vào khoa nào nữa đây?

Tôi chống cằm, tập trung cao độ nghĩ, nghĩ và nghĩ.

-Hay cháu vào khoa nấu ăn đi.

-Không, quản trị kinh doanh tốt hơn.

-Nấu ăn

-Quản trị kinh doanh.

Blap... blap... Cãi đi cãi lại, chú và đi không ai chịu thua ai và tôi đành làm người giảng hòa.

-Dạ, cháu học khoa ngoại thương.

Rầm. O, khoa này có vấn đề gì mà cô và chú ngạc nhiên đến thế nhỉ? Tôi thấy cũng thường mà.

-Không, cháu đừng vào khoa đấy làm gì cả? – Đồng thanh

-Why not?

-Bởi vì khi đi làm cháu sẽ rất bận và chú với dì không thể gặp cháu.

Rầm. Đến lượt tôi ngã ngựa. Đó là tất cả ư? Tôi ôm bụng cười ngặt nghẽo, đập bàn rầm rầm. Ngưng lại, tôi ôm cả hai người, nói

-Nếu chỉ có thể thì hai người không cần lo đâu ạ. Chỉ cần khi nào đi hoặc chú, cháu sẽ đến ngay mà. Dù công việc có bận đến mấy nhưng đối với cháu, đi và chú quan trọng hơn mà.

-Con bé này thật là...

Giờ tôi đang hưởng thụ giây phút hạnh phúc nhất. Dọn dẹp bếp xong, tôi ngồi xuống bên cạnh dì, định hỏi vài chuyện nhưng dì lại cắt tiếng nói trước.

-Tiểu Hương này, căn nhà này cũng cũ rồi. Dì muốn cháu chuyển đến sống cùng dì và chú, còn căn nhà này dì sẽ cho người chăm chút và sửa sang lại, mua đồ dùng mới. Tất nhiên là nếu muốn, cháu có thể về đây chơi hoặc ở vài ngày.

-Thật ư? Cháu cảm ơn dì.

-Không nên khách sáo thế bởi vì cháu cũng là một người thân của dì mà.

-Đúng đấy.

-Vâng.

Rồi dì nói tiếp.

-Cháu chuẩn bị đi học đi, hành lý dì sẽ cho người chuyển đến nhà dì. Lúc về cháu sẽ có người đến đón. Được không?

-Vâng ạ. À, cháu đi đây.

-Chúc cháu một ngày học tốt lành.

Tôi vợ vội cặp sách rồi lên xe, chiếc xe lăn bánh tiến về một nơi nào đó mà ai cũng biết. Trường K.W. Tiếng cười cùng tiếng nói nhộn nhịp trước cổng trường. Mọi người chưa vội vào lớp mà còn đứng tán gẫu với bạn bè rất vui vẻ. Cùng lúc đó, một chiếc xe BMW màu bạc đời mới nhất chỉ có đúng 3 chiếc trên thế giới xuất hiện làm tất cả không thể không chú ý. Họ thắc mắc đó là nhân vật nổi tiếng nào, con cái nhà ai,... Cạch, cánh cửa chiếc xe mở ra, một cô gái với bộ váy trắng muốt. Đó không hẳn là người đẹp nhất nhưng lại rất đặc biệt. Sinh viên nam nào cũng ngất ngây vì vẻ đẹp đó. Đôi mắt to, sâu hút, ẩn chứa một nỗi buồn, sự lạnh lùng, mái tóc nâu dề bồng bênh được thả xõa, khuôn mặt trắng hồng cùng đôi môi đỏ mọng chúm chím. Một vẻ đẹp khó cưỡng lại được. Họ như đang nín thở theo dõi từng cử chỉ của người con gái. Đó không ai khác chính là tôi. Quay lại nói với bác tài xế tên Black, tôi nhẹ nhàng.

-Thank you. At 5 o'clock, you let go there, ok?

-Yes. Good bye.

-Bye.

Ánh mắt khẽ liếc nhìn ngôi trường mình sắp học. Nó thật to, rộng và lồng lộng như một cung điện hoàng gia. Tôi cứ có cảm giác mọi người đang nhìn mình chằm chằm như sinh vật lạ vậy. Cười. Tôi bước tiếp, đặt chân vào “cung điện” lồng lộng, lòng tôi bỗng xuất hiện một cảm giác bồn chồn, lạ lẫm. Chẳng lẽ sẽ có chuyện gì xảy ra hay sao? Ôi trời. Chưa kịp đến chỗ bàn đồ, tôi lại bị chặn bởi các học viên nam. Họ vây quanh mở lời làm quen.

-Bạn là học viên mới hả?

-Chúng ta có thể làm quen không?

-Mà bạn tên là gì vậy?

Ồn ào. Và tôi không thích một chút nào cả. Đột nhiên, tôi tới gần một học viên nữ trông rất rụt rè, lại đang bị một đám người xúm lại, lên tiếng.

-What are you doing with the girl?

-Không phải chuyện của cô. Tránh ram au.

Một cô gái tóc xanh mở đồ lại còn ăn mặc thiếu vải, hách dịch nhìn tôi hằn học. Nhưng cũng không vì thế mà tôi sợ, vẫn là nụ cười trước đó, tôi tiếp tục.

-Answer me, now.

-Cái con nhỏ này, mày điếc hả?

Như tức giận nên cô ta đến gần tôi giờ tay tát. Chát. Tiếc rằng, người bị ăn cái bạt tai đó không phải là tôi mà chính là cô ta.

-Mày dám.

-I'm sorry. Are you alright?

-Xông vào đánh con này.

Hai , ba người con gái khác xông đến, giờ ba cái võ mèo cào ra. Hừ lạnh một tiếng, tôi nhếch môi, vẫn đứng im. Đúng thời cơ, tôi lao tới dùng karate xoay người đá hạ một người, tiếp theo cầm tay người tiếp vật ngã xuống đất, cuối cùng, đâm vào bụng khiến cô ta bất tỉnh. Có vẻ như cô gái chỉ huy đang sợ hãi, run run nhưng vẫn còn mạnh mẽ.

-Mày nhớ đó.

Sau đó bỏ đi. Đờ cô gái kia đứng dậy, tôi hỏi han.

-Do you hurt?

-Cảm ơn bạn.

-You are welcome.

Cô gái kia ngập ngừng, nói rất nhẹ.

-Bạn có thể nói tiếng Việt được không?

-Yes. Xin lỗi, tại tôi chưa quen lắm. Bạn có thể dẫn tôi đường đến phòng hiệu trưởng được không?

Ngơ ngác con nai vàng. Bất động như tượng. 1s, 2s, 3s... Cô gái gượng nghịu, thốt lên.

-Bạn xinh quá. Ôi, để mình dẫn bạn đi.

Đáng yêu thật. Theo sau cô gái, tôi cũng đã đến phòng hiệu trưởng. Gõ cửa.

-Vào đi.

Khẽ đẩy cánh cửa, tôi lướt qua như một cơn gió nhẹ, lễ phép, cúi đầu.

-Em chào thầy. Em là Jenny William (tên tiếng anh) – học sinh mới.

-Ồ, chào em.

Người đàn ông ngẩng đầu, tôi hơi ngạc nhiên một tí khi hiệu trưởng còn khá trẻ chỉ tầm 23, 24 tuổi gì đó. Thật bất ngờ đó nha. Tự cười một mình.

-È hèm, Jenny, em muốn vào khoa nào?

-Dạ, ngoại thương, thưa thầy.

-Thế thì em có thể đọc đoạn văn Tiếng Anh này hay không? Nếu đọc chính xác hoặc chỉ có hai, ba lỗi sai thì em sẽ được như ý muốn.

Lấy trên bàn một tờ giấy khổ A4 có đầy chữ, thầy hiệu trưởng giải thích. Tôi vui mừng đón lấy, háng giọng, rồi rành mạch đọc rất trôi chảy. Khoảng 20 phút sau, tôi mới đọc xong và cổ họng khô rát.

-Uống đi. Ai đó đưa nước và tôi chẳng cần biết mặt, cầm lấy tu một hơi. Nhưng không may tôi ngẩng mặt lên mà nhìn rõ mồn một, thầy hiệu trưởng đang đứng sát người mình nên phụt. Nước bắn trúng vào mặt thầy, tôi hốt hoảng, rồi rít.

-Em xin lỗi thầy. Em thật sự là không cố ý đâu ạ. Thầy ơi, thầy đừng có vì thế mà đánh trượt em nha. Please, please...

-Ha ha ha ha ha.

Cái tiếng cười đó phát ra từ chính miệng thầy hiệu trưởng. Tôi xấu hổ muốn tìm cái hố nào mà chui nhưng không được. Hu hu hu. Mất mặt quá. Được một lúc, thầy dừng lại, nói.

-Được rồi. Em sẽ vào khoa ngoại thương. Đây là sơ đồ của trường. Em tự tìm lớp đi nha.

-Dạ.

Khóc không ra nước mắt. Ông thầy này đúng là quá quái. Sao lại bắt học sinh phải tự tìm lớp cơ chứ? Đồ độc ác. Tôi lùi luôn ra ngoài. Đúng là một ông thầy kì lạ. Coi như hôm nay thầy may chứ nếu thầy không phải là hiệu trưởng thì mơ đi nha. Đi lòng vòng theo bản đồ, tôi bị lạc mấy lần nhưng ông trời thương tình nên cuối cùng tôi cũng đã đến nơi mình muốn.

-Em là Jenny William đúng không?

-Vâng, cô là cô giáo chủ nhiệm lớp ạ.

-Ừ. Cô tên Hiền. Em vào đi. Sắp học rồi đấy.

Giọng nói truyền cảm của cô khiến tôi có cảm tình. Vừa bước vào lớp, tôi giật mình bởi những gào rú, xì xầm. Ôi trời! Cái gì thế này? Con trai nhiều hơn con gái sao? Đây có phải là khoa ngoại thương không vậy? Mà nói thật tôi không thích cho lắm. Chán nản. Một cô gái ở dưới lớp vẫy vẫy tay và tôi nhận ra đó là người sáng nay được tôi cứu. Cô giáo nhìn tôi, nói.

-Lớp chúng ta sẽ có thêm một bạn mới là Jenny William. Bạn ấy mới từ trường đại học Paris chuyển về.

Im lặng. Tất cả như vỡ òa, bàn tán về tôi rất nhiều.

-Ôi, Jenny của lòng tôi. Cô ấy vừa xinh lại có tài. Đúng là nghìn năm mới có.

-Jenny, I love you forever.

-Ta đã phải lòng vị công chúa xinh đẹp Jenny mất rồi.

-Công nhận là cái cô bạn Jenny này có 1-0-2 luôn.

-Không biết tính tình như thế nào nhỉ?

Blap... blap... Tôi nhìn qua một lượt, mỉm cười thật tươi rồi giới thiệu về bản thân.

-Hello. My name is Jenny and my family name is William. Nice to meet you. I hope you will help me.

Rào... rào... Tiếng vỗ tay rần rần. Tôi thấy hơi gượng với cái màn chào hỏi quá mức này. Đúng hơn là dị ứng. Bỗng một bạn trai đứng dậy, nhìn tôi rồi bảo.

-Minh là Đinh Hoàng Nam – lớp trưởng. Mong là bạn sẽ hòa đồng với mọi người.

Tôi bắt tay Nam khiến anh chàng đỏ mặt.

-Me too.

Bây giờ tôi nên ngồi chỗ nào nhỉ? Hay là cứ chọn bừa đi? Không ngồi cùng người khác giới là được mà. Tiến tới chỗ cô bạn sáng nay, tôi thân thiện, hỏi.

-May I sit here?

Cô nàng vẫn còn đang bối rối, ấp úng trả lời.

-O, ừ. Bạn cứ tự nhiên.

Và lúc đó, tôi còn nghe thấy tiếng than vãn, thở dài của các bạn nam. Úi giời, may mà tôi không ngồi đấy chứ không, chết ngộp như chơi luôn. Toàn là sói mà lị. Tự cười bản thân, tôi không chú ý đến cái nhìn khó hiểu của cô bạn cùng bàn. Trường này cũng có cái thú vị đấy chứ. Tiết học bắt đầu. Bài giảng rất ha, chăm chú vừa nghe vừa chép lại vào vở. Nhưng thấy khó chịu vì cô bạn kia cứ được vài phút là liếc tôi, như đang cố nói gì đó. Quay phắt sang phía cô gái, tôi hơi gắt gỏng, thì thầm.

-Bạn cứ nhìn tôi là sao vậy hả?

-À, ừ. Mình xin lỗi. Chẳng qua là mình muốn kết bạn thôi mà? Nếu bạn không thích thì cho mình xin lỗi nha – Cô rung rung.

Tôi suốt ngã rầm xuống đất vì shock. Hóa ra là vậy. Tôi cứ chuyện gì quan trọng lắm chứ. Chưa gì đã mít ướt rồi kìa. Xoa đầu cô gái nhỏ nhắn đó, tôi cười hiền, dịu dàng bảo.

-Không sao. Mà bạn đừng có khóc nữa nha. Nhìn xấu lắm.

-Thật hả? Vậy mình sẽ nín luôn. À, mình tên là Hạ Tử Nhi. Chào bạn. – Tin lời tôi như gì ý. Nói là làm ngay tức khắc.

-Ừ. Mình là Jenny William. Rất vui được gặp bạn, cô bé mít ướt.

Được đàm tôi trêu chọc, mặt Nhi đỏ bừng lên vì giận. Cái má hồng hồng nhin mà chỉ muốn bẹo cho một cái. Nghĩ gì là làm đấy. Tôi véo má Nhi một cái, làm cô phải suýt xoa kêu nhỏ. Cũng may mắn là cô giáo không để ý chứ mất mặt lắm. Nghịch ngợm một chút, tôi lại hăng say học bài. Dù cách học có khác đi nhưng tôi lại thấy rất dễ hiểu và toàn được phát biểu xây dựng bài giảng. Hình như cô giáo rất hài lòng thì phải nên hầu hết, lần nào cũng mỉm cười hài lòng. Được thế, tôi sung sướng vô cùng, cười toe toét như trẻ nhận được quà vậy. Một buổi học đầy lí thú. Giờ nghỉ trưa. Tôi rủ Nhi cùng đi, hai chúng tôi sánh bước đi trên hành lang và người dẫn đường chính là Nhi. Dù chưa đến căng tin mà tôi đã thấy mệt vì Nhi giới thiệu cho tôi đủ thứ, kể lể đủ điều cái tai tôi không được yên thân một chút nào cả. Sao mấy đứa bạn của tôi lại làm điều thế nhỉ? Chẳng lẽ bọn họ ngứa miệng hay sao? Lucky! Vị cứu tinh của tôi kia rồi. Căng tin à, ta đến đây. Kéo tuột Nhi vào trong nên nhỏ không còn nói được cái gì nữa luôn. Ha ha ha. Tôi đúng là thông minh (nổ quá bà ơi). Dải từng bước chân, tôi đã đứng trước quầy bán đồ. Ngờ rằng mình sẽ phải chờ một lúc lâu mới có thể mua được đồ ăn nhưng ai ngờ, con trai lại nhường tôi.

-Bạn mua trước đi.

-Đừng vậy đấy.

Nở một nụ cười rạng rỡ hơn cả mặt trời, tôi đáp.

-Cảm ơn các bạn nha.

Mua hai chiếc bánh cùng hai lon nước cam ép và cà phê đắng, tôi đi đến chỗ Nhi đang đợi sẵn. Ôi, cái ánh mắt thèm thường đó đang hướng về thứ tôi cầm trên tay. Thật là tại sao nhỏ lại giống Tiểu Ngọc thế nhỉ? Giống như chị em sinh đôi vậy. Nhưng bắt chợt, một đám con gái từ đâu vây quanh Từ Nhi, cất giọng nói như vịt đục của mình lên.

-Tao đã nói là mày phải cắt khỏi cái trường này cơ mà. Tại mày điếc hả?

Từ Nhi run rẩy, lắp bắp.

-Mình... mình... không... muốn...

Chát. Cô ta vung tay tát cho Nhi một cái khi cô chưa kịp nói xong. Rồi cô ta đẩy Nhi ngã xuống đất, quắc mắt, tức giận.

-Con chó cái này, mày dám cãi lời tao hả? Tốt nhất là hãy im lặng và làm đi.

Tôi để ý thấy Nhi đang ngồi bệt dưới đất, mím môi thật chặt, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhưng cô vẫn không kêu lấy một lời. Cảnh tượng lại khơi dậy kí ức của tôi về Maria. Cũng như cô gái kia, thật kênh kiệu và độc ác như Maria vậy. Không thể chấp nhận được. Tôi tiến tới, đặt đồ ăn xuống bàn, mặt lạnh như tiền, ra lệnh.

-Mau xin lỗi Từ Nhi.

Hất mặt, cô ta cười cợt, như thách thức.

-Hơ, cô là cái quái gì mà ra lệnh cho tôi.

-Tôi nói lại lần nữa mau xin lỗi Từ Nhi.

Ánh mắt đáng sợ của tôi cũng làm cho cô ta e dè nhưng bản chất thì vẫn không thay đổi, cao giọng.

-Không bao giờ có chuyện đó.

-Hừ. Tôi sẽ cho cô hối hận. – Cúi đầu nhìn Từ Nhi, lớn tiếng – Đứng lên. Nếu là bạn của tôi thì không được yếu đuối. Nhanh.

Lời nói có tác dụng. Lấy sức lực cuối cùng, Từ Nhi đứng thẳng, nở một nụ cười nhợt nhạt.

-Mình xin lỗi vì đã làm bạn thất vọng.

-Không sao. Cô ta (chỉ vào mặt) sẽ phải trả giá ngay tại đây.

Bốp. Một cú đánh như trời giáng xuống mặt cô ta. Mọi người đều trở mắt cảnh tượng vừa rồi. Những thắc mắc đều hướng về tôi. Không thèm để tâm, tôi lại để một cái bạt tai nữa trên mặt cô ta, nhếch môi, hừ lạnh.

-Cái tát đầu tiên là vì cô dám đánh Từ Nhi, cái thứ hai là vì cái tính kiêu ngạo, khinh thường người khác của cô. Nhớ đấy. Từ nay, ai còn bắt nạt Từ Nhi – bạn tôi thì đừng mong lành lặn trở về nhà.

Nói xong, tôi đỡ Nhi đến phòng y tế với sự ngạc nhiên tột cùng. Các người cứ thử làm thế một lần nữa đi. Nếu vậy, đừng trách Jenny này vô tình. Tại phòng y tế. Tôi thương xót khi nhìn thấy khuôn mặt tím bầm và đôi mắt hoảng sợ của Từ Nhi. Thật không thể tin được là họ lại làm thế với cô bé trong suốt một năm học. Máu nóng dồn lên, tôi chỉ muốn đập cho mấy người kia đến khi nào hả dạ thì thôi. Từ Nhi đã làm sai điều gì khiến họ lại ghét và đánh nhiều vậy chứ. Châm thuốc, tôi thoa lên mặt Nhi nhẹ nhàng, chắc có lẽ nhìn cô bé giống Linh nhi quá. Trong mấy năm qua, tôi rất nhớ đứa em gái kết nghĩa không biết Linh nhi có giận tôi không nữa? Xong xuôi, tôi ngồi nhìn Từ Nhi, sự tò mò lại dâng lên, phân vân mãi tôi mới dám hỏi nhỏ.

-Từ Nhi này, cậu đã làm gì mà họ lại bắt nạt như thế?

-À, ơ, mình... mình... - Hình như cô bé không muốn nói thì phải? Buồn thật.

-Nếu cậu không muốn nói thì thôi cũng được.

-Mình nói mà, mình nói. – Tôi cảm thấy mình đang trở thành người thích soi mói chuyện người khác vậy.

Rồi Từ Nhi cúi đầu, im lặng một hồi lâu rồi mới lên tiếng.

-Thật ra, đầu năm khi trúng tuyển vào đây mình có rất nhiều bạn và được mọi người yêu quý nhiều lắm. Nhưng hu... hu... hu... giấc mơ đó đã tiêu tan sau một, hai tháng sau, mình cứ nghĩ đã làm điều gì có lỗi nên đi hỏi từng người. Tiếc là không ai chịu nói chuyện với mình vì Cúc cấm. Ai không tuân theo thì bị xử liền. Mình cũng hiểu họ sợ nên chẳng dám có ý kiến gì thêm. Và có một người đã nói với mình về lý do Cúc ghét mình đến thế.

-Đó là gì vậy? – Tôi thắc mắc, nhiều câu hỏi cứ lảng vảng trong đầu.

Uống một ụm nước, Nhi tiếp tục.

-Vì mình đã tỏ tình với người Cúc và các bạn gái khác thích. Đầu phải mình cố ý đâu. Chẳng qua mình yêu người đó thôi. Tại sao mấy bạn ấy lại đối xử với mình như vậy chứ? Các tháng sau, mình bị đổ oan là ăn cắp đồ của Cúc. Mọi người hiểu nhầm và càng xa lánh hơn. Lúc đó, mình cũng chẳng biết làm gì để mình oan mà cúi đầu im lặng mà thôi. Chỉ mong Cúc sẽ hiểu và làm bạn với mình. Không cần gì nhiều đâu.

Lại là mấy chuyện đó. Có vẻ như chuyện của Từ Nhi khá giống với quá khứ của tôi nhỉ? Nhưng ý nghĩ của cô bé lại khác xa tôi hồi đó. Tôi chỉ biết có chạy trốn không dám đối mặt như Từ Nhi. Hừ. Và lại nó cũng đã qua rồi, tôi nhắc đến làm gì không biết. Vấn đề quan trọng bây giờ là giúp Từ Nhi minh oan và không bị đối xử thậm tệ như thế nữa. Tất cả những người làm cô bé này tổn thương đều phải gánh lấy hậu quả phù hợp với mình chứ nhỉ? Tôi sẽ cho họ chiêm ngưỡng sự thay đổi thật sự của Tiểu Hương à không Jenny này. Tôi cười gian tà, sau đó bảo khéo để Từ Nhi nằm nghỉ ở đây chứ cô bé mướt ướt này buồn lắm. Đợi Từ Nhi ngủ say, tôi trở về lớp với một toan tính nguy hiểm. Một kế hoạch chu toàn sắp được ra mắt rồi. Tất cả sẽ được chiêm ngưỡng nó

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Tôi nhún chân nhảy vào trong và đụng trúng cô bạn tên Cúc đó. Khuôn mặt cô ta phùng lên tức giận, đang định quát tôi thì phải nhưng chưa có chuyện gì xảy ra thì đã bỏ chạy mất dép rồi. Ha ha ha. Đúng là nực cười. Cuối cùng cô ta là cái con người gì vậy chứ? Nhát gan. Hai từ để miêu tả tính cách. Ok. Coi như hôm nay cô ta may mắn đi. Nhưng lần sau thì đừng hòng thoát mà lành lặn. Oh my God! Bàn tôi đây ập giấy là giấy, với cả hoa, quà,... bao nhiêu thứ, để làm gì thì không biết nữa. Hỏi một người bạn trong lớp gần đó.

-Này bạn, cho mình hỏi, đây là gì vậy hả?

-À, giờ nghỉ trưa lúc này các anh lớp trên gửi cho bạn đây. – Nhìn có vẻ e dè tôi thì phải

Hừ. Thư hâm mộ ư? Tôi không cần mấy thứ này. Ôm một đồng, tôi vút hết vào thùng rác trước mấy chục con mắt của tất cả các bạn trong lớp. Một cô gái nhìn rất quen tiến về phía tôi. A, đúng rồi. Cô ta là người đã cùng Cúc đánh Từ Nhi đây ma. Hừ. Được. Cơ hội đã đến thì tôi phải tiếp đón cho từ tế mới được. Khoanh tay trước mặt tôi, cô ta tỏ vẻ làm người tốt, nói y như ngây tai cho tôi.

-Bạn Jen này, sao bạn lại nỡ làm thế với thành ý của các anh lớp trên vậy? Đáng lẽ bạn nên tôn trọng mới phải.

-Jen, tên của tôi cho cô gọi chắc. – Nhấn mặt, khó chịu.

-Áy chà, chẳng phải bạn nói mọi người trong lớp có thể gọi là Jen sao? – Hời xoáy

-Và cô không nằm trong số đó. – Đáp xoay.

Thầy ánh mặt rực lửa của cô ta, tôi bụm miệng, nuốt nửa thì cười lớn. Trời ơi! Cái bản mặt y như quả cà chua kia. Nén cười làm nội thương rồi. Để cô ta biết hậu quả, tôi còn phán thêm một câu.

-Nếu không có gì thì cô biến đi được rồi. Trông chẳng khác gì con chó nghe lời chủ cả.

-Cô... cô...

-Cô gì mà cô. Tôi biết tôi đẹp rồi, cô không cần phải ngỡ ngàng đến mức nói lắp vậy đâu. Tôi sẽ xấu hổ lắm đấy.

Không cãi lại được, cô ta quay gót bỏ đi, chân dậm làm rung chuyển cả khu nhà lớn. Thật khủng khiếp.

-Đi nhẹ thôi. Sập nhà đấy, bạn à.

Phụt. Tôi che miệng cười, đau bụng quá đi mất. Trêu cô ta đúng là thú vị. Tôi biết chắc chắn cô sẽ tìm cách trả thù nên tôi đang chờ đây. Hãy nghĩ ra một kế hoạch trước khi tôi ra tay. Đến lúc đó, tôi sẽ không nương tay, dù là ai đi chăng nữa cũng không thể ngăn cản được. Reng. Chuông reo. Lớp học đã có đầy đủ học sinh. Giáo sư Alex thì phải, dạy kinh tế vĩ mô 1. Tôi rất thích học nó, bởi vì phần này tôi đã được học rất nhiều bên Mi rồi nên không cần lo cho lắm. Mà giáo sư giải thích bài cũng khá dễ hiểu nên tôi không gặp khó khăn gì vì trường này đã bắt đầu học từ 2 tháng trước. Tuy nhiên vẫn còn một số vấn đề như sinh viên ngủ gục trên bàn mà giáo sư quát mắng chẳng được. Tôi cũng không nghĩ là họ lại chệnh mảng thế này đâu. Chẳng lẽ phải nhờ đến thầy hiệu trưởng chắc, thật là chịu trôi chữ không chắc. Chắc, chắc, tôi tắc lưỡi lắc đầu khi mấy cô sinh viên tiểu thư đang ngồi bôi son chút phấn dày đến mấy tấc. Tự nhiên muốn đập cho mỗi người một cái. Điều quan trọng là phải tôn trọng giáo sư chứ. Cứ như vậy thì đuổi hết đi cho xong. Churong cả mặt. Một hồi chuông lại reo vang. Giáo sư kết thúc bài giảng của mình rồi chào mọi người, bóng dáng khuất sau cánh cửa phòng. Tôi cất sách vở vào trong cặp sách, chờ mọi người đi hết, bước ra khỏi, từng bước chân nhẹ nhàng không phát ra tiếng động. Trên đường đón Tử Nhi, tôi nhìn thấy cô bé đang lạc lè lết từng bước đi khó nhọc. Không biết nghe lời gì cả. Tôi đã nói là chờ cơ mà. Như biết tôi phát hiện ra, Tử Nhi mếu máo.

-Jen, mình không cố ý đâu tại mình sợ sẽ làm phiền bạn nên đừng giận mình nha.

Tôi vờ làm mặt giận, chu môi nói.

-Bạn quá đáng! Mình không chơi với bạn nữa.

Quay lưng bỏ đi. 1, 2, 3... Trúng kế rồi. Mới bước được hai bước thì Tử Nhi đã nắm chặt tay tôi nũng nịu. -Đừng mà. Mình sai rồi. Từ nay, mình sẽ không dám làm vậy nữa đâu.

-Thật không đấy? – Tôi vẫn nghi ngờ, giả vờ ý má.

-Thật. Hãy tin mình một lần nha, nha, nha.

Cái đáng và đáng yêu của Tử Nhi làm nó mềm lòng nên tha tội luôn chứ không giống như ý định lúc đầu. Tại sao tôi lại mềm lòng thế nhỉ? Hức hức. Chán bản thân quá đi.

-Thôi được rồi. Để mình đưa bạn về. Địa chỉ nhà bạn.

-À, ở số nhà XX đường YYY phường XXX, nhưng bạn có thấy phiền không?

-Không sao.

Lời nói kèm theo hành động, tôi từ từ dìu Tử Nhi đi. Tranh thủ thời gian tôi còn nói rất nhiều chuyện với Tử Nhi về gia đình và cuộc sống. Chiếc xe đến đón tôi đã ở trước cửa từ khi nào. Bác Jack xuống xe, hỏi thăm.

-What's going on

Tôi lại làm người thân bạn tâm nữa rồi. Cười khi khi, tôi trả lời.

-Nothing at all. Let me introduce. This is Tử Nhi – my new friend and this is Mr.Jack – one of the best close people in my family.

-Hello. My name is Nhi. Nice to meet you, Mr.Jack – Tử Nhi lễ phép.

-Hi. My name is Jack. Nice to meet you, too

Chắc là bác Jack có cảm tình với Tử Nhi rồi. Tất cả mọi người trong nhà đều biết bác ấy là người khó gần nhưng hôm nay lại vui đến thế thì tôi khẳng định Tử Nhi đã được bác ấy công nhận. Tại vì con mắt nhìn người của bác rất tinh tường. Brừm... Brừm... Tiếng xe máy nổ nghe đau cả tai. Kít. Nó dừng lại trước mặt tôi. Người trên xe cời mũ bảo hiểm ra. Ôi giờ ơi! Cái gì thế này? Đố mọi người biết người đang đứng trước mặt tôi là ai. Kín đấy. Bất ngờ tốt độ. Một con đầu gối xé cõi lòng. Tôi không nghĩ đến một ngày nào đó sẽ gặp lại anh trong hoàn cảnh này. Thật trớ trêu. Dường như mọi sự thù hận, đau khổ từ trong ánh mắt của anh đang xoáy sâu vào tim tôi. Có lẽ sự trở về của tôi là một sai lầm thật sự. Tôi muốn gọi tên anh, chạy đến ôm anh thật lâu như một người em gái nhưng cái suy nghĩ đó chỉ là viễn vông. Bởi tôi biết, nó sẽ chẳng bao giờ có thể trở thành hiện thực. Sự thật luôn luôn chỉ có một. Và anh sẽ mãi ghét tôi như mấy năm trước vì chính tôi đã làm anh tổn thương. Anh hận tôi cũng đúng thôi. Một người xấu xa như tôi đâu xứng đáng được anh yêu quý chứ. Jenny, mày không được mơ tưởng nữa. Hãy tỉnh lại đi. Mày là đồ độc ác. Sao lại có mong muốn như thế hả? Mày không xứng đâu. Nước mặt trề trào nhưng tôi đã cố ngăn lại. Dù có như thế nào, tôi cũng không thể tỏ ra quen biết được. Nếu không, cả cuộc đời Kin cũng chẳng bao giờ tha thứ cho tôi. Mày phải mạnh mẽ lên. Tôi vẫn tỏ ra vui vẻ và đỡ Tử Nhi vào xe nhưng... một bàn tay ấm áp quen thuộc chạm vào. Thịch. Một lần nữa, tim tôi lại nhói lên từng hồi. Cảm xúc dồn nén bấy lâu như muốn thoát ra. Không được. Tôi không thể lại làm tổn thương Kin được. Cứ coi như không quen biết đi, đó là điều tốt cho cả hai. Đang định chui vào trong xe thì bàn tay đó đã kéo tôi ngược trở lại. Bắt gặp đôi mắt của Kin, cả người tôi mềm nhũn, không còn một tí sức lực nào. Sợ cái cảm giác này, tôi rất muốn trốn tránh. Nhưng tại sao lại khao khát được gặp Kin đến thế? Lý do là anh ấy đã chiếm một phần quan trọng trong tim tôi, không phải là bạn trai mà là anh trai – người tôi có thể dựa dẫm. Tiếc là giấc mơ đó đã bị chính tôi phá tan, là tôi mà chẳng phải là ai khác. Tôi cần tránh xa Kin để không làm hại anh ấy. Bằng mọi giá, tôi sẽ chuộc lại lỗi lầm của mình. Xin lỗi anh. Suốt kiếp này, em không đáp lại tình cảm của anh được rồi. Mong rằng kiếp sau, em có thể. Gỡ tay Kin ra, tôi bỏ vào xe. Một cảm giác mãi mãi sẽ đeo đuổi đến

cùng. Tôi biết một cánh tay đang ở giữa khoảng không chờ tôi nắm lấy.

-Mr.Jack, let's go.

Bánh xe từ từ lăn. Hai hàng lệ tuôn rơi, mắt cứ hướng về cái bóng cô đơn kia. Anh quên em đi, có được không? Em chúc anh sẽ gặp được người tốt hơn em. Sống tốt nha. Tôi quay mặt về phía trước anh biến mất. Khuôn mặt vẫn còn đầy nước mắt. Từ Nhi lo lắng, hỏi tôi có sao không, và tôi chỉ biết lắc đầu trong vô thức. Hình như tôi mất cảm giác rồi. Đây là sự trừng phạt của ông trời chăng? Vậy thì tôi sẽ gánh chịu hậu quả mà mình gây ra. Đưa Từ Nhi về, tôi nhờ bác Jack đưa đến một nơi mà tôi đã tình cờ phát hiện trong ngày trở về Việt Nam. Đó là một cánh đồng đầy hoa hồng trắng – loài hoa tôi yêu thích. Một mùi hương thoang thoảng xộc lên hai cánh mũi. Tôi hít hà, ngấm qua một lượt. Tôi giống như một vị công chúa đầy quyền lực đang đứng giữa vương quốc của mình. Gió thổi, từng cánh hoa bay lên trên không trung tạo nên một cảnh sắc tuyệt đẹp, nó đúng là một tác phẩm nghệ thuật hiếm có. Như thôi thúc, tôi chạy theo cánh hoa, muốn bắt lấy nó nhưng không thành công. Sừng người, lại một lần nữa, tìm tôi đập nhanh, đau đớn vô cùng. Người mà tôi yêu hơn chính bản thân mình đang ở ngay đây, trước mắt tôi. Cái cảm giác khủng khiếp này lại được lúc trôi dạt. Nó đang cắt tìm tôi ra từng mảnh nhỏ, vỡ vụn. Xin dừng. Tôi quay đi, một giọt lệ nóng hổi trào mi. Jenny, mày lại trở nên yếu đuối từ lúc nào vậy hả? Chạy, chạy đi. Và bước chân nhanh dần, tôi chạy về phía xe. Nhưng mất lí trí, không biết phương hướng, tôi chẳng biết mình đang làm gì nữa. Đau quá. Tôi sắp kiệt sức. Kia rồi! Bác Jack, cháu ở đây này? Rầm. Tôi ngã xuống một bàn tay to lớn nào đó, rất quen, một màu đen bao phủ đôi mắt. Cảm giác như vụt mất. Trước khi ngất đi, tôi còn loáng thoáng nghe thấy ai nói.

-Em ghét tôi nhiều lắm sao? Nếu tôi cầu xin thì em có thể yêu tôi lại một lần nữa không?

A, nhức đầu quá. Gắng mãi, tôi mới ngồi dậy được. Khó chịu. Mắt từ từ mở ra, tròn xoe nhìn. Đây là đâu? Đáng ghét. Sao lại thế được nhỉ? Hình như lúc này tôi còn nghe được ai đó nói cơ mà. Chẳng lẽ là ma? Nhanh rời khỏi đây thôi. Nếu không bác Jack sẽ lo lắng đi tìm cho mà coi. Hắt chiếc chăn ra, tôi xuống giường, lén lút mở cửa. Đang định chạy đi thì ai đó đang sau, giọng nói sao dịu dàng và êm đến thế.

-Em làm gì thế?

Thịch... Thịch... Lại đập nữa rồi. Dừng lại mau. Mày đừng hành hạ thân xác tao nữa. Với khuôn mặt vô cảm, tôi nhìn thẳng vào người, đôi mắt xanh đỏ như làm tan chảy tôi, không được, lạnh lùng.

-Đây là chỗ nào? Anh có ý định gì hả? Tha tôi ra mau.

Đừng làm cái bộ mặt đau thương đó, tôi không dễ bị lừa đâu. Anh mãi mãi là kẻ giả dối. Tuy tôi yêu anh đến sâu đậm nhưng lại không bao giờ tha thứ cho anh đâu. Hãy xem như cả hai chưa từng quen biết là tốt nhất. Thiên Ân vẫn kiên nhẫn, nói.

-Em còn yếu lắm! Vào nghỉ đi. Tôi đã thông báo với dì và chú em rồi.

Khoảng cách càng gần hơn. Bàn tay đó giờ lên, tôi đã né tránh nó. Hẳn có chút ngờ ngàng thì phải, đó không phải là điều tôi quan tâm. Tại sao lòng lại quặn quai như thế?

-Tránh ra. Đừng lại gần. Sao anh lại hành hạ tôi hả? Đi đi. Tôi không muốn gặp anh.

-Tôi... tôi... xin lỗi. Nếu em không thích thì tôi sẽ để người khác chăm sóc em.

Cái cảm xúc mà tôi cố vứt bỏ lại thức dậy. Hồi trống liên hồi. Từ lúc nào lại dịu dàng với tôi. Hay đó cũng là cách hấn làm với mấy người con gái khác. Nhất định mày không được động lòng thêm một lần nào cả. Đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa. Rời khỏi đây đi. Tôi sắp gục ngã rồi. Thế là sao hả? Hắt tay Thiên Ân, tôi nhần tâm, thốt lên lời nói mà chưa từng có trong suy nghĩ.

-Không cần. Nếu không muốn tôi tổn thương thì anh đừng gặp tôi nữa. Có gặp nhau cứ coi như là người dưng nước lã đi. Còn một chuyện nữa. Tôi chúc phúc cho anh và Maria. Đừng làm ai đau lòng vì anh nữa. Giờ thì tôi muốn về.

Đoàng. Giống như một viên đạn xuyên qua tim làm trái tim tan nát và đóng băng. Xin lỗi. Em chỉ muốn điều tốt nhất cho cả hai mà thôi. Anh hãy hạnh phúc thay em. Tạm biệt. Chúng ta có duyên nhưng không có phận. Vậy nên anh chấp nhận đi. Đi qua người anh ta, tôi tự cười cho chính bản thân mình. Một lần là quá đủ rồi. Nhưng tôi không biết rằng sự vô tâm của mình là vết dao giết chết hai con tim. Khi tôi lên xe cũng là lúc thế giới trong tôi sụp đổ hoàn toàn, vết thương nứt toang. Tất cả đều là duyên phận, phải không? Tôi là người gây ra nó và để tôi là người hứng chịu, không thể khiến ai bị khổ tâm vì tôi cả. Bầu trời âm u, bao trùm cảnh vật khiến tôi không nhìn rõ. Rào... rào... Từng hạt mưa rơi lảnh nhảnh trên kính, đó có lẽ là một điềm báo không lành dành cho tôi chăng? Chiếc xe dừng trước số nhà 369. Chẳng lẽ nhà chú và dì chính là đây hay sao? Trời ơi! Hóa ra anh Quân và bé Heo là con của dì Ly. Thật là bất ngờ nha. Nhưng mà tôi thấy vui quá đi, hai người đó cũng là người thân của tôi. Hi hi. Tôi nhảy ra bên ngoài, nhìn lại căn nhà mới một lần. Trước cửa, bé Heo đang đứng vẫy vẫy tay, cười toe toét, tiếng nói thánh thót vang lên thật lớn.

-Chị Hương, chị vào nhà cùng em đi chứ.

-Ừ.

Nói xong, tôi chạy đến, bế xốc bé Heo, vui mừng biết chừng nào.

-Em biết chuyện rồi hả? Giờ thì em trở thành em gái họ của chị rồi. Hi hi.

-Mẹ kể chuyện xong thì em thấy vui lắm ý. Không ngờ lại là chị nha.

-Ừ. Thôi vào nhà nào.

Thả bé Heo xuống, hai chúng tôi tung tăng chạy nhảy rất là thú vị. Ôi, đến bây giờ tôi mới chịu nhìn kĩ lại căn nhà này. Nó to vượt sức tưởng tượng luôn, hai bên đường đi được bày rất nhiều cây cảnh đẹp. Trông thật là bắt mắt nha. À, mà khu vườn cũng rộng nữa, bao nhiêu là hoa và cây xanh. Vừa đặt chân vào bên trong, tôi đã sững sờ không nói thành lời, vì nó quá đẹp và mê người. Tôi chưa bao giờ được thấy kiến trúc như thế này cả, giống như các kiến trúc được kết hợp tạo nên nó. Hiện tại, dì đang ngồi ở phòng khách. Thấy tôi thì mừng rỡ, dì ân cần bảo.

-Tiểu Hương, cháu ngồi xuống đi chứ. Sao lại cứ đứng ra thế?

-Hi hi hi. Tại đẹp quá, đi ạ. Mà từ nay đi cứ gọi cháu là Jen đi chứ. Cháu muốn thay đổi một chút.

-Ừ. Giờ cháu thấy đói chưa? Hay để dì bảo người chuẩn bị nha.

-Dạ, không ạ. Cháu sẽ đợi mọi người đầy đủ mà.

-Vậy bé Heo à, con đưa chị lên phòng nha.

Từ đầu bé Heo cười cười, kéo tuột tôi lên phòng còn nói lại.

-Con biết rồi ạ.

Sặc. Tôi kiệt sức mất thôi. Cái cầu thang cứ lòng vòng, quay tròn trong đôi mắt. Khùng khiếp hơn cả nhà Kin. Mà tại sao tôi lại nhắc đến chuyện đó lại làm gì không biết? Chính tôi là rồi bỏ anh ấy cơ mà. Làm gì còn tư cách để nhắc đến cái tên cao quý đó chứ? Không được. Tôi phải quên đi mới được. Đầu tôi rối như tơ vò. Kin, Kin, Kin... tôi muốn gọi cái tên đó thật nhiều, thật nhiều để cho vơi đi cái nỗi nhớ một người thân mình yêu quý. Và người đó đã chuẩn bị rời xa tôi. Cuối cùng thì tôi vẫn chỉ là một người độc ác như những người con gái khác mà thôi. Đáng lẽ tôi không nên sống trên thế gian này. Một người như tôi thật chẳng xứng đáng. Mãi mãi là thế. Tôi sẽ lột xác thành một con người mới. Kể từ giờ phút này, Đinh Ngọc Tiểu Hương đã chết mà thay vào đó là Jenny William. Goodbye. Cánh cửa mở. Một căn phòng tuyệt đẹp hiện ra. Toàn bộ đều được trang trí bằng màu trắng. Trông thật bắt mắt. Chưa bao giờ tôi nghĩ ước mơ có một căn phòng như thế này lại trở thành hiện thực nha. Vui ơi là vui luôn! Tôi cứ mãi nhìn, nhìn, nhìn mà chẳng biết bé Heo đang gọi tôi khàn cả cổ.

-Chị Jen, chị Jen, CHỊ JEN...

Khi bé hét lên, tôi mới tỉnh lại, trở về hiện tại. Nhưng mà cả tâm trí cứ bay tạt đầu tạt đầu đến tôi còn chẳng biết. Hình như đồ dùng đã được sắp xếp rất ngăn nắp. Một cảm giác ấm áp bao trùm tất cả. Rồi tôi ngã người xuống giường, mắt thì lim da lim đim. Ốp. Buồn ngủ thế nhỉ? Lại còn mệt già người. Thôi kệ. Cứ đi ngủ đi. Lôi bé Heo cùng nằm, tôi ôm cô bé như một chú gấu bông mềm mại. Vài phút sau, tôi chìm vào mộng đẹp. Sao ai cứ gọi tôi vậy hả? Đừng có làm phiền tôi nữa. Để im cho tôi ngủ đi mà. Ra ngoài đi. Không thể chịu đựng được nữa rồi. Khẽ nhủ mảy, tôi ngái ngủ.

-Cho con ngủ thêm 5 phút nữa thôi...

-Jenny, dậy đi, xuống ăn cơm đi nào. Nghe đến chữ “cơm” tôi bật dậy y như con lật đật, phi thẳng vào trong phòng tắm, hắt nước vào mặt cho tỉnh hẳn, súc miệng. Có mặt tại bàn ăn dù mình là người muộn nhất. Người đầu tiên thức giấc chính là chú. Đáng lẽ tôi đã định nói là mệt quá nên ngủ thiếp đi nhưng anh Quân là rất quá đáng nha. Tự đứng lại bảo tôi là heo nên ngủ nhiều là phải. Hức hức hức. Tôi khóc không ra nước mắt mà không giải thích được khi cứ chưa nói xong là anh Quân lại thêm bốt vào. Mọi người cười rộ lên khiến tôi đỏ mặt, chỉ biết cúi đầu. Đột nhiên, dì thay đổi chủ đề.

-Jenny này, có phải lúc đi học về cháu gặp Thiên Ân đúng không?

-Dạ?

Ó? Tại vì sao mà dì lại hỏi vậy? Lại còn biết nữa chứ? Hay bác Jack nói? Không, bác ấy đâu có biết đâu. Thiên Ân? Dì quen hẳn thì phải? Ôi, tôi chẳng hiểu gì hết cả. À, tôi nhớ ra rồi. Hình như hẳn có nói với tôi là đã thông báo cho dì rồi mà.

-Vâng ạ. Nhưng sao vậy dì?

-Vậy cháu có quen nó hả?

-Một chút ạ.

-Ừ. Tí nữa lên phòng dì nói chuyện nha. Thôi, mọi người bắt đầu ăn đi nào.

Khó hiểu thật đấy. Mà thôi cứ ăn đi đã. Có gì thì tính sau. Có thực mới vực đạo được chứ? Tuyệt hảo. Ai nấu thế nhỉ? Mà mùi vị này quen lắm. Có vẻ như tôi đã thưởng thức qua rồi. Tò mò quá đi nha. Chết. Miệng tôi lại bắt đầu ton hót, ngứa ngáy rồi đây này.

-Dì ơi, bữa trưa ai làm vậy ạ?

-Là bác Minh – người làm trong nhà.

-Thế ạ? Cháu cứ tưởng là người quen nga~. Tại mấy món này cháu đã nếm qua hay sao ý? Mùi vị rất là quen thuộc luôn à.

-Hay cháu ăn nhiều món quả nên lẫn lộn.

-Cũng có thể ạ.

Tôi tiếp tục ăn, tất cả mọi thức mặc như một con vi-rút bám lấy tôi không chịu buông. Aishiiiiiiiiiiii. . . Biển đi xem nào. Không biết là bồn tiểu thư đang cần bổ sung năng lượng hả? Xùy... xùy... Mọi hành động của tôi lọt vào mắt Quân. Anh bụm miệng cười nhỏ, cười gian cực luôn.

-Hương, em đang làm gì đấy?

-À, có gì đâu. Mà anh cứ gọi em là Jen đi nha.

-Ừ. Thế mà anh tưởng em đang đuổi ruồi chứ?

Á. Sao trí tưởng tượng của anh Quân phong phú vậy nhỉ? Chắc là đang cố tình chọc tôi đây mà. Quá đáng. Chờ đó. Tôi sẽ trả thù lại cho coi. Bốp. Tôi nhồm dậy, đập một cái thật mạnh vào người anh Quân, rồi cười tươi hơn mặt trời, giọng nói đều ỏi là đều.

-Con ruồi dám đậu lên người anh. May mà em “đập” hộ nha. Anh phải hậu tạ em đấy.

-Em... em...

-Ồ? Em làm sao ạ? – Tôi cố tình trưng ra cái mặt hồn nhiên nhất.

Thế là anh Quân phải im lặng vì không nói được gì. Ha ha ha. Quá báo, quả báo. Đã mấy người đụng vào tôi mà có sống yên ổn đâu. Cho dù có là anh Quân đi chăng nữa. Sờ rì anh nha. Đắc tội, đắc tội. Nói đi phải nói lại. Tôi không ngờ mình gánh hậu quả nặng nề hơn. Đó là ăn com sặc những mấy lần. Hu hu hu. Sao ông trời lại bất công vậy? Hiền lành, ngoan ngoãn như tôi mà không thương xót gì cả. Mất mặt trước mặt mọi người quá. Ấy vậy mà, anh Quân cùng bé Heo còn cười lăn cười lóc nữa chứ, tay cứ tro tro về phía tôi. Tức đến nghẹn cổ. Tôi thề, thề rằng sẽ giết anh Quân ngay lập tức. Lao đến chỗ anh Quân, tôi chọc lét để anh cười đã đời luôn. Được một trận cười sằng sặc, anh Quân xin hàng. Tôi miễn nguyện mới tha cho. Thấy chưa? Kết cục lấy tôi làm trò cười đấy. Bữa ăn tràn ngập tiếng cười và niềm hạnh phúc. Nhưng nó có giúp trái tim tôi lành lại được không? Từ lúc gặp hấn, tôi đã không còn biết mình nên làm gì nữa. Cứ cố cười thật nhiều và tất cả mọi người sẽ thấy tôi đang hạnh phúc kể cả Thiên Ân. Đó là điều tôi mong hay sao? Lòng tôi đang từ từ bị xé thành từng mảnh vụn nhỏ. Tại sao yêu lại đau đến thế? Là tôi sai hay do hấn sai? Từng đoạn kí ức như một đoạn băng cũ trở về, ngấm nhấm trái tim. Tôi xin phép lên trước. Mỗi bước đi nặng trĩu, hai con ngươi ầng ậc nước. Khẽ nhắm mắt, lệ chảy lã chã trên má. Nghệt thở. Có một bàn tay đang bóp chặt tim tôi. Tôi muốn được yêu mà sao lại khó đến thế? Chẳng lẽ đúng như người ta nói mỗi tình đầu không bao giờ bền lâu hay sao? Tôi lặng lẽ ngã xuống giường, vục mặt vào gối mà khóc thỏa thích. Đến khi nào nỗi buồn nguôi đi, tôi sẽ dừng lại. Khi nào mới được?

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

I found the way to let you it

I never really had it coming

I can't believe the sign of you

I want you to stay away from my heart

Điện thoại rung trên bàn. Tôi gạt nước mắt, cầm nó ấn nút, khẽ nói.

-A lô. Tôi – Jenny William xin nghe.

Đầu giây bên kia gào lên như một con mãnh thú, tim tôi đập mạnh, đau nhói.

-TÔI KHÔNG BAO GIỜ TIN NHỮNG LỜI EM NÓI ĐÂU. EM CÓ BIẾT RẰNG TÔI ĐÃ LUÔN NHỚ ĐẾN EM TRONG SUỐT BỐN NĂM QUA KHÔNG HẢ? TẠI SAO EM LẠI BỎ ĐI KHÔNG NÓI MỘT CÂU NÀO? DÙ EM CÓ KHÔNG NHẬN SỢI DÂY CHUYỀN ĐÓ, TÔI CŨNG KHÔNG BỎ CUỘC ĐÂU. NHẤT ĐỊNH LÀ KHÔNG BAO GIỜ. BÂY GIỜ EM THẤY THẾ NÀO? VUI HAY ĐAU LÒNG?

Câu hỏi này xuyên qua tim tôi một nhát. Vui hay đau lòng ư? Chính tôi cũng chẳng hiểu rõ bản thân. Vui. Nếu nói có thì có đúng không? Đau lòng thì tôi thừa thãi. Không đâu. Jenny, mày không được mềm lòng. Suy nghĩ là vậy nhưng nước mắt tôi lại chảy nhiều hơn. Tôi hét lớn, cổ họng đau rát.

-DỪNG LẠI. ĐỪNG NÓI NỮA. TÔI KHÔNG MUỐN NGHE, TÔI KHÔNG MUỐN NGHE. ANH IM ĐI.

-Tôi nhất định phải nói. Trừ phi tôi chết chứ em đừng mong tôi sẽ yêu ai khác. Người tôi yêu chỉ có mình em. Tiểu Hương à Jenny, anh yêu em. Anh biết

mình là người hay lãng nhãng nhưng anh sẽ chắc chắn làm cho em hạnh phúc.

Cứng nhắc. Đây đã là lần thứ hai hân tử tình nhưng sao tôi vẫn bất ngờ và cảm giác lâng lâng như thế. Khóc cũng đã biến thành cười. Thứ tôi cần chính là đây hay sao? Đường như tổn thương đang lành lại bởi chính câu nói này. Không. Jenny, mày phải tỉnh táo lại. Tôi cầu xin mà trong lòng thì không muốn như thế.

-Anh có thể đừng nói nữa có được không? Tôi xin anh. Hãy để tôi được sống ở một thế giới bình yên. Vậy, anh sẽ chấp nhận đúng không?

Tự nhiên tôi lại mong Thiên Ân nói là “không”. Nếu hân tử nói thêm một lần “Anh yêu em” nữa thì tôi sẽ đồng ý. Lời nói đó có thể khiến trái tim băng giá đang tan chảy chỉ trong phút chốc. Có lẽ, tôi nên dừng lại. Sao tôi lại có thể vô tình làm người khác bị tổn thương chứ? Giá mà có một ai đó ôm tôi vào lòng dỗ dành thì tốt biết mấy. Giá mà tôi được hạnh phúc bên gia đình. Những điều ước giản dị đó đã không thực hiện được. Cũng chẳng có ba, mẹ và ai bên cạnh hết. Rồi tất cả sẽ chán ghét, bỏ tôi mà đi. Vì tôi chỉ đem lại điều không may mắn cho họ mà thôi. Lần cuối, tôi muốn tất cả được vui vẻ, không như tôi. Quá nhiều đau thương, quá nhiều mất mát, tôi sợ một lần nữa sẽ bị tổn thương. Chạy trốn, tôi chỉ nghĩ đến nó và đó là cách duy nhất. Yêu ư? Xa xỉ. Vào một ngày nào đó, nó cũng sẽ bay đi khỏi tầm tay tôi. Thiên Ân trầm lắng đã lâu, thờ dài.

-Em có nghĩ đến cảm xúc của tôi không? Suốt bốn năm qua, tôi đã sống rất khổ sở khi thiếu vắng em. Tại sao em lại có thể làm ngơ như không biết? Tại tôi không thổ lộ hay do em quá vô tâm? Từ khi còn bé, tôi đã mất mẹ, đến cả ba cũng chẳng yêu quý gì, bỏ mặc tôi, trong đầu chỉ có công việc. Mấy tháng mới về được hai lần. Tôi lạnh lùng và buông thả cuộc đời. Nhưng từ khi gặp được em, tôi đã cảm thấy thay đổi về mình. Em chính là người đầu tiên tôi yêu và tôi muốn dành cả cuộc sống này cho em. Vậy, tại sao em lại chối bỏ nó chứ? Có phải tôi không xứng đáng hay không? Em nói đi.

Không phải vậy. Là tôi không xứng với anh mới đúng. Tôi chỉ là một cô gái xui xẻo, chuyên đem lại rắc rối cho người khác. Tôi rất muốn được yêu thương. Tiếc là vốn dĩ tôi một mình, tất cả đều như hư vô. Tôi sẽ chìm vào giấc mơ mà chính mình tạo ra. Anh có phải là người kéo tôi khỏi mê muội và lầm tưởng chẳng? Nếu được, tôi muốn thử yêu một lần và người đó không ai khác là anh. Không hiểu vì lý do gì, sự can đảm biến mất hết. Đó là tất cả điều tôi muốn nói. Nhưng cổ họng lại bị một thứ vô hình chặn ngang, không thốt lên lời. Được một lúc, hân tử tiếp tục dài bày.

-Tôi biết em rất khó xử. Điều mà em đang lo lắng tôi cũng hiểu. Không sao đâu. Bởi tôi sẽ trở thành người nghe những gì em nói. Bình tĩnh. Em hãy nhớ rằng tôi sẽ vẫn chờ em dù như thế nào đi chăng nữa. Chắc em cũng mệt rồi. Tôi cúp máy đây. Tối nay, tôi sẽ gọi cho em. Nếu em không thích thì tôi sẽ chiều theo ý em.

-Ừ.

Chẳng còn biết nói gì hơn. Tôi chỉ biết âm ừ cho qua chuyện. Tôi nhận ra mình đã rung động rất nhiều và cần tình yêu của hân tử. Nhờ tôi đồng ý mà nó là sai thì sao? Tôi thiếu tự tin với quyết định của mình. Làm sao đây? Cách...

-Jen, cháu còn ở trong phòng à? Di đang định gặp cháu đây.

Nhìn thấy di Ly, tôi ngồi dậy, mỉm cười – một nụ cười méo mó. An tọa bên cạnh tôi, di liếc qua, quở trách.

-Sao cháu lại khóc vậy hả? Mắt sưng húp lên rồi đây này. Có chuyện gì cứ kể cho di nghe.

Ồm chặt lấy di, tôi khóc nức nở, sau đó từ từ tâm sự chuyện mình phải trải qua. Tôi chỉ nghĩ có lẽ di sẽ giúp tôi giải đáp thắc mắc, triệt để chuyện này. Im lặng. Di từ tốn bảo.

-Jen, cháu rất yêu Thiên Ân đúng không? Di biết tất cả mọi chuyện rồi. Cháu không cần phải giấu giếm làm gì. Vốn dĩ, di gặp cháu là để giải quyết vấn đề này cùng cháu. Ngay cả Thiên Ân cũng có hoàn cảnh gần giống như cháu vậy. Nó không được yêu thương khi mới 2 tuổi. Nụ cười của nó đã không còn xuất hiện trước khi gặp cháu. Vừa nói nó vừa khóc xin di giúp đỡ nó. Theo cháu thì cháu thấy sao? Sợ bị tổn thương, đau lòng đúng không? Cháu nghĩ gì cũng không quá khỏi mắt của di đâu. Jen, cháu đừng tìm lý do để trốn tránh nữa. Hãy làm theo lời con tim mách bảo. Di mong cháu tìm được tình yêu đích thực của mình. Bây giờ cháu cứ xem xét lại đi. Di có chút việc nên đi trước đây.

Căn phòng chỉ mình tôi. Bầu không khí thật kì lạ. Làm theo lời con tim mách bảo ư? Đặt tay trước ngực, tôi nhắm mắt cảm nhận nhịp đập của trái tim. Nó nhanh lắm. Đường như muốn nói “Yêu đi, đừng ngại ngần”. Tôi có nên làm thế hay không? Chìm đắm vào lời khuyên của di Ly, tôi chớp mi mắt, ngửi một giác không ngon lành chút nào. Có quá nhiều cách nói làm tôi đau đầu. Không dứt ra khỏi dòng trầm tư được. Ba, mẹ, hai người cho con câu trả lời đi. Một buổi sáng đẹp trời. Bình minh ló rạng. Những tia nắng nhảy nhót trên khuôn mặt tôi cùng với tiếng chim hót ríu ra ríu rít. Khẽ nhú mồm, tôi nhanh chóng bật dậy, loạng choạng đi vào phòng tắm. Soi mình trong gương, tôi hơi hoảng hốt. Đầu tóc rối như tổ quạ, đôi mắt vừa sưng húp vừa đỏ hoe, quần áo nhăn nhoe vì lăn qua lăn lại nhiều lần. Trời, tôi chẳng khác một con ma cà, khéo còn hơn ấy chứ. Thật là, biết thế tôi không hành hạ bản thân cho xong. Đến tận bây giờ mới thấy mình quá ngốc. Bỗng cuộc nói chuyện hôm qua lại roẹt qua tiềm thức. Haizzzzzz... Tôi không kiểm soát được bản thân rồi. Sao lại trở nên yếu đuối như vậy chứ? Lười nhác cho một ít kem lên bàn chải, từ từ chà. Chán nản. Tôi chẳng biết phải làm gì đây nữa. Xúc miệng xong, tôi gỡ tóc, nó mượt mà như lúc đầu. Tiếp theo, tôi vơ cái vẩy màu trắng đằng sau còn có đôi cánh bé màu đen rất đẹp. Ngắm nghía một hồi, tôi chạy lẹ dưới nhà chứ không mọi người lại mất công gọi.

-Lạ ghê! Sao hôm nay em dậy sớm thế? Nghe nói, ở Mỹ, có người kêu đến khăn giọng mà không thèm dậy cơ mà. Hay trời sắp sập?

Hồ hồ hồ. Anh Quân đang khiêu khích tôi. Nhưng đâu có dễ thế. Còn lâu, tôi mới chịu đựng cho qua nhá. Tôi liếc một cái, che miệng cười nhỏ rồi ngo ngoe hỏi.

-Trời sập ư? Nếu thế sao anh không bị sứt xác gì nhỉ?

Cứng họng chưa? Em gái chiều anh tất luôn, anh Quân yêu quái ý nhâm yêu quý. Không thấy có động tĩnh gì, tôi liền quay lại và chẳng thấy bóng dáng

anh ấy đâu. Á á á á á... Tức điên mất. Định trốn hả? Không dễ dàng như thế đâu. Hmmm... Vì không có một chút hiểu biết gì về anh Quân nên tôi chưa thể động não tìm cách “chiến” lại. Đánh phải tạm thời nhẫn nhịn thôi. Mùi gì mà thơm thế? Rột... rột... rột... Cái bụng này suốt ngày chỉ có biểu tình thôi không thương chủ gì cả. Tuy là nói vậy đấy nhưng chân lại không nghe lời, phóng như bay vào bếp. Đặt mông xuống ghế, tôi hôn ha hôn hờ chờ món ăn. Thêm lần nữa, anh Quân nháy mắt, chăm chọc.

-Nhìn xa cứ tưởng mỹ nữ, nhìn gần mới biết con heo dúi bụng.

Máu nóng dồn lên não. Rầm. Tôi đập bàn một cái, rung chuyển cả lọ hoa, suýt chút nữa là rơi. Thế mà xem kia, bộ mặt gian tà của anh Quân kia. Tiếc là không dám được cho anh ấy một cái. Sao tôi lại không phát hiện ra sớm chứ? Anh Quân lại có sở thích trêu tôi đấy? Chẳng lẽ giống như Thiên Ân nói trêu tôi rất vui? Ôi, lại nhắc đến hần. Tôi bị ảnh hưởng của những lời nói kia rồi. Thật khó khăn để không coi như không nghe thấy gì. Hần nói thể chẳng khác nào đâm một nhát vào tim tôi. Bảo tôi gọi mà chẳng thấy đâu cả. Nói dối. Biết thế tôi không tin cho xong. Mà tại sao tôi lại thay đổi vậy? Không phải là nhớ Thiên Ân chứ? Điên rồi. Suy nghĩ vớ vẩn. Làm gì có chuyện đó. Tôi thêm vào mà nhớ hần nhá. Thấy thức ăn, tôi cặm cụi ăn như điên, không quan tâm đến sự ngạc nhiên của anh Quân và người hầu trong nhà. Hoàn thành bữa ăn, tôi tạm biệt anh Quân rồi lên xe đến trường. Trên con đường quen thuộc, tôi chống cằm, ngó ra bên ngoài. Vù... vù... Một cơn gió mạnh cuốn mái tóc thả xõa bay bay. Tôi thả hồn vào gió và mây. Bầu trời xám xịt, không có sự xuất hiện của đám mây trắng muốt. Cũng như lòng tôi vậy. Đen tối. Để chọn một con đường đi đúng đắn cho tương lai rất khó. Nó như một mê cung rắc rối, người ta phải vận dụng đầu óc để tìm lối thoát. Bức tranh phong cảnh được ghi nhớ trong bộ não của tôi. Có ai có thể tìm cho tôi một lối thoát tốt nhất không? Rồi rồi. Đứng giữa hai sự lựa chọn còn lại, tôi chỉ biết đứng im và lặng im. Phải chăng tôi đã quá phụ thuộc vào người khác? Phải chăng tôi là một người không có sự quyết đoán? Làm thế nào mới tốt đây? Kít. Tài xế nhấn phanh. Hít một hơi, tôi để mọi ưu phiền sang một bên thay vào đó là mỉm cười. Mở cửa xe, tôi đưa chân ra ngoài, khom người bước ra. Bao nhiêu cơn mắt hướng về tôi, trong đó có ngưỡng mộ, đố kị, ghen ghét... Tập trung ở tôi hết. Rõ ràng là tôi không động thủ gì cơ mà. Sao cứ bắt tôi làm trung tâm chứ? Thở dài, tôi cất gót tiến thẳng về phía trước. Un un kéo đến như một đàn kiến, chưa đầy mấy giây, tôi bị đám con trai vây quanh. Trời ạ! Ngày nào cũng như vậy thì chắc chết.

-Jenny à, bạn ngủ có ngon không? – Hs1

-Có phải bạn mất ngủ không? Nhìn kìa, mắt bạn đỏ lắm! – Hs2

-Mình đi lấy thuốc cho bạn nha. – Hs3

Nhao nhao lên như cháy nhà ý. Có mỗi đồ mắt chứ có chết người đâu cơ chứ. Tôi khéo léo từ chối.

-À, không sao đâu. Các bạn không cần lo. Lát nữa là đỡ thôi. Cảm ơn các bạn đã lo lắng.

Phụt, rầm. Mới chỉ nhếch môi, đám con trai đã đồng loạt hôn đất, tư thế quái dị. Chặc, chặc, phòng y tế thế nào cũng tắc nghẽn. Tôi nhân cơ hội, len lén chuẩn bị. Hức hức. Cái số nó khổ thế đấy. Chưa gì đã bị tiếng hét cực kì chói tai của tụi con gái làm thùng màng nhĩ, giật nảy mình. Cười mà như mếu. Chết tiệt! Một lũ khùng. Tưởng cái giọng nói hay nên khoe hả? Chẳng khác gì tiếng vịt quạc, quạc. Buồn cười chết mất. Tôi nén cười đến đỏ mặt, vai run run, hàm bạnh ra. Nhưng nó không kịp phát ra thì câu nói của một cô gái khiến tôi phải quay lại nhìn.

-Hoàng tử Thiên Ân kia! – Hs 1

-Ồi! Anh ấy đẹp trai qua! – Hs2

-Anh ơi, tụi em ở đây này. – Hs3 Thịnh thích. Tim ơi, mày đừng đập nhanh như thế nữa. Hãy để tao ổn định lại được không? Tiếc là lúc tôi xoay người, ánh mắt Thiên Ân chạm ánh mắt tôi. Nó vẫn cứ tiếp diễn cho đến khi tôi tỉnh lại. Nhắm mắt cho qua, tôi dài bước thật nhanh, không dám đối mặt, câu nói ngày hôm qua lặp đi lặp lại nhiều lần: “Jenny, anh yêu em.” “Jenny, anh yêu em.” Đừng nói nữa. Đừng lại đi. Niềm tin cũng đã mất rồi. Con người thật của tôi lại được thời, một giọt lệ trào khoe mi mang theo nó là một vết thương nứt toang. Anh có thể quên được không? Anh có thể vì tôi mà tỏ ra không quen biết hay không? Nếu được, tôi sẽ tự mình tìm kiếm anh khi cần thiết nhất. Vậy nên anh đừng làm gì hết. Tôi không muốn anh buông tay, tôi cũng không muốn anh từ bỏ. Nếu tôi cầu xin anh chờ tôi đến khi tôi thật sự sẵn sàng thì có được không? Hãy hiểu cho lòng tôi.

-Jenny William, em đứng lại cho tôi.

Bỏ ngoài tai, tôi đi tiếp. Bất chợt, một cảm giác ấm áp chiếm lấy lòng bàn tay, tôi trừng mắt, thì thào.

-Tôi cần thời gian suy nghĩ nên đừng nói gì hết.

-Vậy tôi có thể gặp em được không? – Nói tuyệt tình như vậy mà hần còn cười được.

Ôi, tôi chẳng biết làm cách nào để từ chối cả nên viện một lý do vớ vẩn.

-À, không cần đâu. Anh học trường khác cơ mà, đừng đến đây làm gì cho mệt.

-Hóa ra em không biết hả? Tôi cũng học ở trường này mà.

Ặc. Nhận vợ rồi. Thật là bẽ mặt. Sao tôi lại chẳng biết gì nhỉ? Thế là hết lý do để không đồng ý rồi. Tôi ngại nhất là gặp mặt với Thiên Ân bởi tôi sợ tình cảm này sẽ không theo ý mình nữa. Chết! Bây giờ tôi mới giật mình phát hiện hàng ngàn ánh mắt tò mò chìa vào phía cả hai chúng tôi. Lại còn tay đang nắm chặt tay nữa chứ. Rút ra khỏi tay hần, tôi đảo mắt, lạnh tanh.

-Tùy anh.

Bỏ mọi thứ sau lưng, tôi tiến bước, cười chính mình. Tại sao tôi lại mềm lòng như thế? Sao tôi lại không quả quyết từ chối cơ chứ. Thôi cứ để mọi chuyện theo tự nhiên. Đến đâu thì đến. Bước vào lớp, con trai vẫy vẫy tay chào, con gái e dè, cúi đầu, không thì lấy sách che mặt. Tự động thái độ họ lạ lùng thế nhỉ. Mặc kệ. Tôi nở một nụ cười gương gạo, cả người ừ rừ.

-Mình hơi mệt nên có gì nói sau nha.

Với một câu nói, con trai hốt hoảng, mau lẹ tránh ra. Được thế, tôi về chỗ, gục đầu xuống bàn. Ai cũng nghĩ là tôi ngủ đấy nhưng Từ Nhi lại phát hiện ra là tôi đang khóc. Vỗ vỗ vai tôi, Từ Nhi lặng lẽ nhìn rồi nói nhỏ.

-Jen à, cậu đang buồn hả? Nếu có chuyện gì thì nói với mình, chứ giữ trong lòng thì sẽ khó chịu lắm đấy.

Tôi vẫn giữ nguyên vị trí, phẩy phẩy tay như không có gì.

-Cậu đừng để ý. Mình chỉ hơi mệt mà thôi.

-Ừ. Khi nào cô giáo vào mình sẽ gọi cậu dậy.

-Cảm ơn.

Day day trán, tôi lại bắt đầu lún sâu vào suy nghĩ mảy thú. Tôi thấy mình đang rơi vào một hố sâu vô tận. Tự nói với bản thân đừng có khóc, cuối cùng, nước mắt bị nước ngược lại, chảy vào trong tim. Không thể chịu nổi được nữa rồi. Sao tôi lại bị giầy vò thế này? Chồng tay xuống bàn, tôi vội vã dãi bước, không quên để lại một câu.

-Xin phép cô giáo hộ mình. Chẳng biết nên đi đâu nữa đây. Đứng rồi. Hình như ở trường có một khuôn viên gần căng tin. Đến nơi rồi hay sao? Whoa! Đẹp quá! Theo kiểu cổ kính, lối đi được bày những chậu hoa tulip và hoa ti muôi với một số cây cảnh được tỉa tót rất điêu nghệ. Đúng là một ngôi trường nổi tiếng có khác. Vừa rộng vừa lồng lộng lại còn có một khuôn viên tuyệt hảo. Đài phun nước kia! Tôi bất ngờ không thốt nên lời. Chạy đến, tôi nghịch nghịch nước tuy hơi lạnh nhưng cảm giác rất yomost. Đáng lẽ tôi phải phát hiện sớm hơn. Lộp độp... Lộp độp... Mưa ư? Sao lại vào lúc này? Tôi không né tránh, đứng dưới cơn mưa. Tôi yêu mưa. Tôi muốn hưởng thụ nó. Ngày ấy mưa đã cướp đi mẹ và xóa nhòa tình yêu đầu tiên. Trong hiện tại chỉ còn tôi với tôi. Tự lúc nào, nước mắt hòa lẫn vào những hạt mưa. Tôi không thấy lạnh, chỉ đau lòng mà thôi. Tôi nhớ hân đây, yêu hân đây. Vậy thì sao? Nó lại không thể cho tôi sự dũng cảm chiến đấu với quá khứ. Mạnh mẽ ư? Để làm gì? Bạch. Tôi ngã xuống đất, mắt vẫn cứ nhìn về đâu đó. Tôi đã quá mệt mỏi. Niềm tin cũng đã chẳng còn. Tôi sẽ từ bỏ. Mọi người có thể hạnh phúc khi không có tôi mà, ngay cả hân – người mà tôi yêu hơn chính bản thân mình. Mong rằng hân sẽ gặp được mình thực sự yêu. Tôi hết thật to, nói hết những gì mình đã chôn trong lòng.

-Thiên Ân, em đã nghĩ mình rất ghét anh nhưng không phải vậy. Em rất rất yêu anh, yêu hơn cả bản thân mình. Nhưng em lại không chiến thắng quá khứ. Từng giọt nước mắt cũng không thể lòng xóa được những nỗi đau này. Em nhận ra sự thật quá trái ngang. Em đã gục ngã. Anh hãy hận em thật nhiều đi. Em để biến mất khỏi cuộc đời của anh.

Mắt nhắm nghiền, tôi... tôi... không thể bên anh nữa rồi. Vậy là kết thúc. Tôi không thể làm gì nữa rồi. Ông trời đã không muốn chúng ta ở bên nhau thì em sẽ buông tay để anh được hạnh phúc. Tạm biệt nhé. Tình yêu của tôi. Rát. Mưa ngày càng to hơn. Nước ngấm dần vào da thịt. Tôi rét quá, cô đơn quá. Tôi gượng dậy, lao đảo đi, không định hướng lại bước thẳng ra ngoài sân trường, lảo lảo đi dưới bầu trời đang mưa. Để nước mưa cuốn trôi đi nước mắt của mình. Để tiếng mưa gào thét cuốn đi nỗi đau cũng đang gào thét trong trái tim cô. Cô muốn được bình yên trở lại, không muốn phải đau khổ như thế này nữa. Tôi đứng một mình, đôi mắt mờ màng ngấm mưa. Bóp. Một âm thanh không mấy tốt lành vang lên. Ào... ào... ào... Tiếng mưa rơi... máu cũng nhỏ giọt. Dòng nước mưa trắng muốt hòa cùng dòng máu đỏ thẫm, cả một khoảng sân trường nhuộm đầy máu, tôi đứng đấy, chậm rãi nhìn lên cao, nước mưa rơi thẳng vào đôi mắt vô hồn, nhưng cũng kịp thu tóm được hình ảnh một Maria đang ngồi đó nhìn xuống cô mà bật cười vui vẻ. Sao cô ta lại muốn hại tôi? Rốt cuộc tôi đã làm gì sai cơ chứ?

-Đau quá!

Nỗi đau không phải ở thể xác mà trong tim. Vậy cũng tốt. Như thế tôi sẽ không còn nghĩ đến hân nữa. Tôi gào lên bằng sức lực cuối cùng.

-Thiên Ân à, anh phải sống tốt đấy. Em... yêu... anh...

Bạch. Tôi khụy xuống, người mềm nhũn, tôi không còn biết gì cả cũng chẳng muốn biết gì thêm. Tôi muốn ngủ, đầu hơi đau. Có lẽ đây là một giấc ngủ bình yên và êm ả nhất

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dế Thương*, *Em Là Cửa Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Ánh sáng mập mờ thoáng qua trước mắt, khoảng không trước mắt sao thật tro trọi. Đập vào tầm mắt là gương mặt quá đỗi quen thuộc đến từng chi tiết. Nhưng ý thức cũng dần mất, tôi không còn biết gì nữa. Xa xa, có phải mẹ đang vẫy tay với tôi không? Mẹ mặc bộ váy trắng muốt, trông thật lộng lẫy. Bên cạnh là ba, trên người ông mặc một chiếc áo sơ mi và một chiếc quần kaki. Mà sao tôi lại ở đây nhỉ? Không sao. Gặp được ba mẹ là tốt rồi. Tôi

chạy ỉa đến, mẹ ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc. Ba đứng đó mỉm cười ôn nhu nhìn hai mẹ con tôi. Hạnh phúc quá! Vậy là tôi đã có một gia đình đầm ấm như mong muốn. Cả ba chúng tôi đều cùng nhau vào trong nhà – một căn nhà ấm cúng. Tôi cảm thấy mọi thứ thật tuyệt vời. Ông trời đã thương cảm với tôi. Mẹ cười nhẹ, hỏi.

-Tiểu Hương, con đang nghĩ gì vậy? Nói cho mẹ nghe xem nào.

-Dạ, không có gì đâu. Mẹ suy nghĩ nhiều quá. – Đáp lại mẹ, tôi ôm chặt lấy mẹ không muốn buông.

Rồi tôi và mẹ chuẩn bị bữa ăn, mùi thơm nức cả căn phòng. Nghĩ đến là thèm. Tôi dọn ra bàn, gọi ba vào ăn. Cả nhà quay quẩn bên nhau, cười nói rất vui vẻ. Hi hi hi. Tôi muốn thời gian ngừng trôi để hưởng thụ niềm hạnh phúc. Ôi, tại sao Tiểu Ngọc lại không sang đây chơi nhỉ? Tôi thấy hơi buồn buồn. Xin phép ba mẹ, tôi chạy lảng vảng tìm Tiểu Ngọc. Nhưng không có, chỉ có mỗi nhà tôi giữa một rừng hoa đầy màu sắc. Không! Tiểu Ngọc đâu rồi? Đâu rồi? Tất cả mọi người đều biến mất hay sao? Không thích, tôi không thích đâu.

-Tiểu Ngọc, cô Lan, hai người đang trốn ở đâu vậy?

Im ắng đến đáng sợ. Trong lòng như có lửa đốt. Thấp thỏm và lo âu. Phùng! Nhà... nhà... tôi đang cháy rất to. Không thể nào. Ba mẹ tôi vẫn còn đang ở trong nhà mà. Đừng cướp đi niềm hạnh phúc duy nhất của tôi. Tôi lao vào nhưng lửa lại cháy lớn hơn nên không được. Tuyệt vọng. Ba ơi! Mẹ ơi! Con sợ quá. Đừng rời xa con. Đừng mà. Hết. Tất cả hết thật rồi. Không còn gì nữa. Tôi vẫn là cô đơn một mình. Ông trời ghét tôi thì phải? Tách... Tách... một giọt, hai giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay. Đau quá! Tim tôi đau như sắp vỡ ra rồi. Ba, mẹ xin đừng ghét bỏ con. Ánh sáng vụt tắt, chỉ còn lại màn đêm tăm tối. Tôi ghét bóng tối, người tôi run rẩy từng đợt. Khùng khiếp quá! Tôi như bết tắc, đến cử động cũng chẳng được. Tại sao lại như thế? Tôi đã phạm lỗi gì khiến cho mọi người đều lần lượt bỏ mặc tôi thế này. Tại sao đến một mong ước nhỏ nhoi cũng tan theo cơn gió? Thế giới này vốn đã không dành cho tôi. Được, thế thì tôi sẽ chẳng bao giờ trở lại nữa. Tiểu Hương, mày chết đi còn hơn. Đừng sống nữa. Hãy tạm biệt để có thể gặp lại ba mẹ. Dù mày có chết cũng chẳng có ai thương xót đâu. Bỗng nhiên, một giọng nói trầm ấm từ phía nào phát ra, hình như rất tâm trạng.

-Jenny à, em tỉnh lại đi. Tôi cầu xin em, đã mấy tháng rồi. Tại sao em lại nói yêu tôi để thành ra thế này cơ chứ? Không yêu cũng được. Xin em hãy mở mắt ra nhìn tôi đi. Hãy ***** mạng tôi thật nhiều. Nếu em cứ im lặng như thế thì tôi biết làm thế nào đây. Jenny.

Quen quá. Sao tôi thấy khó chịu bức bối đến vậy? Tâm trí như rối bời. Hình ảnh của ai đó hiện lên, khuôn mặt không nhìn rõ. Tôi đã nghe thấy giọng nói này lúc nào? Cuộc nói chuyện hình như vẫn chưa dứt. -Thiên Ân, cậu ngủ một chút đi. Từ khi Jenny nằm đây, cậu đã suốt ngày chăm sóc, ngủ cũng chỉ có một chút. Đã mấy tháng rồi, cậu không thấy mình nhếch nhác đến mức nào đâu?

Thiên Ân ư? Đó là ai vậy? Tôi không thể nào nhớ nổi.

-Không được, Đương à! Tôi sẽ ở đây đến khi nào cô ấy tỉnh lại, nhất định là thế!

Lại là nó. Cái cảm giác này là sao? Nó như muốn kéo tôi về một nơi nào đó. Một chút ánh sáng len lỏi, bức tường màu đen như dần dần bị rạn nứt. Là do anh chàng Thiên Ân kia sao? Nhưng Jenny là ai? Chẳng lẽ là người anh chàng kia yêu ư? Nhói đau. Tôi đứng dậy, bước đi, tìm cái nơi xuất hiện mảng sáng, đó có thể là lối thoát mà ông trời đang dẫn lối. Phải chăng nhờ nó tôi sẽ tìm được ba mẹ và những người tôi yêu quý. Tôi bắt đầu chạy, đuổi theo cái nơi tôi cho là lối thoát. Mà nó thì cứ mãi di chuyển. Ngỡ đã đến gần nhưng lại thật xa. Vì sao tôi không thể với tới nó? Mỗi một, tôi ngồi xuống nghỉ. Ai đó lại thì thào, tôi chỉ biết lắng nghe.

-Xin lỗi em, Jenny. Mấy ngày tôi không đến chắc em buồn lắm phải không? Đừng giận tôi nhé. Em dậy đi chứ? Tất cả mọi người đang đứng đợi em, họ đều rất yêu quý em mà. Em mà lì lợm thế sẽ làm mọi người đau lòng đó. Nghe lời tôi có được không?

Chính câu nói đó đã khiến tôi liên tưởng đến một người nào đó rất quan trọng, vẫn không nhìn rõ mặt. Kì bí quá. Sao tôi lại không nhớ nổi đó là ai cơ chứ? Nó cứ quẩn chặt lấy tâm can, suy nghĩ. Tôi phải ngừng lại thôi...

Từng chút, từng chút. Dường như thời gian nó vẫn cứ trôi vô tình như thế đấy. Không người thân, không bạn bè và không ai bên cạnh. Tôi khép mình, lo lắng nhìn về phía có tia sáng. Trông trái. Tuy không biết là đã bao lâu nhưng tôi nhớ anh chàng kia quá. Vì sao không có một chút động tĩnh gì? Anh chàng Thiên Ân đó chán rồi hay sao? Tự nhiên tôi thấy buồn, một cảm giác hụt hẫng. Có lẽ anh ta không xuất hiện nữa. Nhưng chính lúc tôi chán nản nhất, chỉ một câu cũng làm tôi vui vô cùng.

-Jenny, được gần một năm bảy tháng mà em vẫn im lặng như thế. Này, nhóc con, em định giẫy vò anh tới khi nào hả? Thật ra, em đã ngủ đủ chưa?

Cái tên Jenny này cứ xoáy sâu vào đầu. Cô ta là ai? Có liên quan đến tôi hay không? Tiểu Hương là tên tôi, còn Jenny là tên cô ấy. Nó bắt đầu hiện rõ khuôn mặt người đó. Chẳng lẽ đây là khuôn mặt của anh chàng Thiên Ân? Hay thật. Tôi có quan hệ gì với anh ta. Sự thật là sao?

Màn đêm đã tan biến. Cây và hoa chạy dài khắp nơi. Rực rỡ màu sắc. Có vẻ như tôi đang nhớ ra cái gì đó. Có ai đó đang gọi tôi. Một khoảnh khắc, trên một cây cầu nhỏ có một người con trai đang mỉm cười, vẫy vẫy tay.

-Tiểu Hương, đến đây nào! Tán bộ, tôi đi thẳng đến chỗ người kia, vội vội vàng vàng. Có phải ông trời phái người này xuống kéo tôi thoát khỏi đây? Tôi bắt đầu chạy, rất nhanh. Sắp đến rồi. Bất chợt, cả cây cầu và người con trai biến mất trong chốc lát. Tôi không thể với tới. Cuối cùng vẫn là vậy. Một tự tin cũng đã chẳng còn. Chỉ một mình, chỉ một mình tôi bơ vơ giữa một nơi hoang vu. Hóa ra tôi chẳng bao giờ được giữ niềm hạnh phúc chọn vẹn. Là vậy ư?

-Em giận tôi đến mức không thèm tỉnh lại ư? Tiểu Hương à không Jenny à, em có biết tôi nhớ nụ cười của em thế nào không? Em ghét tôi cũng được. Nhưng hãy tỉnh lại nhìn tôi có được không?

Thiên Ân vừa gọi tên tôi ư? Vậy là tôi chính là Jenny, Tiểu Hương cũng là tôi. Người anh mong chờ tỉnh lại lại chính là tôi không? Roẹt... roẹt... Mọi kí ức lả lăm lờ trong đầu. Từ chuyện tôi gặp Thiên Ân như thế nào đến chuyện tôi có tình cảm với hắn rồi chuyện tôi bị một vật gì đó rơi vào đầu suốt nửa về châu trời. Bây giờ thì tôi hiểu tất cả mọi chuyện xảy ra trước nay. Tôi đã yêu mù quáng. Tôi chạy trốn nó vì bị tổn thương. Cho dù tôi có ra sao thì Thiên Ân vẫn chờ đợi. Còn tôi thì sao? Toàn né tránh làm mọi người lo lắng. Tôi không đặt mình vào địa vị của người khác mà cứ làm những gì mình cho là đúng. Tôi đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Tôi sai thật rồi. Chỉ một thời gian nữa thôi. Tôi sẽ chuộc lại lỗi lầm của mình. Thế là được đúng không?

Cảnh sắc không thay đổi. Tôi mở mắt nhìn qua một lượt. Đến khi nào tôi mới có thể ra khỏi đây? Khoảng thời gian vô nghĩa đó cũng không đủ ông trời động lòng hay sao? Hình như tôi không còn đủ can đảm để đợi nữa rồi. Tôi muốn nhanh chóng tỉnh, bù đắp tất cả mọi chuyện cho Thiên Ân. Đáng lẽ hắn phải sống hạnh phúc nhưng chỉ tại tôi mà hắn phải đau khổ, mòn mỏi mong. Tôi đoán rằng hắn đã phải chịu đựng rất nhiều.

-Đã ba năm em nằm đó. Vẫn không một động tĩnh. Em không nghe lời anh một lần được ư? Anh thấy mệt mỏi quá. Nếu được anh sẽ đến cùng em nhé. Em hãy đồng ý đi.

Không được. Không được. Có phải Thiên Ân định làm chuyện đại đột. Đến nơi tôi đang ở à? Tôi phải ngăn anh ấy lại. Tiểu Hương à Jenny, mày vực dậy đi nào! Chỉ chậm trễ thêm một giây phút nữa thôi thì người mày yêu sẽ rời bỏ mày đó. Nhanh lên nào! Một ánh sáng chói lòa chiếu thẳng vào người tôi. Một điều bất ngờ xảy ra. Cái giấc mộng tôi trú tạm đã biến mất thay vào đó con người thật đang rung rung mí mắt, tay khẽ động đậy. Ánh nắng tràn vào mắt khiến tôi cảm thấy hơi choáng váng một lúc sau mới thích nghi được. Một đôi mắt ngạo nhiên nhìn tôi chăm chăm như không tin nổi, tôi mấp máy môi, mãi mới có thể nói thành tiếng.

-Thiên... Ân...

Cái con người trước mặt tôi đang nở một nụ cười đẹp tựa thiên thần, hình như hơi tiêu tụy nhưng khuôn mặt vẫn có một sức hút lạ thường.

-Jenny, em tỉnh lại thật rồi. Tôi cứ nghĩ sẽ không thể gặp được em. Nhóc con, tôi rất nhớ em.

Hai dòng lệ trào khóe mi, tôi cười rạng rỡ hơn cả mặt trời, nắm chặt tay Thiên Ân, sợ anh sẽ đi mất.

-Em... yêu... anh..., Thiên... Ân...

Tôi đã thổ lộ được lòng mình rồi. Một cảm giác lâng lâng, mãn nguyện. Điều tôi muốn nói đã thực hiện rồi. Và tôi cũng nhìn thấy nụ cười sung sướng của Thiên Ân. Nó chứng tỏ Thiên Ân đang rất vui. Vẫn chưa thành công. Tôi còn muốn làm nhiều hơn nữa. Thật nhiều.

-Em vẫn còn mệt. Để tôi đi mua cháo cho em.

-Không. Tôi giữ chặt không buông tay. Tôi sợ lắm. Nhớ hắn đi rồi không trở lại với tôi thì sao? Thà tôi chết cũng không thả ra đâu. Bàn tay ấm nóng chạm nhẹ vào trán tôi, trán tỉnh.

-Đừng lo. Tôi sẽ trở lại. Ngoan nào!

Tôi xiêu lòng để Thiên Ân đi. Cánh cửa đóng nhẹ, nhưng đủ để tôi biết hắn đã ra ngoài. Hai con người ngóng phía ra vào. Không hiểu sao tôi lại ghét sự xa cách. Dù là một phút, một giây, tôi cũng không hề muốn ở một mình. Cách. Thiên Ân về rồi ư? Không phải đó là một người khác, Maria. Sao cô ta đến đây? Hay lại chuẩn bị *** hại tôi thêm một lần nữa? Ba năm qua, Maria vẫn không nhận ra bản thân đã chuốc lấy vết nhơ. Tôi những tưởng thấy tôi thế này thì cô ấy sẽ thay đổi chính mình. Không ngờ suy nghĩ tôi lại lệch lạc quá mức. Maria kéo ghế, ngồi lịch sự bên giường tôi, cười quý phái, nói rất nhẹ.

-Cuối cùng, cô cũng tỉnh rồi, Jenny. Đã một khoảng thời gian dài. Hôm nay, tôi đến đây là có chuyện cần nói. Xin lỗi vì đã khiến cô thành ra thế này. Cô hận tôi cũng không sao cả. Nhưng những điều tôi nói lúc này đều là sự thật. Tôi mong cô sẽ sớm khỏe lại. Tạm biệt.

-Không... sao...

Nói xong, Maria quay lưng bỏ đi, cái dáng cô đon đò làm tôi không còn thấy hiềm khích nào với cô ấy. Tôi biết Maria rất yêu Thiên Ân. Tiếc là cô ấy lại không hiểu yêu là mong cho người mình yêu hạnh phúc. Có lẽ Maria có tính sở hữu cao nên chưa được chín chắn. Giờ thì ổn rồi. Cô ấy đã hiểu ra và tôi tin rằng một ngày nào đó cô ấy sẽ tìm được người yêu mình thật lòng.

-Tiểu Hương à, sao bây giờ bà mới tỉnh lại hả? Bà có biết tôi lo lắng không?

-Jen, cậu thấy thế nào rồi? Đã ba năm, cậu mới tỉnh, mình đã rất buồn.

Chẳng biết từ đâu Tiểu Ngọc và Từ Nhi xông vào hùng hục, lại còn hét rất to. Tôi thì vừa mới tỉnh dậy nên việc nói còn rất khó khăn. Ồi giờ ơi! Một người nắm tay phải, một người nắm tay trái. Bạn có biết không? Tiểu Ngọc và Từ Nhi đều là hai đứa rất nhiều lời. Thế mà hôm nay lại cả hai lại cùng hợp tác thì hoàn cảnh của tôi sẽ thế nào? Rất là thảm thương. Hu hu hu. Hai nhóc tranh nhau nói, không thể cho tôi thốt được câu nào. Lúc thì quay sang bên Từ Nhi, lúc thì quay sang Tiểu Ngọc. Quả này chắc khỏi bệnh tôi lại phải khám cổ.

-Stop!

Ô ô ô ô. Thiên Ân đã trở về. Như vậy, tôi sắp thoát khỏi hai nhóc này rồi. Quả đúng như dự đoán. Thiên đặt lồng cháo xuống bàn rồi lôi Tiểu Ngọc và Từ Nhi ra chỗ khác, gắt nhẹ.

- Tôi gọi cho hai người đến đây là để thăm bệnh chứ không phải hành hạ, hiểu chưa?

- Vâng.

Chu oa! Hai nhỏ im thiệt kìa. Ếc. Bụng tôi bắt đầu cuộc biểu tình dữ dội. Trời ạ, sao lại đúng vào lúc này cơ chứ? Mặt tôi đỏ rần, không dám nhìn ba người. Nào ngờ, Tiểu Ngọc và Tử Nhi còn che miệng cười khùng khục. Xấu hổ quá. Giá mà có cái lỗ nào để chui nhỉ? Bỗng Tiểu Ngọc háng giọng, cho dù vẫn còn muốn cười nữa.

- Ề hèm. Bà nghỉ ngơi cho khỏe đi. Chúng tôi về đây.

Thêm cái nháy mắt làm tôi nổi hết cả da gà. Ý là gì? Thôi, quan tâm làm gì cho mệt nhỉ? Ợt... ợt... Đói quá. Ngồi xuống ghế, Thiên Ân mở nắp lồng cháo, cười cười.

- Nhìn em giống như người chết đói mười năm rồi đây.

- Cái... gì...?

Tôi phồng má, chu môi nhìn Thiên Ân trông trọc như kiểu không vừa ý. Rồi hẩn khuấy cháo, bón từng thìa một. Mùi cháo thơm nức. Tôi há miệng, ăn ngon lành. Cháo cứ voi dần trong cặp lồng. Đến khi ăn xong, Thiên Ân lau miệng cho tôi, lại còn hỏi.

- Sao bấy lâu em lại không muốn thức đây? Là tại anh phải không?

“Anh” Thay đổi cách xưng hô thế này, tôi thấy không quen cho lắm nhưng làm thế thì Thiên Ân sẽ vui.

- Không... phải... đâu... Là... em... muốn... có... thời... gian... để... trấn... tĩnh...

- Vậy, từ nay em không được đại dột nữa đâu đây. Anh không muốn.

- Vâng.

Tôi không còn cảm thấy cô đơn, buồn tủi. Ba, mẹ, con không thể lên với ba mẹ rồi. Đừng giận con nhé. Tôi cùng Thiên nói chuyện rất vui về đến nỗi quên cả thời gian cơ mà. Hơn một tháng sau.

Ngày tôi mong mỏi nhất đã đến. Tôi được xuất viện. Trong khi ở bệnh viện, tôi đã được rất nhiều người đến thăm. Nào là mấy đứa bạn cũ, nào là học sinh nam của trường K.W, nào là Kín, nào là Triết Vũ, Hải Đăng, cuối cùng là gia đình nhà di Ly. Tôi đã làm di lo lắng rất nhiều. Ôi! Cần phải chuộc lỗi với nhiều người quá. Mà nhắc đến Kín, tôi không còn buồn nữa rồi. Trái lại là rất vui luôn. Nghe Thiên Ân kể lại thì trước cái hôm tôi gặp sự cố, Kín đã gặp hẩn và nói sẽ coi tôi là em gái vì chỉ có Thiên Ân có thể làm tôi hạnh phúc. Anh ấy nghĩ sâu sa nhỉ? Nhưng vậy cũng tốt. Mà giờ Kín cũng đã tìm được một nửa mình. Hồi phục hoàn toàn nên tôi chạy nhảy thoải mái không sợ vết thương bị rách hay sao đấy. Tự dưng tôi thấy tức quá. Chẳng thấy mặt mũi Thiên ân đâu cả. Đã hứa với tôi vậy mà. 1 tiếng bị bỏ quên. Anh Quân giục tôi lên xe và tôi đành làm theo. Mặc kệ cái tên Thiên Ân đấy. Hừ. Tôi thấy hụt hẫng. Hay Thiên Ân chán tôi rồi? Tranh thủ, tôi ngắm cảnh vật bên đường, lâu lắm rồi tôi không biết đến thế giới bên ngoài. Ba năm chứ ít gì. Ờ? Tôi nhận ra đây đâu phải là đường về nhà. Dù có thay đổi đến mấy tôi vẫn biết được đường nào có thể về nhà chứ. Nhưng con đường này lạ hoắc. Kít. Anh Quân nhả phanh, quay lại nhìn tôi, bảo.

- Em xuống đi. Có người cần gặp em ở đây đây.

- Vâng.

Tôi mở cửa, đặt chân xuống, khom người chui ra khỏi xe. Vừa mới đóng cửa lại, anh Quân đã lao đi, không quay lại. Cái gì thế này? Hết Thiên Ân rồi đến anh Quân. Whoa! Ai mà biết được là tôi đang đứng trước một rừng hoa hồng trắng, xen kẽ hoa hồng đỏ. Lạ nhỉ? Người muốn gặp tôi rốt cuộc là ai? Tôi bước đi từng bước, lại còn ngắt một bông hoa, hít hà mùi thơm thoang thoảng. Đứng trước một cái hồ nhỏ giữa rừng hoa. Tôi ngạc nhiên, vui mừng, hạnh phúc đến ướt nước mắt. Hàng trăm cây nến trên mặt hồ tạo thành một dòng chữ.

- LẤY ANH NHÉ, JENNY.

Bất ngờ, Thiên Ân từ một cái cây gần đó đi ra, đến chỗ tôi, xoa đầu, nói.

- Em có đồng ý không?

Hẩn quỳ xuống, lấy một hộp nhỏ trong áo, giơ ra trước mặt tôi. Một chiếc nhẫn đính hôn. Đây là sự thật đúng không? Tôi nghẹn ngào trong dòng nước mắt, tôi khóc òa theo dòng cảm xúc, nước mắt tuôn trào ướt đầm cả cổ áo. Tôi lao đến ôm chặt Thiên Ân, hẩn siết lấy tôi. Một nụ cười hạnh phúc nở trên đôi môi.

- Em đồng ý.

Thế là dưới ánh nắng rực rỡ, dưới những bông hoa hồng... đã sinh ra một cặp đôi chỉ dành cho nhau cùng một nụ hôn ngọt ngào. Sự ấm áp. Niềm vui. Thiên Ân bế tôi lên, hét như cho cả thế giới biết.

- Nhóc con dễ thương, em là của tôi.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nhóc Con Dễ Thương, Em Là Của Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.